

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

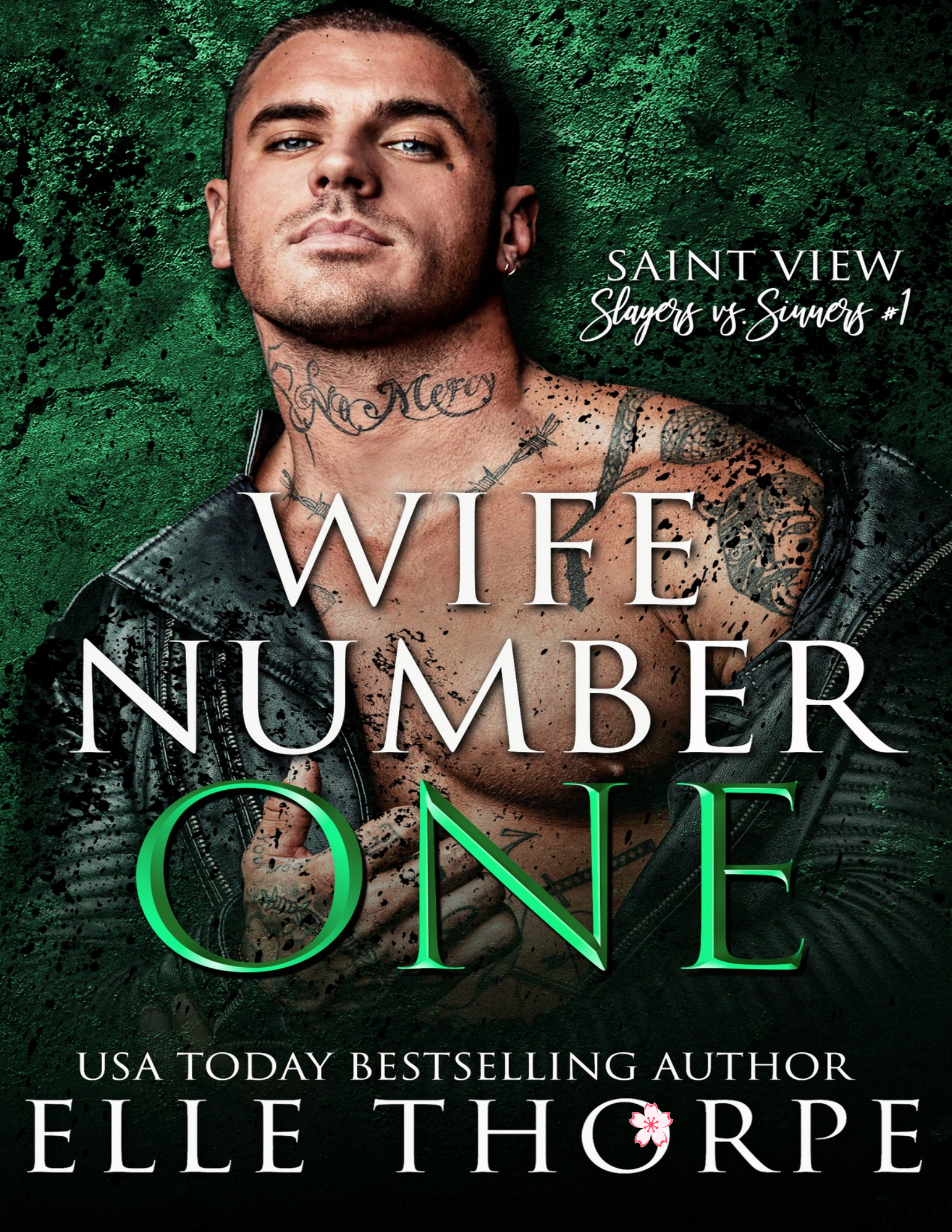
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with short brown hair and light blue eyes is the central figure. He has several tattoos: 'No Mercy' on his neck, a barbed wire design on his chest, and a large skull on his left shoulder. He is wearing a black leather jacket and has black ink splatters on his skin and the jacket. The background is a dark green with a splattered, textured appearance.

SAINT VIEW
Slayers vs. Sinners #1

WIFE NUMBER ONE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ELLE THORPE



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



BİR NUMARALI EŞ

SAINT VIEW KATİLLER VS. GÜNAHKARLAR

KİTAP 1

ELLE THORPE

WWW.ELLETHORPE.COM

Telif hakkı © 2024 Elle Thorpe Pty Ltd Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Düzenleme: Studio ENP

Düzeltilme: Barren Acres Editing Kapak

fotoğrafı: Michelle Lancaster Kapak modeli:

Cooper

Orijinal kapak tasarımı: Elle Thorpe Pty Ltd Gizli

kapak tasarımı: Emily Wittig Designs V: 1

188 cm boyunda, dövmele, güzel gözlü kötü çocuğa aşık olan kadınlar için. Her ne kadar sadece bir sahnede görünse ve muhtemelen kötü adam olsa da.

İÇİNDEKİLER

1. [Kara](#)
2. [Kara](#)
3. [Hayden](#)
4. [Kara](#)
5. [Hayden](#)
6. [Kara](#)
7. [Hayden](#)
8. [Kara](#)
9. [Hayden](#)
10. [Sahin](#)
11. [Kara](#)
12. [Kara](#)
13. [Kara](#)
14. [Kara](#)
15. [Hawk](#)
16. [Hayden](#)
17. [Kara](#)
18. [Hawk](#)
19. [Kara](#)
20. [Grayson](#)
21. [Kara](#)
22. [Hawk](#)
23. [Kara](#)
24. [Hayden](#)
25. [Hawk](#)
26. [Hayden](#)
27. [Kara](#)
28. [Kara](#)
29. [Kara](#)
30. [Kara](#)

31. [Grayson](#)

32. [Hawk](#)

33. [Kara](#)

34. [Hawk](#)

35. [Kara](#)

36. [Kara](#)

37. [Hayden](#)

38. [Kara](#)

39. [Hawk](#)

40. [Kara](#)

41. [Hawk](#)

42. [Hayden](#)

43. [Kara](#)

[Bonus](#)

[Vincent](#)

[Bliss](#)

[Savaş](#)

[Nash](#)

[Elle Thorpe'un diğer](#)

[eserleri Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

KARA

'da asla peçemi çıkarmadan.

Ağır ağ, kalabalık kilisede boğucu ve sıcak bir şekilde burnumu ve yanaklarımı çizdi. O kadar uzun süre takmışım ki, malzemeyi gözlerimi kismadan bakmanın nasıl bir his olduğunu neredeyse hatırlamıyordum, böylece sunak basamaklarında tökezleyip düşmüyordum.

"Tanrı rahmini kutsasın. Bu ay yeni bir hayat getirmek için sana sağlık versin. Onun tohumunu taşı ve onu onun öğrencisi olarak yetiştir."

Ayaklarımın dibinde diz çökmüş kadına başımı sallayarak onun kutsamasını kabul ettim.

Kadın, başımı hafifçe sallamamı bir veda olarak kabul etti ve sıradaki kişi aynı pozisyona geçti.

"Tanrı rahmini kutsasın. Bu ay yeni bir hayat getirmek için sana sağlık versin. Onun tohumunu taşı..."

Her yeni kadın sırayla ayaklarımın dibine diz çöküp aynı tanıdık sözleri tekrarlamadan önce, otomatik olarak başımı sallayarak dikkatimi başka yere verdim.

Diğer eşler benim giydiğim siyah peçeyi giymiyorlardı.

Yüzleri, tüm cemaatin görebileceği şekilde maskeleri çıkarılmıştı. Yazın bronzlaşmış tenlerine dokunan havayı özgürce soluyorlardı.

Onlar bereketliydiler.

Kutsanmışlardı.

Josiah'ın, Rab'bin sözüyle seçtiği kadınlar.

Her biri Rab ve Josiah'a bir varis vermişti. Bazıları birden fazla. Josiah'ın ikinci eşi Camilla, solumda oturuyordu ve son beş yıl içinde ona dört çocuk vermişti. Üçüncü eşi Laurie, ikisi de

artık yürümeye başlayan çocuklardı. Ve en yeni ve en genç eşi Scarlett, geçen yıl bir kız çocuğu doğurmuştu.

Ben ise hiç çocuk verememiştim.

Bir numaralı eşi olmama rağmen.

Bu ritüel her hafta sonu yapıldığında olduğu gibi, utanç duygusu beni sardı. Gözlerimi kucağıma indirdim ve sessizce dua ettim, bu ay kutsamaların sonunda işe yarayacağını umarak. Bu ay kanamamın olmayacağını. Josiah'ın tohumunun tutunup yeni bir hayat getireceğini.

Sonunda onu mutlu edebileceğim.

Bu gerçekleştiğinde, son beş yıldır yaşadığım peçe hapisanesinden kurtulmuş olacaktım. Josiah'ın tek gerçek Tanrı ile olan bağı etrafında kurduğu topluluk tarafından onurlandırılan diğer eşler gibi otururdum.

Herkes için bir hayal kırıklığı ve utanç kaynağı olan kalın kumaşların arkasına saklanmak yerine.

Sadece daha çok dua etmem gerekiyordu. Daha sessiz olmalıyım. Daha tatlı olmalıyım. Josiah'ı ve hizmet ettiğimiz Rab'bi daha çok sevmeliyim.

Josiah'ın diğer eşleri, mükemmel bir eş olursan bir varis sahibi olacağını defalarca kanıtlamışlardı. Bu nimete nail olamamam benim hatamdı. Buradaki herkes, Rab'bin beni layık görmediği için rahminde bir bebek büyümediğini biliyordu.

Josiah'ın her gece bana söylediği gibi, yeterince çaba göstermiyordum.

İnsanlar en güzel kıyafetlerini giyip, hafta boyunca burada yaptıkları ağır işlerden dolayı yüzlerindeki kir ve pisliği temizleyerek içeri girdiler. Ayaklarımızın dibinde saygılarını sunduktan sonra, sert ahşap sıralara oturdular ve vaazın başlamasını beklerken aralarında sessizce konuşmaya başladılar.

Kilise, büyüyen topluluğun ihtiyaçlarını karşılamak için geçen yıl genişletilmişti ve şimdi burada o kadar çok insan vardı ki, yeni yüzleri zar zor takip edebiliyordum. Beş yıl önce dış dünyadan döndüğümde küçük bir grup olan topluluk, Josiah ve yakın çevresi, Ethereal Eden'daki topluluğumuz ve Rab hakkında bir podcast ile aktif olarak yeni üyeler toplamaya başladığında, üç katından fazla büyümüştü.

İlgi odağım, babamla birlikte içeri giren annem ve küçük kız kardeşlerime kaydı, hepsi sessizce sıraya girdiler.

Kardeşlerim arasında en büyüğü ve yaşça bana en yakın olan Alice, dik duruyor, başını yüksekte tutuyor ve bana kolayca bir gülümseme sunuyordu.

Ta ki annem onu sertçe sırtından dürtene kadar. Alice, benim için gözlerini devirdi, sonra itaatkar bir şekilde gözlerini indirdi.

Eğlenceli gülümsememi saklamaya çalışmadım, çünkü zaten kimse peçenin arkasından göremezdi.

Samantha ve Naomi, iyi kadınlar olarak bakışlarını yere dikmişlerdi. Bunu daha önce de yaptığımız zamanlarda, bir zamanlar aramızda olan kardeşçe samimiyetden eser kalmadan diz çöküp rahmi kutsayacaklarını biliyordum.

Kardeşlerimin en küçüğü olan Jacqueline, son birkaç yılda genç bir kadın olmuştu. Oldukça güzel bir kız olmuştu, Josiah bunu bana defalarca hatırlattı, ben ise tüylerim diken diken olmuştu. Yüzündeki ifade, tehdidini zar zor gizliyordu.

Jacqueline, topluluğumuzun gözünde bir çocuk olmayabilir, ama o sadece on üç yaşındaydı.

Erkeklerin ona bakışlarından nefret ediyordum. Bu bana, dışarıdaki bir erkeğin bir zamanlar bana bakışını çok hatırlatıyordu. Sanki canlı canlı yenilmeyi bekleyen bir avmışım gibi.

Bu anı hatırlayınca nefesim kesildi ve boğazıma bir acı yükseldi.

Ama sonra, dışarıda geçirdiğim zamanın tek iyi yanı kilisenin kapısından içeri girdi ve merakla oturduğum yere baktı.

Tüm kötü anılar yok oldu.

Ona baktığımda, hayatımdaki en iyi şeyin en kötüsünden geldiğini hatırladım.

Hayley Jade.

Kalbim titredi, koyu saçlı ve iri gözlü küçük kıza olan sevgimle sıkıştı. Gün geçtikçe, uzaktan onun daha uzun, daha güçlü, daha akıllı olduğunu izledim. Ama beş yaşındaki yüzünde, hala kucağıma verilen o minik bebeği gördüm ve gözlerim yaşlarla doldu.

Arkasındaki bir kadın Hayley Jade'i ileri iterek kutsama sırasına doğru yönlendirdi.

Parmaklarım sandalyemin kol dayanağına kıvrıldı, tırnaklarım sert, süslü oyma ahşaba gömüldü. Hayley Jade'in küçük bedenini neredeyse hiç hareket ettirmemiş olsa da, kızıma elini süren kadına bağırarak için ayağa kalkmak istedim.

Ama bu benim hakkım
değildi. Artık onun annesi
değildim.

Bu ayrıcalık, Josiah ile evlendikten altı ay sonra, ona kendi çocuğu veremediğim için elimden alınmıştı.

Tanrı ona, benim dikkatimin sahip olduğum çocuğa çok fazla odaklandığını söylemişti. Topluluğumuzun dışında doğan ve yeni kocama utanç getiren çocuk.

Ve bu yüzden onu başka bir kadına yetiştirmesi için verilmişti. Kendi çocuğu olmayan bir dula.

"Diz çök, Jade," dedi kadın keskin bir fısıltıyla. Adını kısaltmasından nefret ediyordum.

"Ama anne, dizlerim ağrıyor!"

Kızımın başka bir kadına anne demesini duyunca kalbim sıkıştı.

"Beni affet," dedi kadın sessizce, kızın elini tutup onu sunak merdivenlerine çekerek diz çökmesini sağladı. "O inatçı ve hala yerini öğreniyor."

Hayley Jade bana dudaklarını bükerek baktı, pembe dudakları somurtarak kıvrıldı ve sevimli küçük burnu buruşuklaştı.

İçimdeki her şey ona uzanıp dokunmak için can atıyordu. "O benim önümde diz çökmek zorunda değil." Sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti. "O olduğu gibi mükemmel."

Hayley Jade'in yüzündeki ifade, zafer dolu bir gülümsemeye dönüştü.

Onu fotoğraflamak istedim. Böylece bana bakışını sonsuza kadar hatırlayabilirdim. Ama teknoloji, çiftlikte uzun zamandır yasaklanmıştı. Eve ilk geldiğimde sakladığım telefonda bulunan tüm bebek fotoğraflarının kaybını hâlâ yas tutuyordum.

Josiah onu bulduğunda, bir daha hiç görmedim.

"Kara," Josiah arkamdan sertçe seslendi, beni hayal kırıklığına uğrattığımda kullandığı ses tonuyla. Ki bu neredeyse her zaman oluyordu.

Onun orada olduğunu, dinlediğini fark etmemiştim bile, yıllar önce doğurduğum küçük kızla bu küçük sohbeti yapmakla o kadar meşguldüm ki.

"Shari haklı." Josiah ikiliyi sert bakışlarla süzdü, onun ve ailesinin ayaklarına diz çökmeleri gerektiğini anlamalarını sağladı. "Kızın yerini bilmesi lazım."

"O itaatsiz, ama bunun üzerinde çalışıyorum," diye Shari onu temin etti. "Zamanla iyi bir kadın olacak." Bana yan gözle baktı. "Ruhu, bebekken maruz kaldığı günahlardan düzgün bir şekilde arındığında."

Buna karşı söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Günahlarım toplumdaki herkes tarafından biliniyordu. Nasıl gittiğim. Hamile kaldığım ve bir yıl sonra kucağımda yeni doğmuş bir bebekle, kuyruğumu bacaklarımla arasına sıkıştırmış olarak eve döndüğüm.

Ailemin benim adıma Josiah'tan af dilediği.

Onlar, benim onunla evlenip, onun çaresizce istediği varisi ona getireceğimi kararlaştırmışlardı. Sonuçta, ben bir çocuğu doğurup büyütme konusunda kanıtlanmış bir geçmişe sahiptim ve o zamanlar, evlenme çağındaki kadınlar arasında sayıca az olanlardan biriydim.

Ama hepsinde başarısız oldum.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Josiah, bakışlarını Hayley Jade'e çevirerek. "Davranışları üzerinde çalışması gerekiyor, ama giderek bir güzelliğe dönüşüyor. Şimdi kaç yaşında?"

Öfke ve tiksinti içimi kapladı. Hayley Jade itaatsiz değildi. Ve yerini öğrenmesine gerek yoktu. Ya da sanki bir hizmetçiymiş gibi ayaklarımla dibinde diz çökmesine. O güzel, nazik ve tatlıydı. Josiah'ın evindeki yatak odamın penceresinden onu izlerken onda hayran olduğum tüm özelliklerdi bunlar.

Adam bakışlarını keskinleştirerek kızımı inceledi.

Onun iyi özellikleri birdenbire tehlikeli görünmeye başladı.

Tıpkı teyzesi Jacqueline gibi, erkeklerin dikkatini çekiyorlardı.

Kızım ceza olarak benim bakımımımdan alınmıştı, ama Josiah ona şu anda olduğu gibi fazla ilgi gösterince, onun Josiah'ın evinde büyümemesine minnettar oldum.

"Nimetlerin için teşekkür ederim," dedim Shari'ye çabucak. "Tanrı bu hafta evine bolluk versin." Konuşmayı bitirdim, böylece Hayley Jade'i Josiah'ın dikkatli gözlerinden uzaklaştırarak sıraya devam etmek zorunda kalacaktı.

Ama aynı zamanda benden de uzaklaştırmak için.

KARA

Sıranın sonuna geçtim, diğer eşlerin ve çocuklarının arkasında sessizce yürüdüm. Kadınlar az önce dinlediğimiz vaaz, Josiah'ın podcast'inin son bölümü ve Laurie'nin kendine diktiği ve çok beğenilen yeni elbisesinden bahsediyorlardı. Josiah, dört yaşındaki en büyük oğlu Mathew'u omuzlarında taşıırken, diğer çocuklar ayaklarının etrafında zıplıyor ya da anneleri tarafından bebek arabalarında itiliyorlardı.

Kimse bana aldırış etmedi, tek başıma zorlukla ilerledim.

Josiah'ın hepimiz için inşa ettiği büyük, neredeyse yeni evimize vardığımızda, karnım guruldarken mümkün olduğunca dikkat çekmeden mutfağa yöneldim.

Josiah, buzdolabının kapısına uzanırken bileğimi tuttu. "Yukarı çık, Kara."

"Gideceğim," diye onu ikna ettim, pek düşünmeden, karnım bugün henüz bir şey yemediğim için protesto ediyordu. "Sadece önce bir şeyler atıştırmam lazım."

Diğer kadınlar sessizleşti, sohbetleri kesildi ve ben hatamı hemen fark ettim.

Nazik davranmamıştım. Ya da uysal. Bana doğrudan bir emir verildikten sonra karşılık vermiştim.

Elini acı verecek kadar sıktı. "Diğer kadınlardan daha fazla yiyorsun ve bu belli oluyor. Yukarı çık dedim. Tanrına açgözlülüğünü affetmesi için dua et."

Gözlerimi yere indirdim. "Elbette, Josiah kardeş. Yanlış konuşmak istemedim. Özür dilerim."

Özürlerim onun ifadesini değiştirmedim. Soluk mavi gözlerinin ardında saklı olan öfke. Kolumu bıraktı ve ben

hızla döndüm, diğer eşlerin bakışlarından kaçınarak merdivenleri çıkıp yatak odama koştum.

Düzgünce yapılmış yatağımın kenarına oturdum ve bekledim.

Bana küstahlığımdan dolayı ceza vermek için gelecekti. Her zaman öyle yapardı.

Aşağıda, ev halkı normal sabah rutinlerine devam ediyordu, eşler tavuklarımızdan elde ettikleri yumurtalar ve son kesilen domuzdan elde ettikleri pastırma ile özenli bir brunch hazırlıyorlardı. Ekmek, hepimiz evden çıkmadan önce o sabah erken saatlerde pişirilmişti ve taze, tatlı kokusu hala havada asılı kalmıştı, buraya kadar bile.

Karnım tekrar guruldadı, aklıktan düğüm düğüm olmuştu.

Josiah haklıydı. Ben açgözlü bir kadındım.

Yere dizlerimin üzerine çöktüm, dirseklerimi yatağa dayadım ve ellerimi yüzümün önünde birleştirdim. "Tanrım, beni tüketen açgözlülüğüm için beni affet. Yerine gelmeyen sözlerim için beni affet. Kocama gösterdiğim saygısızlık için beni affet..."

Yaptığım yanlışların listesi, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle dilimden döküldü. Onları tekrar tekrar tekrarlardım, affedilmek için dua ettim ve bu sabahki günahlarımın, Tanrı'nın çocuğunu doğurmaya çalıştığım bir ayı daha lekelememesini diledim.

Herkes büyük mutfak masasının etrafında toplanıp yemekler dağıtılırken ben orada diz çökmüş duruyordum. Sert döşeme tahtalarına baskı yapan dizlerim ağrıyordu, merdivenlerden yukarıya çatal bıçak ve bardakların tıkırtıları ve mutlu ailenin kahkahaları geliyordu.

Keşke daha iyi bir kadın olsaydım, o zaman bu aileye katılabilirdim. Keşke Tanrı'nın benden istediği tek şeyi yapabilseydim.

Güneş penceremin dışında yükseldi ve sonra diğer yöne doğru ilerlemeye başladı, geceye doğru batıyordu.

Dizlerimin üzerinde öylece

kaldım. Sessiz. Uysal.

İtaatkar.

Mükemmel bir eş.

Öğleden sonra geç saatlerde yatak odamın kapısı nihayet açıldı ve Josiah içeri girdi.

Gözlerimi kaldırdığımda, sanki beni günahlarımdan tövbe etmem için buraya gönderdiğini tamamen unutmuş gibi, şaşkınlıkla gözlerini kırptığını gördüm.

"Bütün gün diz çöküp dua mı ettin?" diye sordu.

"Evet, Josiah."

Memnuniyetle başını salladı ve arkasından kapıyı kapattı. "Tanrı senden memnun."

Bundan şüpheliydim, ama bu düşüncemi yüksek sesle dile getirmedi. "Kalk."

Denedim, ama saatlerce aynı pozisyonda kaldıktan sonra bacaklarım bu harekete karşı çıktı. Dizlerim acı içinde çığlık attı, üzerlerine ağırlık vermeye çalıştığımda altımda çöktüler. Eklemlerimde oluşan sertlik nedeniyle bacaklarımı düzeltmeye çalışırken inleyerek yere düştüm.

Josiah kolumu yakaladı ve sertçe çekti. "Kalk dedim, Kara. Bir gün daha dizlerinin üzerinde dua etmek mi istiyorsun?"

"Hayır, Josiah kardeş." Tekrar ayağa kalkmaya çalıştım, ama dizlerim buna izin vermedi. Tekrar başarısız olunca inledim. Ayak parmaklarımdan uyluklarıma kadar bacaklarımda karıncalanma hissettim ve beynim uzuvlarımı çalıştırmaya çalışsa da, onlar buna izin vermedi. "Biraz zamana ihtiyacım var."

Josiah'ın bakışları karardı. "Her zaman senin ihtiyacın olan şey önemlidir, değil mi? Herkesten daha fazla yemeğe ihtiyacın var. Daha fazla zamana. Daha fazla yardıma. Peki ya benim ihtiyacım olan şeyler ne olacak?"

Onu kızdırdığımı ve dikkatli davranmam gerektiğini bilerek, bir kez daha bakışlarımı yere indirdim, yoksa tüm bu saatler süren pişmanlığım boşa gidecekti. "Sana ne sunabilirim, Kardeş Josiah? Lütfen. Ne olursa olsun. Yapacağım."

O eğildi ve yüzüme alaycı bir şekilde baktı. "Senden istediğim tek şey, Kara, bana hiç veremediğin tek şey. Bu ne kadar zor olabilir ki? Çocuk sahibi olmak ne kadar zor olabilir ki? Diğer tüm kadınlar bunu yapıyor. Ama sen beni utandırmaya devam ediyorsun. Bir numara olarak seçtiğim karım, defalarca ne kadar değersiz olduğunu kanıtlıyor. Beni aptal yerine mi koymaya çalışıyorsun?"

Hızla başımı salladım. "Tabii ki hayır."

"O zaman bana, başka bir erkeğe gayri meşru bir çocuk verebilirken, evlendiğinde, Tanrı'nın peygamberi olarak seçtiği bir adama, bana hiçbir şey veremediğini nasıl açıklayacaksın?"

Cemaat arkamdan bana gülüyor. Bunun farkındasın, değil mi? O piç kurusu çocuğu her gördüklerinde, başka bir adam için bacaklarını açıp onun tohumunu taşıdığını hatırlıyorlar. Ama sen benim için aynısını yapamıyorsun. Gözleri odanın içinde dolaştı ve küçük komodinin üzerinde durdu. Üç büyük adımla komodine doğru yürüdü, üst çekmeceyi açtı ve tüm eşyalarımı karıştırmaya başladı. Çok fazla eşyam yoktu. Elimde başka kitap olmadığı için defalarca okuduğum yıpranmış bir kitap. Biraz kağıt ve birkaç kalem.

İlginç bir şey bulamayınca, komodiniime doğru fırladı ve giysilerimi yırttı. Düzgünce katlanmış giysiler yere yığıldı, ta ki o tekrar dönüp bana öfkeyle bakana kadar. "Neredeler?"

Neden bahsettiğini hiç anlamadım, ama bunu söylemeye cesaret edemedim.

Ağzının köşesinde tükürük birikti. "Sessiz olmanın yanı sıra sağır mısın? Dedim ki, nerede onlar?"

Bana sormaktan başka seçenek bırakmadı. "Neler nerede?"

"Haplar! Seni aptal kadın. Hamile kalmamak için aldığın haplar. Burada bir yerlerde olmalı."

Gözlerimi kırptım. "Haplar mı?"

Onun beni aptal kadın olmakla suçladığı gibi konuştuğumu biliyordum, ama haplarım yoktu. Dış dünyada böyle bir şeyin var olduğunu biliyordum, ama onları buraya nasıl getireceğimi bilmiyordum. Josiah bizi koruyordu, onun eşlik etmeden dışarıdan kimsenin çitlerimizi geçmesine izin vermiyordu. Çocuklar, bir kadının kocasına verebileceği en büyük nimet olarak görülüyordu. Buradaki hiçbir kadın kasten hamile kalmamaya çalışmazdı. Ya da başka bir kadının hamile kalmasını engellemeye çalışmazdı.

Bu, kocasına saygısızlık etmek ve en büyük günah olurdu.

Josiah geri döndü, yerde yatan bana baktı, yardım ya da ilgi göstermedi.

Pantolonunun fermuarını indirdi. "Beni utandırırıyorsun, Kara."

"Özür dilerim," dedim tekrar.

"Ne kadar üzgün olduğunu bana göster. Peçeni çıkar ve ağzını aç."

Söyleneni yaptım. Başka seçeneğim yoktu.

Josiah saçımı tutarken, ağzıma girip çıkarken, onu tatmin etmek için bu yeterli olana kadar, onun penisıyla boğuluyordum.

"Pozisyonunu al," diye emretti. "Artık yüzüne bakmaya dayanamıyorum. Bana saygı ve itaat edeceğine dair verdiğin yemini hatırlayana kadar."

Ancak o zaman beni yerden kaldırdı, ama aslında "yardım" onun bana gösterdiği bir nezaketti. Beni dört ayak üstüne çekip, dizlerimi ve ellerimi yatağa gömdü.

Çerçeve altımızda gıcırdadı, ileri geri sallandı. Uyluklarımız birbirine çarptı ve o beni alırken parmakları kalçalarımın etli kıvrımlarına gömüldü. Her zamanki gibi kendimden geçtim.

Vücudum burada olabilir, ama kafam beni başka bir yere götürdü.

Bir yere değil.

Birine.

Kirli sarı saçlar. Güçlü kollarda yukarı aşağı kıvrılan dövmeler. Beş yıl sonra bile unutamadığım gri-mavi gözler.

Yüzümü battaniyeye gömdüm, onu düşünerek daha rahat nefes aldım.

Bana hiç zarar vermemiş tek adam.

Josiah saçımı çekerek başımı geriye doğru çekti. "Adımı söyle," diye emretti.

O anı zihnimde sıkıca tuttum ve keşke başka bir adamın adını söyleyebilseydim diye düşündüm.

Hayden.

Ama o benim küçük sırrımdı. Sadece anılarımda yaşayan biri.

"Josiah," diye mırıldandım.

"Daha yüksek sesle, kaltak."

Aniden fark ettim ki içki içmişti. İçki içtiğinde gerçek yüzü ortaya çıkıyordu.

"Josiah," diye tekrar söyledim, daha yüksek sesle.

Arkamda titredi ve çekildi.

Fermuarını çekme sesi, zorlu nefes alıp verme sesiyle karışıyordu, tohumları uyluğumdan aşağı akıyordu.

Memnuniyetle bir ses çıkardı. "Öyle kal, başını eğ, kışını kaldır, emilene kadar." Yatağın etrafından dolaşıp önüme geldi ve saçımı kullanarak başımı, gözlerime bakabilecek kadar yukarı kaldırdı. "Bu ay benim çocuğumu doğuracaksın, Kara. Bu itaatsizliğin devam edemez."

Onun emirleri, bedenimin onu defalarca reddettiği gerçeğini değıştirebilecekmiş gibi başımı salladım.

Kapı kapandı ve ben yatağa yığıldım, hepimizin bildiği gibi itaatsiz bir fahişeydim.

Josiah'ın spermi içimdeyken, ben başka bir adamı hayal ediyordum.

HAYDEN

Kravat takmalıydım.

Düşük sesle küfrettim, yanımdaki orta yaşlı kadın ve onun ergen oğlu bana kötü bir bakış attı.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Boynumun arkası ısındı ve rahatsızlık içinde yakamı çekiştirdim. O sabah giydiğim beyaz düğmeli gömlek ve temiz kot pantolonun yeterli olacağını düşünmüştüm. Dikkat çekmeyeceğimi düşünmüştüm.

Ama yanımdaki genç bile takım elbise giymişti, sanki sahneye çıkıp belediye başkanından ödül alacak olan oymuş gibi.

"Hayden!"

Tanıdık sesi duyunca döndüm ve sahnenin hemen yanındaki masadan bana el sallayan yengem Mae'ye rahat bir gülümseme attım.

Ben yaklaşırken ayağa kalktı, uzun siyah elbisesi ayak bileklerinin etrafında hışırdadı ve sarı saçları başının üstünde özenle toplanmıştı. Kulaklarında elmaslar parıldıyordu ve boynunda da bunlarla uyumlu olanlar vardı.

Kollarını bana doladığında yüzümü buruşturdum ve beni kendine doğru çekti.

"Kıyafetim çok uygunsuz," diye kulağına fısıldadım ve ona sarıldım
ona sarıldım.

Bir adım geri çekildi ve beni kol mesafesinde tuttu. Hiç tereddüt etmeden başını salladı. "Ben fazla giyinmişim ama birkaç saatliğine annemin kıyafetlerini giymemek beni çok heyecanlandırdı, o yüzden elimden geleni yaptım. Harika görünüyorsun. Kardeşin ne giydiğini umursamıyor. Sen geldiğin için çok mutlu olacak."

Mae'nin diğerk tarafındaki iri yarısı bir adam elini uzattı, elimi tuttu ve sıkıca sıktı. "Benim kravatsız kulübüme katılabilirsin. Ben de kravatları sevmem."

Heath'e gülümsedim ve elini sıktım. O, kardeşimin ailesinin bir parçasıydı ve onu her zaman sevmiştim. O ve ben birçok yönden benzerdik, ama onun da boynunda kravat olmaması beni pek rahatlatmadı. Çünkü gömleği ütölü keten kumaştan yapılmıştı ve ceketini ile pantolonu birbirine uyumluydu. Ayakkabıları bile benimkinden daha iyiydi, cilalı ayakkabıları varken, ben eski botlarımdan başka bir şey giymeyi düşünmemiştim bile. Heath'inki gibi kıyafetime bu kadar yakışan ayakkabılarım yoktu, ayakkabım bile yoktu.

Masayı dolaşarak, kardeşimin üçüncü ortağı Rowe'a ve torunlarına yoğun bir şekilde ilgi gösteren annem ve üvey babama merhaba dedim.

Kardeşimin en büyük oğlu Ripley'in yanına oturdum ve çocuğa yumruğumu uzattım.

O da yumruğumu tokatladı ve sırtıttı. "Nasılsın, Chaos?"

Gözlerimi devirdim ve saçlarını karıştırdım. "Kaç kez söylemem gerekiyor, artık adım o değil."

Ripley kıkırdadı. "Ama Hayden'dan çok daha havalı. Hayden, bankada çalışıp her gün öğle yemeğinde ton balığı yiyen biri gibi geliyor."

Sahte bir öfkeyle ağzımı açtım. "Ton balığının nesi kötü ki?"

Ripley tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Son zamanlarda annemin ton balıklı güvecini denedin mi?" Etkili olması için sessizce öğürme sesleri çıkardı.

Ona dirsek attım. "Hey. Annene böyle saygısızlık yapma. Eminim o ton balığını lezzetli hale getirmek için çok uğraşmıştır. Sorun senin olgunlaşmamış, ergenlik çağındaki damak tadında."

Mae bana bakıp göz kırptı. "Destek için teşekkürler, ama o haklı. Tadı berbattı." Oğluna onaylamayan bir bakış attı. "Ama Hayden daha önce sana ona Kaos demeyi rica etmişti. Bu ailede buna saygı duyarız, tamam mı?"

O hızla başını salladı. "Biliyorum. Üzgünüm. Sadece şaka yapıyordum."

Mae, benim bozduğum saçlarını düzeltti, gözleri son gördüğümünden beri yaklaşık beş santim uzayan çocuğa sevgiyle bakıyordu.

Üvey babam QB, Mae ve Liam'ın küçük oğlu Jay'i kucağına almış, altı yaşındaki bir çocuğu ancak kandırabilecek sihirbazlık numaralarıyla küçük çocuğu oyalamaya çalışıyordu. Annem ise, sevimli takım elbisesine ve kravatına rağmen, açıkça buradan başka bir yerde olmak isteyen küçük çocuğunu tutmaya çalışıyordu.

"Günün kahramanı nerede?" diye sordum, gözlerim odayı tararken ağabeyimi göremedim.

Mae, annemden Casper'ı aldı ve onu kalçasına oturtdu. Aşırı yorgun oğlunu sallayarak ileri geri sallandı. Tören resmi bir öğle yemeği idi, ama Cas hala uykuya ihtiyaç duyacak kadar küçüktü. "Sahne arkasında bir yerde. İlk ödöl o, bu yüzden hazır olmasını istediler..."

Hoparlörden bir ses geldi. "Tüm konuklar lütfen yerlerine otursunlar. Tören başlamak üzere."

Mae, yarı heyecanlı, yarı "dediklerini yapmazsak başımız belaya girer" gibi bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Rowe ve Heath'in arasına oturdu ve sahneye umutla baktı.

O da öyle yaptı, oda sessizleşirken oturdu. Balo salonu penceresizdi, bir hükümet binasının ortasında yer alıyordu, görebilmemizin tek nedeni tavandaki ışıklar idi. Sahneye spot ışığı tutulabilmesi için ışıklar kısıldı.

Bu bir rahatlamaydı. En azından karanlıkta giyimimdeki gafım o kadar göze çarpmayacaktı.

Topuklu ayakkabılarıyla sahnede tıklatarak yürüyen belediye başkanı kürsüye çıktı. "Günaydın bayanlar ve baylar. Hepinizi bugünkü törene hoş geldiniz demek ve bu ödülleri kazanan arkadaşlarınızı ve ailenizi desteklemek için geldiğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Bu ödülleri takdim etmek üzere davet edilmek benim için büyük bir onur ve ayrıcalık, eminim siz de aynı şekilde hissediyorsunuzdur. Bu ödöl sahipleri, topluluğumuzun en seçkin üyeleridir. Spor, sağlık, finans, hukuk ve toplum hizmetleri alanlarında yorulmak bilmeyen çabaları, uzun zamandır takdir edilmeyi hak ediyordu."

Bir nefes almak için durakladı, ama çevremdeki insanlar bunu alkışlamak için bir işaret olarak algıladılar. Ben de alkışlayarak onlara katıldım.

Belediye başkanı alkışların dinmesini bekledi, sonra mikrofona eğildi. "Lütfen ilk ödülümüz için alkışlarınızı sürdürün. Bu ödül, hukuk alanında yorulmak bilmeyen çabaları nedeniyle Liam Banks'a veriliyor. Liam'ın Saint View bölgesinde yoksul ve düşük gelirli kişileri temsil etme çalışmaları, bu alandaki kişiler tarafından fark edilmedi. Onunla sahne arkasında konuştuktan sonra, bu adamın, ödeme gücü ne olursa olsun, her bir kişiye adil bir yargılama sağlanmasına ne kadar önem verdiğini açıkça anladım. Simonson Lawyers and Partners'ta çalışmanın yanı sıra, Liam haftada bir kez yerel evsizler barınağında gönüllü olarak çalışıyor ve ihtiyaç sahiplerine sadece giysi ve güvenli bir uyku yeri sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda ücretsiz hukuki danışmanlık da sunuyor. Üç çocuk babası olan Liam, toplum için yaptığı onca şeye rağmen, okulun kermeslerinde gönüllü olarak çalışmaya da devam ediyor.

Belediye başkanı sahnenin yan tarafına döndü. "Daha fazla uzatmadan, Liam'ı yanıma davet edip bu ödülü kabul etmesini rica ediyorum."

Masanın diğer tarafında Heath ısıklık çaldı. Rowe yüksek sesle alkışlayarak tezahürat yaptı ve Mae gülümsedi, gözlerindeki gurur, elmasları kadar parlak bir ışıltı yayıyordu.

Ripley ve ben de katıldık, sahneyi boydan boya geçen, ağzını geniş bir gülümsemeyle kaplayan kardeşim için alkışlayıp tezahürat ettik. Koyu sarı saçları düzgünce yana doğru taranmıştı ve takımı tertemizdi. Onun, reçel lekeli babam olabileceğini bildiğim halinden hiçbir iz yoktu, ancak etrafımdaki ailesine bakıp, onların tezahüratlarının ödülünün beraberinde gelen yirmi bin dolarlık çekten daha değerliymiş gibi gülümsediği an hariç.

Kardeşim belediye başkanından ödülü ve çeki aldıktan sonra mikrofonun başına geçti. "Teşekkür etmek istiyorum..."

Liam'ın sözleri beni sardı, bir deja vu hissi uyandırdı. Kaç kez seyirciler arasında oturup kardeşimin ödül almasını izlemiştim? Sayamayacak kadar çoktu.

Liam yaptığı her şeyde mükemmeldir. Spordan iş hayatına kadar. Hatta, çok eşli ilişkisini o kadar sıradan bir şey h a l i n e getirmiştir ki, sahneden indiğinde

kadın, iki erkek ve aile dediği küçük çocuk grubunun yanına gittiğinde kimse gözünü bile kırpmıyordu. Hepsinin ona sarılmasını bekledim ve annemle QB'nin arkasında durarak, onu tebrik etmelerini ve bana sıra gelmesini bekledim.

Liam'ın gülümsemesi genişledi, uzattığım eli tuttu ve beni kucaklamak için kendine çekti. "Burada ne işin var?" Bir adım geri attı. "Geleceğini bilmiyordum!"

Omuz silktim, ama gururlu bir gülümsemeyle. "Mae davet etti. Tabii ki geldim."

Sahnede, belediye başkanı bir sonraki ödüle geçmek üzereydi, ama Liam başını bara doğru çevirdi, gözlerinde bir soru vardı.

Saatın 12'yi geçtiğini ve bunun özel bir durum olduğunu düşünerek, bir içki içmenin uygun olacağını düşündüm ve başımı salladım. Onu odanın arkasına, boş bara kadar takip ettim. Bir tabure çektim, Liam da aynısını yaptı ve oraya oturduk. Liam ikimize birer bardak viski sipariş etti.

Barmen içkilerimizi hazırlamakla meşguldü ve Liam ödülünü ve çekini barın üstüne koyduktan sonra bana döndü.

Gülerek koluma yumruk attı. "Aptal gibi görünüyorsun. Deri ceketin nerede ve..." Eğilip beni kokladı. "Bu koku şampuan mı?"

Ben de ona yumruk attım. "En azından takım elbise giymiyorum. Ve siktir git. Saçımı düzenli yıkarım. Sen sadece benim saçlarımın seninkinden daha fazla olmasından kiskanıyorsun."

Liam uzanıp enseme bağladığım kısa at kuyruğumu çekti. "Hey, istersem benim de saçlarım uzayabilir. Kel olduğum dedikodusu yayma."

Barmen bardaklarımızı bize doğru ittiğinde kıkırdadım. "Bilmiyorum, sanırım saç çizgisi geriliyor."

Öyle değildi, ama birbirimizi her gördüğümüzde birbirimize sataşmak kardeşlik kurallarının bir parçasıydı.

Liam içkisini yudumladı. "Saçını uzun tutuyorsun ki kimse yanlışlıkla senin yakışıklı, genç, saygın bir toplum üyesi olduğunu düşünmesin diye mi? Yoksa kadınlar sana oral seks yaparken saçını çekebilirler diye mi?"

Ben burnumdan soludum. "Bunu çok yüksek sesle söyleme. Bütün bu insanları kandırıp, senin klas bir avukat ve saygın bir baba olduğunu düşündürüyorsun."

"Öyleyim!"

"Pfft," diye kıkırdadım. "Hiç de bile."

Ama ikimiz de öyle olduğunu biliyorduk. O baştan sona iyi bir adamdı. Başarılı olan oydu. Akıllı olan oydu. Yerleşip anneme torunlar veren oydu. Başarılı bir hukuk firması yöneten, ama yine de Ripley'in izci rozetlerini dikmek için gönüllü olan adam oydu.

Bir zamanlar Liam'a kin besliyordum. Ona verilen her şeyi kıskanıyordum. Her şey ona çok kolay geliyordu. O okulda başarılı olup diplomaları toplarken, ben tam tersini yapmaya çalışıyordum, isyan etmeye kararlıyım. Liam her ödül aldığında, ben dışarı çıkıp sarhoş olurum. Ya da kafayı bulurdum. Liam Ivy League üniversitesine kabul edildiğinde, sırf ona inat etmek için dışarı çıkıp bir sokak çetesine katıldım.

Rekabet edemediğim için denemeye bile zahmet etmedim. Ama işler değişti.

İnsanlar büyüdü.

Ben de büyüdüm.

Bu yüzden, dünya kardeşimin ne kadar harika olduğunu kutlarken, bu gece dışarı çıkıp bir barda sarhoş olmak yerine, onun için oraya gittim ve onun başarısının, azminin ve bağlılığının birazcık da olsa bana da bulaşmasını umut ettim.

Liam beni dikkatle izledi, alaycı gülümsemesi yavaşça kaybolup yerini daha ciddi bir ifadeye bıraktı. "Nasılsın? Seni birkaç aydır görmedim."

Başımı salladım, viski bardağımın kenarını parmağımla okşadım. "Evet, üzgünüm. Geçen ay Ripley'in okul oyununu kaçırdığımı biliyorum, ama beyzbol sezonu başladığında orada olacağım."

"Bunu sevecektir. Gelmen onun için çok önemli." Bir süre durup sözlerini düşündü. "Hepimiz için çok önemli. Son birkaç yıldır daha sık birlikte olabilmek çok güzel. Bunu biliyorsun, değil mi? Davet edilmen gerekmez. Ne yaparsak yapalım, her zaman hoş geldin. Ya da sadece bir ara eve uğramak istersen. Her zaman kahvemiz vardır." Yine kadehini kaldırdı. "Ya da viskimiz."

"Aslında, pek içmedim."

Liam başını salladı. "Fark ettim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Fark ettin mi?"

O koltuğunda kıpırdadı. "Son birkaç yılda yaptığın tüm değişiklikleri fark etmediğimizi mi sanıyorsun? İçkiyi azaltman. Aile etkinliklerine katılman. Seni yıllardır sarhoş görmedim, eğer hala içiyorsan, bunu çok iyi saklıyorsun."

"Yapmıyorum," dedim sessizce. "Uzun zamandır yapmıyorum." O zamandan beri...

Boğazım düğümlendi.

Liam, insanların zihinlerini okuma konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahipti. Bu özelliği onu çok sevilen biri yapıyordu. Dikkatliydi. Diğer insanların nasıl hissettiklerini gerçekten umursuyor ve anlamaya çalışıyordu.

Derin bir nefes aldı. "Bunun konuşulmayacak bir konu olduğunu biliyorum, ama Kara ve o kadınlarla olanlar... Senin dibe vurman gerekiyordu. Açıkçası, hayatta kaldığına çok sevindim, çünkü tüm bunlar olmadan önce seni kaybetmek üzereydik."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve Kara'nın adını duyduğum anda, elmas rengi sıvıyı bir yudumda içtim. Son günlerde daha iyi olabilirdim, ama onu düşünmeme izin vermedim. Ona yaşattığım her şeyi düşünmeme izin vermedim.

Beş yıl önce nasıl ayrıldığı ve o zamandan beri kimsenin onu görmediği hakkında.

Ailesinin yanında güvende olduğunu biliyordum ve ona yaptıklarımın sonra bilmem gereken tek şey buydu.

Liam yine koluma yumruk attı. "Hey. Bunları sana tekrar karanlığa gömülmen için anlatmadım. Sadece şu anda geldiğin noktadan hepimizin gurur duyduğunu söylemek istedim."

Ona sıkı bir gülümseme attım. Onun sözleri ve övgüsü benim için çok anlamlıydı. "Daha sık uğramaya çalışacağım. Restoranda çift vardiya yapıyorum ve haftanın yedi günü çalışıyorum. Elimden geldiğince para biriktirmeye çalışıyorum, anlarsın ya?"

Liam başını salladı. "Anlıyorum. Restoran nasıl gidiyor?"

Düşünmeden yüzümü buruşturdum. Liam güldü. "O kadar iyi mi?"

Gözlerimi devirdim. "Şikayet etmek istemiyorum. Bu iş için minnettaram."

"Ama..."

İnledim ve işimle ilgili tüm kötü düşüncelerimi dile getirdim. "Simon beni delirtiyor. Yeni bir şey denemeyi reddediyor. Orada çalıştığım beş yıl boyunca menünün hiç değişmediğini biliyor muydun? Beş lanet yıl boyunca aynı sıkıcı hamburgerler ve patates kızartmaları."

Liam omuz silkti. "İnsanlar hamburger ve patates kızartmasını sever."

"Evet, sanırım öyle. Burası her zaman kalabalık, bu yüzden neden değişiklik yapmadığını anlıyorum."

"Ama sen daha fazlasını istiyorsun."

Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım. "Ben bir pisliğim, değil mi? Simon, kimse bana iş vermezken bana iş verdi. Yemeklerle ilgili bildiğim her şeyi bana o öğretti..."

Liam elini kaldırdı. "Hayır, öğretmedi."

"Öğretti," diye ısrar ettim.

Ama Liam dinlemedi. "Az önce bana bu adamın beş yıldır aynı menüyü sunduğunu söyledin. Evet, tabii, Simon'a sana iyi makarna ve peynir yapmayı ya da patates kızartmayı öğrettiği için minnettarsın. Ama Instagram'da paylaştığın şeyleri gördüm. Onlar kızartılmış, lokanta yemeği değil. Simon sana bunları öğretmedi."

Yine enseme bir sıcaklık hissettim. "Instagram'ımı takip mi ediyorsun?"

Liam güldü. "Mae, onu bulduğumuzu sana söylemem gerektiğini söyledi. Bunun seni rahatsız edeceğini düşünüyor."

"Haklı." Daha başarılı olan ağabeyimin, yüzücüden az takipçisi olan aptal, önemsiz Instagram sayfamızı takip etmesi fikrinden nefret ediyordum. Bu utanç vericiydi.

Ama Liam buna inanmadı. "Yemeklerin yemek programlarından çıkmış gibi görünüyor. Sen harika bir aşçısın."

Kafamı salladım. "Ben şef değilim. Sadece aşçıyım."

Liam gözlerini devirdi ve telefonunu çıkardı. Bir saniye sonra telefonu bana doğru çevirerek, kömür ızgarasında pişirilmiş ton balığının fotoğrafını gösterdi.

Salsa verde soslu biftek, rendelenmiş rezene ve yeşil fasulye salatası. Simon eve gittikten sonra dün hazırladığım yemeklerdi. Patronum, her gece kapanış saatinden sonra geç saatlere kadar kalıp, onun çok basit menüsünde olmayan yemekleri denediğimi bilmiyordu.

Muhtemelen o aptal Instagram sayfasını kapatmam gerekiyordu. Liam ve Mae onu bu kadar kolay bulduysa, Simon da bulabilirdi. O zaman da boş boş vakit geçirdiğim için kovulurdum.

İşimi kaybetmeyi göze alamazdım. Kendi restoranımın peşinatını ödemek üzereyken bunu yapamazdım. Saint View'un en kötü bölgesinde boktan bir daire kiralamış olmam umurumda değildi. Ya da kamyonetimin eskimiş ve hurda gibi olması da. Tüm paramı kendime ait bir şey satın almak için kullanabileceksem, o lanet şeyi yapışkan bantla bir araya getirmeye devam edecektim.

Gurur duyabileceğim bir şey. Kimsenin benden alamayacağı bir şey.

Bir yer kiralamak bile istemiyordum. İçimdeki bir ses, onun benim olduğunu bilmek istiyordu. Bir pislik ev sahibinin keyfi bir kararıyla kovulamayacağımı. Bu yüzden yıllardır her kuruşumu biriktiriyordum.

"Bu bir şefin eseri." Liam parmağını ekrana batırdı ve fotoğraflarımı kaydırdı. "Bu da öyle. Ve bu. Ve bu, lanet olsun, bu ne? Harika görünüyor."

"Bu istakoz thermidor."

"Ne olduğunu bilmiyorum ama ağızımdan salya mı akıyor? Cidden, ağızım şu anda o kadar salya dolu ki çenemden aşağı akıyor olmalı." Telefonu ağızına doğru kaldırdı.

"Eğer o ekranı yalarsan, bunu asla unutmayacağım."

Liam telefonu yüzünden uzaklaştırdı. "Peki. Ama benim fikrim hala aynı. Sen bir şefin. Ve o boktan lokantada çalışmak için çok iyisin, iyi hamburger satıyorlarsa bile. Kısa sürede kendi mekanını açacaksın." Gözleri parladı. "Providence'ın ana caddesindeki mekanın açığa artırmaya çıktığını gördün mü? Restoran için en iyi yer orası olur. Senin gibi yemekler için çok fazla rekabet yok, ama doğru pazar var."

"Gördüm," dedim isteksizce, çünkü haftalardır o yeri takip ettiğim için tam olarak hangi yerden bahsettiğini biliyordum. Ve

bu sabah uygulamam bana müzayedenin o öğleden sonra olduğunu hatırlatmıştı. "Bugün açık artırmaya çıkacak. Aslında birkaç saat sonra. Haklısın. Mükemmel bir yer."

O kadar mükemmeldi ki, boktan kamyonetimi her geçirdiğimde ağlamak geliyordu içimden. Neredeyse iki yıldır Saint View'da emlak bakıyordum, uygun bir şey çıkmasını bekliyordum ama bir türlü çıkmadı. Ve geçen hafta, emlak uygulamamda bir bildirim aldım ve hayallerimin mekanı karşımda belirdi.

Ama tabii ki, lanet olası Providence'taydı, yani benim bütçemin çok üzerindeydi. İki kasaba sınır komşusuydu, ama sol tarafta üst sınıf snoblar, sağ tarafta ise meteliksiz sürtükler yaşıyordu.

Maalesef ben fakir sürtüklerden biriydim. Liam ise pek öyle değildi.

Bir zamanlar bu durum beni çok rahatsız ederdi. Onun her zaman benden çok daha fazlasına sahip olması beni somurtkan ve öfkeli yapardı.

O kişiye geri dönmek istemiyordum. Liam bana baktı. "Öyleyse git."

Ona baktım. "Neyi yapayım?"

"Ana caddedeki yer! Kendi restoranını aç. Tecrüben var."

"Ama param yok."

Liam'ın bacağı sallandı. "Ne kadar paraya ihtiyacın var?"

Parmaklarım bardağı sıkıca kavradı. "Bankanın bana ipotek vermek için istediği depozitoyu ödemek için mi? Yoksa gerçekten açıp işletmek için mi?"

"İkisi de."

Omuz silktim. "Depozito için biraz birikimim var. Ama çok daha fazlasına ihtiyacım var."

Liam çekini bar tezgahının üzerine itti. "Bu yeterli olur mu?"

Donakaldım. "Bu yirmi bin dolar."

Kardeşim başını salladı. "Evet, öyle yazıyor."

"Bunu kabul edemem."

"Tabii ki. Bu çek değil. Üzerinde benim adım yazıyor. Ama onu bankaya yatırıp senin adına bir tane yazarım."

Kafamı o kadar hızlı salladım ki neredeyse düşecekti. "Hayır. Olmaz."

Liam gözlerini devirdi. "Paraya ihtiyacın var. Bende var. Sana vermek istiyorum."

O rahatsız edici kağıdı itekledim. "Senin paranı almayacağım, Liam. Harcayacağın bir ailen var."

Liam gözlerimin içine baktı. "Sen nesen, *kardeşim*?"

Çekin üzerine basılı sıfırları izleyerek, zorlukla yutkundum. Çok fazlaydı. Bana bu kadar çok para vermek istemesi saçma geliyordu. Onun çok parası olduğunu biliyordum. Üç ortağı ve dört geliri olan, özellikle de Liam'ın hukuk firmasından aldığı ortak maaşı olan biri için, bunun onlar için bir damla bile olmadığını biliyordum.

Ama benim için her şey demekti.

Sadece para değil. Hayallerdi. Güvenlikti. Bir mirastı.

"Sana geri öderim," diye fısıldadım, onun gerçekten ciddi olduğunu ummaya cesaret edemeden.

Liam omuz silkti. "Ya da yapmazsan, ben de senin restoranının sessiz ortağı olurum."

Bu çok daha fazla baskı hissettirdi. Yatırımcı aramayı hiç düşünmemiştim bile. Ben Saint View'dan gelen bir hiçkimseydim. Birinin bana yatırım yapmak isteyeceği fikri saçma sapan bir şeydi. "Ya batırırsam ve tüm mekan mahvolursa?"

Ama Liam'ın bakışları hiç sarsılmadı. "Mahvetmeyeceksin." Koluma vurdu. "Son beş yıldır hepimiz senin büyümeni izledik. Eskisi gibi bir haydut olmadığını fark etmediğimizi sanma."

Yine de içimde hala o gibi hissediyordum. Kimliğimin büyük bir kısmı "Chaos"a bağlıydı ki, bazen sadece Hayden olmak bile zor geliyordu.

Parmaklarımla çekin üzerindeki rakamlara dokundum. Kardeşim bana istediğim her şeyi sunuyordu. Tek yapmam gereken evet demekti.

Yüzümde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Mae, Rowe ve Heath'e sormak gerekmez mi?"

"Sen de onların ailesindin. Soracağım, ama ne diyeceklerini zaten biliyorum

"

Ben de biliyordum. Çünkü onlar iyi insanlardı. O kadar iyidiler ki

onları hak etmediğim kadar iyilerdi. Yaptığım onca şeyden sonra.

Ama yine de kabul ettim. Liam elini
uzattı. "Ortak mıyız?"
Kendime rağmen başımı salladım. "Bir restoran alalım."

KARA

Gerekli süre boyunca o pozisyonda kaldım ve sessizce, birleşmemizden bir hamilelik doğmasını diledim. Süre dolduğunda, gökyüzü kararmıştı ve ben yavaşça ve sert hareketlerle banyoya gidip kendimi temizledim.

Küçük alanda ayna yoktu, bizim toplumumuzda kibir hoş görülmezdi, ama ben buna sevindim. Yüzümün ve vücudumun hayal kırıklığı olduğunu hatırlatmak için aynaya ihtiyacım yoktu.

Josiah'ın başka seçeneği olmadığı bir dönemde çocuk doğurma yeteneğim nedeniyle seçilmiştim. Ama o, benden hoşlanmadığını ve beni hiç çekici bulmadığını gizlemiyordu. Yüzüm çok yuvarlaktı. Uyluklarım çok kalındı. Göğüslerim çok dolgun ve ağırdı, bu yüzden artık dik ve sıkı değillerdi, tabii hiç öyle olmuşlarsa. Karnım sallanıyordu ve yıllar önce Hayley Jade'i karnımda taşıdığımdan kalan gümüş rengi çatlak izleri cildimi kaplıyordu.

Dişlerimi yavaşça ve titizlikle fırçaladım, diş macununu lavaboya tükürdüm ve ağızımı çalkaladım. İsteksizce peçemi tekrar taktım.

Sessiz odada, penceredeki küçük tıkırtı kolayca duyuluyordu. Omzumun üzerinden bakarak, bu alışılmadık sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım.

Ses tekrar geldi, cam pencereden küçük bir çakıl taşı sıçradı.

Pencere kenarına koştum ve karanlıkta gözlerimi kısarak aşağıdaki gölgeli şekilleri seçmeye çalışarak geceye baktım.

Alice bir çalılardan arkasından bana çılgınca el sallayarak aşağı inmemi işaret etti.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, sinirlerim gerildi. Kafamı sallayarak ona gitmesini işaret ettim. Josiah ya da diğer eşlerden biri onu orada yakalarsa, cezalandırılacaktı.

Ben de öyle.

Ama Alice ısrarcıydı. Ağzı inatçı bir çizgiye dönüştü ve mimikleri agresifleşti. Öfkeyle beni işaret etti, sonra da yere, açık bir çağrı gibi.

Ben hareket etmediğimde taktiğini değiştirdi, parmağını göğsüne, sonra da ön kapıya doğru uzattı.

Olamaz. Gecenin bu saatinde kapıya gelip kapıyı çalamazdı. Çocuklar uyanırdı, Josiah çok kızardı. Onun onaylamadığı misafirleri kabul etmemiz yasaktı, özellikle de hava karardıktan sonra.

Alice çalıların arkasından çıktı ve kapıya doğru yürüdü, bana meydan okurcasına dik dik baktı.

"Dur!" diye fısıldayarak bağırdım, avucumu pencere camına düz bir şekilde koyarak, sanki bu onu durdurabilirmiş gibi.

Şaşırtıcı bir şekilde, işe yaradı. Ama bunun onu uzun süre sakin tutmayacağını biliyordum. Açıkça söyleyecek bir şeyi vardı ve benim yaptığım hiçbir şey onu caydıramayacaktı. Ayakkabılarımı ve ceketimi giydim, kalın kumaşı etrafıma doladım ve belime bağladım. Kafamı koridora çıkardım ve iki tarafa da baktım. Koridor boştu. Kapalı kapıların arkasından boğuk sesler geliyordu, diğer eşler çocuklarını ninni ve İncil hikayeleriyle yatırıyorlardı.

Josiah'ın nerede olduğunu bilmiyordum, ama evin içinde bir yerlerde ya da bir toplantıdan dönüyor olabileceği endişesi beni rahatsız ediyordu.

En son istediğim şey, Alice'in dışarıda dolaşırken onu yakalamasıydı.

Merdivenlerden sessizce indim, evin hala yeni olduğu için merdivenlerin gıcırdamadığına şükrettim. Merdiven sahanlığında, karanlık oturma odasından hızla geçtim ve kapı koluna uzandım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Donakaldım ve hızla döndüm.

Camilla, ikinci eşim, karanlıkta bana somurtarak baktı. En küçük çocuğu kollarında sarmalanmış, sessizce uyuyordu. Onu, oğluyla birlikte kanepede kıvrılmış halde görmemiştim bile.

"Camilla." Elimi kalbimin üzerine koydum, hızla atan nabzımı sakinleştirmeye çalışarak. "Beni korkuttun. Jonathan yine kolik mi?"

"Onu tekrar uyuttum. Onu yukarı çıkarmak üzereydim."

Ona başımı salladım. "Tabii ki. Seni engellemeyeyim. Ben sadece biraz hava almaya çıkıyorum. Midem biraz rahatsız ve odam havasız. Kısa bir gece yürüyüşü bana iyi gelir."

Camilla gözlerini kısarak baktı. "Sokağa çıkma yasağı başladı."

Haklıydı. Hava karardıktan sonra evden dışarı çıkmamız yasaktı. Josiah geri döner dönmez ona ispiyonlayacağını zaten biliyordum. Henüz onu çağırmamış olması, onun burada olmadığını bildiğini gösteriyordu.

Kıskançlık, tıpkı etkileşime girmeye zorlandığımızda her zaman olduğu gibi, dalgalar halinde ondan yayılıyordu. Nedenini gerçekten bilmiyordum. O mükemmel bir eştı. Bu kadar kısa sürede dört güzel çocuğu olmuştı, elbette Josiah'ın en sevdiği kişinin kendisi olduğunu biliyordu.

Ama ben bir numaralı eştim ve bunun onu rahatsız ettiği açıktı. Her konuda başarısız olsam bile.

Alice beni aramaya gelmeden önce dışarı çıkmam gerekiyordu. "Bir dakika sürer, çok uzağa gitmeyeceğim. Ama kimse benim burada kusup bebekleri uyandırmamı istemez herhalde. Değil mi? Sen şimdi yukarı çıkmalısın. Bulaşıcı olabilirim."

Camilla burnunu kıvırdı ve küçük Jonathan'ın yüzünü battaniyeyle örttü, sanki bu onu benim mikroplarımdan koruyacakmış gibi. "Mide virüsü varsa, sabah her şeyi dezenfekte etmemiz gerekecek."

"Elbette, kardeşim. Fazladan iş çıkardığım için gerçekten üzgünüm. Ama lütfen, şimdi gitmeliyim. Kendimi gerçekten çok hasta hissediyorum."

Camilla, Laurie veya Scarlett'in yapabileceği gibi herhangi bir sempati göstermedi. Merdivenleri aceleyle çıktı ve beni mutlu bir şekilde yalnız bırakarak evden gizlice çıkmamı sağladı.

Sessizce kapıyı kapatıp dışarı çıktım ve karanlıkta gerçek kız kardeşimi aradım. "Alice!" diye fısıldadım.

"Çok uzun sürdü," diye homurdandı, kolumu tutup beni evimi çevreleyen ağaçların arasına çekti.

Onu itip, eve gergin bir bakış attım, Camilla'nın pencereden beni izlediğini düşünerek. "Kes şunu.

İkimizi de belaya sokacaksın. Burada ne işin var ki? Babam evden çıktığını biliyor mu?"

Alice öfkeyle nefes aldı. "Ben yetişkin bir kadıyım. Ne istersem onu yaparım."

"Öyle konuşma," diye azarladım. Küstahlık ve bağımsızlığın seni nasıl belaya soktuğunu çok iyi biliyordum. Kız kardeşimin kollarını tutup onu bana doğru çevirdim. "Ben o şekilde düşünmeye başladığımda başıma ne geldiğini biliyorsun. Benim izimden gitme.

Sabaha kadar bekleyemeyecek kadar önemli ne istiyorsun?" Alice boğazını temizledi, yüzü ciddileşti. "Sanırım

Hayley Jade tehlikede.

Ağzım kurudu ve zaten kuralları çiğnediğim için çok hızlı atan kalbim, kızımın adının geçmesiyle daha da hızlandı. "Yaralandı mı? Nerede?"

Artık beni annesi olarak tanımaması önemli değildi. Her gece onu yatağına yatıran başka bir kadın olması da önemli değildi. Kalbim hala onun benim çocuğum olduğunu biliyordu.

"Sana göstereceğim." Alice beni hızlıca yürümeye zorladı ve bu sefer itiraz etmek yerine, onun hızlı adımlarına ayak uydurarak onu takip ettim.

"Neden sokağı çıkma yasağı saatinden sonra dışarıda olduğumu sorma. Öyleydi işte. Ama gizlice geri dönerken şunu fark ettim." İleriye doğru işaret etti.

Karanlığın içinden donuk turuncu bir ışık parlıyordu. Soğuk gece havasında sesler yankılanıyordu.

Durdum. "Adamlar ateşin etrafında toplanmışlar. Ne olmuş yani?" Bu pek de olağandışı bir olay değildi. Toplumumuzda bar yoktu ve evlerde içki içmek yasaktı. Kadınların içki içmesi açıkça yasaklanmıştı.

Ama hepimiz erkeklerin içtiğini biliyorduk. Sabahın ikisinde eve geldiklerinde, saklayamayacak kadar sarhoş oldukları için bu pek de sır değildi. Zaten saklamaya çalışacakları da yoktu.

Alice'in dudakları sert bir çizgiye dönüştü. "Hayley Jade de onlarla birlikte."

Şoktan gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sonra kimse beni duyup duymadığını umursamadan ormanda koşmaya başladım.

Alice beni yakaladı ve erkeklerin çemberi ortaya çıktığında beni yere çekti. "Delirdin mi?" diye fısıldadı, beni yakalamak için koşmaktan biraz nefes nefese kalmıştı.

"Oraya öylece koşarak giremezsin!"

Hızlı nefes almamı sakinleştirmeye çalıştım, ama küçük kızımı görünce yeterince hava alamadım. Kızım, bir adamın kucağında oturmuş, adam koyu renkli bir şişeden içki içerken yorgun ve şaşkın görünüyordu.

"Shari nerede?" Boğazımdaki düğümden zorlukla ses çıkardım. "Anne olmak onun için bu mu demek? Çocuğunu, neredeyse hiç tanımadığı bir grup erkeğin eline bırakmak mı?" Ellerimi ovuşturarak, saklandığımız devrilmiş kütüğün arkasından atlayıp, açıklığa koşarak kilisede birkaç kez gördüğüm adamın kollarından kızımı kapma isteğiyle mücadele ettim. Adamın adını bile hatırlayamıyordum.

"Bilmiyorum." Alice elimi yavaşça, yatıştırıcı bir şekilde ovuşturdu. "Ama şu anda her şey yolunda. Burada neler olduğunu bilmiyorum, bu yüzden seni almaya geldim. Ama Hayley Jade orada. En azından şimdilik güvende. Belki Shari, Onith'ten bu gece ona bakmasını istemiştir?"

Kız kardeşime baktım. "Yani onu sarhoş olmak için şenlik ateşine mi getirdi?" Adamın Hayley Jade'in beline sarılmasını izledim ve bundan hoşlanmadım. "Buna gerçekten inandığını söyleyemezsin, yoksa kızımın tehlikede olduğunu söylemezdin."

Alice iç geçirdi. "Belki de sadece dramatik davranıyorum. Bunların hepsi masumane olabilir..."

Ama onun içgüdüleri öyle olmadığını söylüyordu. Benim içgüdülerim ise, o kadar çok erkeğin arasında tek başına duran küçük bir kızı görünce alarm vererek çılgın atıyordu.

Çemberin ötesindeki ormandan sarhoş kahkahalar geliyordu ve Shari ile daha önce hiç görmediğim bir adam dışarı çıktı. Shari kıyafetlerini düzeltmeye çalışırken, adam göğüslerini elliyordu ve Shari kıyafetini düzeltmeye çalışırken adam onu yünlü bluzundan kurtarmaya çalışıyordu.

Alice nefesini tuttu. "Oh, o sürtük..."

Onu sert bir bakışla susturdum. "Sakın ona hakaret etme. Yüzüne bak. Sence burada olanlarda bir seçeneği var mı?"

Josiah çifte kaşlarını kaldırdı, ama bakışları adama odaklandı. "Ee? Ne düşünüyorsun?"

"Kadınlarınız çok güzel." Ateşin etrafındaki tahta koltuklardan birine ağır ağır oturdu. Erkeklerin oluşturduğu çembere sıırttı. "O çok tatlıydı, benim sikimde zıplıyordu."

Hepsi güldü, Shari ise kızardı ve yere bakarak yüzünde utanç dolu bir ifadeyle durdu.

Josiah memnunmuş gibi başını salladı ve bakışlarını yeni gelenin yanındaki adama çevirdi. Onu da tanımadım.

"Sen de denemek ister misin? Yeni arkadaşlarımızın bize katıldıklarında hayatlarının nasıl olabileceğini tatmalarını isteriz. Shari, senin isteklerini memnuniyetle yerine getirecektir. Kadınlarımız erkeklerini memnun etmeyi severler. Rab'be hizmet etmenin yolunun, Rab'bin suretinde yaratılmış olan kocana hizmet etmek olduğunu öğretiriz. Erkeklerimizi memnun etmek, kadınlarımızın Tanrı'ya olan inançlarını ve bağlılıklarını gösterme şeklidir. Öyle değil mi, Shari?"

Shari hızla başını salladı, bir kez daha ayağa kalktı ve Josiah'ın misafirine elini uzattı.

Alice'in ağzı açık kaldı. "Bir adamla yattı, şimdi de başka biriyle yatacak mı?"

"Böyle konuşma," dedim otomatik pilotta, midem bulanırken.

Josiah ve arkadaşları tarafından açıkça yem olarak kullanılan bu kadın için kalbim sızladı. Yeni üyeleri bu şekilde mi çekiyorlardı? Kolay kadınlar vaatleriyle mi? Başka ne vaat ediyorlardı?

Kız kardeşime baktım, o da zar zor kontrol ettiği öfkesiyle gruba dik dik bakıyordu.

Kendisinin içinde bulunduğu tehlikenin farkında bile değildi.

Şimdiye kadar kurtulmuştu, ama Josiah böyle davranıyorsa, "Tanrı'ya hizmet etmek" için erkekleri ormana götürmek zorunda kalması ne kadar sürerdi?

Yeni gelen adam Shari'nin elini itti, koyu renkli gözleri Hayley Jade'e odaklanmıştı. "Benim zevkim... daha genç kızlar."

Kanım dondu.

Alice tırnaklarını koluma geçirdi. "Yapma," diye fısıldadı. "Josiah halletsin. O canavar değil. Onu yerine oturtacaktır."

Kız kardeşim kocamı benim tanıdığım gibi tanımiyordu. Josiah, Hayley Jade'e yanına gelmesi için işaret etti.

Onith onu bırakınca, Hayley Jade itaatkar bir şekilde açıklığın karşısındaki liderinin yanına yürüdü.

Josiah'ın bakışları kızımın üzerinde dolaştı, gözleri sertleşti. "Liderinin önünde diz çök, küçük kız."

"Kahretsin," diye mırıldandı Alice.

Onun kötü dilini bile azarlamadım. Kızımı izlemek ve söyleneni yapması için dua etmekten başka bir şey yapamadım.

Hayley Jade dudaklarını büzdü. "Diz çökmeyi sevmiyorum. Dizlerim acıyor." Kalbim durdu.

Bana çok benziyordu.

Josiah öne eğildi, böylece onunla yüz yüze geldi. Onu tapınmayı reddetmesine duyduğu öfke, uzaktan bile gözlerinden okunuyordu. "Bu kadar güzel ve bu kadar değerli olman büyük şans."

Onith ilgiyle başını kaldırdı. "Bekle. Onu satıyor musun?"

Josiah arkasına yaslandı ve bira şişesini tekrar eline aldı. "İlgilenen birisi var ve açıkçası, ona bakmaya artık dayanamıyorum. Bekledim, zamanımı bekledim çünkü o kadar güzeldi ki, onun için iyi bir para alabileceğimi biliyordum. Ama o şimdi kaç yaşında, altı mı?"

"Beş," dedi Hayley Jade sessizce.

Josiah omuz silkti. "Yaklaşık öyle."

Yeni gelen adamın açgözlü bakışları Josiah'ın kollarıyla buluştu. "Fiyatın ne? Ödeyeceğim."

Onith yeni adama bir bakış attı ve sonra Josiah'a başını salladı. "İkisinin teklif ettiğinden daha fazlasını öderim. Bir süredir ona gözüm vardı."

Ben çok küçük bir inilti çıkardım.

Alice elinin tersiyle ağzını sildi. "Kusacağım. Babam bunu biliyor mu? Annem biliyor mu?"

Babam ateşin etrafında oturan adamlar arasında değildi ve ben onun bu konuda hiçbir şey bilmediğine yürekten inanmak istedim. Ama bunlar beni Josiah'a isteyerek satan ve onun çocuğumu alıp

başka bir kadına vermesine izin veren ebeveynlerdi, bu yüzden Josiah'ın onu satma planlarından haberdar olmadıklarını pek ummuyordum.

O, Josiah için olduğu kadar onlar için de bir utanç kaynağıydı. Onlara her gün ebeveyn olarak başarısız olduklarını hatırlatıyor ve kimsenin istemediği bir yük oluyordu.

Benden başka kimse istemiyordu, ve bu iğrenç adamlar, bir tür hastalıklı açık artırma savaşına girmişlerdi, üçü de çocuğu sahiplenme ayrıcalığı için en çok parayı kim ödeyebilir diye tartışıyorlardı.

Josiah'ın eğlenceli sırtışı, muhtemelen bunu planladığını gösteriyordu. Ya da en azından bunun olabileceğini sezmişti. Sonunda, teklif savaşı daha da gürültülü hale gelince, boş elini salladı, bira şişesi yukarı doğru dönük dudaklarına değdi. "Sakin olun, sakın olun. Tanıdığım kişi hepinizi geçecek. Bu anlamsız. Yarın bu saatlerde, o onun malı olacak."

Alice bana büyük gözlerle baktı. "Ne yapacağız?"

Bir zamanlar cesur olmuştum. Buradan ayrılmış, kendi yolumu bulmuş ve daha fazlasını aramak için ülkeyi baştan başa geçmişim.

Ve bulmuştum.

Ama artık o kadın değildim. Dış dünya, Josiah kadar beni de yıpratmıştı.

Bu adamların kızımı tehdit etmelerini dinlemek, beni sadece bariz olanlardan daha fazla korkutuyordu. Komünden ayrılmak istemiyordum. En azından burada yerimi biliyordum. Yemeğim ve uyuyacak bir yerim vardı.

Dışarıda ise hiçbir şeyim yoktu.

Ama kalırsam ve Josiah lanet olası kızımı hasta bir insana satarsa, kendimle yaşayamayacağımı biliyordum. Söylemem gereken sözler yüzünden parmaklarım korkudan titriyordu, çünkü işler ters giderse hepimizin öleceğini biliyordum.

Ama başka seçeneğim yoktu. "Kaçın."

HAYDEN

"Burada çok fazla insan var."

Liam bana baktı ve omuz silkti. "Burası Providence. Meraklıların evi. Bu insanların çoğu muhtemelen özel aşçıları hastalandığı ya da tenis koçları bu gece antrenman yapmak için havanın çok soğuk olduğunu söylediği için buradalar. Alışveriş yapmak için burada değiller. Sosyalleşmek ve yeni sahibinin kim olabileceğine dair dedikoduları öğrenmek için buradalar."

Bu insanların beni yargılayacağı düşüncesi beni ürpertti. "Saint View'dan gelen boktan bir ezik olduğunu anladıklarında gerçekten çok hayal kırıklığına uğrayacaklar."

Liam sırtıma bir yumruk attı. "İşte bu ruh!"

Kaşlarımı kaldırdım.

Çocukluğumuzdan hatırladığım aynı sırtışıyla gülümsedi. "Yeni sahibi olduğun ruhunu kastediyorum. Pislik bir ezik olduğunu değil." Gözlerini kısarak bana baktı. "Mae'nin anaokulu öğretmeni gibi sana moral konuşması yapmasını mı istiyorsun? O kadar uzun süredir hapisanede çalışıyor ki, o moral konuşmaları ilkokul günlerinden kalan tek şey."

"Hayır," diye alay ettim. Ama kalbimin çarpıntısı ve terli avuç içlerim aksini söylüyordu. "Aslında, belki de evet? Burada altıma sığıyorum."

Liam kolunu omuzlarıma attı. "Etrafına bak. Endişelenecek bir şey yok. Burası her zaman senin olmalıydı."

O bunu söylediğinde, sesi o kadar kendinden emindi ki, ben de ona inandım. Mekan, fotoğraflarda görüldüğünden daha da güzeldi. İnternet ilanında gördüğümünden iki kat daha büyüktü, bu da ekstra alanla neler yapabileceğimi düşünmek için beynimi fazla mesaiye soktu.

Belki bir kokteyl bar. Daha fazla oturma yeri. Daha büyük bir mutfak alanı. Heyecanımı bastırdım. "Ya bugün teklif verirsek ve banka hayır derse?"

"Kabul etmezler. Adamım, benim sessiz ortağın olarak, bir milyon dolarlık krediyi kolayca alabileceğimizi söylüyor."

Avuçlarımı kot pantolonuma sildim. Her şey çok hızlı geliyordu. Daha dün gece, Simon'ın mutfağında en az beş yıl daha çalışıp, depozito için yeterli parayı biriktirene kadar her kuruşumu biriktirmeye razı olmuştum. Ve sonra bir günde, kardeşim her şeyi değiştirmişti.

Müzayededen ötesini düşünmeme izin vermedim. Ya da bu yer için ipotek almak sorunun sadece bir parçasıydı. Liam'ın iyi kredi notu banka ile anlaşmayı kesinleştirebilirdi, ama her ay ödemeleri yapmak zorunda olan bendim ve bu dört duvar arasında kuracağım restorandı.

Bu tür düşünceler kardeşimin kafasını kurcalamıyordu. Neden kurcalasın ki? O hiç maaş maaş yaşamamıştı. Büyükbabası onu Saint View'daki boktan küçük evimizden alıp kendi oğlu gibi yetiştirdiğinden beri.

"Müzayedeci açık artırmayı başlattığında, sert ve kendinden emin bir şekilde gir. Providence'daki tüm züppeleri siktir et. Onlara burada olduğunu ve işini ciddiye aldığını göster." Liam eğilip bir kadının omzuna dokundu.

Kadın döndüğünde, Liam ona telefonunu gösterdi. "Kardeşim burayı satın alıyor. Bu onun Instagram hesabı, @ChaosKitchenSaintView, ve yakında sen ve arkadaşlarının yiyeceği yemekler. Herkese duyur."

Kadın şaşkın görünüyordu ve onu suçlayamazdım. Kardeşimin kolunu tutup onu emlakçının kayıtları aldığı odanın karşısına çektim.

Sırada beklerken Liam'a "Bunu kesmelisin" diye mırıldandım. "Providence'ta bir restoran açacaksam o Instagram'ı kullanamam, ayrıca beni utandırırıyorsun."

Liam abartılı bir şekilde inledi. "Kendini satmalısın, küçük kardeş! Burayı tanıtmak için bir pazarlama şirketi tutmam mı gerekiyor?"

Boğazım düğümlendi. "Sadece insanların sevdiği iyi yemekler pişirmek istiyorum. Ve dürüst bir şekilde para kazanmak. Instagram gönderilerimi rastgele bir kadının boğazına tıkmak istemiyorum."

İkimiz de Liam'ın yaklaştığı kadına baktık. Kadın, diğer iki kişiyle konuşmakla meşguldü ve üçü de bana pek de gizli olmayan bakışlar atıyordu.

Bizi fark ettiklerinde, içlerinden biri gruptan ayrıldı ve bana doğru büyük adımlarla yürüdü, elini uzattı ve beni baştan aşağı değerlendirir gibi süzdü. "Pamela Lexington. Arkadaşım burayı satın almak için teklif verdiğini söyledi?"

Liam dirseğiyle bana vurdu ve ben de kadının elini tutup sallamaya başladım. "Evet, öyle." Kahretsin, çok gariptim. Ne zaman böyle olmuşum? Eskiden Liam'la rekabet edecek kadar kendinden emin ve havalıydım.

Hepsi gösteriş içindi, diye fısıldadı bir ses kafamın içinde. O hiç sen değildin ve bunu biliyorsun. Kara ve arkadaşlarına yaptıkların seni o kadar mahvetti ki...

Kara ve onunla birlikte esir tutulan diğer kadınları düşününce tüylerim diken diken oldu ve telefonu kapattım.

Artık o adam değildim.

Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. Pamela, yaşlı bir kadın için çekiciydi. Muhtemelen benim yirmi dokuz yaşına göre yirmi yaş büyüktü, ama iyi giyinmiş, saçları düzgünce taranmış, makyajı ustaca yapılmıştı. Onun sıkılmış bir Providence ev hanımı olduğuna bahse girerdim. Ama bu, onun insanları tanıdığı anlamına geliyordu. Konuşacak arkadaşları vardı. Liam'ın dediği gibi, bu insanlar mutlaka teklif vermek için değil, dedikodu yapmak için buradaydılar.

Bu mekanı pazarlayabilmem gerekiyordu ve belki de bu şimdi başlıyordu. Boğazımı temizledim. "Hayden Whitling. Tanıştığımıza memnun oldum. Size ve arkadaşlarınıza yeni ve popüler bir restoran sunmayı sabırsızlıkla bekliyorum. İşe başladığımızda bize bir şans vermenizi umuyorum."

Pamela, el sıkışmak için uygun süre geçtikten sonra bile elimi tutmaya devam etti. Bakışları yüzümde kaldı, gözleri ateşli bir hale geldi. "Gerçekten," diye neredeyse mırıldandı. Yaklaşarak göğüsleri göğsüme değdi ve sıcak

nefesim boynumu gıdıklamaya başladı. "Umarım bugün ihaleyi kazanırsın. Buralara biraz... yeni kan gelmesi iyi olur. Sen buralı değilsin, değil mi?"

Gerçek tam olarak bu olmasa da başımı salladım. Ama bu kadın, kasaba sınırının hemen ötesindeki gettoda geldiğimi duymak istemiyordu. Ben de onun gibi bilinmek istemiyordum.

En azından bugün değil. Burada değil.

Pamela gülümsedi. "İyi şanslar, Bay Whitling."

Geri çekildi ve ben derin bir nefes aldım, ama Pamela'nın pahalı kokulu parfümüyle dolu olduğu için hemen öksürmek istedim.

Liam, ilerlerken içinden güldü. "Ah, kardeşim. O 'kirli kötü çocuk' imajını sürdürmek ne kadar zor olmalı."

Başımı keskin bir hareketle ona çevirdim. "Öyle bir bakışım yok. Bu sabah lanet kot pantolonumu ütülerdim."

Liam eğlenerek burnunu çektikten sonra çene hizasındaki saçlarımı hafifçe çekiştirirdi. "Çamaşırlarını yıkaman kaslı kollarını, dövmelelerini ve 'gel beni becer' diyen gözlerini gizleyeceğini mi sanıyorsun?"

Bunu sadece bir ağabeyin yapabileceği alaycı bir şekilde söyledi ve cümlesini neredeyse histerik bir kahkaha ile bitirdi.

Şaka yaptığını bilsem de, bu beni rahatsız etti. "Gerçekten öyle mi görünüyorum?"

Liam ciddileşti ve omuz silktilti. "Elinde değil. Kadınlar senin yüzünü seviyor."

İç geçirdim. Sadece kadınlar da değildi.

Yıllarca görünüşümle idare ettim, istemediğim şeylerden kaçmak için onu kullandım ve bir şey istediğimde onu bir güç olarak kullandım. Liam kadar zeki değildim. Onuncu sınıfta okulu bırakana kadar okulda kalacak kadar uzun süre okuyabiliyordum. Tek sahip olduğum şey yüzümdü.

Bu beni, hiç ilgilenmek istemediğim bir yola sürüklemişti.

Bu yüzden mutfakta çalışmayı seviyordum. Çoğu zaman arkada, sadece tencere ve tavalarda, bıçaklar ve taze malzemelerle çevriliydim.

Kimse yüzümü göremezdi. Ya da benim zeki mi yoksa aptal mı olduğumu düşünmezdi.

Garsonların masalara koyduğu tabaklar üzerinden yargılanıyordum.

Sadece hoş bir yüz yapısına sahip olduğum için değil, işime harcadığım emek nedeniyle övülüyordum.

Birisi yüzüm hakkında yorum yaptığında, kendimi değersiz hissediyordum. Bu, kadınlara kullandığım tüm o saçma sapan tavlama cümlelerini hatırlatıyordu bana. Hiç çaba sarf etmiyordum çünkü buna gerek olmadığını biliyordum. Herkesin Liam'ı bir ödül daha kazandığı ya da bir diploma daha aldığı için övdüğü anıları tazeliyordu bu, ben ise giderek daha da geride kalıyordum, bir barda kendimi daha iyi hissettirecek birini bulmadığım sürece hep onun gölgesinde kalıyordum.

Yemek pişirmek bana daha fazlasını vermişti. İçimde kaybetmek istemediğim farklı bir yönümü ortaya çıkarmıştı.

Önümüzdeki insanlar ilerledi ve biz de onların yerini aldık. Masadaki kadın bize gülümsedi. Bakışları Liam'ın üzerinden geçip bana takıldı.

Öne eğildi, göğüsleri bluzunun hafifçe saydam kumaşına baskı yapıyordu. "Günaydın beyler. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"İhaleye katılmak için kayıt yaptırmak istiyoruz," dedim ona.

"Tabii ki." Bakışlarını benden çekip Liam'a çevirdi. "Adınız neydi, efendim?"

Liam hafifçe çekinerek bana baktı. "Ben teklif vermeyeceğim. O verecek." Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çok özür dilerim! Yanlış anladım..."

Bir saniye durakladı ve sonra bana zoraki bir gülümseme attı. "Sorduğum için çok özür dilerim, ama mali durumunuz düzenli mi? Sahipler sadece ciddi teklif verenlerle ilgileniyorlar."

İçimde yeni bir kararlılık belirdi. Liam'a ciddi bir teklifçi olup olmadığını sormamıştı.

Bu restorana ihtiyacım vardı.

İnsanların beni ciddiye almasına ihtiyacım vardı. Hiçbir şey olmamaktan bıkmıştım.

"Finansal durumum düzgün," dişlerimi sıkarak söyledim.

Alt dudağını ısırarak, ben bilgileri sıralarken geri kalan bilgileri yazdı, ama herkesin zamanını boşa harcadığımı düşündüğü hissini bir türlü atamadım.

"Boş ver," dedi Liam sessizce, uzaklaşarak.

Vücudumdaki her kas gergin ve ağrıyordu. "Senin için söylemesi kolay. İnsanlar seni hafife almıyor."

Liam derin bir nefes aldı, ama yorum yapmadı, muhtemelen haklı olduğumu bildiği için.

Ama bu onun suçu değildi. "Üzgünüm," diye mırıldandım. "Sadece burayı gerçekten istiyorum."

"Biliyorum. Bana bununla ilgili tüm planlarını anlat." "Zaten duydun."

Bana dirsek attı. "Evet, ama bu konuyu konuşurken Noel sabahındaki heyecanlı bir çocuk gibisin ve bu müzayedeye bu ruhla girmemiz gerekiyor."

Haklıydı. Sonraki on beş dakikayı, kendi mekanım için aklıma gelen her fikri sıralayarak geçirdim ve dakika dakika, hayalim gözümün önünde canlanmaya başladı. Hareketli mutfağı görebiliyordum. Taze malzemelerin kokusunu alabiliyordum. Yemek odasındaki misafirlerin gülümsemelerini ve kahkahalarını duyabiliyordum.

Üzerime çöken gurur duygusu, yaşamak istediğim bir duyguuydu.

Bu duygu, yaptığım bazı kötü şeyleri silip süpürdü. Kendimi gerçekten bir erkek olarak görebileceğimi hissettirdi.

Ve müzayedecinin avucuna birkaç rulo kağıt koyduğunda, burayı kesinlikle benim yapacağıma emin oldum.

"Hoş geldiniz bayanlar ve baylar, bu muhteşem mülke gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederiz. Burası ne olacak? Bir giyim mağazası mı? Bir kitapçı mı? Sakinlerimizin tembel bir pazar sabahını geçirebilecekleri şirin bir kafe mi? Providence, Main Street 74 numaralı bina gerçekten birçok farklı olasılığa sahip ve bu öğleden sonra burada çok heyecanlı birkaç teklifçi ve telefonla katılan, temsilcilerimiz tarafından temsil edilen iki teklifçi olduğu için hepinizin de aynı fikirde olduğunu biliyorum."

Bizi daha önce kayıt eden kadın ve onunla yaklaşık aynı yaştaki bir adam, odanın iki yanından numaralı levhalar kaldırdılar. İkisi de boş ellerinde telefonları kulaklarına tutmuş,

temsil ettikleri alıcılara sessizce konuşuyorlardı.

Müzayedeci kağıtlarını tekrar çııptı. "Tamam! Daha fazla uzatmadan, şovu başlatalım. Teklifleri alalım. Başlamak isteyen var mı?"

Liam'ın içeri girip güçlü bir başlangıç yapma konusundaki sözleri hâlâ aklımdaydı.

Emlakçının, böyle bir yer için param olmadığını varsayması da öyle. Levhamı kaldırdım. "Dokuz yüz bin."

Liam'ın şaşkın bakışları yüzümün yan tarafına saplandı, ama ona bakmayı reddettim, o "Lanet olsun dostum. Güçlü gir dedim, ilk teklifinde tüm fonunu bitir dedim" diye fısıldasa bile.

"Ben yapmadım," diye fısıldadım. "Hala yüz binimiz var, ama lafı dolandırmanın ne anlamı var?"

Liam başını salladı. "Haklısın. Bakalım ne olacak."

"İkinci yetmiş numaralı teklifçiden güçlü bir açılış teklifi. Teşekkürler, efendim.

Dokuz yüz elli duyabilir miyim?"

Telefonla teklif veren alıcıyı temsil eden ajan elini kaldırdı. "Dokuz yüz elli."

"Mükemmel! Bir milyon duyabilir miyim?"

"Sakin ol," diye uyardı Liam. "Bu önerilen bir teklif, yapmak zorunda olduğun teklif değil."

Başımı salladım ve elimi kaldırarak dokuz yetmiş teklif ettim, ancak müzayedecinin başka birinden teklif aldı. "Bir milyon! Harika."

Midem bulandı ve elimi kaldırdım. "Bir milyon beş," diye bağırdım. Gerekirse çalarak da olsa, fazladan beş bin lirayı bir yerden bulacaktım. Sadece beş bin liraydı.

Telefondaki ajan elini kaldırdı. "Bir milyon elli bin!"

Şok içinde nefesimi tuttum.

Liam yüzünü buruşturdu ve hayal kırıklığıyla içini çekti. "Dinle dostum. Bu..."

"Bir nokta bir," diye bağırdım ve paddle'ımı tekrar kaldırdım. Liam bana baktı. "Bizim..."

"Bir nokta bir beş," diye bağırdı ajan, sonra tekrar telefonda hızlıca konuşmaya başladı.

Kalbim göğsümün içinde çarpıyordu. Endişe ve adrenalin içimde karışmış, tehlikeli bir şekilde dönüyordu. "Bir nokta iki," diye bağırdım, düşünmeden.

Liam kolumu aşağı çekti. "Ne yapıyorsun sen? Bir milyonun üzerindeki hiçbir şey için onayımız yok!"

"Parayı bulurum."

"Nereden? Tekrar uyuşturucu kaçakçılığı ve kadın satıcılığına mı başlayacaksın?"

Donakaldım.

Liam başını salladı ve telefonun diğer ucundaki ajan yirmi bin daha teklif verince içinden küfretti. "Çok özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

Müzayedeci bana döndü ve başka bir teklifim olup olmadığını sordu. Liam'ın sözleri kafamda yankılanırken, başımı salladım ve elime aldığım levhayı bıraktım.

Liam elini saçlarının arasından geçirdi ve keskin bir nefes verdi. "Hayden, lanet olsun. Ben öyle demek istemedim..."

Dudaklarımı sıkıca kapattım. "Biliyorum," diye onu teselli ettim. "Bunu gündeme getirmekte haklıydın. Kendimi aşmıştım ve yerimi hatırlatılması gerekiyordu. Ve o yer burası değil."

Liam kolumu tutmaya çalıştı, ama ben çekildim, binadan çıkıp rüyayı geride bıraktım.

KARA

Hayley Jade'den gözlerimi ayırmaya cesaret edemedim. Ateşin ışığı onun tatlı yüzünde parıltıyordu ve ben izinsiz olarak peçemi çıkardım, peçesiz olarak halkın içinde yakalanmayı umursamadan. Kızımı izlerken görüşümün hiçbir şey tarafından engellenmesini istemiyordum. Onun güvende olduğundan emin olmak her zamankinden daha önemliydi.

Alice beni gidip bir çanta hazırlamaya ikna etmeye çalıştı, ama ben inatla başımı salladım. Odamda istediğim hiçbir şey yoktu. Josiah uzun zaman önce benim için değerli olan her şeyi benden almıştı. Nasıl çıkacağımızı, parasız ve imkânsız bir şekilde nasıl kaçacağımızı bilmiyordum, ama Hayley Jade yirmi dört saat sonra burada olmayacaktı, bu yüzden plan yapmak için zaman kaybetmemeliydik. Josiah istediğini yaparsa, Hayley satılacak ve başka bir yere gönderilecekti.

Onu bir kez kaybetmiştim zaten.

Onu bir kez daha kaybetmeyecektim.

Bir saat daha sürdü, ama sonunda Shari ormandan ikinci kez geri döndü, hiç görmediğim kadar bitkin ve yıpranmış bir halde. Hayley Jade'e teklif veren ikinci adam, sonunda Shari'yi de almıştı. Josiah ona gerçekten istediği şeyi reddedince, bir teselli ödülü olarak. Yeni gelen adam pantolonunun fermuarını çekerek çembere geri döndü ve Shari saçlarından ve bluzunun arkasından düşen yaprakları ve kuru kış otlarını silkeledi.

Ondan nefret etmek istedim. Kızımın buraya gelmesine izin verdiği için. Onu güvende tutmadığı için.

Ama ben de aynı derecede suçlu değil miydim? Aynı derecede çaresiz?

Tek yapabildiğim, evliliğin kutsallığıyla bile korunamayan bu kadına acıydı. Josiah canı ne zaman isterse bedenimi kullanabilirdi, ama en azından beni arkadaşlarına kiralamıyordu.

"Kızı eve götür, Shari," diye emretti Josiah. "Yarın temiz ve düzgün görünmesini sağla. İşleri başlatabilmemiz için onun birkaç fotoğrafına ihtiyacım olacak."

Shari tereddüt etti.

Josiah'ın bakışları keskinleşti. "Bunda bir sorun mu var? Bu kız için Rab'bin planlarının ne olduğu sana uzun zaman önce söylendi. O bizim sürümüzün bir parçası değil. Onu yaratan adamın kötülüğüyle lekelenmiş. Duvarlarımızın içinde kalmasına izin verilemez, özellikle de bu kadar güzelken. Bu gece burada olanları gördün. O, adamlarımızı bölecek bir baştan çıkarıcıdır."

Shari hızla başını salladı. "Elbette. Rab'bin sözünü yerine getireceğim, Kardeş Josiah. Onu hazırlayacağım."

Josiah parmağını Shari'nin yüzünün yanından aşağı doğru kaydırды ve çenesini kaldırarak Shari'nin gözlerine bakmasını sağladı. "İşte böyle. Rab senin itaatinden memnun olacak, ben de öyle. Şimdi çocuğu al ve git."

Shari, kütük koltukta yorgunluktan uykuya dalmış Hayley Jade'i kucağına aldı. Shari, Hayley Jade'i kucağında kamp ateşinden uzaklaşırken, kız hiç kıpırdamadı.

"Git," dedim Alice'e. "İhtiyacın olan her şeyi topla, ama hızlı ve sessizce yap." Bir sonraki sözlerimin doğru olup olmadığından emin olamadığım için boğazım düğümlendi. Ama denemeliydim. "Kız kardeşlerimizi uyandır ve bizimle gelmelerini söyle."

Alice hızla başını salladı. "Yapamayız! Asla gelmezler! Naomi ve Samantha her şeyi doğru yapar. Sen de biliyorsun. Herkesi uyarırlar ve biz asla kaçamayız."

O haklıydı, ama onları geride bırakma düşüncesi beni suçluluk duygusuyla boğuyordu. "Şu anda bildiklerimizi bilerek onları geride bırakırsak, geceleri uyuyabilecek misin? Jacqueline bir çocuktan biraz daha büyük, ama gittiği her yerde erkeklerin başını döndürecek kadar güzel. Onların ona baktığını gördüm Alice! Ve sadece karanlık ve alkolün onları cesur kıldığı bu sapkın küçük çevrede değil. Kilisede Jacqueline'e aç kurtlar gibi bakıyorlar, sanki o bir tavşanmış gibi. Herkesin onları görebileceğini umursamıyorlar. Sıradaki onun olacağını biliyorsun. Tüm kız kardeşlerimiz öyle olacak."

"Naomi ve Samantha koca istiyorlar," diye itiraz etti Alice.

Haklıydı. Öyleydiler. Dudaklarımı ısırıp iç geçirdim, sonra sonunda başımı sallayarak ona hak verdim. Naomi ve Samantha, Alice ve benim olmadığımız şekilde bu hayat için yaratılmışlardı. Benden beklenen her şeyi yapmaya çalıştım ama her engelde başarısız oldum. Alice denemedi bile. O yeni gelenlerden biri onu istediğine karar veren adam olabilir ve o zaman Alice'in şimdiye kadar oldukça iyi olan hayatı, babamın onun tuhaflıklarına bir şekilde tahammül ettiği hayatı, benimkine benzeyecek. Kocasının kölesi olacak, sadece onun ihtiyaçlarını karşılamak ve çocuklarını büyütmek için orada olacak.

Kocası onun tüm ışıltısını yok edecek ve onu toz gibi bırakacaktı.

Naomi ve Samantha bu sınırlar içinde gelişip büyüyeceklerdi. Alice ise kuruyup ölecekti, benim parlak gözlü kızım da öyle.

Hepsini kurtaramazdım.

"Naomi ve Samantha'yı bırakalım," diye kabul ettim. "Haklısın. Onlar asla gelmeyecekler. Ama Jacqueline'i götürmeliyiz."

Alice kararlı bir şekilde başını salladı. "Ben yapabilirim. Ona anlatabilirim. Sen Hayley Jade'i al. Ben Jacqueline'i alacağım. Mümkün olduğunca çabuk evimizin önünde buluşalım. Orası yola daha yakın." Gözleri heyecandan parlıyordu. "Gerçekten bunu mu yapacağız?"

Karnımda bir korku hissettim.

Alice bunu büyük bir macera olarak görüyordu.

Oysa ben bunun hiç de öyle olmadığını biliyordum. Alice, topluluğumuzun etrafına örülmüş duvarların dışına hiç çıkmamıştı. O kadar korunaklı bir ortamda büyümüştü ki, duvarların ötesindeki hayatın nasıl olacağını hayal ediyordu. Romantikleştiriyordu. Gerçekliğin ne olduğunu hiç bilmiyordu.

Ama ben biliyordum. Ben de bir zamanlar onun gibiydim. Ayrılıp keşfe çıkmıştım, ama dışarıdaki dünyanın buradakinden daha kötü olduğunu fark etmiştim. Karanlık ve ahlaksızdı, mutluluk bulmak imkansızdı.

Komünden ayrılmak istemiyordum.

Ama Josiah bana başka seçenek bırakmamıştı.

Alice karanlıkta kayboldu, ben de aynısını yaptım, şenlik ateşinin ışığını arkamda bırakarak, erkeklerin saatlerce orada kalmalarını, geceyi içerek geçirmelerini ve sarhoş olup kalkıp bizim gittiğimizi fark edemeyecek hale gelmelerini diledim.

Belki şanslıysam, hepsi bayılır, ateş söner ve gece donu onları alırdı.

İçimde bir şey onların ölümünden zevk duyuyordu, ama bu düşünceyi hemen kafamdan attım, çünkü bunun, dışarıdan döndüğümde beri beş yıldır kurtulamadığım içimdeki kötülükten kaynaklandığını biliyordum.

O şeytanlar hâlâ içimde gizleniyordu. Bu, Rab'bin beni hamilelikle kutsamaması için bir başka nedendi.

Ve ben durumu daha da kötüleştirmek üzereydim. Karanlığa adım adım ilerlerken, içimdeki karanlığın giderek arttığını hissedebiliyordum.

Mahvolmuştum.

Ama Hayley Jade'i güvenli bir yere ulaştırma kararlılığım, ruhumun durumundan daha önemliydi.

Shari ormandan çıkıp komünün ana alanına girerken ona yetiştim. Bizim sokaklarımız yoktu, en azından tabelaları ve isimleri olan sokaklarımız yoktu, ama merkezi bahçeler ile kenarlarına inşa edilmiş mütevazı evler arasında iyi aşınmış yollar vardı.

Shari benim iyi bildiğim bir yolu seçti. Bu yol, bir zamanlar bebeğimle birlikte yaşadığım küçük kulübeye çıkıyordu.

Ben birinci eşi olmadan önce.

Şimdi onu görünce kalbim sızladı. Kızım için yarattığım küçük ev, Josiah'a verildikten sonra Shari'ye verilmişti. Birkaç metre ötede durup Shari'nin evine girmesini izledim, ışıklar yanıp sönüyor ve perdelerin kenarlarından dışarı sızıyordu.

"Şimdi ne olacak, Kara?" diye mırıldandım, eldivenlerimi çıkarmış ellerimi ısıtmak için nefesimi üfledim. Kafamın içinde saatin tik tak sesini duyabiliyordum, Josiah'ın şenlik ateşinden ayrılıp benim yatakta olmadığımı fark edene kadar geçen saniyeleri sayıyordu.

Ne yapacağıma karar veremedim Shari'nin kulübesinin kapısı açıldığında donakaldım.

Shari, saklandığım çalıya doğru baktı. "İçeri giriyor musun yoksa yakalanmayı bekleyerek dışarıda mı kalacaksın?" diye fısıldadı.

Şoktan bir an için hareketsiz kaldım, ama Shari sabırsızca tekrar eliyle beni içeri çağırdı ve ben yavaşça çömeldiğim pozisyonundan kalktım.

"Çabuk ol," diye fısıldadı.

Onun yanından geçip bir zamanlar çok iyi tanıdığım eve girdim.

Shari arkamdan kapıyı kapattı, sonra ikimiz bir zamanlar evim olan kulübenin küçük oturma odasında birbirimize baktık. Pek bir şey değışmemiştı. Tüm mobilyalar ayrıldığım zamanki gibiydi. Sadece köşedeki hasır sepetin içinde duran birkaç bebek oyuncağı, yerine küçük bir masa, boya kalemleri, kağıtlar ve yıpranmış bir oyuncak bebek konulmuştu.

Shari bakışlarımı takip etti ve oyuncağı yerden aldı. Bir anlığına kendine yakın tuttu, sonra isteksizce bana uzattı. "Buna ihtiyacı olacak. Al. Al şunu. Boya kalemleri ve kağıtları da. Çizim yapmayı sever."

Kalbim çarparken hareket etmeye cesaret edemedim. Bu bir tuzak mıydı? O ve Josiah, sadakatimi sınamak için birlikte bir plan mı kurmuşlardı?

Shari'nin yüzünde çaresizlik belirdi. "Al şunu!" Eşyaları göğsüme fırlattı, ben de yere düşmeden onları yakalamaktan başka çarem yoktu.

Shari, amur odasındaki dolapta küçük bir sırt çantası buldu ve temiz kokan, düzgünce katlanmış giysilerin bulunduğu çamaşır sepetinden küçük giysiler çıkarmaya başladı. Sırt çantasına sığdırabileceğı kadar çok giysi koydu ve onu da bana uzattı.

Hayley Jade'in eşyalarıyla dolu çantaya baktım, sonra tekrar Shari'ye. "Anlamıyorum."

Shari'nin yüzü öfkeyle doldu. Bana zar zor gizlediğı nefretle baktı. "Onu götüreceksin, değil mi? Onu buradan uzaklaştıracaksın?"

"Ben..." Ağzımı kapattım, korkudan tek kelime bile edemedim. Beynim bunun bir tuzak olduğunu haykırıyordu. Bu kadın ve Josiah'ın beni kandırmak için işbirliğı yaptıklarını.

Shari, neredeyse burun buruna gelene kadar yaklaştı. Bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki, çaresizce başka yere bakmak istedim, ama onu daha fazla kızdırmaya cesaret edemedim.

Shari'nin gözleri şenlik ateşı kadar parlıyordu. "Beni dinle Kara, beni iyi dinle. O küçük kızı al ve kaç. Mümkün olduğunca uzağı ve hızlıca kaç." Kanepeye doğru yürüdü ve sarkmış minderlerden birini kaldırdı. Altından bir zarf çıkardı ve bana doğru uzattı.

bana uzattı. "Al. Bu. Fazla bir şey değil, ama otobüs bileti almana yeter."

Titrek ellerimle açık zarfı açtım. İçinde bir avuç küçük banknot vardı. Toplamda belki iki yüz dolar. Şokla başımı kaldırdım. "Burada kadınlar para sahibi olamaz."

Shari burnunu çekti. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu yüzden kanepenin altına saklamıştım."

"Nasıl..."

Shari içini çekti. "Kadınların başka verecek hiçbir şeyleri olmadığında para kazanmanın tek yolu bu. Bu gece olanları gördün. Sence bu ilk kez mi oluyor? Yeni gelenler Josiah'ın kadınların para kazanmasına izin vermediğini bilmiyorlar. Birçoğu suçluluk duygusunu hafifletmek için bahşiş verme alışkanlığı edinmiş."

Kadın için içim parçalandı. Benden yaşlıydı, belki de annemin yaşına yakındı. Elini tuttum. Soğuktu, ben de ellerimle hızlıca ovuşturdum. "Bizimle gel. Burada kalıp bunu yapmaya devam etmek zorunda değilsin."

Ama kadın başını salladı. "Yapamam. Bu günün geleceğini ve o çocuğu korumam gerekeceğini bilerek yıllardır o parayı biriktiriyordum. Ama gidecek hiçbir yerim yok. Bana yardım edecek kimse yok. Gidersem, burada yaptığımın aynısını yapacağım, ama evim ve çevremde bir topluluk olmadan." Koridorda, küçük bir yatak odasının olduğunu bildiğim yere baktı. "Onun için yapardım." Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Ama senin dışarıda bir şansın var, Kara. Dışarıda sana yardım edecek bir kız kardeşin var, değil mi? Yıllar önce, Josiah bizi kapatmadan önce, aileni ziyarete geldiğinde onu bir kez gördüğümü hatırlıyorum."

Boğazımı yuttum ve başımı salladım.

"Rebel." "Ona gidecek misin?"

Dudaklarımı ısırdım. Kız kardeşimle yıllardır konuşmamıştım. Josiah ile evlendikten ve Hayley Jade'i kaybettikten kısa bir süre sonra konuşmayı kesmiştim. "Beni ilk olarak orada arayacaklar."

Shari başını salladı. "Ama başka seçeneğin yok. Git. Ondan sana güvenli bir yer bulmana yardım etmesini iste. Seni bulamayacakları bir yer."

O para seni ve Hayley Jade'i oraya götürür, belki bir iki günlüğüne yemek masrafını karşılar. Ama daha fazlasına ihtiyacın olacak."

Haklı olduğunu biliyordum. Başka tanıdığım kimse yoktu. Para bulmanın başka yolu yoktu. Komünden son kez hiçbir şey almadan ayrıldığımda, çaresiz ve aptalca bir sonla karşılaşmıştım.

İletişimimiz olmasa da Rebel bana yardım ederdi. O iyi bir insandı. Josiah telefonumu aldığımda iletişimimiz sona ermiş olsa da, beni kovmazdı.

"Anne?" diye küçük bir ses koridordan geldi.

Shari ve ben aynı anda döndük.

Hayley Jade koridordan koşarak gelip Shari'nin bacaklarına sarıldığında kalbim ikiye bölündü.

Anne dediğinde beni kastetmemişti.

Shari yere diz çöktü, böylece Hayley Jade ile göz hizasında oldu. "Dinle beni Jade. Ben senin annen değilim." Sesi titriyordu ve gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bir süre annen olmak zorunda kaldım ve seni her zaman kendi çocuğum gibi seveceğim. Ama artık sana ihtiyacın olan kişi olamam. Kara abla ile gideceksin, tamam mı? Artık o senin annen."

Hayley Jade bana gizlice baktı, gözleri korkuyla doluydu. "Hayır! İstemiyorum."

Dizlerim titriyordu, düşecek gibiydim.

Shari'nin sesi titriyordu. "Biliyorum tatlım. Ama artık burada kalamazsın. Gitmelisin." Hayley Jade'i hızla kollarına aldı, kızı göğsüne sıkıca bastırdı ve sonra bana doğru itti. "Onu al."

"Hayır!" Hayley Jade, Shari'ye sarıldı, parmaklarını kadının eteğine geçirdi, gözleri yaşlarla doldu. "Gitmek istemiyorum! Anne, hayır!"

Shari hafifçe hıçkırdı. "Onu al, Kara," diye ısrar etti, yüzü buruşup sesi kırıldı. Hayley Jade'i tekrar bana itti. "Lütfen! Onu al ve git. Yakalanma. Bu yerden uzaklarda iyi bir hayat sürmesini sağla. O senin kızın. Her zaman öyleydi."

Kalbim ikiye bölündü, benim yerimi almış ama şimdi bana geri veren kadına minnettarlıkla doldu.

Hayley Jade'e uzandım ve kolunu tuttum.

Ağzını açtı ve kan donduran bir çığlık attı.

Donakaldım, kendi çocuğumda bu tür bir tepki yaratan dokunuşumdan nefret ettim.

Shari, Hayley Jade'i sertçe salladı. "Kes şunu. Tek kelime bile etmeyeceksin. Tek bir ses bile çıkarmayacaksın. Güvende olmak istiyorsan tabii. Duydun mu? Tek bir kelime bile. Şimdi dediğimi yap ve git."

Hayley Jade'in gözlerinden korku ve ihanetin sessiz gözyaşları düştü.

Ama onu tekrar kucağıma almaya çalıştığımda küçük dudaklarından tek bir ses bile çıkmadı. Shari onu siyah bir paltoyla örttü ve sonra beni kapıya doğru itti.

"Bizimle gel," diye tekrar yalvardım.

Ama Shari kapıyı çoktan kapatmıştı ve beni, benden korkan kızıyla birlikte dondurucu soğukta dışarıda bırakmıştı. Ben de ne yaptığımı hiç bilmiyordum.

HAYDEN

Çocukken, annem evden çıkmak istediğinde her seferinde panjurların arkasından dışarıyı gözetler, kapı ve pencerelere taktırdığı kilitleri kontrol ederdi. Dışarı çıktığımda bu hafif panik hissinin normal olduğunu düşünerek büyüdüm.

Bu, çevrenize dikkat etmenizi sağlıyordu. Her adımda tehlike olup olmadığını kontrol etmenizi sağlıyordu. Bu alışkanlık, büyüdüğümde ve bir çeteye katıldığımda daha da güçlendi.

Annem biraz paranoyak olabilir, belki de iki küçük çocuğu mahallemizin tehlikelerinden korumaya çalışıyordu. Ama ben Sinners'a katılarak durumu bin kat daha kötü hale getirdim. Kendimi gerçek bir hedef haline getirdim. İnsanların gerçekten zarar vermek istediği bir hedef.

Evden her çıktığımda çevreme dikkat etmek için her türlü nedenim vardı. Şimdi bile.

Bu yüzden, boktan dairemden çıkmadan önce, dışarıdaki şık gri arabayı fark ettim. Araba, pahalı olması nedeniyle göze batıyordu, ama ben onu yine de fark ederdim. Çünkü böyle bir kasabada hayatta kalmak için bu tür değişiklikleri fark etmek gerekiyordu. Sinners'dan ayrılalı beş yıl geçmesine rağmen, hala silah seslerini bekliyordum, günlerimin böyle sona ereceğinden emindim.

Silah ateşlenmedi, ama arabanın sürücüsü kapıyı açıp dışarı çıktı. "Kaos."

Dudaklarım kıvrıldı ve adamı selamlamadan yanından geçip gittim.

"Chaos, hadi ama. Sadece iki dakikanı istiyorum."

Luca'ya baktım, onu pek tanımiyordum ama bildiğim kadarıyla biliyordum ki, daha fazlasını bilmek istemiyordum. "Gitmem gereken yerler

gidip."

"Lokantadaki işin mi?"

Cevap vermedim. Evet demek istemedim. Çalıştığım yeri bilmesinden nefret ediyordum. Ama elbette biliyordu.

Luca Guerra her şeyi ve herkesi biliyordu.

Yolumdan çekilmedi, ben de onu iterek geriye doğru ittim, sırf Saint View'un gördüğü en büyük suç baronlarından biri olduğu için yolumdan çekilmesini kabul etmedim. Gerçi bu adamın ellerini kirletirken hiç görmemiştim. Hayır, benim gibi aptallar onun için bunu yapıyordu.

Benim gibi aptalları *vardı*. Ben artık yoktum. Artık onun, Caleb'in veya diğer uşaklarının için çalışmıyordum.

Luca, pahalı takım elbisesinin ceplerine ellerini soktu. Eminim o cepler bir yıllık kiramı ödeyebilirdi. Lanet olası zenginler.

"Yemek servisi yaptığın o pis bok çukurunu gerçekten seviyor musun?" diye bağırdı.

Cebimden anahtarlarımı çıkardım. "Her şey önceki işimden daha iyidir," diye cevap verdim. "Son patronum tam bir pislikti. Belki tanışmışsındır?"

Luca derin bir kahkaha attı. "Beni mi, Caleb'i mi kastediyorsun?"

"Neden ikisi de olmasın?" diye karşılık verdim, anahtarlarımdaki bipleycinin düğmesine basarak kamyonetimin kapılarını açtım ve bu lanet apartmanın sadece sokak park yeri olması gerçeğine küfrettim. Daha güzel bir mahallede olsaydı, yer altı garajı sayesinde bu konuşmayı tamamen önleyebilirdim. "İkinizi de nefret etmek için pek çok neden var."

Luca beni yolda takip etti. "Beni Caleb ile aynı kefeye koyman beni kırdı."

Oh, bu çok komikti. "Neden? Onu sana satmak için kadın bulmasını isteyen sen değil miydin?"

Luca omuz silkti. "Onları onun için zorla alıkoyan sen değil miydin?"

Parmaklarım anahtarları o kadar sıkı kavradı ki, iz bırakacağından emindim. "Başka seçeneğim yoktu. Bana şantaj yaptı."

Luca içinden "Eğer bu doğruysa, özür dilerim. Bilseydim..."

Eğer bilseydi, hiçbir şey yapmazdı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Ona dönüp sert bir bakış attım. "Zaten boktan bir gün geçiriyordum, bir de sen birdenbire ortaya çıkıp durumu daha da kötüleştiriyorsun. Öyleyse sadede gel, Guerra. Ne istiyorsun?"

"Sana bir iş teklif etmek istiyorum. Harika değil mi?" Ona baktım. "Ciddi misin lan?"

Sahte pozitifliğini bıraktı. "Kesinlikle."

Onun cesaretine tamamen şaşırmış bir şekilde başımı salladım. Yaklaştım, böylece burun buruna geldik. Artık aptal bir çocuk değildim. Korkmuyordum. Ve onun tatlı sözlerine kanmıyordum. "Beni iyi dinle Guerra, senin için bir daha çalışmaktansa paslı bir bıçakla kendi sikimi kesmeyi tercih ederim. Şimdi beni rahat bırak da işime bakayım. Geç kalırsam patronum çok kızacak."

Luca bilgili bir şekilde başını salladı. "Simon tam bir pislik, değil mi?"

Kapının kolunu tutmuşken durakladım. "Bu konuda gerçekten ödevini yapmışsın, ha?"

Luca sırtıttı. "Her zaman yaparım. Başka ne bildiğimi duymak ister misin?" "Hiç de bile."

Luca, konuşmamışım gibi devam etti. "Sen onun bok çukurunda çalışmak için çok iyi bir aşçısın."

Donakaldım.

Luca bunu fark etti. "Instagram hesabını çok iyi biliyorum. Simon için yaptığın yemekler bunlar değil."

"Hayır, değil," diye dişlerimi sıkarak söyledim, sosyal medyamı gördüğü için ona kızgındım. Kahretsin. O aptal şeyi hiç başlatmamalıydım. Bana sadece sorunlar yaşattı.

"O kadar özensiz hamburgerler ve kızarmış patatesler yapmak, benim bile telaffuz edemediğim isimleri olan yemekler yapabildiğin halde, senin için pek tatmin edici olamaz."

"Hamburgerlerim özensiz değil."

O güldü. "Tabii ki değil. Ama becerini de pek göstermiyor."

Haklıydı. Bu iş tamamen tatmin edici değildi. Ama bir amaç için bir araçtı.

En azından öyle olduğunu düşünmüştüm. Ama o müzayedede o kadar çok teklif verilmişti ki, artık Simon'ın mutfağını işletmekten daha büyük hayaller kurmanın bir anlamı olup olmadığını merak ediyordum.

Simon'ın mutfağını işletmekten daha büyük hayaller kurmanın bir anlamı olup olmadığını merak ediyordum. Kardeşimin yardımı olsa bile, ki bu da başlı başına yeterince aşağılayıcıydı, bu işe girecek paraya sahip değildim.

En azından Providence'ta değil. Ve muhtemelen kirasını ödeyebileceğim Saint View'da Wagyu sığır eti servis etmenin bir anlamı yoktu. Burada kimse, servis etmek istediğim türden yemekler için gerekli paraya veya damak zevkine sahip değildi.

"Bugün Providence'da bir yere teklif verdiğini duydum," dedi Luca düşünceli bir şekilde.

Ona baktım, endişe yavaşça ve sinsice omurgamdan yukarı doğru tırmanıyordu.

Luca Guerra'nın birine bu kadar ilgi göstermesi asla iyi bir şey değildi.

Ben cevap vermediğimi umursamadan devam etti. "Providence'ın ana caddesinde harika bir yer. Lüks bir restoran ve bar için mükemmel, sence de öyle değil mi?"

Bugün kaybettiğim şeyi düşününce ağlamak isteyecek kadar katılıyordum.

"Ne kadar büyük ve güzel bir mekan. Son teknoloji ürünü devasa bir mutfak için bolca yer var. Özel masaların üzerinde loş ışıklandırma. En kaliteli içkileri sunan bir bar. Arkada etkinlikler ve partiler için bile yer var."

Ekstra alanı bu şekilde kullanmayı hiç düşünmemiştim. Ama iyi bir fikirdi.

Tüm bunların başka birine gitmiş olması canımı yakıyordu. Bunu karşılayabilecek durumda bile değildim. Luca'nın yarama tuz basması da yardımcı olmuyordu.

"Beni kızdırmaya çalışmayı bitirdiysen, ben gidiyorum. Görüşürüz." Arabanın kapısını açtım ve koltuğa oturdum.

"O restoranın senin olabileceğini söylesem ne dersin?"

Gözlerimi sıkıca kapattım ve direksiyonu kavradım, kapıyı kapatıp uzaklaşmak için kendimi zorladım.

Ama Luca ön camdan bana sıırttı. "Ah. Bu ilginizi çekti. Orayı ne kadar fiyata aldığınızı duyduktan sonra ilgileneceğinizi düşünmüştüm. Orayı nasıl ödeyecektiniz ki?"

Cevap vermeyi reddettim.

Luca, sanki sessizliğimle tüm sırlarımı açığa vurmuşum gibi, anlamış gibi başını salladı. "Ah. Yapamazdın. Bu senin boyunu aşan bir şeydi."

Öfke kanımı kaynattı. Beni bok gibi hissettirmek için tam olarak hangi düğmelere basması gerektiğini bildiğinden nefret ediyordum. Kardeşim olağanüstü başarılarından dolayı yeni bir kupa kazandığında, ben ise annemin hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle imzalamak zorunda kaldığı bir ceza kağıdıyla eve döndüğümde hissettiğim duyguyla aynıydı. Liam'ın babasının babası, onun her alanda yetenekli olduğunu fark edip onu Saint View'dan alıp Providence'ta varisi olarak yetiştirmek için yanına aldığı anda, bu neredeyse lanet bir rahatlatma olmuştu.

Ancak bu, kardeşimle aramızdaki uçurumu daha da derinleştirdi. Ve on yıllar sonra bile, hala aktif olarak düzeltmeye çalıştığımız bir uçurumdu.

Luca da bunların hepsini biliyor muydu acaba?

Kendinden emin yüzüne bir bakış, muhtemelen bildiğini gösterdi. Motoru çalıştırdım.

"Kazanan teklif sahibi benim, Chaos," diye bağırdı motorun gürültüsünün üstüne. "Ve burayı senin yönetmeni istiyorum."

Motoru kapattım.

Luca sırıttı. "Her şey istediğin gibi olacak. Menü üzerinde tam kontrolün olacak. Hayallerindeki mutfakta, istediğin her yemeği yapabileceksin. Tüm işe alımları sen yapacaksın ve ben de çok cömert bir bütçe ayırdım, böylece yanında çalışacak gerçek yetenekleri çekebilirsin. Sana en üst düzey maaş ödeyeceğim ve işe giriş bonusuna hisseler de dahil olacak. Böylece senin de ortaklarından biri olacaksın."

Sözler etrafımda resim gibi asılı kaldı. Bir saat önce parmaklarımın arasından kayıp gittiğini izlediğim, o kadar çok istediğim hayatın görüntüleri.

Luca bana tüm bunları gümüş tepside sunuyordu.

İçinde kalın kağıtlar bulunan bir zarf attı bana. Üzerinde benim adım yazıyordu. Chaos değil, Hayden Whitling.

"Ben yeteneklere güvenmem, Chaos. Sözleşmeler ve hissedar belgeleri var. Avukatlarım saatte ancak bu kadarını yapabildikleri için taslak hazırladım

ama bu sağlam bir anlaşma. İstersen kardeşine bir göz attır. Her şeyin kurallara uygun olduğunu göreceksin." Bir süre durup beni dikkatle izledi. "Gel benim için çalış, Hayden. İkimiz de bunu istediğini biliyoruz."

Sözleşmenin ilk sayfasını çıkardım, gözüm maaş kelimesinin yanında düzgünce yazılmış rakama takıldı.

Altı haneli bir rakamdı.

Ve yüzde on hisse senedi de dahil. Luca sırtıttı.

"Beğendin mi?"

Bu teklifte beğenmeyecek bir şey yoktu. Teklifi yapan adam hariç.

Sözleşmeyi zarfın içine geri koydum ve elimi açık pencereden dışarı uzattım.

O zaman yola düşmesine izin ver.

Luca Guerra'yı siktir et. Sözlerimde zar zor gizlenmiş bir hırlama vardı. "Teklifini, çıktığın cehennem çukuruna geri götürebilirsin. Lanet olası dünyanın bütün parası için bile senin için çalışmam."

O hayatla işim bitmişti. Çetelerle ve şiddetle işim bitmişti.

Hiçbir zaman istediğim her şeyin cazibesiyle geri çekilmeyecektim.

Pişmanlık dilimin arkasında acı bir tat bırakıyordu. Görünüşe göre, hayallerimle de işim bitmişti.

KARA

Alice buluşma yerinde değildi.

Büyüdüğüm eve bakakaldım. Bu ev, bu topraklar henüz yüz dönümlük bir çiftlikken inşa edilmiş, orijinal mülklerden biriydi. Ayda bir kez erzak almak için kasabaya giderken selam verdiğimiz birkaç nazik komşumuz vardı.

Josiah önce mülkümüzün güneyindeki araziyi satın aldı, ardından kısa süre sonra kuzey çitimizle sınır olan mülkü satın aldı. Babamla yeni komşumuz arasındaki dostluk, onu amca, sonra da kardeş olarak adlandırmaya başlayana kadar büyüdü.

Ben aptal, naif bir çocuktum. Etrafımızdaki araziye küçük kulübeler dikilmeye ve giderek daha fazla insan taşınmaya başladığında neler olduğunu anlamamıştım.

Ama ebeveynlerim gibi daha yaşlı olsaydım bile, bu yerin önümüzdeki yirmi yıl içinde ne hale geleceğini kimsenin öngörebileceğini sanmıyorum. Beş yıl önce bile, komün bugünkü haliyle hiç benzemiyordu.

Çitler önemli görünüyordu. Güvenliğimizi sağlamak için gerekliydi.

Ama şimdi onların gerçekte ne olduklarını anladım. Bizi içeride tutmak için tasarlanmışlardı. Küçük. Korkmuş.

"Hadi Alice," diye mırıldandım, pencerelerden diğer tarafta hareket ettiğine dair herhangi bir işaret ararken. Ama hiçbir şey yoktu. Bir şey mi olmuştu? Ailem onu yakalamış olsaydı, mutlaka bir ışık yanardı.

Yolu göremiyor olsam da orada olduğunu bildiğim için yolun yönüne doğru baktım. Birkaç kilometre uzaktaydı ama ana yolu takip edebileceğimiz için kolay bir yürüyüş olacaktı.

Çünkü ana yolu takip edebilirdik. O yolu geçtikten sonra, en yakın kasabaya kadar birkaç kilometre daha vardı.

İçimde yine panik uyandı. Bu asla işe yaramayacaktı.

Yanımdaki Hayley Jade'e baktım. Tamamen sessiz ve hareketsiz bir şekilde önüne bakıyordu.

Ama o buradaydı. Hayattaydı. Bir şey yapmazsam, yirmi dört saat sonra durum böyle olmayacaktı.

"Hadi." Elini çektim ve birlikte ailemin evinin donmuş ön bahçesini geçtik. Merdivenlere ulaştığımızda parmağımı dudaklarıma koydum ve sessizce ikimiz eski ahşap verandayı geçtik.

Kapılarını hiç kilitlemezlerdi. Buradaki kimse kilitlemezdi. Kolu çevirip ağır ahşap kapıyı itmek kolaydı, ama kapı protesto edercesine kısa ve hafif bir gıcırtı çıkardığında iim cız etti.

Diğer taraftaki çamur odası tanıdıktı. Yıllar önce burada yaşadığım zamanki haliyle tamamen aynıydı. Duvarlara asılı ceketler ve düzgün sıralar halinde dizilmiş botlar, hatırladığımdan daha büyüktü. Bu, Josiah beni tecrit altında tutarken kız kardeşlerimin büyüdüğünü açıkça hatırlatıyordu.

Bir tanesi hariç.

Jacqueline'i geride bırakamazdım. Ya da Alice'i.

"Burada kal," diye Hayley Jade'e fısıldadım, Shari'ye geri koşmaya çalışmayacağını umarak. "Hatırla..." Yutkundum. "Annenin sana söylediklerini hatırla. Hareketsiz ve sessiz kal, böylece güvende olursun."

Onu ittiğim bankta oturdu ama aynı fikirde değildi. Yine de kaçacak gibi görünmüyordu.

Bu kadarı yeterli olmalıydı. Sessizce evin içinden geçtim, yatak odalarına çıkan merdivenleri çıktım ve Jacqueline ile Alice'in yatak odalarına giden köşeyi döndüm.

"Oof," Alice koridorda bana çarparak hafifçe homurdandı. Beni tanıdığında elini kalbinin üzerine koydu. "Kahretsin, Kara, beni ölümüne korkuttun. Seni annem sandım. Uyurgezerlikle ilgili bir yalan uydurmak üzereydin."

Onu görmezden geldim, bakışlarım onun üzerinden en küçük kız kardeşime kaydı.

Jacqueline'in gözleri korkuyla büyümüştü. Ama gözlerinin arkasında bir kararlılık parlıyordu.

"İyi misin?" diye sordum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti. Hızla başını salladı.

Öyle değildi, ama öyle olacaktı. Bir şekilde. İki genç kadına beni takip etmelerini işaret ettim ve sessizce topuklarımı döndürdüm, geldiğim yoldan geri dönerek

Merdivenlerden aşağı indim. Oturma odasından geçip, Hayley Jade'in tam da bıraktığım yerde oturduğu çamur odasına geldim.

Tanrıya şükür.

"Hadi buradan gidelim." Alice, artık yer açıldığı için sırt çantasını omzuna attı. "Yangındaki o pisliklerin içecekleri bira ve taciz edecekleri kadınlar bitmeden yola çıkıp çiti geçmeliyiz. Sayonara, ev. Seni özlemeyeceğim."

Alice az önce indiğimiz merdivenlere parmak gösterdi ve Jacqueline nefesini tuttu. Onu suçlamadım. Kız kardeşime ne olduğunu bilmiyordum. Her zaman biraz öngörülemez, biraz vahşi olmuştu, ama onu hiç bu kadar açıkça saygısız görmemiştim.

Bizi böyle yetiştirmedik.

Alice kapıya doğru yürüdü, Hayley Jade'in elini tutup onu da yanında sürükledi.

Onu takip ettim, kapıda durup Jacqueline'e bakmak için omzumun üzerinden geriye doğru baktım.

O, yukarıdaki tanıdığı hayat ile kapının ötesindeki bilinmeyen arasında donmuş gibi duruyordu.

Ona elimi uzattım. "Hadi," diye ısrar ettim. "Alice neden ayrılmamız gerektiğini sana söyledi, değil mi?"

Jacqueline başını salladı. Ama kıpırdamadı.

Hayley Jade'in verdiği tepkiyle hemen hemen aynı tepkiyi veriyordu, bu da bana onun da henüz bir çocuktan farksız olduğunu hatırlattı. Benim güçlü olmam gerekiyordu.

Bu, benim hiç alışık olmadığım bir roldü.

"Güven bana." Sesimin titremesini engellemeye çalıştım. "Seni güvende tutacağım. Sadece benimle gelmen gerekiyor. Yemin ederim, her şey yoluna girecek."

Tavan lambası yanıp söndü.

Jacqueline ve ben donakaldık.

"Ne oluyor?" Naomi uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturdu ve ani ışığa gözlerini kırdı, oysa ışığı yaratan kendisiydi. Gözleri, peçemi takmamış halime bakınca büyüdü. "Kara? Burada ne işin var? Josiah kardeş biliyor mu..." Hayley Jade'in sırt çantasını omzumda ve Jacqueline'in sırtında da benzer bir çanta olduğunu fark edince alnı karışık bir ifadeyle kırıştı. Omuzları düzeldi ve kalan uykulu hali kayboldu. "Neden ikinizin de sırt çantası var?"

Elini tuttum, ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, sadece saf, dürüst gerçekler. "Jacqueline tehlikede. Sen de öyle. Buradaki tüm kadınlar öyle. Gidiyoruz. Bu gece."

"Gidiyoruz? Nereye gidiyoruz? Evden mi? Nereye gidiyorsunuz?"

Hızla başımı salladım, kalbim, bu kadar uzun sürmesi ve burada durduğumuz her saniyenin yakalanma riskini artırması nedeniyle hızla atıyordu. Ama denemek zorundaydım. Onu bizimle gelmeye ikna etmeye çalışmalıydım. "Komünden ayrılıyoruz."

Naomi elini o kadar hızlı çekti ki, sanki onu yakmışım gibi oldu. Ve ifadesine bakılırsa, cehennemden çıkmış bir alevle onu yakmışım gibiydim.

"İznin yok," diye itiraz etti.

Jacqueline'in gözleri yaşardı. "Kara ve Alice, erkeklerin kadınları satmaktan bahsettiklerini duymuşlar..."

Naomi, görmezden gelirse kimsenin onu göremeyeceğini düşünen bir çocuk gibi gözlerini sıkıca kapattı. "Hayır. Yanlış duymuş olmalılar. Şimdi yukarı çık, anne ve baban bu saçmalıkları duyup yakalamadan önce."

"Bu doğru," diye fısıldadım acil bir şekilde. "Lütfen, Naomi. Beni dinle. Hepiniz tehlikeyesiniz."

Kız kardeşimin gözleri kısıldı. "Bizi tehlikeye sokan tek kişi sensin, Louisa Kara. Josiah ağabeyin seni o evde kilitli tutmasının bir nedeni var. Kötülüğün yayılmasını diye."

Kız kardeşimin sert ve soğuk sözleri kalbimi ikiye böldü.

"Naomi!" Jacqueline nefesini tuttu. "Öyle konuşma! O bizim kardeşim."

Naomi başını salladı. "O uzun zamandır benim kardeşim değil."

Onun ifadesi, benim aldığım dayaklardan daha fazla canımı yaktı. Kocamın bana söylediği tüm acımasız sözlerden daha fazla.

Bundan daha fazla acı veren tek şey kızımı kaybetmektir ve bunu bir daha yaşamayacaktım.

Naomi'ye ve gözlerindeki küçümseme ve öfkeye başımı salladım. O anda benden nefret ediyor olabilirdi, ama ben aynı şeyi hissedemedim. Bu geceden sonra buraya bir daha gelmeyecektim. Onu son kez görüyor olacaktım. "Seni özleyeceğim, kardeşim," dedim sessizce, her kelimesinde samimiydim. Jacqueline'e döndüm. "Hadi. Gitmemiz gerek."

Naomi, Jacqueline'in kolunu tuttu ve ona sert bir bakış attı. "Böyle bir şey yapmayacaksın. Kara ve Alice'in ne yaptığı umurumda değil. Onlar yetişkin kadınlar ve Josiah kardeş ve Rabbimizi terk ederek saygısızlık etmek istiyorlarsa, bu onların vicdanına kalmış. Ama masum bir çocuğu da kendileriyle birlikte aşağı çekmeyecekler. Eğer bu evden bir adım bile dışarı çıkarsan, bu evi çığlıklarla doldururum ve annemle babamı bir saniye içinde buraya getiririm, Jacqueline. Onlar tarafından aşağı çekilmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim. Sen iyi bir kızsın."

Hayley Jade'in Naomi'nin görüş alanı dışında, Alice'le birlikte dışarıda olmasına birdenbire sevindim. Onu da götürdüğümüzü bilseydi, muhtemelen çoktan çığlık atmaya başlamıştı.

Tabii o masum küçük kızın da onu doğuran kadın kadar kötü olduğuna inanmıyorsa.

"Onu bırak," diye Naomi'ye çalgınca fısıldayarak yalvardım, omzumun üzerinden diğerlerini kontrol ettim, ama açık kapıdan onları göremedim. "Lütfen. Onu burada tutarak ne yaptığını bilmiyorsun."

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorum," diye tartıştı Naomi, sesi her hecede yükseliyordu. "Şeytan'a karşı duruyorum, masum birini onun pençelerinden koruyorum." Bana acıma ve tiksinti dolu bir bakışla başını salladı. "Senin için umut yok, Louisa Kara. Git. Evimizi ve topluluğumuzu terk et, sensiz hepimiz daha iyi oluruz."

Derin bir nefes aldım.

Naomi'nin gözleri, belki de çok ileri gittiğini fark ettiği için, birazcık yumuşadı. Ama bunu itiraf etmedi. "Jacqueline'i bırak, alarmı çalmak için sana beş dakika süre vereceğim."

"Naomi!" Jacqueline fısıldadı. "Onları ispiyonlayamazsın! Gitmeyeceğim, ama tek kelime bile edemezsin! Eğer yakalanırlarsa..."

Bunu düşünmek bile istemedim. Ceza, şimdiye kadar aldığım en kötü ceza olacaktı.

Ama Naomi kendini sıkı tuttu ve başını salladı. "Josiah kardeşin benim sadakatsiz olduğumu ya da bunu sır olarak sakladığımı düşünmesini istemiyorum. Beş dakika fazlasıyla cömert bir süre."

Beş dakika mı? Beş dakikada dışarı çıkmamız imkansızdı. Naomi ise tavrını değiştirmede. "Zaman geçiyor."

Kalıp kalamayacağımı bildiğim için telaşla Jacqueline'e baktım. O da başını salladı. "Git," dedi sessizce. "Ben iyiyim."

Öyle olmasını ummak zorundaydım. Zamanı geldiğinde babamızın Josiah'a karşı çıkacak kadar erkek olmasını dua etmek zorundaydım.

Onu ve kızımı ikisini birden kurtaramayacağımı kabul etmek zorundaydım. Hayley Jade önce gelmeliydi.

Döndüm ve evden kaçtım, soğuk, karanlık kış gecesinde yüzümden sessizce gözyaşları akıyordu.

Nefesim dudaklarımın etrafında buğulanıyordu ve kalp atışlarım üç katına çıktı, neredeyse nefes alamıyordum. Panik damarlarımdan akıyordu, korku beni ileri itiyordu.

Alice ve Hayley Jade açıklığın kenarında beni bekliyorlardı.

Alice bana bakarak gözyaşlarımı gördü ve içinden küfretti. "Gelmeyecek, değil mi?"

Hayley Jade'i yerden kaldırdım ve başımı salladım, boğazım gözyaşlarıyla dolmuştu, hiçbir şey söyleyemedim. Ama panik geçmedi.

Naomi iyi bir kadındı. Josiah'ın tam da istediği kadındı. Bize alarmı çalmak için beş dakikalık bir süre vereceğini söylediğinde, her kelimesinde ciddi olduğuna hiç şüphem yoktu.

"Koş," diye Alice'e boğuk bir sesle söyledim. "Tanrım, lütfen. Koş."

HAYDEN

O gece lokantada normalden iki kat daha fazla çalıştım. Saint View'un ortasındaki ucuz restoran müşterilerle doluydu. Hamburger ve patates kızartması tabaklarını servis penceresinden geçirirken sık sık müşterileri gözetliyordum.

Her sipariş için, garsonumuz Carli'ye yemeği alıp müşterilere götürmesi için sinyal veren küçük gümüş servis zilini çalardım. Carli ve Simon çok yoğundu, ama onlara yardım edemiyordum. Arkada işleri yürütmekle çok meşguldüm. Diğer aşçı hastalık izni almıştı, bu yüzden yardımcı garsonumuzu ikinci bir el olarak kullanıyordum. İşe yarıyordu, ama zar zor.

"Yanında patates kızartması da lütfen." Toro'ya bir tabak uzattım. "İkinci tabakta salata."

"Evet, şef," dedi itaatkar bir şekilde ve dediğimi yaptı.

Gülümsemeyi sakladım. Çocuk çok fazla etkileyici olmaya çalışıyordu. Ve siparişlerde ne kadar geride olsak da, harika bir iş çıkarıyordu. Açıkça aşçılık pozisyonu için çabalıyordu ve onu suçlayamazdım. Bulaşık yıkamak çok berbat bir işti.

Yiyeceklerden güzel ve lezzetli şeyler yaratmak çok daha iyiydi.

Hamburger ve patates kızartması birileri için çok güzeldi. Ama ben, dükkânı kapattıktan ve mutfacı kendime ait hale getirdikten sonra o gece denemek istediğim yeni yemeği düşünmeye başlamıştım bile. Günün erken saatlerinde yaşanan müzayede felaketinden sonra beni bu gece buraya getiren tek şey buydu. Ne kadar çaresiz olduğumu düşündükçe yüzüm utançtan kızardı.

Ve tüm çabalarımın rağmen kendi işimi kurmanın benim için mümkün olmadığı gerçeği beni hala derinden hayal kırıklığına uğratiyordu.

Tabii Luca Guerra için çalışmak istemiyorsam.

Hamburger köftesine peynir eklerken bir an durdum. Artık geç saatlere kadar kalmanın ne anlamı vardı ki? Kendimden başka kimseye servis edemeyeceğim yemekleri pişirmek aptalcaydı. Hem malzemeleri hem de zamanı boşa harcıyordum. Simon, izinsiz mutfağını kullandığımı eninde sonunda fark edecekti ve o zaman hiç yemek pişiremeyecektim. Benim dairemde mutfak bile yoktu. En azından düzgün bir mutfak yoktu. Tekli ocak gözü ve mikrodalga sayılmazdı. Simon'ın lokantası boktan bir yer olabilir, ama mutfağı oldukça iyi durumda tutmuştu. Bana mutfağı, ocak gözlerinin etrafında yağ lekeleri ve ne zamandır temizlenmediğini bilmediğim bir buzdolabı ile teslim etmişti, ama ilk vardiyamda her şeyi pırıl pırıl temizlemiştim.

O zamandan beri öyle tutmuştum. Benim olmayabilirdi, ama benimmiş gibi davranıyordum.

"Dökülenleri sil, Toro," diye genç adama nazikçe uyardım. "Çalışma alanını temiz tut."

"Evet, Şef," diye bağırdı, sanki bir tür asker adayıymış ve ben de onun talim çavuşuyumşum gibi.

"Şef değilim," yirmi dört saat içinde ikinci kez söyledim. "Sadece bir aşçıyım."

Toro tartışmadı, sadece pisliğini temizledi ve kendisine verilen görevlere devam etti. Çoğunlukla sessizce çalıştık, o sadece talimatlarımı anlamadığında soru sormak için ağzını açıyordu.

Kapının üzerindeki zil çaldı ve mutfağa yeni bir gürültü dalgası geldi.

Toro, bana yaslanarak servis penceresinden dışarı bakarken inledi. "Hokey seyircileri. Maç yeni bitmiş olmalı."

İçimden bir ürperti geçti ama başımı kaldırmadım. "Bu gece ne kadar sarhoşlar?"

Toro bir saniye durup onları izledi. "Oldukça sarhoşlar. Simon onları arka koltuklara oturtmaya çalışıyor."

Kafamı salladım ve havuç kesmeye devam ettim. "Ona iyi şanslar. Takımları kaybetti ise, ki normalde olduğu gibi tezahürat ve bağırışlarla girmediklerine göre öyle olduğunu varsayıyorum, hepsi berbat, tartışmacı bir ruh hali içinde olacaklar. Ve bahşiş vermeyi unutacaklar."

Toro iş yerine geri döndü. "Orada Slayers Motosiklet Kulübü'nden birkaç kişi de var. Belki onlar onları hizaya getirir."

Bıçağımı daha sıkı kavradım ve Sinners'ın en büyük rakipleri olarak gördükleri motosiklet kulübünden bahsedilince alaycı bir gülümsemeyi zorla bastırdım. "Slayers'ı siktir et," diye mırıldandım. "Onlar kavgayı önlemekten çok başlatmaya meyillidirler." Oyundan çıkmış olabilirdim, ama bu birdenbire takım değiştirdiğim anlamına gelmiyordu.

Toro bana sorgulayan bir bakış attı. "Gerçekten mi? Bana hep iyi adamlar gibi gelmişlerdir. Çok korkutucular, ama hiç kavga çıkardıklarını görmedim."

Hiçbir şey söylemedim. Ne söyleyecektim ki? Bu on sekiz yaşındaki çocuğa Slayers'ın gözlerine kadar yasadışı faaliyetlere bulaştığını söylemeye niyetim yoktu.

Ya da bunu nasıl öğrendiğim.

İstedikleri yerde yemek yiyebilirlerdi, ama ben bunu fark etmek zorunda değildim. "Konuşmayı bırak da işine bak," dedim Toro'ya, artık bu konuyu düşünmek istemiyordum.

"Evet, şef."

"Lanet olası şef değilim," diye mırıldandım yine, ama içtenlikle değildi.

Ana yemek salonundan bir çarpma sesi geldi ve ardından sarhoşların kahkahaları ve birkaç haykırış duyuldu. Toro ve benim az önce gönderdiğimiz tabakların muhtemelen yere düştüğünü görmek için başımı kaldırmama gerek yoktu. İç geçirdim ve siparişleri yeniden hazırlamaya başladım.

Carli'nin sinirli sesi her şeyi bastırdı. "Az önce tepsimi devirip hepsini düşürmem için mi vurdun lan?"

Toro ve ben durup servis penceresinden dışarı baktık. Carli sert bir kadındı, bu tür adamlara alışkındı, ama sabrını kaybedip az önce yaptığı gibi onlara bağırması nadir bir durumdu.

Simon burayı oldukça aile dostu bir yer tutuyordu ve etrafta çocuklar vardı. Carli karavan parkında büyümüş olabilir, ama bir müşteriye böyle küfrettiğini hiç duymamıştım. Ses tonu ve sesinin yüksekliği, şu anda yere dağılmış olan yemek tepsisi ve bardakların bir kaza olmadığını çok iyi bildiğini gösteriyordu.

"Oops!" diye mırıldandı hokeycilerden biri. "Görünüşe göre yardıma ihtiyacın var tatlım. Sana yardım edeyim." Kabinden sendeleyerek çıktı ve yere düşen kırık tabağı alıp, artık boş olan tepsisine geri koyarken gösterişli bir şekilde eğildi.

Bunu yaparken elinin kızın göğsüne değdiğinden emin oldu.

"Hayır, olmaz." Toro, bıçağı düşürdüğüm anda parmaklarından bir maşa düşürdü.

ben de bıçağı düşürdüm.

Hayır, gerçekten.

Carli sert bir kadındı ve sorunlarıyla başa çıkabilirdi, ama o tek başına bir grup sarhoş erkeğe karşıydı.

Gidip bir daha geri dönmeyecek sarhoş erkekler. Çünkü bir adam benim önümde bir genci uygunsuz bir şekilde elle taciz ederse, siktir et.

Mutfağı uzun adımlarla geçtim, Toro hemen arkamdaydı. Carli tacizcinin yüzüne yumruk attığı anda mutfak kapısından dışarı çıktım.

Adam gözlerini kırptı.

Sonra ona yumruk attı. Her

şey karıştı.

Bir çığlık attım ve hızımı ikiye katladım, tam hızla adama doğru koştum ve onu yere devirdim, parmaklarım çoktan yumruk haline gelmişti.

Yumruğumu onun etli yüzüne o kadar sert vurdum ki, parmak eklemlerim çatırdadı.

Umurumda değildi. Bu ne cüret! Nasıl olur da böyle bir kadına elini sürer? Nasıl olur da bunu düşünür bile?

Luca ile olan tartışmam ve müzayedede kaybettiğim için duyduğum hayal kırıklığı öfkemle karışarak yumruk atmaya devam ettim. Hızlıydım ve yumruklarım isabetliydi.

Adamın beni savuşturmak için yaptığı zayıf girişimler gülünçtü. Ama arkadaşları kabinlerinden bağıryıyorlardı ve birkaç saniye içinde etrafımın sarılacağını biliyordum, bu yüzden elimden geldiğince çok yumruk attım.

Kalabalıkta Toro'yu bulmak için elimden gelen tek şey buydu, benim yaşlarımda bir adamla kafa kafaya çarpışıyordu ve Carli köşede kıvrılmış

burnu kanayan, kulağına telefonu dayamış bir şekilde duruyordu.

Polisi mi çağırıyordu yoksa başka türlü bir destek mi istiyordu, hiç bilmiyordum. Mesela kaslı erkek arkadaşı ve onun arkadaşları gibi.

Hokeyci arkadaşlarından biri beni arkadaşının üstünden çekip yumruğunu ağzıma indirdiğinde, her iki türden de desteğe ihtiyacım olabileceğini düşündüm. Toro elinden geleni yapıyordu, ama sayıca çok azdık.

İki adam beni tutarken, üçüncüsü ben direnirken yüzüme ve karnıma hızlıca yumruklar yağdırdı. Adamın yumruklarının vurduğu her yerde acı patladı, ama adrenalinle o kadar heyecanlıydım ki bunu umursamadım.

Bu, saldırıya uğradığım ilk sefer değildi.

Odanın diğer tarafından, Slayers masalarından kalktılar. Şişen gözümün köşesinden zar zor onları görebildim. Siyah deri ve kot pantolonlardan oluşan bir deniz gibi, restoranı doldururken, aileler ve gençler kavgadan kaçmak için otoparka kaçıştılar.

Ağır bir bot karnıma çarptığında inledim. Bütün bu olayı başlatan hokey forması giyen iri adam ayağa kalkmış ve kanımı dökmeye gelmişti. Botu tekrar geldi ve acı içinde öksürdüm.

Slayers, benim bildiğim gibi ölümcül silahlar gibi savaşa katıldı. Başım öne eğildi, adrenalin yavaş yavaş yerini acıya bıraktı ve vücudumu sardı. Kulaklarım çınladı, etrafımdaki lokanta acı verici bir gürültüye dönüştü ve kulak zarımın yırtılıp yırtılmadığını merak ettim.

Bu beni çok sinirlendirdi.

"Sizi lanet olası korkaklar, bir adamı yere yatırıp dövüyorsunuz," geniş göğsüne Slayers yeleği giymiş yaşlı bir adam mırıldandı.

Adam iri yarıydı ve onu belli belirsiz tanıdığımı sandım, ama gözlerim terle dolduğu için emin olamadım. Yoksa kan mıydı?

Görüşüm bulanıklaşmıştı ve daha fazla bilinçli kalabileceğimi sanmıyordum.

Simon ortadan kaybolmuştı ve izini kaybettiğim Toro dışında, bir sürüye karşı tek başımaydım. Slayer'ları nefret ediyordum ama burada lanet olası birinin benim tarafımda olması gerekiyordu.

"Bizim kim olduğumuzu bilmiyor musun?" diye derin bir erkek sesi gürültünün üstüne bağırdı.

Aniden, beni tutan iki adam beni bıraktı. Ayak sesleri, kırık tabakların ve Toro ile benim özenle hazırladığımız yemeğin kalıntılarının üzerinde çıtırdadı.

Öksürerek karnımın üstüne döndüm ve ellerimle kendimi yukarı ittim, kırık camların avuç içlerimi delip geçmesinin acısını görmezden geldim.

Siktir et bu günü.

Gözlerimi sildim ve yapılması gerekenlere odaklanmaya çalıştım, ama kavgaya katılan Slayer'lar skoru eşitledi ve sarhoş aptallar artık bunun zaman kaybı olduğuna karar verdiler. Ceketlerindeki yamaları ve sırtlarındaki amblemleri gördüler ve geceye doğru koşarak kaçtılar.

Akıllıca.

Ama ben aynı şeyi yapmayı reddettim.

Biri sırtıma vurdu. "Hey, iyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Zorlukla, yardım teklif eden adama baktım. Ah, lanet olsun.

Tanıdık yeşil gözler bana bakıyordu.

Tanıdık çünkü beş yıl önce bu sikik herif benim silahımdan çıkan bir kurşunla tanışmıştı.

Hawk da benimle aynı anda fark etti ve bir saniye sonra, onun silahının namlusuna bakıyordum.

Beni tanıdığından önce gözlerinde olabilecek herhangi bir sempati kaybolmuştu. Ve gözlerinde, şimdiye kadar gördüğüm herhangi bir ateşten daha sıcak bir öfke ve nefret yanıyordu.

Yavaşça, acı bir kahkaha attım ve bugün yataktan kalkmamış olmayı diledim. "Fikrini değiştirip o adamın beni öldürmesine izin vermek için çok geç. Bana zaten yardım ettin."

Hawk'ın üst dudağı kıvrıldı ve bir anda aptalca yakışıklı bir adamdan lanet olası bir adam haline geldi. "Saçmalık." Başını bir tarafa eğdi.

yanıma geldi ve namluyu alnıma dayadı. "Ne zaman istersem fikrimi değiştirebilirim." Parmağı tetiğin üzerinde duruyordu.

Bunu yapardı da. Hiç şüphem yoktu. Hawk Robinson beni o kadar çok nefret ediyordu.

Ama ben küstahça kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Burada mı? Kasabanın ana caddesindeyiz ve şuradaki Carli'nin polisi aradığını biliyorsun. Korkmuş birkaç gencin önünde soğukkanlılıkla insanları öldürmeyi alışkanlık haline mi getirdin?"

Kafamı köşede titreyen genç kadına doğru çevirdim. Titreyen parmaklarıyla kollarını sıkıca tutuyordu, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi. Gerçekten çok korkmuştu, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Geride kalan yaşlı bir kadın, muhtemelen kırılmış burnuna peçete tutmasına yardım ediyordu.

Toro, müdahale edip yardım eden diğer iki Slayer ile birlikte duruyordu. Aloha'yı şimdi tanıdım. Ben çocukluğumdan beri Slayerların bir üyesiydi. Genç adamın adı Ice'dı, ama onun hakkında pek bir şey bilmiyordum, sadece beni yol kenarında bulup, yaralı ve savaşamayacak haldeyken bodrumlarına kapattıklarında, onun bir aday olduğunu biliyordum.

Hawk tereddüt etmedi. Toro veya Carli'ye bakmak için durmadı. "Normalde yapmazdım, ama senin için bir istisna yapabilirim." Yavaşça başını salladı. "Günahkar pislik," diye alay etti. "Seni yıllar önce öldürmeliydim."

Yavaşça güldüm ve bunun iyi geldiğini fark ettim, bu yüzden biraz daha güldüm. Sonra daha da güldüm, ta ki Hawk'ın yüzüne neredeyse histerik bir şekilde gülene kadar. Gerçekten. Siktir et bu günü. Ve Hawk'ı da siktir et. Güzel bir çift pembe gözlük takmıştı. "Beş yıl önce, bacağını vurduğum için yerde yatıp ağlamaktan başka bir şey yapamayacak kadar meşguldün. Hatırlıyor musun?"

Hawk'ın yüzü kızardı ve ağırlığını sağ bacağından sol bacağına kaydırды, sanki bir zamanlar benim adım yazılı bir kurşun deliği olduğunu hatırlamış gibi. Sağ bacağı mıydı? Yoksa sol bacağı mı? Hatırlayamadım.

Sadece bunu yaptığım için pişman olmadığımı biliyordum.

Bir zamanlar Sinners çetesinin pislği olabilirdim, ama hala çete hayatında olan oydu. Onunla rekabet eden bir çetenin lideri olabilirdim.

en azından ben büyümüş ve o hayattan çıkmıştım.

O ise açıkça aynı şeyi söyleyemezdi.

Kırmızı ve mavi ışıklar, kirli pencerelerden lokantanın etrafında parıldıyordu ve ikimiz de içeri giren polis arabalarına baktık.

"Siktir," diye küfretti Aloha. "Bu bizim gitmemiz için bir işaret."

"Bisikletlerimiz dışarıda," dedi Hawk sertçe. "Bisikletini bağlayıp kaçmayı planlamıyorsan, şu anda hiçbir yere gidemezsin."

Ice ellerini ceplerine soktu. "Bu gece hapse girmek istemiyorum, Hawk. En azından polisler gelmeden önce şu lanet silahı kaldırır mısın? Tanrım."

Hawk gözlerini devirdi ve yüzünü buruşturarak silahı çıkardı ve kot pantolonunun arkasına soktu. "Peki."

Simon tezgahın arkasından ortaya çıktığı anda polisler ön kapıdan içeri daldı. "Memur beyler! Tanrıya şükür geldiniz," diye bağırdı, sanki az önce saklanıp geri kalanımızı feda etmemiş gibi.

Memur şapkasını çıkardı ve ortalığı inceledi. Bakışları Hawk, Aloha ve Ice'a takıldı ve Simon'a hitap etmeden önce omzundaki iletişim cihazına bir şeyler mırıldandı. "Kavga ihbarı aldık. Buraya gelip bir avuç Slayer'ın kavgaya karıştığını görünce neden şaşırmadım acaba?"

Memur yaşlı bir adamdı. Sinners çetesinden günlerimden iyi hatırladığım biriydi. Hawk ve diğerlerinin kim olduğunu açıkça biliyordu, ama ben fark edilmeden geçebileceğimi umuyordum.

Memurun gözleri tanıyınca kısıldı. Kahretsin.

"Sen Chaos Whitling'sin, değil mi?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. Yalan söylemenin anlamı yoktu. "Öyleydi.

Artık Hayden olarak biliniyorum."

İki polis daha lokantaya girdi ve üçüncü bir polis arabası otoparkta durarak kapıları kapattı.

Sessizce etrafımızı sarıyorlardı. Sanki kaçma fikri aklımıza gelebilirmiş gibi.

Polis memuru kısa sakalını okşadı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Sinners'ın lideri, değil mi?"

Bu durum artık çok sıkıcı olmaya başlamıştı. Geçmişimin beni takip etmesini bırakması için kaç yıl beklemem gerekecekti? On yıl mı? Yirmi yıl mı? Seksen yaşına geldiğimde bile, yirmili yaşlarımda yaptığım aptalca şeyleri hatırlayan polisler tarafından durdurulacak mıydım? "Yine. Öyleydi. Uzun zamandır öyle değil."

Bunu söylediğim anda hatamı anladım. Providence polisleri, özellikle Saint View'dan gelenler konusunda, tanrı kompleksine sahipti. Her fırsatı değerlendirip, bizim sadece pahalı deri botlarının tabanındaki pislikler olduğumuzu hatırlatırlardı.

Polis bana alaycı bir şekilde baktı. "Artık o işleri bıraktığını söylüyor, ama yine de burada, Slayers'larla sorun çıkarıyor. Déjà vu yaşıyorum. Eminim hepimiz bunu daha önce görmüşüzdür."

Restoranın etrafını yavaşça saran polisler, adamı cesaretlendirdi. "Kaos'tayken, Sinners ve Slayers hakkında ne hatırlıyorum biliyor musun? İki çetenin birbirinden ne kadar nefret ettiğini hatırlıyorum. Uyuşturucu, silah ve bölge savaşları yüzünden bu sokaklarda ne kadar kan döküldüğünü hatırlıyorum."

Onun hatırasına kaşlarımı çattım. Sanki Saint View'u cesetlerle dolu bırakmışız gibi davranıyordu. "Bu biraz dramatik."

Hawk eğlenerek burnunu çekti ama hemen somurarak bunu gizledi. Polis memuru bana bakmaya devam etti. "Burada olan bu mu, Chaos? Bu sokaklarda şiddetin yeniden canlanması mı? Sen taşındığından beri gerçekten huzurlu muydu?"

Hiçbir yere taşınmamıştım. Sadece onların radarından çıkmıştım. Bu yüzden de Simon'ın lokantasında takılıp ya da evde kalarak dikkat çekmemeye çalışıyordum. Çünkü kafamı dışarı çıkardığım anda geçmişim geri dönüp yüzüme tokat atıyordu.

Polisin bakışları Hawk'a kaydı. "War, Sinners'la kavga ettiğini biliyor mu?" diye sordu, Slayers'ın başkanı War Maynard'ı kastederek.

Hawk, memura en çekici gülümsemesini gösterdi. Onun bunu yapabildiğine şaşırdım. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, efendim. Sinners ve Slayers en iyi arkadaşlardır."

"Siktir git," diye mırıldandım.

Hawk bana yaklaşarak fısıldadı: "Çok isterdim, ama polislerin önünde olmaz. şimdi en iyi arkadaşmışız gibi gülümseyin de buradan çıkabilelim." Sanki turist fotoğrafı çektiyormuşuz gibi kolunu omzuma attı. "Burada göreceğ bir şey yok, memur bey. Değil mi, *Chaos*?" Hawk, benim çete adımı aşağılayıcı bir şekilde söyleyerek sordu. "Hokey maçından sonra buraya gelen ve bir garsonu taciz etmeye çalışan sarhoş aptallarla biraz kavga ettik, ama hepsi bu. Onları dışarı attık ve ben de Chaos'un tıbbi yardıma ihtiyacı olup olmadığını kontrol ediyordum."

Omuzlarımdan kolunu ittim. "Senin için fark etmezse, kendi kanımın içinde ölmeyi tercih ederim."

"Geçen sefer hayatını kurtardığımda böyle dememiştin," dedi Hawk kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Bana yardım etmem için *yalvardığından* eminim."

Ona baktım. "Ben baygındım. Sonra da beni bodrumunda tutsak ettin."

Hawk polisin yanına gitti ve kollarını göğsünde kavuşturarak polisin duruşunu taklit etti. "Bence çok fazla itiraz ediyor. Sence de öyle değil mi?"

Polisin bakışları, sanki bir tenis maçındaymış gibi ikimiz arasında gidip geliyordu. "Ne yaptı? Seni tutsak etti..." Sonunda içini çekip bir çift kelepçe çıkardı. "İkiniz de tutuklusunuz."

Hawk alaycı tavrını hemen bıraktı. "Ne için lan?"

Boğazımı temizledim ve şişmiş siyah gözümü işaret ettim. "Uh, merhaba? Yerde yaralı yatıyorum. Ve ben tutuklu muyum? Silahı olan o."

Polisin gözleri fal taşı gibi açıldı ve aniden arkadaşı üzerine atladı, biri Hawk'ı yere yatırırken diğeri onu arayarak birkaç dakika önce kafama doğrulttuğı silahı aldı.

"Gizli silah." Polis, Hawk'ın kolunu arkasına doğru bükerek dizini sırtına bastırdı. "Bunu ilk geldiğimizde söylemen gerekmez miydi, evlat?"

"Oğul yerine baba demeyi tercih ederim," diye karşılık verdi Hawk, üstüne çıkan polisler yüzünden sesi biraz boğuk çıkıyordu. Ama

Dövölmekten hoşlanmam.

Hawk'ın mükemmel yüzünün kirli muşamba zemine ezilmesini izlemekten zevk alarak kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedim.

O inledi. "Biraz sakın olabilir misin? Sana bana baba demeni istediğimi hiç söylemedim. Siktir. O üniformanın altında tatlı bir çift göğüs ve akçaağaç şurubu tadı olan bir am saklamıyorsan, sen benim tipim değilsin. Sikini yalatmak istiyorsan şuradaki yakışıklı çocuğa git." Kafasını benim yönüme doğru salladı.

Hawk'ın bana yakışıklı demesi çok komikti, çünkü o, gerçekte olduğu gibi bir karavan parkında yaşayan, motosiklet kulübüne üye bir çocuktan çok, film yıldızlarının aşk çocuğuna benziyordu.

Hawk'ı görmezden gelen polis arkama geldi ve soğuk metali bileğime taktı. Uzun zamandır kelepçeleri hissetmemiştim ve onları özlediğimi söyleyemezdim. Polis kelepçeleri daha sıkı çekti ve kulağıma alçak sesle konuştu. "Bu doğru mu, Chaos? Sik emmeyi seviyor musun? Sen bir ibne misin?"

"Neden?" diye sordum tatlı bir sesle. "Benim erkek arkadaşım olmak mı istiyorsun?" Sanki hiç eşcinsel olmadığım gibi davranıyordum.

Yirmi yaşlarındaki, ağzını tutamayan ve sürekli başını belaya sokan o pislik herife geri dönmüştüm.

Kendimi polis arabasının arkasında, Hawk'ın diğer tarafında otururken bulduğumda, neden şaşırdığımı bile bilmiyordum.

HAWK

Providence Polis Departmanında hiçbir şey değişmedi. Aşınmış beton zeminler değişmedi. Polislerin, sanki dũnyanın krallarıymış gibi davranarak etrafta koşturmaları değişmedi. Tutuklu hũcreleri hiç dũzgũn temizlenmediği için yıkanmamış bedenlerin ve bokun kokusu değişmedi.

Chaos ve benim kilitlendiğimiz işlem odasının kũřesindeki metal tuvaleti gũrũnce titredim.

"Bu çok sağlıksız," diye şikayet ettim, yũzũmũ buruşturarak. "Bu yerde kaç tane mikrop dolaştığını dũřũnmek bile istemiyorum." Ellerimi yıkamak için can atıyordum, ama ellerim arkamda kelepelenmişti, bu yũzden yapabileceğim en iyi şey onları kot pantolonumun arkasına silmekti.

Chaos, hũcrenin diğer tarafındaki duvara yaslanmış bir şekilde gũzlerini devirdi. "Seni mikroplara karşı takıntılı biri olarak gũrmezdim. antan burada olmadığı için yazık. Eminim içinde dezenfektan vardır."

Arkamda, o gũremese de parmaklarımla ona orta parmak işareti yaptım. "Mikroplara karşı takıntılı olmam, şu anda bana sataşacak kadar hayatta olmanın tek nedeni. Seni yol kenarında bulup sağlığına kavuşturduktan sonra enfeksiyon kapıp ۆlmedięini hatırlıyor musun? Sepsis kapmaman için ellerimi yıkadığımı hatırlıyor musun? Oh! Oh!" Ona sert bir bakış attım. "Beni *vurduğunu*, ama ben de yarayı temizleyip diktiğim için ۆlmedięimi hatırlıyor musun? Çok eğlenceliydi."

Chaos kaşlarını kaldırdı. "Madalya mı istiyorsun?"

Ona sert bir bakış attım. "Aslında, belki de ۆyle yaparım. Ya da daha iyisi, buradaki mikroplardan şikayet etmem konusunda susmaya ne dersin?"

söylenmemden bahsetmeyi kesmeye ne dersin?" Titredim ve tuvalete tekrar gözlerimi kısarak baktım. "Siktir, sanki onları görebiliyorum."

Boğazıma kusma hissi yükseldi.

"Sadece düşünmeyi bırak," dedi Chaos. Tanrım, ondan nefret ediyordum. "Benimle konuşma."

Chaos öfkeyle nefesini verdi. "Bana uyar."

Otuz saniye boyunca sessizce durduk, sonra ben dayanamadım. Uzun sessizlikleri hiç sevmezdim. Kafamda boşlukları doldurmak için çok fazla alan bırakıyorlardı. "Sence diğerlerini de tutukladılar mı?"

Chaos omuz silkti. "Muhtemelen. Bu olması bunun hiçbir biri biz buralardaki polisler tarafından pek sevilmiyor. Onlar için herhangi bir bahane..."

Bir gardiyan hücremizin kapısını açarak Chaos'un söyleyeceği şeyi kesintiye uğrattı. "Sıra sizde. Gidin hadi."

Chaos duvardan itti, ama ben onu hücre kapısına kadar geçtim. O pis tuvaletin yakınında bir saniye daha kalmaya dayanamazdım. "Beni kefaletle çıkarmak için biri mi geldi?"

Gardiyan dosya klasöründen başını kaldırdı. "Henüz değil."

Kahretsin. Buraya geleli sadece yirmi dakika olmuştu, bu yüzden umut etmek için çok erkendi. "O zaman nereye gidiyoruz?"

"Patron ikinizi de aratmak ve eşyalarınızı kaldırmak istiyor."

Hayır, olmaz. "Ne için lan?"

Polis omuz silkti ve bana baktı. "Üzerinde silah vardı. Patron başka ne sakladığını görmek istiyor."

"İçeri girerken üstümüz arandı," diye itiraz etti Chaos. "Neden tekrar arıyorlar?"

"Çıplak arama," dedi polis. "İkiniz de bilinen çete üyesisiniz.

Gizlenmiş uyuşturucu olup olmadığını kontrol etmek

standart prosedürdür." "Gizlenmiş uyuşturucu mu?"

diye sordum. "Nereye gizlenmiş?" Polis sadece bana baktı.

Yürümekten vazgeçtim. "Hayır. Hayatta kışımı uyuşturucu aramayacaksın."

Polis beni arkadan itti. "Senden izin istediğimi hatırlamıyorum.

Sus ve yürü. Sence ben

ama inan bana, istemiyorum. Ama dediğim gibi, bu standart prosedür."

"Ne zamandan beri?" Chaos sertçe sordu. "Tutuklanmaya yabancı değilim, ikimiz de bunu biliyoruz. Daha önce hiç çıplak arama yapılmamıştı."

Polis, güvenlik paneline kartını okuttu ve önümüzdeki kapı açıldı. Chaos ve ben geçene kadar bekledi. "Şikayet etmek isterseniz, serbest bırakıldığınızda şefle görüşün."

Rahatladım. "Barry ile konuşayım." Arkanı döndüm ve polise gülümseyebilmek için geriye doğru yürüdüm. "Biz eski dostuz."

Bu doğrudu. Yıllardır o yaşlı adama rüşvet vererek görmezden gelmesini sağlıyorduk. War, onun seks kulübü Psychos'a ara sıra bedava giriş hakkı veriyordu ve herkes mutluydu. Barry zevkini alıyordu, biz de polisler bize fazla sorun çıkarmadan işimizi yapıyorduk.

Polis memuru başını salladı. "Barry gitti. Rüşvet alırken yakalandı. Geçen ay yeni bir şefimiz oldu. Şehrin çeteyle mücadele ekiplerinden biri, bu yüzden sizin gibiler onun kişisel nefret ettiği tipler ve buradaki her şeyi değiştirdi." Bana kaşlarını kaldırdı. "Sanırım ona rüşvet verme şansı henüz olmadı, ha?"

Kahretsin. Yeni bir şef mi? Bu, War'ın muhtemelen gözden kaçırdığı bir şeydi.

Ama War'ın karısı her an bir bebek daha doğuracaktı ve o pek ortalarda görünmüyordu. Kahretsin. Ben başkan yardımcısıyım. Bu boşluğu doldurması gereken kişi bendim.

"İyi bir memur ol ve şefine Slayer'ların başkan yardımcısının konuşmak istediğini söyle. Eminim memnuniyetle kabul edecektir."

Memur, beni geriye doğru itmek için göğsüme elini koydu. "Tabii, tabii, Hawk," dedi en küçümseyici ses tonuyla. "Hemen hallederim. Bu gece benim için hazırladığın tüm evrak işlerini bitirdikten, akşam yemeği molamı verdikten, saçımı yıkadıktan, arabama benzin doldurduktan sonra..." Kaşlarını kaldırdı. "Şu lanet odaya gir artık, olur mu? Ne kadar saçmalarsan saçmalayın, bu gece şefinle görüşemezsin. Onunla konuşmak mı istiyorsun?"

kelepçelenmene kadar bekle, o zaman seni ciddiye alabilir."

Chaos kıkırdadı.

Ona ölümcül bir bakış attım. "Neden gülüyorsun? Çıplak arama yapmaktan hoşlanıyor musun?"

Chaos omuz silkti. "Hayır. Ama senin kendini rezil etmeni izlemekten zevk alıyorum."

Onun lanet suratını görmek zorunda kalmamak için başımı çevirdim.

Yan odada başka bir memur bizi karşıladı, kolumu hiç de nazik olmayan bir şekilde tutup beni bir masaya itti. İlk memur Chaos'a da aynısını yaptı, o gece ikinci kez onu üstünü ararken, çıplak arama işleminin nasıl yapılacağını açıkladı. Üçüncü masada, bir adam zaten yarı çıplaktı, bir polis gömlek ceplerini kontrol ederken, adam sanki bizim görmemizi istemediği göğüsleri varmış gibi çıplak göğsünü kollarıyla örtüyordu.

Bakışları Chaos'a takıldı. "Hepsi senin suçun! Yeni bir sayfa açmak istediğini söyleyen bir sokak serserisini işe almamalıydım."

Polis, Chaos'u masaya iterek kelepçelerini çözdü ve Chaos sinirli bir homurtu çıkardı. Kafasını çevirip, ona bağırıp çağıran zayıf, yaşlı adama baktı.

"Carli'yi savunuyordum. Ne yapmamı istedin, Simon? O hokeyci pislikleri yıllar önce yasaklamalıydın. Hep sorun çıkarıyorlar ve sen hiçbir zaman onlara karşı bir şey yapmıyorsun."

"Sorun mu!" Simon, Chaos'a öfkeyle bakarak ciyaktı. "Onlar para ödeyen müşteriler. Para ödeyen müşterileri geri çeviremezsin. İş anlayışın olsaydı bunu bilirdin. Ama ikimiz de biliyoruz ki senin iş anlayışın yok. Bu yüzden sen arkadaşın, ben de öndeyim."

"Lütfen pantolonunu çıkar, efendim. İç çamaşırını da," diye Simon'ın polisin sözünü kesti.

Simon'ın yüzü, polisin emriyle ağlamak istermiş gibi buruştu.

Gülmemi saklamaya çalışmadım.

"Neye gülüyorsun?" Simon bana sertçe sordu. "Sen de aynı muameleyi göreceksin!" Sonra polise döndü. "Bu tamamen bir yanlış anlaşılma. Kavgaya çıktığında ben odada bile değildim

tek suçum o adama bir şans vermektir. O bir sokak serserisiydi, ben onu yanıma almadan önce doğuştan bir ezikti. Ona bildiklerimi öğretmeden önce mutfakta tamamen işe yaramazdı. Ama topluma destek olmanın bana ne kazandırdığına bakın. İyi bir insan olduğum için cezalandırılıyorum!"

Chaos patronuna baktı, sesi alaycı bir mizahla kurumuştur. "Tüm desteğin için teşekkürler, Simon. Kötü kahvenin inceliklerini ve birkaç lanet hamburger köftesini çevirmeyi bana öğrettiğin için çok mutluyum. Bunu öğrenmek gerçekten çok zordu, bu yüzden kendini tebrik etmelisin."

"Nankör herif..."

"Sızlanmayı kes ve pantolonunu ve iç çamaşırını çıkar," dedi polis tekrar.

Simon kıyafetlerini çıkarırken ağzını ince bir çizgiye çekti. "Kovuldun Hayden. Hem de çok fena kovuldun! Ne kadar çekici olursan ol, göz alıcı birinin etrafta olması tüm bunlara değmez." Pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdi, iç çamaşırını da onu takip etti. Chaos'a öfkeyle baktı, göğsü öfkeden kabarıyordu.

Sanki hiç umursamıyormuş gibi, Chaos da aynısını yaptı. Yağ ve kan lekeli tişörtünü çıkardı, ardından kirli siyah kot pantolonunu ve dar siyah boxerini de hızla çıkardı.

Chaos'un penisi çok büyüktü. Uyluklarının yarısına kadar sarkıyordu, kalın tabanının altında koyu renkli kıllar vardı.

Simon'ın buruşuk penisiyle karşılaştınca kahkahayı bastım. Bunu tarif edebileceğim en nazik şekilde söylemişim. "Bu çok utanç verici."

Simon'a söylemek istemişim, ama Chaos açıkça öyle anlamadı. O dönmeden önce gözlerinde bir şeyin parladığını gördüm, sonra memur eldivenli ellerini vücudunun her yerine gezdirdi.

Polis her çizgiyi ve çıkıntıyı takip etti. Parmakları Chaos'un pazılarını ve güçlü kaslarla dalgalanan sırtını okşadı. Çok fazla dövmesi vardı, muhtemelen en az benim kadar. Ama onların altında yara izleri vardı. Çok fazla yara izi. Her birini tek tek aradım. Hepsini nerede olduğunu biliyordum çünkü yıllar önce yol kenarında ölüme terk edildiğinde o pisliği dikip birleştiren bendim. Vücudunun her santimini biliyordum çünkü

Her kesikten çakılları temizleyen bendim. Göğsünün üst kısmından kurşunu çıkaran ve yarayı dikip kapatan bendim. Ve sonra, sınırlı bilgimle, bir şekilde enfeksiyon kapmasını engelledim. irkin bir keloid yara izi kaldı, ama lanet olsun, lise eğitiminin başka bir şeyim olmadığı düşünülürse, gayet iyi iş çıkarmıştım.

O pisliği hayatta tutmayı planlamıyorduk. Benim görevim, ondan ihtiyacımız olan bilgileri alabilmemiz için onu iyileştirmekti. Plastik cerrah olmak değil.

Ama o kurşun yarası, bir santim daha aşağıda olsaydı onu öldürecek türden bir yaraydı.

Bu pislik herif bana her şeyi borçluydu. Onun iyiliğini düşünmemiş olsam bile.

Polis, Chaos'un bacaklarının arasını elledikten sonra elini kışının kenarına doğru kaydırdı.

Chaos'un gözleri benimkilere takıldı.

O lanet olası bir kelime bile söylemeden gözlerimi kaçırdım.

Odanın diğer tarafında, Simon sonunda sessizleşti, Chaos'a yıllardır onun kıyafetlerini çıkardığını görmek için bekliyormuş gibi keskin bakışlarını dikti ve şimdi doya doya bakacaktı.

"Giysilerini ıkar, Hawk," dedi memurum. "Oyalamayı bırak. Bütün gün vaktim yok. Hoşuna gitse de gitmese de bu olacak."

Ensem yandı. "Simon gibi bir sapık varken mi? Hayatta olmaz. Chaos'un şu anki haliyle onun mastürbasyon malzemesi olmak istemiyorum."

Simon, evli bir adam olduğu hakkında gevezelik ederek itiraz etti.

Umurumda değildi. Chaos'un yarasındaki eserimi incelediğim gerçeğinden dikkatimi başka yöne çeken her şey umurumda değildi.

O sabah giydiğim kulüp ceketini ve kot pantolonumu çıkardım. Beyaz atletimi kaybettim.

Nadiren iç çamaşırını giydiğim için bu sorun olmadı.

Duvara bakıyordum, ama tek düşünebildiğim, bir pisliğin kışımın çatlağına dokunup durduğu idi.

Nefes al. Sadece nefes al.

Yapamadım.

Heyecanlı ve dikkatimi başka yere vermek için, yine Chaos'a bakma hatasını yaptım ve onun beni izlediğini fark ettim.

Eldivenli parmaklar, az önce Chaos'un vücudunda izlediklerimin aynısını yapmaya başladığında kaşlarımı kaldırdım. "Sadece sikinin daha büyük olduğundan emin olmak için mi?" Polis memurunun dokunuşuyla vücudumdaki her kas gerilirken, zorlukla bu sözleri çıkardım.

"Bunun için sikini görmeme gerek yok."

"Hayal kurmaya devam et." Penis konusunda hiç de fena değildim ve bunu biliyordum. Bulutların üstündeki o herifin bana bahsettiği şeyi göstermekten hiç çekinmezdim.

Bunu yaparken bana dokunan pislik bir polis olmadığı sürece

Chaos'un ağzının köşesi, Simon'ın küçük bir kız gibi, üzerine tutturulan suyun çok soğuk olduğunu haykırdığı duş odasına yönlendirildiğinde yukarı kalktı.

Simon'ın, üzerine tutulan suyun çok soğuk olduğunu küçük bir kız gibi haykırdığı duş odasına götürüldüğünde, Chaos'un ağzının köşesi yukarı kalktı.

Aramanın geri kalanında dişlerimi sıktım ve kimyasal kokan ve lanet olası bir saçmalık gibi görünen bir tür bit ilacı ile yıkanırken içim biraz öldü. "Bizi gerçekten bir şeyle suçlayacak olan var mı?" diye sordum, arkamdaki metal duvara çarpan spreyin gürültüsü ve ayaklarımızın altındaki kanalizasyonun gürültüsü arasında. Dişlerimin takırdamasını engellemeye çalıştım. "Yoksa tüm bunlar sadece bize, haklarımızı hak etmeyen Saint View'un bok parçaları olduğumuzu hatırlatmak için mi?"

Polisle tartışırken, Chaos ona giymesi için yeni bir hapisane tulumu verdi ve kıyafetlerinin test için gönderildiğini söyledi. Chaos sadece başını salladı ve uslu bir çocuk gibi kıyafetleri giymeye başladı.

Lanet olsun. Biraz cesaretin olsun.

"Sinners'ın lideri böyle mi oldun?" diye sordum, sesim alaycı bir tonla. "Evet efendim, hayır efendim, sizin için eğilsem nasıl olur efendim? O çetenin başına geçmek için herkesi becerdin mi?"

"Çok konuşuyorsun," diye mırıldandı Chaos, havluyla kurulandığı yerden. "Bir kez olsun çeneni kapatmayı denedin mi hiç?"

"Yapabilirim, ama istemiyorum. Buna kişilik sahibi olmak denir." O, bankta oturup, peeling yapmaya yetecek kadar sert görünen bir çift gri

y n çoraplarını giyerken ona baktım. "Bir ara denemelisin."

Bana baktı. "Senin kadar çok saçma sapan konu mam mı gerekecek? Öyleyse, hayır te ekk rl r."

"Sözlerin çok acımasız, Chaos," dedim alaycı bir şekilde. "Bundan nasıl kurtulaca ım?"

O gözlerini devirdi ve ben son sözü söylemiş olmdan yarı yarıya memnun kaldım. Ucuz bir heyecandı, ama yattı ım kadınların yarısı da öyleydi, neyse ne.

"Whitling!" diye bir polis  n taraftan seslendi. "Seni görmek isteyen bir avukat var. Senin kardeşin olduğunu söylüyor."

 lgiyle başımı kaldırdım. Liam, Chaos'un kardeşi olmasına rağmen, War'ın da arkada ıydı. Yıllar boyunca birden fazla kişiyi hapisten çıkarmıştı.

Gardiyan kapıyı açık tuttu ve Kaos ayağa kalkıp ona doğru yürüdü.

O odadan çıkamadan önüne geçtim ve onu yakaladım. koluna. "Liam'a beni de kurtarması gerektiğini söyle."

Chaos, kolumun üzerinde duran elime baktı, sonra tekrar bana bana baktı.

Onu tuttu um elimi hızla çektim, boynumun arkası sebepsiz yere yanıyordu.

Chaos o kadar e ildi ki, sıcak nefesi boynumun çıplak derisine de di. "Yapabilirim, ama yapmak istemiyorum," dedi, benim sözlerimi tekrar ederek. Sırıttı. "Simon'la birlikte hapiste ge irece in gecenin tadını çıkar. O da benim sikime oldukça takıntılı görünüyor, belki ikinizin konuşacak bir  eyleriniz olur."

KARA

Bacaklarım zonkluyordu. Göğsüm yanıyordu.

Yıllarca hiçbir şey yapmadan kaslarımın zayıflamasına izin verdim ve depresyonumu bastırmak için yemek yedim. Zaten hiç zayıf bir kadın olmamıştım, ama şimdi en ağır halimdeydim ve beş yaşındaki bir çocuğun ağırlığıyla karanlıkta koşmaya çalışıyordum.

Ciğerlerim patlayacak gibiydi.

O kadar da uzak olmadığını düşündüğüm yol birdenbire milyonlarca kilometre uzakta gibi göründü. Her geçen dakika adımlarım yavaşlıyordu.

Alice endişeyle bana baktı. "Onu ben alayım mı?"

Başımı salladım ve onu ona vermeye başladım, ama Hayley Jade'in tırnakları koluma battı.

Zavallı çocuk. Hatırlayabildiği tek güvenli yuvasından koparılmıştı. Hava soğuk ve karanlıktı ve neler olup bittiğini hiç anlamıyordu.

"Ben alırım," diye söz verdim ve tekrar hızlandım.

Zihnimin derinliklerinde bir saat tik tak ediyordu, Naomi'nin alarmı çalmasına kadar geçen saniyeleri sayıyordu.

Arkamızda bir yerde bir korna çaldı.

Alice ve ben aniden durduk, ışıklar yandığında ve topluluğumuzun üyeleri evlerinden sendeleyerek çıktıklarında arkamıza döndük.

Uzakta, bir grup erkek anne babamızın evinin önünde duruyordu, Naomi onlarla telaşla konuşuyordu.

Zaman dolmuştu.

İkimiz de tek kelime etmemize gerek yoktu. Yanık gibi ağrıyan kaslarım ve nefes nefese kalan ciğerlerim birdenbire yok oldu, adrenalin vücudumu kapladı. Ağabeyimin hemen arkasında koşarak ağaçların arkasına sığındım, ikimiz de yolun ortasında kolay bir hedef olmak istemiyorduk.

Vücudumu zorlayarak, daha hızlı ve daha sert koşmaya başladım, mahallenin sesleri ve isimlerimizin haykırıışları geceyi delip geçiyordu.

"Tanrım, Tanrım, Tanrım," diye mırıldandı Alice, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Çabuk ol, Kara!"

Cevap vermedim. Kendimi ayakta tutmaya çalışmakla meşguldüm. Koşmaya devam etmekle meşguldüm. İçimde panik yükseldi ve sanki bunu hissetmiş gibi Hayley Jade beni daha sıkı tuttu.

Bu başka bir yerde, başka bir zamanda olsaydı, onu kollarımda hissetmenin tadını çıkarırdım. Onu son kez kucağıma aldığımdan beri çok büyümüştü. Her derin nefes alışımında, saçlarının tatlı kokusu burnumu dolduruyor ve beni kucağımda minik bir bebekle buraya geldiğim günlere geri götürüyordu.

Çok aptalmışım.

Bizi bu duruma ben sokmuştum.

Bizi bu durumdan kurtarmak da bana kalmıştı.

"Düşün, Kara, seni aptal, aptal kadın," diye mırıldandım. Ama tek yapabildiğim bir adım öteye atmaktı. Yola çıktığımızda ne yapacağımızı hiç bilmiyordum. En yakın kasaba kilometrelerce uzaktaydı. Yürüye bilirdik, ama bu saatler sürerdi ve o sırada güneş doğmuş olurdu.

Josiah köpeklerini

getirecekti. Bizi bulacaktı.

Geri götürecekti.

İtaatsizliğimizin bedelini ödetecekti.

Bu, geçen seferki gibi değildi. Josiah riski yüz kat artırmıştı ve şimdi başaramazsak, bu kesin ölüm anlamına gelecekti.

En azından benim için. Ben onun karısıydım ve yaptığım her şey ona ve liderliğine yansıyor.

Belki Alice ve Hayley Jade'i bağıışlardı. Belki de bağıışlamazdı.

Bizi yakalayamazdı. Bu bir seçenek olamazdı.

Koşmaya başladım, yorgun bedenimi hiç düşünmediğim kadar zorladım.

Çok uzak olmayan bir yerde dallar kırıldı ve çığlık atma isteğimi bastırdım. Bizi yakalıyorlardı. El fenerleri arkamızdaki karanlığı aydınlattı, bize ulaşmadan süzülüp gitti, ama oradaydılar. Henüz köpekler yoktu, ama insanlar adımı çağırıyordu.

Babam. Annem. Kız kardeşlerim. Diğer eşler. Josiah. Sesleri karışarak büyük bir terör bulutuna dönüştü.

"Yola neredeyse vardık," diye söz verdi Alice. "Görüyorum!"

Yorgun başımı kaldırdım. Kalın ağaçların ve parıldayan ay ışığının arasından, önümüzde asfalt bir yol belirliyordu.

Boş bir asfalt yoldu, ama o anda bana özgürlük gibi göründü.

Aceleyle, daha hızlı koşmaya başladım.

"Kara!" Josiah'ın gür sesi geceyi yırttı. "Neredesin tatlım? Bize geri dön. Rab'be geri dön, O senin günahlarını bağışlayacaktır."

Parmaklarım titriyordu, adımlarım sendeliyordu.

"Sakin onu dinleme, Louisa Kara." Alice kolumu tuttu. "O sahtekar ve ikiyüzlü, yıllardır seni istismar ediyor. Onu dinleme."

Başımı salladım, ama bu çok zordu. Kabuslarımda onun sesini duyduğumda bu çok, çok zordu. Onun sesi bana yeterince iyi olmadığını, Tanrı'nın lütfunu hak etmediğimi söylediğinde.

Bir parçam küçük bir top gibi kıvrılıp köpeklerinin beni bulmasına izin vermek istiyordu.

İçimdeki gibi dışım da hiçbir şey kalmayana kadar beni parça parça etmelerine izin vermek.

Düşen yaprakların yarısı gizlediği bir çubuğa takıldım ve keskin bir acı bileğimi burktu. Sert bir şekilde yere düştüm, dizlerim buz gibi zemine çarptı.

Acı tüm vücuduma yayıldı, ama düşmenin şiddetinden Hayley Jade'i korudum.

Ben hızla elimi ağzına kapatmadan önce çığlık attı. Ayak bileğim acı içinde çığlık attı, ama küçük kıza susmasını söyledim ve kulağına fısıldayarak

"Bir şeyin yok. Ben yanımdayım. Sessiz ol, güvende olacağız. Tamam mı?"

"Kara, kalk," diye fısıldayarak bağırdı Alice, durup bana uzandı.

Ayak bileğim bu haldeyken devam edemeyeceğimi bildiğimden başımı salladım. "Onu al. Git. Lütfen Alice. O burada kalamaz!"

Kız kardeşimin kararlı yüzü benimkine yaklaştı. "Sen de kalamazsın. Seni bulurlarsa, ölürsün."

Josiah'ın sesi havayı doldurdu. "Kara! Her şey yoluna girecek. Sadece bize geri dön ve tövbe et. Çocuğu sağ salim geri getirirsen günahların affedilecek."

için başkası onun sözleri belki kulağa tatlı gelmiş . Güven verici.

Tek duyabildiğim, altta yatan kötü niyeti. Ses tonunda zar zor gizlediği acımasız tehlike.

Alice de bunu biliyordu. "Onun için. Kalk ve koş, Kara. Kızın için."

Başımı salladım ve ağırlığımı kaldıramayan ayaklarımın üzerine basarak ayağa kalktım. Bir el feneri gözlerime parladı.

Çok geç kalmıştık.

Parlak ışığa karşı gözlerimi kapattım ve dudaklarımı Hayley Jade'in başının üstüne bastırdım, birinin onu kollarımdan koparmasını bekledim.

Kimse gelmedi.

Sadece Alice'in alçak sesle küfürü duyuldu. "Kyle! Tanrım, ödümü kopardın. Biri görmeden o el fenerini indir!"

Kız kardeşime ve yanında duran adama göz kırptım.

Yüzü gençlikle yuvarlaktı, ama kız kardeşim ve benden çok daha uzundu. Kız kardeşimle yaşıt olmalıydı. En fazla on sekiz ya da on dokuz yaşında olabilir. Onu kilisede görmüştüm, ama o yeni gelen bir ailenin oğluydu, geçen yıl falan komüne taşınmışlardı ve kimseye onun adını söylediğini duymamıştım.

Orada titreyerek, genç adamın Josiah'ın sürüsünü baştan çıkaran şeytani kadını bulduğunu haykırmasını bekledim.

Ama şok edici bir şekilde, el fenerini indirdi. Bakışları, benim özenle koruduğum bileğime düştü.

"Yaralanmış," dedi Alice acil bir sesle.

Kyle bir kez başını salladı ve bana dokunmak için hareket etti, ama ben bir çingiraklı yılan ısırılmış gibi hızla geri çekildim.

"Yapma," diye tısladım, nefesimin altında bir uyarı.

"Kara!" diye bağırdı Alice. "O bir arkadaş. Sana yardım etmeye çalışıyor."

"O bir erkek," dişlerimi sıkarak söyledim, gözlerimi ondan bir saniye bile ayırmak istemiyordum. "Ateşin etrafındaki adamları duydun. Ne yaptıklarını duydun. Kimsenin görmediğini sandıklarında ne istediklerini duydun. Bana ne olduğunu biliyorsun."

Alice kolumun altına girdi ve omzuna attı, ağırlığımı üstlendi. "O bir arkadaşım. Gelmesini ben istedim. Arabası var."

Kyle şiddetle başını salladı. "Yardım etmek istiyorum. Lütfen. Alice bana her şeyi anlattı."

"Kara!" Josiah tepeden aşağıdan bağırdı. "Kara!"

Kyle'in açık, masum yüzüne baktım.

Tek gördüğüm tehlikeydi.

Ama hiçbir şey, arkamda ormanda gizlenen ve yavaşça bana yaklaşan tehlike kadar kötü değildi.

"Ona güvenmelisin." Alice tepeden aşağıya korku dolu bakışlar attı. "Başka seçeneğimiz yok!"

Haklıydı.

Onun yardımıyla ve Kyle'in el fenerinin loş ışığıyla, çitlere ulaşmayı başardık.

Muhtemelen boyumun iki katı yüksekliğinde ve zincir bağlantılı metalden yapılmış hapisane tarzı çiti yukarıdan aşağıya doğru baktım.

Josiah, bazı hayvanlarımız kaybolduktan sonra vahşi köpekleri uzak tutmak için buna ihtiyacımız olduğunu iddia etmişti. O kadar ikna edici bir şekilde satmıştı ki, tüm erkekler bu çitlerin vahşi hayvanları uzak tutabileceği gerçeğini düşünmeden kabul etmişlerdi, ama bu çitler bizi de içeride tutuyordu.

Kyle el fenerini zincir bağlantıdaki kesiklere doğrulttu ve teli geri çekti.

Bir kişinin geçebileceği kadar yer vardı. Alice'e baktım.

"Nasıl..."

Beni ileri itti. "Sana söyledim! O yardım etmek istiyor. Git!"

Düşünmeye izin vermedim kendime. Zaten bunun mantığını anlayamıyordum. Otomatik pilotta hareket ettim, Hayley Jade'i yere indirdim, çitin altından sürünerek geçtim ve Alice onu ittiğinde geri dönüp onu aldım.

Onu kollarıma aldım, ikimiz ay ışığında, çitin diğer tarafında durduk.

Dışarıdaydık.

İçimde gurur ve başarı duygusu patladı, ama bu sadece bir saniye sürdü.

Dışarı çıkmıştık, ama bu sadece başlangıçtı.

Söz verdiği gibi, Kyle yolun birkaç metre ilerisinde eski bir kamyonet park etmişti. Paslanmıştı, ama o anda, Josiah ve komünün geri kalanı yaklaşırken, en güzel serap gibi geliyordu.

"Tövbe edin!" arkamızdan bir slogan atılmaya başladı. "Tövbe edin! Tövbe edin!" Çok yakındılar.

Koştum. Kamyonetin arka kapısını açtım ve Hayley Jade'i içeri ittim. Alice ön koltuğa oturdu, Kyle direksiyona geçti ve anahtarı çevirdi. Motor çalıştı ve hızlı bir kaçıışın müjdesini verdi.

"Kara!"

Döndüm ve Josiah'ın tepenin zirvesinde olduğunu gördüm.

"Bin!" Alice de onu aynı anda fark edince bağırdı.

Kyle'ı hiç tanıımıyordum. Bildiğim tek şey, bizi Josiah'ın kapısına geri götüreceği idi.

Ölürsem de fark etmezdi.

Bununla barışmaya çoktan başlamıştım. O canavar bebeğimi benden aldığından beri her gün bunu yapıyordum.

Ama benim küçük kızım yaşamayı hak ediyordu.

Alice ve Kyle ona bir şans veriyorlardı.

Bize bir şans veriyorlardı.

Arka koltuğa atladım ve Kyle gaza bastı, lastikler protesto edercesine gıcırdadı ve biz gecenin karanlığında kaybolduk.

Köşeyi dönmeden önce, arka camdan bakmak için arkaya döndüm.

Josiah yolun ortasında durmuş, bizim gidişimizi izliyordu. Bir elinde el feneri, diğer elinde av tüfeği vardı.

Diğer elinde ise av tüfeği vardı.

KARA

Kyle açıkça kız kardeşime aşıktı.

Alice ön koltukta onun yanında otururken, Kyle bizi Saint View'a doğru sürüyordu. Saint View, babamız onu annesinin yanına bırakmadan önce ablamız Rebel'in büyüdüğü küçük bir kasabaydı. Alice, farların ışığında bulanık bir şekilde geçen binalara ve diğer arabalara hayretle bakıyordu. Kyle, yolu izlemekle Alice'i izlemek arasında gidip geliyordu. Alice'in her gülümsemesi onu da gülümsetiyordu.

Arka koltukta kambur otururken her şeyi gördüm, başka bir arabadaki biri beni tanıyabilir diye korkudan başımı kaldırmaya cesaret edemedim. Ayrıldığımızdan beri Josiah'ı ya da komünden kimseyi görmemiştik. Her şey çok kolay görünüyordu, ama ayak bileğimdeki sürekli zonklama aksini söylüyordu.

Hayley Jade, yola çıkar çıkmaz kamyonetin uzak tarafına koşmuş ve kendini sıkı bir top haline getirmiş, sıska kollarıyla dizlerini sarmış ve yüzünü başka yöne çevirmişti.

Ona emniyet kemeri takmayı başarmıştım. Ama ona her dokunduğumda irkiliyordu ve Alice, Kyle'ın bizim için hazırladığı çantadan ona yiyecek ve su ikram ettiğinde başını kaldırmayı reddediyordu.

Komünden saatlerce uzaktayken, Kyle benzin almak için durmak zorunda kaldı ve tuvalete gitme ihtiyacı çok güçlüydü.

"Hayley Jade?" diye sessizce sordum. "Tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

Ses çıkarmadı. Kambur sırtı hala nefes alıp verirken inip kalkıyordu, bu da endişelerimi biraz hafifletmişti, ama bana bakmaması, konuşmaması, yemek yememesi ve hatta tuvalete gitmemesi endişe vericiydi.

Alice arkasına uzanıp kolumu sıktı. "Hadi. Ben de gitmeliyim." Arabanın kapısını açtı. "Kyle, tuvaleti kullanmamız gerekiyor.

. Bir dakika Jade'e göz kulak olur musun lütfen? Göz kulak olmak derken, ondan gözünü ayırma demek istiyorum, tamam mı?"

Kyle, memnuniyetle kabul ederek hemen başını salladı. "Tabii ki." Bir eliyle benzin pompasına basarak arabayı dolduruyordu, ama diğer elini kapı çerçevesine dayayarak kızımı gözetliyordu.

Tereddüt ettim, onu tanımadığım bir adamla yalnız bırakmak istemiyordum, o adam kız kardeşimle birlikteyken gözlerinde aşk kalpleri olsa bile.

Alice kolumu ovuşturarak, az önce sıktığı yeri yatıştırdı. "Ona güvenebilirsin. O iyi bir adam. O ve ben aylardır o boktan komünden çıkmak hakkında konuşuyoruz."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Ne?"

Alice başını salladı ve beni tesislerin olduğu yere doğru çekti. "Kyle sadece bir yıl önce taşındı. Ailesi Josiah'ın tüm saçmalıklarına kanmış —"

Ona otomatik pilotta bir bakış attım. "Alice! Böyle konuşma."

Alice benden bıkkınlıkla inledi ve elbise giymiş bir çöp adam figürüyle işaretlenmiş kapıyı açtı. "Artık dışarıdayız. Artık rol yapmana gerek yok. Özgürsün."

Böyle özgür olmak istemiyordum. Tek hatırladığı evinden bir çocuğu kaçırdıktan sonra, ıssız bir yerdeki benzin istasyonunda olmak istemiyordum. Her an Josiah ve ekibinin gelip beni, kızımı ve kız kardeşimi alabileceğini bilerek kaçak hayatından hiç heyecan duymuyordum. Eğer öyle bir şey olursa...

Endişeli bir bakışla arabaya baktım, ama her şey normal görünüyordu ve mesanem bu kadar uzun süre mola vermeden seyahat etmekten şikayetçiydi. Tuvalete girip hızlıca ihtiyacımı giderip ellerimi yıkadım ve Alice tuvalette işini bitirmeden Hayley Jade'i kontrol etmek için kamyonun penceresinden dışarı baktım.

Küçük kız hala bıraktığım pozisyonda durduğunda içim rahatladı.

Kyle bana yüzünü buruşturdu. "Oldukça korkmuş, değil mi?"

Saçlarını okşamak istedim, ama bana dokunmamı istemediği belliydi. "Öyle sanırım. Çok şey yaşadı."

Kyle başını salladı. "İçeriden bir şey ister misin? Şeker? Sandviç?"

Ne kadar açgözlü davrandığımı düşünmeden önce başımı salladım. "Lütfen. Kulağa harika geliyor."

Kyle başını salladı, bakışları Alice'in koltuğuna tırmanırken hayranlıkla doldu. Ben de onu takip ederek arka koltuğa oturdum.

Kyle'ın aşık bakışlarından habersiz, Alice bana dönüp homurdandı. "Bekleyebilirdin."

Kyle malzeme almaya gitti ve ben onu izlerken dudağımı ısırdım. "O sana aşık."

Alice sırtıttı, bakışları uzaklaşan Kyle'a kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Biliyorum. Harika değil mi?"

Şaşkınlık içimi kapladı. Bu, onun söylemesini beklediğim en son şeydi. "Sen de onu seviyor musun?"

Alice kahkaha attı. "Tanrım, hayır. O tatlı biri ama... Bilmiyorum. Biraz golden retriever'a benziyor. Ya da belki de bana öyle düşündüren kişiliği. Herkesi memnun etmek için o kadar hevesli ki, midemi bulandırıyor."

Gözlerimi kırptırarak başımı salladım. Bu, onun söylemesi için çok korkunç bir şeydi. Onu reddetme şekli çok kaba idi. "O, seni memnun etmek için o kadar hevesli ki, tüm hayatını ve ailesini geride bırakıp seninle kaçmaya karar verdi. Ve sen bunun onu bir köpekle eşdeğer kıldığını mı düşünüyorsun?"

O sadece omuz silkti.

Kyle, hepimiz için daha fazla atıştırma, sandviç ve içeceklerle dolu kollarını taşıyarak geri geldiğinde, onu kullandığımı düşünmeden edemedim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sesim ona duyduğum minnettarlıkla doluydu, her ne kadar kız kardeşime olan sevgisini yanlış yere yöneltmiş olsa da. "Gerçekten çok teşekkür ederim."

"Ben de," diye ön koltuktan Alice cıvıladı, ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını torpido gözüne koydu. Bir paket patates cipsi açıp birkaç tanesini ağzına attı. Parmaklarını

parmaklarını uzun eteğine sildi ve sonra elini Kyle'a uzattı. "Telefonunda bir şey oynayabilir miyim?"

Kyle cebinden küçük cihazı çıkarıp tereddüt etmeden ona uzattığında ağzım açık kaldı.

Alice parmak uçlarını dudaklarına, sonra da Kyle'ın pürüzsüz tıraşlı yanağına bastırdı. "Teşekkürler! Dört, yedi, üç, beş. Şifre hala bu, değil mi?"

Belli ki bu, onun cep telefonunu ilk kez kullanışı değildi.

"Onu nereden buldun?" diye sordum. "Josiah asla izin vermezdi..."

Kyle omuz silkti. "Komüne ilk taşındığımızda ailem onu benden almaya çalıştı, ama ben on altı yaşındaydım. Bir hayatım vardı. Arkadaşlarım vardı. Ailem onu benden almaya devam ederse, en iyi arkadaşım ve ailesinin yanına taşınacağımı söyledim.

"Ailen bunu biliyor muydu?" diye sordum inanamadan. "Teknoloji çok uzun zamandır yasak, yakalanırsanız evden atılabilirdiniz..."

Alice Kyle'a gülümseyerek baktı. "O zaman yakalanmadığımız için şanslıyız, değil mi?"

O da ona gülümsedi, sanki kaçak Bonnie ve Clyde gibi ve bundan çok hoşlanıyorlarmış gibi.

Tek gördüğüm saflıktı. Muhtemelen ben de aynıydım, ilk ayrıldığımda aynı aptalca şeyleri söylemişim.

Çok büyük hayallerim vardı.

Doktor olacaktım.

Yoksul topluluklara ve sağlık hizmetlerini karşılayamayanlara yardım edecektim. Kendime güzel bir ev bulacaktım, lüks bir şey değil, orta sınıf bir mahallede üç yatak odalı küçük bir ev. Hoş bir adamla tanışacaktım, belki hastanede, belki de yerlilerin sevdiği küçük, gizli bir kafede. Aşık olacaktık. Evlenecektik. O evi bebeklerle dolduracaktık.

Caleb ile tanıştığımda komünden ayrılalı bir hafta bile olmamıştı. İlk başta çok çekici, zengin ve yakışıklıydı.

Onunla randevulara çıktığımızı hayal ettim. Yazın beni plaja götürüp milkshake içtiğimizi, kışın ise şömine başında kitap okuduğumuzu hayal ettim.

O beni ağlayarak ve kanlar içinde bırakınca, tüm hayallerim yıkılmıştı.

İçimde büyüyen minik bir bebek, evden ayrılırken yanımda bıraktığım umutlarımdan geriye kalan tek şeydi.

Ve bu bana yaptığı en kötü şey bile değildi. Daha da kötüsü vardı.

Alice, Kyle'ın telefonunda bir tür animasyon oyunu oynarken, parmaklarını telefon ekranında ustaca hareket ettiriyordu. Konsantre olmak için dilini ağzının köşesinden dışarı çıkarmıştı.

Saatler kafamda kaybolmuş bir şekilde geçti. Kyle'ın kamyonunun lastikleri altında kilometreler uçup gitti ve ben periyodik olarak Hayley Jade'e yemek yedirmeye çalıştım, ama o çoğunlukla beni görmezden geldi.

Sonunda, küçük parmakları bacağının yanına koyduğum şeker torbasına uzandığında, sevinç çılgınlığını zorlukla bastırdım. Hâlâ bana bakmayı reddediyordu, ama başını kaldırdı ve paketi dişleriyle yırttıktan sonra bir avuç ekşi solucan şekerini mideye indirdi.

"Ne sevdiğini bilmediğim için üzgünüm," diye fısıldadım ona. "Ama öğreneceğim. Ve kilerimizi en sevdiğin şeylerle dolduracağım. Ne istersen." Bir an durup, cevap vermesini umarak bekledim. "Hayley Jade?" Hiçbir şey söylemeyince tekrar sordum.

Su şişesinin kapağını kapattı ve tekrar pencereden dışarı bakmaya başladı.

İç geçirdim.

Alice, güneşlik arkasındaki aynada gözlerimi yakaladı. "En azından bir şeyler yedi. Belki Shari'nin yaptığı gibi ona Jade diye seslenirsen yardımcı olur."

Başımı salladım ama yorum yapmadım. Hayley Jade sanki arabada yokmuş gibi onun hakkında konuşmak istemedim.

Ayrıca ona verdiğim güzel isimden başka bir isimle hitap etme fikrini de hiç sevmiyordum.

Adı Hayden'dan esinlenerek konulmuştu.

Ve o, Saint View'da geçirdiğim zamanlardan kalan tek güzel anımsamaydı.

Ama onu mutlu edecekse, istediği her isimle seslenirdim. Her şeyi söylerdim. Her şeyi yapardım. "Bunu ister misin?"

ona sordu. "Sana Jade dememi ister misin?"

Cevap vermedi, ben de daha fazla ısrar etmedim.

O buradaydı. Güvendeydi. Ve solmuş "Saint View'a Hoş Geldiniz" tabelasını geçiyorduk.

Geri dönmüştüm. Ama burası neredeyse olmak istediğim son yerdı. Saint View benim evim değildi. İyi bir yer değildi.

Tıpkı komün gibi, mutluluğun öldüğü ve hayallerin paramparça olduğu bir yerdı.

KARA

"GPS, kız kardeşinin evine varmamıza sadece beş dakika kaldığını söylüyor." Kyle ön camdan dışarı baktı ve yüzünü buruşturdu. "Doğru yerde olduğumuzdan emin misin? Burası..."

"Kasvetli mi?" Alice, ince vücudunu bir titreme sararken sözünü tamamladı. Bana döndü. "Rebel gerçekten burada mı yaşıyor? Burası..."

"Bok çukuru," diye Kyle yardımcı olmayan bir şekilde ekledi. "Sanırım şuradaki insanlar sokak lambasının altında uyuşturucu kullanıyorlar."

Derin bir nefes aldım, kabuslarımdaki evi görmekten korktuğum için pencereden dışarı bakmak istemedim. Caleb'in emriyle, iradem dışında tutulduğum ev.

Hayden ile tanıştığım yerd. Ve Hayley Jade'i doğurduğum yerd.

Tüm o kötü duyguları geride bıraktığımı sanıyordum, ama şimdi buraya geri dönmek, kız kardeşim benimle yaşamamı teklif etmesine rağmen neden kalamadığımı bana hatırlattı.

Bu kasabayı ve içindeki her şeyi nefret ediyordum. Rebel'in evi de bu kasabaya çok yakındı.

Boğazımı temizledim. "Rebel'in evi komşu kasabada. Öyle değil. Göreceksin. Sürmeye devam et."

Kyle şüpheli görünüyordu ve onu suçlayamazdım. Bu kadar farklı iki kasabanın sınırlarını paylaşması ve sakinleri arasında açık bir savaş olmaması beni her zaman şaşırtmıştı.

Bir tarafta zenginler, diğer tarafta yoksullar.

Belki her gün küçük çatışmalar yaşanıyordu ve ben sadece bilmiyordum.

Böyle kalmasını istiyordum. Saint View benim için uygun bir yer değildi. Ama Providence'daki kız kardeşimin evi de öyle değildi. Caleb

Providence'tan geliyordu, bu da kötülüğün sadece kırık pencereli ve terk edilmiş arabaların olduğu kasabalarda değil, her yerde gizlendiğini kanıtlıyordu. Bazen en kötü kötülük, garajlarında lüks arabalar duran milyon dolarlık malikanelerin kapılarının arkasında gizleniyordu.

Yavaşça sokaklarda ilerledik, evler yavaş yavaş harap veya terk edilmiş kulübelerden, düşük gelirli devlet konutlarına, küçük banliyö evlerine ve sonunda Providence sınırını geçerken *Home Beautiful* dergisinde yer alabilecek malikanelere dönüştü.

"Bunu beklemiyordum," diye mırıldandı Kyle, tereddütlü bakışları hayranlık dolu bir hayrete dönüştü. "Bu yerler çok büyük."

"Buradan sola dön," dedim ona sessizce. "Burası Rebel'in sokağı. En azından, onu son gördüğümde öyleydi. Eğer taşınmışsa..."

Eğer taşınmışsa, sonra nereye gideceğimizi bilmiyordum. Yedek planımız yoktu.

"Taşınmadı," dedi Alice kendinden emin bir şekilde. "Mektuplarının üzerinde geri dönüş adresini gördüm. Bu adres."

Kız kardeşime baktım. "Rebel sana mektup mu gönderiyor?"

Kafasını kırıştırarak bana baktı. "Bize değil. Sana.

Telefonlarımız elimizden alındığından beri."

Başımı salladım, göğsümün arkasında bir acı patladı. "Bana hiç göndermedi."

"Gönderdi," diye ısrar etti Alice. "Her zaman bizim eve gönderilirdi. Babam onları Josiah'a verirdi, o da sana iletirdi." Başını salladı, yüzünde öfke dolu bir ifade vardı. "Josiah sana iletmiyordu, değil mi?"

Aptalca, gözlerim yaşlarla doldu. Kız kardeşim, kuyruğumu kıştırıp komüne geri döndüğümde benim için bir can simidi olmuştu, ama Josiah onunla evlendiğimde bu can simidini çabucak kesmişti. Onun yaşadığı yeri sevmiyor olabilirdim, ama onu her gün özlemiştim.

Alice pencereme o küçük çakıl taşlarını attığından beri ilk kez, içimde küçük bir heyecan hissettim.

"İşte onun evi, şurada." Parmakla gösterdim. "Kavisli araba yolu olan."

Kız kardeşim o kapıların ardındaydı. Uzun süredir konuşmadığımız için beni görmek isteyip istemeyeceğini bilmiyordum.

Ama içimden bir şey denemek için can atıyordu.

Kyle, Rebel'in evi karşısında hala şok ve hayranlıkla mırıldanıyordu ve onu suçlayamazdım. Hatırladığımdan daha güzeldi. İki katlı ev, tam anlamıyla muhteşemdi. Her yerde tavandan tabana pencereler vardı ve çiçek tarhları düzgünce düzenlenmişti. Son geldiğimden bu yana birkaç yeni tarh eklenmişti, ancak bu mevsimde çiçekler yoktu. Çitin yanında duran salıncak gözüme çarptı ve gülümsemeden edemedim. Rebel'in bebekleri şimdi dört yaşında olmalıydı, Hayley Jade'den bir yaş bile küçük değillerdi. İletişimimiz kesilmeden önce Rebel bana bir çift ikiz beklediğini söylemişti, ama isimlerini bile öğrenememiştim.

"Bana hala benimle iletişime geçmeye çalıştığını söyleseydin keşke," dedim Alice'e. "Onun mektuplarını hiç okudun mu?" O mektuplarda yazan her şeyi bilmek istiyordum. Rebel'in hayatında neler olup bittiğini her kelimesini okumak ve her ayrıntısını bilmek istiyordum.

Ama Josiah bunu benden saklamıştı. Tıpkı her şeyi ve herkesi sakladığı gibi. Benimle evlendiği tek şeyi yapamadığım için sürekli bir ceza ve o her gün buna kızıyordu.

Alice başını salladı. "Hayır. Ama sana yazmayı hiç bırakmadı. Son mektubu geçen hafta geldi."

Kyle kamyonu durdurduğunda kalbim sıkıştı.

"Geldik," dedim Hayley Jade'e sessizce. "Çıkıp bacaklarını uzatabilirsin. Çok uzun kalamayız ama burası güzel bir yer. Beğeneceksin."

Hareket etmeyi reddetti.

Ona dokunduğumda geri çekildi.

İç geçirdim. Onu yemekle rüşvet vererek sağladığımız sessiz ateşkes açıkça sona ermişti.

Rebel'in evinin ön kapısı açıldı ve verandada, ince bir sweatshirt giymiş, soğuk gece havasına karşı titreyerek duran iri yarı bir adam belirdi. Karanlıkta gözlerini kısarak, tanıdık olmayan arabayı tanımaya çalışıyordu.

"Vay canına, bu kim?" Alice'in sesinde hafif bir titreme vardı.

Ağzımın köşesi hafifçe seğirdi. "O Fang. Kayınbiraderin."

Kyle, Alice'in saf şehvet dolu ifadesini görünce ona pis bir bakış attı. "Kayınbiraderin, Alice. Belki de dilini yuvarlayıp ağzına geri sokmalısın?"

"Yapamam," diye neredeyse nefes nefese söyledi. "O çok büyük. Eminim kafamı ceviz gibi bacaklarının arasında kırabilir."

"Alice!" Kyle, ben söylemeden önce onu azarladı. "O adam senden en az on beş yaş büyük olmalı."

"O zaman on beş yıl daha deneyimli," diye düşündü Alice. "Eminim bana bir iki şey öğretebilir."

Kız kardeşimin komün kurallarının kısıtlamalarına uymak zorunda kalmaması nedeniyle yaşadığı değişimden şok olmuş bir şekilde ellerimi ovuşturdum. "Böyle bir adamla ne yapacağını bilemezsin. Şimdi, şüphelenip silahını çekmeden arabadan in."

"Silahı mı var?" Kyle neredeyse ciyakladı.

"Fang motosiklet kulübünden biri, değil mi?" diye sordu Alice.

"Motosiklet kulübü mü? Pazar günleri güzel gezintilere çıkan türden mi?"

yapanlar gibi mi? Yoksa..." Kyle'in sormadığı soru havada asılı kaldı.

Ya da pazar günü keyifli bir gezintiye çıkmak kadar silah veya uyuşturucu ticareti yapma olasılığı da yüksek olan yasadışı türden olanlar. Kyle'in sormak istediği buydu.

"Ya da," diye onayladım. "Öyleyse dışarı çık ve ellerini onun görebileceği bir yerde tut."

Alice sırtıttı.

Kyle pantolonuna işemek üzereymiş gibi görünüyordu.

Tek umursadığım Hayley Jade'in bunu nasıl karşıladığıydı, ama o hala tamamen kendinden geçmişti.

Arabanın kapısını iterek açtım ve yavaşça dışarı çıktım, Alice ve Kyle de beni takip etti.

"Kim var orada?" diye seslendi Fang.

"Benim," diye cevap verdim, sonra bu adamı görmeyeli beş yıl olduğunu ve muhtemelen beni artık tanımadığını fark ettim, baldızım olsa da olmasa da. "Yani, ben Kara." Dik durdum ve tereddütle elimi kaldırdım.

Fang daha iyi görebilmek için birkaç adım öne çıktı, sonra sessizce küfretti. Aniden döndü ve iki adımla hızla evin içine geri girdi, kapı arkasından kapandı.

Donakaldım.

"Şey," diye mırıldandı Alice. "Söylediğimiz bir şey miydi?"

"Daha çok birlikte olduğun biri yüzünden." Göğsüm sıkıştı. "Bu benim hatam. Buraya gelmemeliydik. Rebel bunca zaman sonra beni görmek istemeyecektir."

Kaçtığımızdan beri ilk kez, Alice'in neşeli ifadesi endişeli bir ifadeye dönüştü. "Yedek planımız yok. Nereye gideceğiz? Benim param yok. Senin de yok. Kyle, buraya gelmek için benzin parası olarak banka hesabındaki son parayı harcadı."

Shari'nin bana verdiği birkaç yüz dolar vardı, ama bu bizi çok uzağa götürmezdi. Parmaklarım titriyordu. Dışarısoğuktu. Donacak kadar değil, ama dördümüzün arabada uyuyabileceği kadar sıcak da değildi.

Ön kapı tekrar açıldı ve ben, Alice ve Kyle hepimiz o yöne döndük.

Küçük bir kadın ön kapıdan dışarı fırladı ve omzunu verandayı destekleyen ahşap direğe sertçe çarptı. Ama bu onu yavaşlatmadı. Çıtır çıtır kış çimlerinin üzerinde koşmaya başladı ve içgüdüsel olarak, onun saldırısına karşı kendimi hazırladım.

Ayak parmaklarımdan sadece birkaç santim uzaklıkta durdu ve son gördüğümünden beri hiç değişmemiş kocaman kahverengi gözleriyle bana baktı.

Benden birkaç santim daha kısaydı ve muhtemelen benim yarısı kadar ağırdı.

Ama o, o korkunç evden ayrıldıktan sonra bana barınak veren ablamdı. Beni sağlığıma kavuşturan ablamdı. Ve hayatımı geride bırakmak zorunda kaldığımda koşabileceğim tek kişi oydu.

Kontrol etmeye çalışmadan bile ağlamaya başladım.

Rebel'in yüzü buruştu. "Ah, Kara."

Sonra kendimi onun kollarında buldum, en şiddetli kucaklamayla sarıldı ve bir an bile bu kadından yardım isteyemeyeceğimi nasıl düşündüğümü merak ettim.

Beni sıkıca sarıp, kulağıma fısıldayarak, ne olursa olsun, neden burada olursam olayım, her şeyin yoluna gireceğini söyledi. O her şeyi yoluna koyacaktı.

Bunun onun tutamayacağı bir söz olduğunu bilsem de, sadece omzuna başımı yaslayıp beni sakinleştirmesine izin verdim.

Fang tekrar merdivenlere çıktı ve ağlamaktan gözlerim yaşlı bir şekilde başımı kaldırdığımda, iki adamın daha ona katıldığını fark ettim.

"Neredeydin, bayan?" Kian bana sıırttı. Sonra bakışları Alice'in Kyle ile durduğu yere kaydı. "Vay canına. Alice?"

"Onlar kim?" Kyle kız kardeşime fısıldadı.

"Kayınbiraderlerim," diye fısıldayarak cevap verdi ve Rebel'in partnerlerine coşkuyla el salladı. "Rebel'in üç erkek arkadaşı var. Ama sakın onu yargılama. O bir sürtük değil."

Ona bir bakış attım. Rebel *tam* orada duruyordu.

Ama ablam sadece güldü ve boş koluyla Alice'i kucakladı. Diğer kolu hala bana bağlıydı. Geri çekilmişti ama beni bırakmıyordu, sanki benim gerçek olduğumu ve gerçekten orada olduğumu kendine kanıtlamak istermiş gibi.

Ya da belki de bu nedenle ona ben tutunuyordum. Her halükarda, birbirimizi bırakmıyorduk.

En azından bu gece için. Yarın durum farklı olacaktı, ama en azından şu an vardı.

"Burada ne işin var sen? Babam bana senin iyi olduğunu söyleyip duruyordu ama olanlardan sonra benimle konuşmak istemedin ve ben de anladım, gerçekten anladım, ama yine de sana mektuplar yazmaya devam ettim ve onları okumadığını bilsem de göndermeye devam ettim." Rebel, gevezelik ederken üzgün bir şekilde başını salladı, kısa siyah saçları gözlerinin üzerine düştü. "Seni çok özledim."

Onu son kucakladığımdan beri neredeyse hiç yaşlanmamıştı. Bir zamanlar düz olan karnının şimdi hafif bir kıvrım oluşturmaması dışında neredeyse hiç değişmemişti, bu da biz ayrı olduğumuz süre içinde bebeklerini doğurduğunun kanıtıydı.

Onda pek bir değişiklik yoktu, ama bende her Şey değişmişti. Nereden baŐlayacađımı bilmiyordum. Kendime bile itiraf edemediğim beş yıllık travmayı ona nasıl anlatabilirdim ki?

Rebel'in kalp Şeklindeki yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi ve sonra kararlı bir Şekilde başını sallayarak durumu kontrol altına aldı. "Siktir, içeri gel. Neden çimlerin üzerinde durduğumuzu bilmiyorum. Çantaların var mı? Hayley Jade nerede?"

Arabaya döndüm.

Hayley Jade, yer döŐemesine kaymıŐ, o kadar sıkı bir top haline gelmişti ki, zar zor görülebiliyordu.

Rebel yeğenine bir bakış attı ve sonra bana baktı. "O iyi mi?"

Kız kardeşimin koluna dokundum. "Sana anlatacak çok Şeyim var. Onu içeri taŐımama yardım eder misin?"

Rebel alt dudağını ısırđı ve başını salladı, ama ben, Rebel ve Alice Hayley Jade'i dışarı çıkarmaya çalıŐsak da baŐaramadık. Erkeklerden birinin bunu denemesini istemedim. Yetişkin bir adam olan Kyle'ı korkutmuŐlardı, bu yüzden en azından sevdikleri insanlara karşı tamamen zararsız olduklarını bilsem de, küçük bir kız üzerinde denemeye niyetim yoktu.

Sonunda, Jade'i kucağıma alıp içeri taşıdım, o da çığlık atıp tekmeliyor ve histerik bir Şekilde beni ısıırıyordu.

Rebel bize hızla zemin kattaki boş yatak odasını gösterirken gözyaŐlarıım yanaklarımdan süzüldü ve Hayley Jade'i yatağa yatırdım.

Rebel bizi yalnız bıraktı ve ben taze kokulu yatak örtülerine kıvrıldım, kızımın tamamen kapanmıŐ olması kalbimi parçalıyordu.

Kısa bir süre sonra hıçkırıkları kesildi ve nefesi düzeldi. Yastıktan başımı kaldırıp ona bakmak için eğildiğimde, uykuya dalmıştı. Onu suçlayamazdım. Hayatımın en uzun gecesiydi ve ben de çok yorgundum.

Derin bir nefes alıp kalktım, yatağın benim tarafımdaki battaniyeleri çekip uyuyan çocuğu örtmek için kullandım. "Şu anda bunların hiçbirini anlamadığını biliyorum," diye fısıldadım ona. "Ama

başka çarem yoktu." Zorlukla yutkundum. "Umarım bir gün beni affedebilirsin."

Kalkıp yorgun adımlarla yatak odasından koridorun sonundaki oturma odasına geçtim. Oda doluydu. Alice ve Kyle kanepede yan yana oturmuş, karşılarında oturan Vaughn ve Kian ile ellerinde sıcak içeceklerle sohbet ediyorlardı. Fang duvara yaslanmış ailesini izliyordu, Rebel ise yere çapraz bacaklı oturmuştu.

Kahve masasını ve açıkça benim için hazırlanmış buharlı bardağı işaret etti. "Çay. Bu saatte kahve iyi bir fikir olmaz diye düşündüm."

"Nane ve papatya mı?" diye umutla sordum. En sevdiğim sıcak içeceği bir yudumlamak şu anda cennette olmak gibi olurdu.

Rebel başını salladı. "Sadece normal çay, sanırım. Emin değilim. Hiçbirimiz içmiyoruz. Sadece misafirler için var."

Kupayı aldım ve bir yudum içtim, yüzümü buruşturmamaya çalıştım çünkü onun kendini kötü hissetmesini istemedim. Normal çayı sevmezdim, ama sıcaktı ve sıcak kupa ellerimi rahatlatıyordu, bu jesti için çok minnettardım.

Rebel, içkimi yudumlarken yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Alice bize her şeyi anlattı. Çok, çok üzgünüm Kara. Hiçbir şeyden haberim yoktu. Babam nasıl sana bunu yapmalarına izin verdi?" Yüzünde öfke ve üzüntü karışımı bir ifade belirdi ve kollarını sıkıca kendine doladı.

"Her şey"in buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu bilerek, zorlukla yutkundum. Alice son yirmi dört saatte olanları biliyordu, ama ondan önceki yıllara dair, uzaktan gözlemlediklerinden başka pek bir şey bilmiyordu.

Ama kız kardeşim ve ortaklarına her şeyi yeniden anlatmak zorunda kalmadığım için minnettardım. Her şey çok taze ve acılıydı.

Vaughn, Fang'ın yanına geçerek bana koltuğunu bıraktı ve içgüdüsel olarak itiraz edip benim için kendini zorlamamasını söylemek istedim, ama rahat koltuklara gömüldüm ve yumuşaklıklarının beni sarmasına izin verdim.

Rebel uzanıp bileğimi sıktı. "Hey. Artık hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Hepiniz burada kalacaksınız."

İhtiyacın olduğu s re e. Sonsuza kadar olsa bile."

Beş yıl boyunca beni görmezden gelmeme rağmen gözünü bile kırpmayan bu kadına olan sevgimden kalbim sıkışsa da, başımlı hızla salladım. O, benim hatırladığım abla ve koruyucu rolüne hemen geri dönmüştü.

Onun kalbi çok büyüktü, ama ben saatli bir bombaydım. Onun kendisi için yarattığı bu güzel hayatı mahvetmesine izin veremezdim. "Burada kalamam. Çok tehlikeli. Bizi ilk olarak burada arayacaklar." Kyle'a ve sonra Fang'a baktım. "Onun kamyonu dışarıda olamaz. Onu arayacaklar. Josiah bizim gittiğimizi gördü."

Fang, avucunu Kyle'a doğru uzattı. "Anahtarlarını bana at. Onu garaja koyacağım."

Kyle ceplerini karıştırdı ve benim paniğim biraz azaldı. Sadece birkaç saat olmuştı. Daha uzağa gitmemiz gerektiğini, kimsenin bizi aramayı akıl edemeyeceği, ıssız bir yerde küçük bir kasaba bulmamız gerektiğini biliyordum. Ama Kyle bütün gece araba sürdükten sonra gözlerini yavaşça kırpıyordu ve Alice kanepeye yığılmıştı. Sanki güvenli bir yere ulaşmak hepimizin içinde bir şeyi tetiklemiş ve beynimize dinlenebileceğimizi işaret etmişti. şu anda daha uzağa gidemezdik. Hiçbirimiz uykusuz kalarak hayatta kalamazdık ve burada, Rebel'in adamları ve evinin koruması altında g vendeydik. Birkaç saat yatakta uyuduktan sonra her şeyin o kadar da kötü g r nmeyeceğine inanmak zorundaydım.

Rebel'in yüzü düştü. "Kara, lütfen. Kalmalısın. Ben ve arkadaşlarım arasında, burada her zaman biri var. Asla yalnız kalmayacaksın. Babama geri çekilmesini ve seni rahat bırakmasını söyleyeceğim."

Başımı salladım. "Babam Josiah'a kıyasla kedi gibidir."

Kian içinden küfretti. "Yıllar önce o adamda bir sorun olduğunu biliyordum. Onunla bir kez görüşmem yetti, tuhaf bir şeyler olduğunu anlamam için. O zaman bir şeyler yapmalıydık."

Hiçbir şey yapamayacağı halde kendini suçlamasını istemediğim için başımı salladım. "Hiçbir anlamı olmazdı.  iti yıkıp bizi dışarı çıkarmaya  alışabilirdin, ama ben seninle gelmezdim."

"Ben giderdim," diye mırıldandı Alice, her şeyi bilen bir genç gibi. "O yer ve Josiah Kardeş en kötüleridir."

Ama bunu gerçek dünyanın nasıl işlediğine dair hiçbir deneyimi olmadan söyledi.

Kadınları nasıl ezip geçip tükürdüğünü.

Komünün bizi koruduğu tehlikelerin burada olduğunu.

O da benim kadar naifti ve bu onu tehlikeye attı.

"Hepimiz yatmalıyız." Kyle'ın uyluğunun Alice'in uyluğuna bastırıldığını fark ederek Alice'e keskin bir bakış attım. Rebel'e dönüp fısıldadım, "Mümkünse ayrı yataklar."

Rebel ellerini çırpı. "Tamam. Alice ve Kyle için şaklabanlık yok! Odalarımız yetersiz kalıyor, ama Kyle, havuz evinde bir misafir odası var. Alice, benim odamı alabilirsin. Kara da Hayley Jade ile birlikte yatabilir."

Kafamı salladım. "Hayır, hayır. Sana rahatsızlık vermek istemiyoruz."

Rebel bana göz kırptı. "Seçebileceğim üç erkeğin odası var. Bu hiç de rahatsızlık değil."

Bu ima yüzünden yanaklarım kızardı.

Rebel kolunu omuzlarıma doladı. "Seni utandırmayı özlemişim. Sabah daha fazlasını yapalım, tamam mı? On saat uyuduktan sonra."

Bu kadar uzun süre burada kalma düşüncesi beni korkuyla doldurdu. Güneş yakında doğacaktı ve ben de hemen sonra gitmek istiyordum. "Erken ayrılmalıyız. Mümkün olduğunca erken."

Rebel'in ağzı kaşlarını çattı. "Gerçekten kalmayı düşünmeni istiyorum. Josiah, babam ve diğer herkese karşı uzaklaştırma emri çıkaracağız. Burada her zaman bir koruma olmasını sağlayacağız..."

Bütün bunları düşünmek bile tüylerimi diken diken etti. Kolay bir hedef olacaktık. Hiçbir kağıt Josiah'ın bana ulaşmasını engelleyemezdi.

Beş yıl boyunca birinci eş olarak, elimde bir bebek olmadan, onun asla pes etmediğini öğrendim.

Ona durması için yalvardığımda bile.

Artık yalvarmak yoktu. Affetmesi için yalvarmak yoktu. Geri dönüş yoktu. Beni bulursa, ben ölmüş olacaktım ve Hayley Jade

en yüksek teklifi verene satılacaktı.

"Gitmeliyiz," diye ısrar ettim.

Rebel pek memnun görünmüyordu ama sonunda başını salladı. "Hemen hesabına para aktaracağım. İhtiyacın olduğunda istediğin zaman daha fazla da aktarırım. Gitmen gerektiğini düşündüğün yere kadar gitmek için istediğin kadar. Bana bir telefon alıp iletişimde kalacağına söz verersen tabii. Babam senin artık benimle iletişim kurmak istemediğini söylediğinde seni görmek için ısrar etmediğim için kendimi asla affetmeyeceğim."

Elini tuttum. "Sen yalan söyleseydin bile ben de yalan söylerdim. Lütfen.

Kendini kötü hissetme. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Rebel isteksizce başını salladı ve ayağa kalkıp bana sarıldı. Beni o kadar sıkı sarıldı ki, neredeyse yine kollarında ağlayacaktım.

Biri bana sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Ama kendimi toparladım ve koridordan geçerek kızımın uyuduğu odaya gittim. Uykusunda küçük, korkmuş inlemeler çıkarırken kalbim parçalandı.

Onu göğsüme sıkıca sarıp, eskiden yaptığım gibi kucaklamak istedim. Onun korkusunu ve benim korkumu yatıştırmak istedim.

Sadece bir gün izin vereceğini umut edebilirdim.

Ve o gün gelene kadar onu koruyup güvende tutabileceğimi.

KARA

Gauzy perdelerden içeri sızan parlak güneş ışığıyla uyandım. Güneş ışığı, güzel misafir odasına yayılmış, soluk duvarları ve beyaz tavanı aydınlatıyordu. Gözlerimdeki uyuşukluğu gidermek için birkaç kez göz kırptım ve köşedeki hafif solmuş bitkiye baktım. Yanında, kıyafetleri saklamak için tasarlanmış ahşap çekmeceli bir dolap duruyordu.

Yan dönerek Hayley Jade'e uzandım.

Panik beni sardı. O kadar hızlı oturdum ki başım döndü ve boğazımdan bir çığlık çıktı.

Yataktan fırladım, kapıyı açtım ve koridorda koşmaya başladım. "Hayley Jade!" Sesim boğuk çıkmıştı, uykudan mı yoksa panikten mi, emin değildim. Koşarak, her sehpayı, her köşeyi çılginca aradım, küçük kızın sarı saçlarını ve soluk tenini arıyordum. "Hayley Jade!"

"Buradayız," diye bağırdı Rebel, önceki gece konuştuğumuz oturma odasından. "Üzgünüm! Endişeleneceğini bildiğim için uzağa gitmedik, ama çocuklar çok erken kalkıyor..."

Dün gece durduğum kapının önünde durdum ve odanın ortasında, çocuklarla çevrili kız kardeşime baktım. Hayley Jade de köşede sessizce oturmuş Barbie bebeğiyle oynuyordu.

Kalbim çok hızlı atıyordu. Onun hala burada olduğunu, güvende olduğunu,

Oynuyordu.

Aman Tanrım, oynuyordu!

Kız kardeşime döndüm, o da bana küçük bir gülümsemeyle omuz silkti. "Diğer çocuklarla beni duydu ve kendi başına buraya geldi. Muhtemelen seni korkuttuğunu biliyorum ama..."

Başımı salladım ve yavaşça Rebel'in yanındaki koltuğa oturdum. "O iyi mi?" diye fısıldadım.

Rebel belirsiz bir ses çıkardı ve çocuklar duymasın diye sesini alçaltarak konuştu. "Hiçbir şey söylemedi. Ona boyamak mı yoksa tuvalete gitmek mi istediğini sordum, ama cevap vermedi. Ama o Barbie bebeği seçti, bu da bir şeydir."

Derin bir nefes aldım. "Shari'nin evinden ayrıldığımızdan beri çığlık atmak dışında hiçbir sesini duymadım. Shari onun..." Bunu söyleyemedim bile. Çok utanç vericiydi. Rebel çocuklarıyla çevriliydi, ama ben sahip olduğum tek çocuğu bile elinde tutamamıştım.

Ancak tüm yükümü Rebel'e yüklememe gerek yoktu. Odadaki çocukların sayısını hızlıca saydım ve kız kardeşime şaşkın şaşkın baktım. "Hepsi senin mi?"

Kız kardeşim güldü. "Sanki bir futbol takımı doğurmuşum gibi davranıyorsun." "Rebel, beş yaşın altında dört çocuğun var."

Küçük karnını okşayarak sırttı. "Ve bir tane de yolda."

Kalbim hem ona olan sevgi ve heyecanla hem de kendim için duyduğum acı ile sızladı.

Diğer kadınlar hamile kalmayı çok kolay buluyor gibi görünüyordu. Kollarımı kendime doladım ve kollarımı ovuşturdum.

Rebel bir saniye beni izledi, sonra boğazını temizledi. "Yeğenlerinle tanışmak ister misin? Hayley Jade hepsiyle tanıştı bile."

Çok isterdim.

Rebel'in kucağında uykulu bir bebek vardı, kızının gözleri kocaman, ağzında emziği, sessizce bana bakıyordu. Rebel kızının saçlarını okşadı. "Bu uykucu Lavender. O bizim en küçüğümüz, en azından önümüzdeki birkaç ay boyunca öyle olacak. Şu anda sessizliğini bir anlam yükleme. Uyandığında tam bir baş belasıdır, ama annesi gibi sabahları pek uyanık değildir."

Gülümsedim. "Seninle kaldığımda Kian'ın seni koşuya çıkarmak için kapıdan dışarı çıkarmaya çalıştığını hatırlıyorum."

Rebel esnemesini bastırdı. "Bu hala haftada birkaç kez oluyor. Gece yarısı çocuklara kalkmak zorunda kaldığımız için, sabah 5:00'teki

koşularımız genellikle saat 7'ye kayıyor. Buralarda uyku çok değerli. Dördümüz gece nöbeti tuttuğumuz için, ortalama bir ebeveyn çiftinden daha fazla uyuyabileceğimizi düşünebilirsin..."

"Ama sen gidip çoğu insandan daha fazla çocuk yaptın."

Rebel sırıttı. "Ve mümkün olan en kısa sürede."

Ona gülümsedim. "Muhtemelen senin kadar çok partnerin olmasının bilinen bir tehlikesi."

Rebel kanepede yer değiştirerek kızını kucakladı. "Biraz daha dikkatli olmayı öğrenmemiz gerektiğini düşünürsün, değil mi? Ama sana bir sır verebilir miyim?"

"Tabii ki."

Rebel, Lavender'ın başının üstüne komplo kurarcasına eğildi. "Anne olmayı her şeyden çok seviyorum. Hatta hamile olmayı bile seviyorum." Güldü. "Ve bence onlar da beni hamile bırakmayı seviyorlar."

Kız kardeşimin yaptığı tüm seksleri düşününce yanaklarım kızardı.

Ama açıkça biraz yorgun olmasına rağmen çok mutlu görünüyordu.

Kıskançlık dalgası beni sertçe vurdu ve bunun için kendimi sessizce azarladım.

İşte bu yüzden Tanrı bana bir çocuk daha vermiyordu. Diğer kadınların sahip olduğu mutluluğu kıskanıyordum. Kıskançlık, bedenimi yeni bir hayat yaratmaya elverişsiz hale getiriyordu.

Üç yaşlarında koyu saçlı bir çocuk kamyonetini ayağıma çarptı ve sonra bana yaramazca sırıttı. "Bip bip!"

"Kornayı biraz geç çaldın, çılgın sürücü. Kara teyzeni çoktan ezip geçtin," dedi Rebel ona. "Merhaba de, Wolf."

Çocuğun poposu yere değdi ve başını bir yana eğdi, küçük kaşları şaşkınlıkla çatıldı, sanki birdenbire yeni bir akrabası olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi.

Vaughn'a o kadar benziyordu ki şok ediciydi. Gözlerimi kocaman açarak kız kardeşime baktım.

Kız kardeşim sessizce güldü. "Onu kimin yarattığına şüphe yok, değil mi? Vaughn'un yaptığı şeyi yaparken tıpkı ona benziyor."

Bu beni de ürkütüyor." Çenesini Lavender'ın saçlarının üzerine koydu. "O da aynı şeyi yapıyor."

"İkisi de onun mu?" diye sordum, her ne kadar iki çocuğun ne kadar benzediğini ve Wolf'un biyolojik babasının tıpatıp aynısı olduğunu açıkça görsem de.

Rebel başını salladı. "Remi, Fang'ın kızı," diye açıkladı, sarışın büyük kızını işaret ederek. "Ama sadece saç rengi onu ele veriyor. Zavallı çocuk, babasının boyunu hiç almamış. Benim gibi kısa boylu. Madden ise Kian'ın kızı. Sanırım, iletişimimiz kesilmeden önce sana bir mektupta bundan bahsetmiştim..."

Yutkundum ve başımı salladım. "İkizlerin farklı babaları olabileceğine çok şaşırdığımı hatırlıyorum."

"Sen ve ben ikimiz de!" O bana baktı ona ikizlerine ikizlerine sevgiyle baktı. "Onları hiçbir şeye değişmem. İkisi de çok iyi babalar." "Çocuklar hepsine baba diyor mu? Yoksa sadece biyolojik ebeveynlerine mi?" Meraklı davrandığımı biliyordum, ama kendimi tutamadım. Rebel'in ailesinin dinamikleri, benim aynı çok eşli olmalarına rağmen, benim evimden çok farklıydı.

"Hepsi de çocukların babası. Ama Vaughn'a Baba diyorlar. Fang, Babacığım. Kian'ın İrlanda kökenli ve Da diye çağrılmak istiyor. Aslında, herhangi biri Baba diye bağırırsa, üçü de koşarak gelir. Bu çocuklar, o iri adamları parmaklarında oynatıyorlar, değil mi?" Lavender'ın elini tutup, tombul bebek parmaklarına bir öpücük kondurdu. "Babalarınız dördünüzü de çok seviyor."

Hayley Jade'e baktım, kalbim sevgiyle doldu. O, ona düşkün üç babaya sahip olmak bir yana, tek bir babaya bile sahip olacak kadar şanslı değildi. Hayley Jade'in babası bir canavardı ve ben onun öldüğüne seviniyordum.

Belki de bu, benim hamile kalamamamın gerçek sebebiydi.

Çünkü her gün, Caleb'in iki metre derinlikte yatıyor olması ve bir daha kimseye zarar veremeyeceği için içten içe mutluydum.

Ama bu, bana bıraktığı kızına karşı hissettiklerimi değiştirmede.

O, iyi ve doğru olan her şeydi. Onun kötülüğü ona dokunamazdı.

Ama Josiah'ın
kötülüğü
dokunabilirdi.
Dudaklarımı
ısırdım.

Rebel sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi elini uzattı ve elimi tuttu. "Lütfen. Gitmek zorunda değilsin. Seni güvende tutacağız. MC var ve..."

Elini sıktım ve ayağa kalktım, çünkü iyi niyetli olsa da bu konuşmayı tekrar yapmanın bir anlamı yoktu. "Hayley Jade'e yiyecek bir şeyler getirebilir miyim? Yemeğini yedikten sonra yola çıkmamız gerekiyor."

Rebel'in yüzü düştü, ama başını salladı ve yan masaya uzanıp küçük bir plastik kart aldı. "Al. Para transferi yapabileceğin bir banka hesabın var mı bilmiyordum, ama yok sanıyordum..."

"Yok. Josiah kadınların kendi paraları olmasına izin vermiyor."

Rebel'in ağzı ince bir çizgiye dönüştü, ama yorum yapmadı. "Tahmin etmiştim. Bu, kullanmadığımız bir hesabın kartı. Uzun zaman önce kapatmalıydık, ama bunu yapmak için şubeye gitmek gerekiyor ve kim bunun için zaman ve enerji harcayacak ki? Dört çocuk beş dakikadan fazla sırada beklemek zorunda kalırsa bir bankayı ne kadar çabuk dağıtabilirler, biliyor musun?"

"Eminim çocuklarınız çok usludur."

Rebel güldü. "Onlar tam birer terörist, ama bu yaştaki tüm çocuklar öyle değil mi?"

Gürültücüler, enerji dolu ve durmadan konuşuyorlar..."

Sesi, tipik çocuklar gibi kendilerini güvende hisseden sağlıklı, kendine güvenen çocukları ile buraya geldiğimizden beri tek kelime etmeyen Hayley Jade'i karşılaştırırken yavaş yavaş kesildi.

Rebel kartı elime verdi. Üzerinde adı yazıyordu. "Dün gece içine on bin dolar koyduk. İhtiyacın olursa daha fazla koyarız. Fang bu sabah dışarı çıkıp sana bir kontrollü telefon alacak, böylece bizimle iletişim halinde kalabilirsin."

Küçük plastik karta baktım, sonra şok içinde ablama baktım. "On bin... Bunu kabul edemem." Kartı ona geri verdim.

Ama Rebel'in bakışları kararlıydı. "Sen alacaksın, Kara." Bakışları Hayley Jade'e kaydı. "Onun için alacaksın ve ona daha iyi bir hayat vereceksin. Kalmanı istiyorum, ama kalmasan bile kendi paran olmalı." Zorlukla yutkundu. "Kadınlar yeterli paraları olmadığında çaresizce şeyler yaparlar. Senin için böyle bir hayat istemiyorum."

Aramızda anlayış dolu bir bakış alışverişi oldu. Shari de hemen hemen aynı şeyi söylemişti. Kartı uyuduğum eteğin cebine soktum, giyecek başka kıyafetim olmadığını hatırladım. "Teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Rebel'in alt dudağı bir saniye titredi, ama derin bir nefes aldı. "Bu kadar duygusallık yeter. Gitmen gerektiğine emin isen, o zaman yola çıkalım. Hayley Jade, bizimle kahvaltıya gelmek ister misin? Her türlü lezzetli yiyecek var, istediğini seçebilirsin. Kuzenlerinin çikolatalı Pop-Tarts seçeceğini biliyorum." Bana bir bakış attı. "Bu, onların beslenmesine kötü bir etki, ama bence bugün kahvaltıda çikolata yenilecek bir gün."

Hayley Jade bebeklerinden başını kaldırıp kuzenlerinin sevimli pijamalarıyla mutfığa koşarak sevinç çılgınlıkları attığını gördüğünde nefesimi tuttum. Yavaşça ayağa kalktı ve onları takip etti.

Rahat bir nefes aldım.

Rebel ayağa kalktı ve Lavender'ı kalçasına aldı. "Yemeği ben hallederim. Sen Alice ve Kyle'ı uyandır ve hazırla. Muhtemelen sen gitmeden önce duş alıp kahvaltı yapmak isteyeceklerdir."

"İyi fikir. Hatırladığım kadarıyla Alice, ablası gibi." Rebel'e gülümsedim. "Sabahları pek uyanık değildir."

Sadece birkaç saat dinlendikten sonra onları uyandırdığım için kendimi kötü hissettim, ama oyalanacak vaktimiz yoktu.

Yıllar önce Rebel'in yanında kaldığımda onun odası olduğunu bildiğim odaya doğru merdivenlerden çıktım. Kapalı kapıyı sessizce çaldım. "Alice? Geç oluyor. Kalkma zamanı."

Yatak odasından hiçbir ses gelmiyordu.

Tekrar denedim. "Rebel kahvaltı için Pop-Tarts yapıyor. Onları hatırlıyor musun, eskiden..." Josiah hayatımıza girip her şeyi değiştirmeden önce. Pop-

Tarts'ı hatırlıyordum, ama Alice benden daha küçüktü. Henüz yirmi bir yaşında bile değildi. O zamanlar yediğimiz yiyecekleri hatırlayabilir miydi ki?

Kapı kolunu çevirip kapıyı açtım.

Yatakta buruşuk çarşaflar vardı, ama altında kıvrılmış koyu saçlı kız kardeş yoktu.

Kaşlarımı çattım ve odanın içine doğru ilerledim, bitişikteki banyonun kapısını dikkatlice çaldım çünkü diğer tarafta Kian'ın odasına da bağlı olduğunu biliyordum.

Kimse cevap vermedi, ben de şansımı denedim ve sürgülü kapıyı açtım.

Lavabonun üstü Rebel ve Kian'ın tuvalet malzemeleriyle doluydu: deodorant, diş fırçaları ve macunları, elektrikli tıraş makinesi.

Ama küçük kız kardeşi yoktu.

"Alice!" diye bağırdım ve odadan çıkıp koridordan merdivenlere doğru koştum. "Alice!" Mutfakta yemek yiyen çocukları korkutmamak için sesime panik yansıtmamaya çalıştım.

Fang odasının kapısından başını çıkardı. Kulağına bir telefon dayamıştı, ama telefona "Bir saniye bekle, Hawk" diye mırıldandı.

Kız kardeşimin ortadan kaybolmasıyla ilgili endişelenmekle meşguldüm, Fang'ın MC arkadaşından bahsedilmesine burun kıvrımayaya vaktim yoktu. O adamla daha önce tanışmıştım ve bunu tekrarlamak istemiyordum.

"İyi misin?" diye sordu Fang.

"Alice burada değil."

Ama Rebel, zemin kattaki mutfaktan kafasını çıkardı ve ikinci kattaki merdiven sahanlığında duran bana baktı. "Banyoyu denedin mi?"

Başımı salladım, hızımı artırdım ve Fang arkamda koşarak merdivenlerden aşağı indim. "Kyle ile havuz evinde olmalı. Onu öldüreceğim."

Ben koşarken Rebel kolumu tuttu. "Hey. O genç ve aptal. Onu onun yatağında çıplak bulursan..."

Ona dehşetle bakakaldım.

Rebel'in ağzı O şekilde açıldı. "Oh, yani, eminim öyle değildirler. Eminim sadece kahve içmek için erkenden oraya gitmiştir..."

Fang elini yüzüne sürdü ve yüzünü buruşturdu.

Telefonu hala kulağına dayamış durumdaydı, bu yüzden yüzündeki ifade Hawk'ın telefonda söyledikleriyle mi ilgiliydi, yoksa Rebel'in komünden ayrılır ayrılmaz kız kardeşimle Kyle'in seks yaptığını varsaymasıyla mı ilgiliydi, emin olamadım.

Ama ben ayrıldığımda tam da bunu yapmamış mıydım?

O kadar kötü bitmişti ki, Alice için en son istediğim şey buydu. Arka kapıdan dışarı koştum ve parıldayan mavi havuzun etrafından dolaştım.

Havuzun ötesindeki küçük kır evinin perdeleri tamamen indirilmişti, içerisi tamamen sessizdi.

Kapıyı çalmakla uğraşmadım. Kız kardeşimin, neredeyse hiç tanımadığı bir adamla yatarak hayatını mahvetmesini engellemeye çok kararlıyım.

"Alice!"

Ama karşımda yine boş bir oda vardı.

Rebel bir saniye sonra koşarak geldi ve aynı boş odayı gördü. "Burada değiller," dedi, bariz olanı söyleyerek.

Dönüp ona baktım, kız kardeşimin bir adamla seks yapması fikri birdenbire en az endişelendiğim şey haline geldi. Neredeyse içeri girip onları çıplak bulmayı, onun inerken adamın ona girip çıkmasını dilerdim.

En azından onun güvende olduğunu bilirdim. "Neredeler?" diye Rebel'e sordum.

"Bilmiyorum." Bakışları yatağa takıldı ve eğilip yorganın altında yarı gizlenmiş bir kağıt parçası aldı. Üzerinde yazanları okurken gözleri sağdan sola hareket etti ve sonra irkildi. "Aslında biliyorum. Al."

Notu parmaklarından kaptım.

Kara,

Gizlice kaçtığım için özür dilerim, ama hayır diyeceğini biliyordum. Akşam olmadan geri döneceğiz ve sonra yola çıkabiliriz. Özür dilerim. Gitmek ve saklanmak istediğini biliyorum, ama ben istemiyorum. Bana bu günü keşfetmem için izin ver, sonra yola çıkabiliriz. Kyle benimle birlikte, yani güvende olacağım, sen de günü Rebel ile geçirebilirsin. Onu özlediğini biliyorum, ayrıca Hayley Jade kuzenlerini tanımalı.

Özgürüz Kara! Tadını çıkar! Sevgiler, Alice.

Kız kardeşimin el yazısını, sonra da Rebel'e baktım. "Ne yapacağız?"

Rebel iç geçirdi. "Vaughn ve Kian'ı onu aramaya gönderebilirim. Fang, Hawk'ı hapisten çıkarmak zorunda, yoksa o da gider."

Gözlerimi kırptım. "Hawk hapiste mi? Ne yaptı?"

"Kim bilir," Rebel omuz silkti. "Daha önce hiç olmamış gibi değil."

Kollarımı kendime doladım, pişmanlıklar sağduyumla savaşmaya çalışıyordu. "Gitmemeliydim," mırıldandım. "Kalmalıydım. Burada olanlar bu tür adamlar. Hapse atılan adamlar. Ya Alice Hawk gibi biriyle karşılaşırsa?"

Rebel elimi tuttu. "Hawk pisliğin teki, ama tamamen kötü biri değil. Alice'in dün gece bana anlattıklarına göre, Josiah ve bazı arkadaşları da parmaklıklar ardında olmalı. Onunla gerçekten daha güvende miydin?"

Haklı olduğunu biliyordum.

Hiçbir yerde güvende değildim. Hayley Jade de değildi. Alice de değildi.

"Beni bulacaklar," mırıldandım.

Rebel'in yüzünde kararlı bir ifade belirdi. "Cesedimi çiğnemeleri gerek. Alice'e bir şey olmayacak. Vaughn ve Kian'ı şehrin en popüler mekanlarını, kimlik kontrolü yapılmayan, Alice'in girebileceği tüm yerleri aramaya göndereceğim."

"Ben de onlarla gitmeliyim."

Rebel başını salladı. "En son ihtiyacımız olan şey senin de dışarıda olman. Josiah ve adamları gerçekten senin peşindeyse, seni güvende ve gizli tutmak bizim bir numaralı görevimiz."

Fang, konuşmanın sonunu duyarak, onun arkasındaki kapıda belirdi. "Böldüğüm için özür dilerim. Sadece sana veda öpücüğünü vermek için geldim. Ama konuşmanın sonunu duydum. Burada yalnız kalmayacaksın. İkiniz de."

Rebel, kalın beline kollarını doladı ve ona baktı. "Ana evde bulunan çikolata kaplı beş çocuğun bizi korumayacağını mı düşünüyorsun?" Açıkça ortamı yumuşatmaya çalışıyordu.

Ben bunu komik bulmadım.

Fang da öyle düşünmüyordu, belli ki.

Elini Rebel'in yanağına koydu ve yüzünü avuçladı. "Kulüpte aile günü var. Yemek olacak, salıncaklar ve trambolinler kurulacak. Sizi karakola giderken bırakacağım, sonra orada buluşuruz."

Rebel bana baktı. "Ne dersin? O haklı. İçimdeki bağımsız kadını öldürse de, çocukların tehlikeye girmesini istemiyorum."

Oraya gitmek istemiyordum. Rebel beni kurtardıktan sonra götürüldüğüm yer orasıydı. Kulüp evi acı ve üzüntü dolu anılarla doluydu. Orada sadece yasadışı değil, ahlaka da aykırı olan, tarif edilemez şeyler yapan günahkar adamlarla doluydu. Geri dönmek istemiyordum.

Ama başka seçeneğim var mıydı? Rebel'in parası cebimde yanıyordu, bana, Hayley Jade'e ve Alice'e daha iyi bir hayat vaat ediyordu. Ama o eve dönmeden hiçbir şey başlayamazdı.

Ev çocuklarla doluydu ve eğer burada yalnız kalırsak ve Josiah bizi bulursa...

Bu düşünceye bile dayanamazdım. "Tamam," diye fısıldadım. "Gideceğim."

Kulüp binasının kapılarında şeytani figürler vardı, ama onları tekrar geçsem ne önemi vardı ki? Zaten cehennemdeydim.

HAWK

Providence Polis Departmanı'nın nezarethanesinde bütün geceyi geçirmek, bütün gece süren bir partiden sonra kulüp binasının tuvaletinde yerde uyumak gibiydi. Altımdaki koltuk sert ve saatlerce üzerinde yatmaktan omzum uyuşmuştu. Tuvalet sidik ve kusmuk kokuyordu, ama bu, bize zevkle uygulanan bit temizliği sonrası cildime ve saçlarıma yapışan kimyasal kokudan neredeyse daha iyiydi.

Bu hücredeki diğer pisliklerin hiçbiri aynı muameleyi görmemiş gibiydi. Küçük odadaki diğer üç adamla konuşmaya zahmet etmemiştim, ama sokak kıyafetleri ve ter kokusu, Chaos ve benim çete üyeliğimiz nedeniyle özel muamele gördüğümüzü ele veriyordu.

Zavallı, buruşuk sikli Simon, ikincil hasar olarak yakalanmış gibi görünüyordu. Yine de Chaos kadar çabuk serbest bırakılmıştı.

Siktiğimin pisliği.

Zengin bir kardeşi olmak güzel olmalı.

Kapının kilit mekanizması gıcırdayan bir ses çıkardı ve sıkılmış bir polis kapı eşiğine yaslandı. "Hawk Robinson?"

Sert bankımdan başımı kaldırdım. "Evet?"

Kaşlarını çattı. "Hawk gerçekten senin yasal adın mı?"

"Lanet olası evrakta öyle yazıyor, değil mi?"

Polis, benim sinirlenmeme gülerek karşılık verdi. "Ailen seni bu hayata hazırlamış, değil mi? Sana böyle bir isim vererek. Aracın geldi. Çıkabilirsin."

Ailemin bana Hawk adını vermesi, beni bu yola sürükleyen kötü bir karar değildi. Ben kulüpte büyüdüm. Başka bir şey bilmiyordum. Eğer benim avukat ya da doktor olmamı isteselerdi,

muhtemelen ilk yapmaları gereken şey, benim gerçekten okula gitmemi sağlamaktı.

Öyle yapsalardı, şimdi, otuz beş yaşında, GED sınavına girme zahmetinden kurtulmuş olurum.

Bu arada... Çenemi polise doğru salladım. "Hey, bugün tarih ne?"

Ben hücreden çıkmamı beklerken kaşlarını kaldırdı. "Neden? Günlüğüne falan yazmak mı istiyorsun? Sevgili Günlüğüm," diye alay etti. "Bugün hayatımın potansiyelini gördüm ve kendimi hapiste buldum. Çok geçmeden buraya kalıcı olarak yerleşeceğim. Sevgiler..." Kıkırdadı. "Hawk."

Adımı, duyduğu en aptalca şey gibi söyledi. Adı Nigel Buttsworth olan bir adamın ağzından çıkan bu sözler çok komikti.

Normalde bu konuda ukala bir yorum yapardım, ama lanet olsun, tarihi gerçekten bilmek istiyordum. "Lütfen," dişlerimi sıkarak zorla söyledim, bu kelimenin dudaklarımdan çıkmasından nefret ediyordum. Ben insanlara hiçbir şey için yalvarmazdım. Babam bu kelimeleri mırıldandığımı duysaydı mezarında ters dönerdi.

Ama o yaşlı piçi siktir et. Bilmem gerekiyordu.

Memur akıllı saatine baktı. "On sekizinci gün." Siktir.

"Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu polis, beni işlem odasına geri götürürken ve üzerinde adım yazılı şeffaf bir çanta uzattı. İçinde, yakalandığımda giydiğim kıyafetler vardı, ama ayrıldığımız süre içinde bunların her yerinden örnek alınmış, fotoğrafları çekilmiş ve kim bilir ne için test edilmiş olduklarından hiç şüphem yoktu.

Ne olursa olsun. Hiçbir şey bulamayacaklardı. Yeni şef siktirip gidebilirdi.

Polisin elinden giysi torbasını kaptım ve yırttım. "Bugün yapmam gereken bir şey var. Seni ilgilendirmez, Memur Buttshole."

Adamın yüzü morardı. "Adım Memur Buttsworth."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve giysilerimi hızla giydim. "Bu gerçekten daha mı iyi?"

Polis arkasını dönmeden önce bana orta parmağını gösterdi. "Görüşürüz, Hawk. Sen bugün tarihini günlüğüne yazıyor olabilirsin, ama ben seni sonsuza kadar hapse atacağım günü bekliyorum." İstasyona açılan pencereye yumruğunu vurdu. "Gidebilir."

Siktir et onu. Tıpkı babam gibi konuşuyordu.

Onun gibi hayatımı burada geçirecektim.

Bu tarih gerçekten önemliydi.

Fang resepsiyon alanında beni bekliyordu, kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bana imzalamam için kağıtlar uzatan polislere somurtkan bir bakış atıyordu.

Onların işaret ettiği yerlere anlaşılmaz bir şeyler karaladım, el yazım her zamanki gibi berbattı, sonra Fang'ın yanına gittim.

"İyi misin?" diye sordu sessizce, duvardan uzaklaşarak. Benim 1,88 metreden birkaç santim daha uzundu.

"Evet, iyiyim."

Burnunu kırıştırdı. "Neden böyle kokuyorsun?"

Koku gerçekten iğrençti. "Yeni bir şef var. Görünüşe göre bize düşman."

Fang göğsünden düşük bir sesle homurdandı. "War ile konuşacağım. Ona biraz para veririm."

Kafamı salladım. "Hayır, merak etme. Ben hallederim. Kıcıımı elle taciz edip bu bokun içine soktuktan sonra bütün gece hücrede bıraktıktan sonra, konuşmak istediğim birkaç şey var. War ailesiyle meşgul. Bliss o çocuğu doğurdu mu?"

"Duymadım. Sanırım birkaç haftası kaldı. En azından Rebel öyle söyledi."

Başımı salladım. "O bilir. O ikisi birbirine çok bağlılar ve her yere çocuklarını peşinden sürükleyen anne ördekler gibiler. Hepiniz geri çekilmeyi öğrenmelisiniz."

Fang'ın ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalktı. "Bliss, Rebel'i mutlu ediyor. Rebel'in şişman ve hamile olması beni mutlu ediyor. O yüzden siktir git." Ama bunu o kadar iyi bir mizahla söyledi ki, ben de kıkırdadım.

"Değiştin kardeşim." Kafamı salladım. "Hiç gülümsemeyen, ona ters bakan herkesin boynunu kıracak kadar korkutucu bir MC üyesi olduğun zamanları hatırlıyor musun?"

Park yerine yaklaşırken Fang kulüp minibüsünün kilidini açtı. "Hâlâ yapabileceğimi kanıtlamak için şimdi senin boynunu kırmam mı gerekiyor?"

Ona sııttım. Adam tam bir kas yığınıydı. Bir korku duvarı gibiydi. Geçen ay üç adamı tekmelediğini ve karşılığında tek bir çizik bile almadığını biliyordum. O farklıydı çünkü mutluydu. Çoğu zaman kucağında bir çocuk vardı ya da kulübün minibüsünü kullanarak ikizleri anaokulundan alıyordu. Ama bu, önemli anlarda onu daha az ölümcül yapmıyordu.

Bunu kanıtlamasına gerek yoktu. Onu aradığımızda, her zamanki gibi oradaydı.

"Hayır." Kutsal lanet tutamağı kavradım ve minibüsün yolcu koltuğuna çıktım. "Aloha ve Ice'ın da serbest bırakılmasını mı bekliyoruz?"

Fang başını salladı. "Polisler onları tutuklamadı. Uyarı ile serbest bıraktılar."

Ağzım açık kaldı. "Siktir git. Ciddi misin? Beni ve Chaos'u çok zorladılar."

Fang omuz silkti. "Sen başkan yardımcısısın... O ise Günahkarların lideri. Ya da eskiden öyleydi. Artık orada kimin sorumlu olduğunu bilmiyorum, eğer varsa tabii. Polisler seni ibret olarak gösteriyor. Aynı mesajı bizim liderlerimizi yakalayarak da verebilecekken neden hepimizi tutuklayarak zamanlarını boşa harcayayım ki?"

Ona baktım. "Eski şefimizin yapacağı bir şey gibi gelmiyor."

"Eski şef aptaldı. Belki bu aptal değildir."

Koltuğuma yaslandım, kolumu pencere pervazına dayadım. "Göreceğiz."

Birkaç dakika sessizce sürdük, Fang minibüsü Providence'tan geçip Saint View'a doğru sürdü.

"Gergin misin?" diye sordu sessizce.

Ona keskin bir bakış attım. "Ne hakkında?"

Yola konsantre oldu, başını çevirip benimle göz teması kurmadı. "Sonuçların bugün açıklanacak, değil mi?"

Nefesimi bıraktım. "Bunu bilmeni hiç istemiyorum."

"İstersen bilmiyormuş gibi davranabilirim?"

Kafamı salladım. "Kimse bilmediği sürece. Herkesin bana sataşmasına gerek yok."

"Bence kimse yapmaz..."

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım.

O güldü. "Tamam, peki. Postaları benim aldığım ve gönderdiğin tüm kayıt belgelerini gördüğüm için şanslısın. Hala neden onları kulüp evine gönderdiğini anlamıyorum. Onları indirebilirdin."

Onun için söylemesi kolay. "Evet, sonra gidip bir dizüstü bilgisayar aldım, değil mi? Senin gibi bilgisayar dahisi değilim ki."

Fang gözlerini devirdi. "Bir e-posta adresim ve Facebook sayfam olması beni bir bilgisayar dehası yapmaz. Bunlar olmadan nasıl 35 yaşına kadar geldin, bilmiyorum."

Ona abartılı ve mide bulandırıcı bir gülümsemeyle baktım. "Kız kardeşinle sevişmekle meşguldüm."

Fang sinyal lambasını yakıp direksiyonu çevirdi ve sonunda ormana çıkacak olan dolambaçlı yola girdi. Kulüp binası, kalın ağaçların arkasında, içlerinde, daha da sağlam bir çit hattıyla çevriliydi. Fang benim iğneleyici sözüme cevap verme zahmetine bile girmede. İkimiz de onun kız kardeşini hiç tanımadığımızı biliyorduk. Tabii bir kız kardeşi varsa. Ben bilmiyordum. Kulüpte dolaşp tüm üyelere anneleri, babaları ve kaç çocukları olduğu hakkında sorular sormak gibi bir alışkanlığım yoktu.

Kulüp üyelerinin son birkaç yılda ürettikleri şeytan tohumlarının sayısını takip etmek yeterince zordu. Kulüp binası çoğu zaman lanet olası bir kreş gibiydi.

En azından gündüzleri. Karanlık çöktükten sonra, kilitlenme durumu olmadığı sürece çocukların girmesi yasaktı ve neyse ki, uzun zamandır böyle bir durum yaşanmamıştı. Yirmi dört saat boyunca çocuklarla kulüpte mahsur kalmaktan daha kötü bir şey düşünemiyordum.

Zihnimde minibüse acele etmesini söyledim, sonuçlarım kursa ilk karar verdiğimde satın aldığım eski, boktan dizüstü bilgisayarda beni bekliyordu. Giriş bilgilerim o bilgisayarda kayıtlıydı. Eve vardığımda

sonuçlarımı kontrol edebilecektim. Sonuçlar saat dokuzda aıklanmalıydı, ama saat on bir olmuştı bile.

Tutuklandığımı inanamıyorum. Hem de tam da bugün.

Siktir et Kaos'u. Dün gece o lokantada dayak yiyenin o olduğunu bilseydim, onu hamburger yapmalarına izin verirdim. Yerde can ekiştirken yanından geçip giderdim, tıpkı o pislik benim lanet bacağıma kurşun sıkıdığında yaptığı gibi.

Fang bizi ağaçlıklı yoldan yukarı sürdü ve Slayer'ların amblemi olan devasa demir kapının açılmasını beklerken, bacağım sinir ve fazla enerjiden titriyordu.

"Sakin ol," diye uyardı Fang. "Oraya daha hızlı gitmek, sonuçları değıştirmeyecek."

Söylemesi kolay, yapması zor. Bu dersi almak için dört lanet ay harcadım. Hayatımda hiçbir şey için çalışmamıştım ve otuz beş yaşında bunu öğrenmek, bir kayayı tepeye çıkarmak gibi gelmişti.

Ama bunu yaptım çünkü tıp faköltesine girmek için ilk adımdı.

Alt dudağıımı ısırdım, başlangıçta çok saçma olan bu aptal rüyanın kafamda olması bile beni sinirlendiriyordu.

Fang bile bunu bilmiyordu. Ona sıkıldığımı ve sadece kendime yapabileceğimi kanıtlamak için GED sınavına girmek istediğimi söylemiştim. Okulun beni yendiğini hissetmekten nefret ettiğimi ve artık daha yaşlı ve umarım on beş yaşımdan biraz daha akıllı olduğum için onu yenebileceğimi kanıtlamak istediğimi söylemiştim.

Gerçi bu tartışmaya açık bir konuydu.

Ama ona bunu yapmak istememin asıl nedeninin, bir noktadan sonra tıp ve şifa konusunda başka hiçbir şey düşünemez hale gelmiş olmam olduğunu söylemeye cesaret edememişim. Bu durum, Chaos yol kenarından kazınarak bodrumumuza bırakılmadan çok önce başlamıştı. Yıllardır kulüp üyelerinin eve getirdikleri küçük kurşun yaralarını ve kesikleri dikiyordum. Birinin bunu yapması gerekiyordu ve çoğu adam kan görünce bayılmakla veya kusmakla meşguldü. Birinin hayatını, kafasına silah dayamadan elimde tutmak garip bir şekilde ilginç bir heyecan vericiydi.

Gerçi dün gece Chaos'un kafasına silah namlusunu dayamak da oldukça hoş bir duyguydu.

Her türlü tıbbi konuyla ilgili saatlerce YouTube videoları izledim. Bulabildiğim her şeyi. Hepsi benim için büyüleyiciydi.

İzlemek yetmez olana kadar izledim. Daha fazlasını öğrenmek için can atıyordum. Gerçek bir ortamda, doğru becerileri geliştirebileceğim bir ortamda öğrenmek istiyordum.

Hiçbir zaman dokuz-beş işini istememiştim, ama birdenbire hayatımda silah kaçakçılığı yapmaktan, motosiklet sürmekten ve kadınlarla yatmaktan daha değerli bir şey ortaya çıktı.

Bu yüzden aptal GED sınıfına kaydoldum, çünkü herhangi bir tıp kursuna girmek için buna ihtiyacım vardı.

Ama önce sınavı geçmem gerekiyordu.

"Gececeksin," dedi Fang, sanki o büyük pislik aklımı okuyabiliyormuş gibi.

"Biliyorum," diye karşılık verdim, normalde olduğum gibi kendini beğenmiş bir pislik gibi davranmaya çalışarak.

Ama bu çok zordu. Bu konudan çok uzaktım ve bunun farkındaydım.

Ama çok çalışmışım. Geçmek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu. Geçemezsem, tıp alanında bir işe girme umudum tamamen yok olacaktı.

Minibüs, toprak yoldan kıvrılarak, ben ve bir grup kulüp üyesinin evi olarak adlandırdığımız büyük, çirkin dikdörtgen binaya doğru ilerledi.

Dolu otoparkı ve her yerde insanları görünce inledim.

Sadece kulüp üyeleri değil.

Eşleri. Çocukları. İğrenç.

"Cidden aile günü mü?" diye şikayet ettim. "Yine mi?"

Fang bana ihtiyatla baktı. "Her ayın üçüncü hafta sonu. Bu senin için sürpriz olmamalı."

Fang ve War'ın birkaç yıl önce, çocukları yürümeye ve konuşmaya başladığında depodan çıkardıkları lanet tramboline burun kıvırdım. İki korkak aptal, o depoyu her türlü gereksiz çocuk eşyasıyla doldurmuştu. Salıncaklar. Atlama ipleri. Barbie bebekler.

Slayers MC'nin ortasında lanet olası bir Barbie Dreamhouse vardı. Ve ayda bir gün, Aloha ve Ratchet gibi iri yarı adamlar, sırtlarında dört yaşındaki çocuklar histerik bir şekilde kıkırdayarak, midilli gibi dışarıda emekliyorlardı.

Düşmanlarımız bunu bilselerdi bayılırlardı. Fang minibüsü park etti. "Bize katılacak mısınız?"

"Hayır."

Sanki onun duygularını incitmişim gibi hafifçe irkildi. "Hadi ama. Aile gününe hiç gelmiyorsun. İkizler sürekli Hawk amca neden onlarla vakit geçirmek istemiyor diye soruyorlar."

"Onlara bunun gerçek amcaları olmadığım için olduğunu mu söyledin?"

Fang gözlerini bana dikti, ama ben onun suçluluk duygusuna kapılmak istemiyordum. O başkan değildi. Bana zamanımı nasıl geçireceğimi söyleyemezdi. Ve War, bana bu konuda zorluk çıkarmayacak kadar akıllıydı.

Benim lanet olası bir ailem yoktu.

Neden "*aile* günü" denen bir etkinliğe gideyim ki? Fang'ın yüzünde yine "hayal kırıklığına uğramış baba" ifadesi vardı.

"Neyse. Gelme. Bana daha çok chili kalır."

Midem guruldadı. Dün akşam lokantada yemeğimi bitiremeden Chaos'un aptal kışını kurtarmaya gitmek zorunda kalmıştım ve polis karakolunda açık büfe kahvaltı servis edilmiyordu. Chili kulağa harika geliyordu. "Yemek yemem gerekmediğini hiç söylemedim," diye pes ettim.

Fang başını salladı ve gözlerini devirdi. "Öyle olacağını tahmin etmiştim."

Yan yana kulüp binasının kapısına doğru yürüdük, ayak bileği ısıricıları ve Tonka kamyonlarını atlatarak. Fang kapıda durdu ve beni durdurmak için elini uzattı.

"Dinle. Dün gece bilmen gereken bir şey oldu. Rebel'in kız kardeşi..."

Hangisi olduğunu sormama bile gerek yoktu.

Tanıdığım tek bir kişi vardı ve o da kulüp evimin ortasında oturuyordu, genelevdeki bir rahibe kadar rahatsız ve yersiz görünüyordu.

Ama, lanet olsun, o çok güzeldi.

Uzun siyah saçları, büyük kahverengi gözleri, üstünü birkaç beden küçük gelmiş gibi gerginleştiren göğüsleri vardı.

Onu en son görmeyeli yıllar olmuştu.

Onun tatlı kıvrımlarına bir kez bakarak aynı şehveti hissetmeyeli yıllar olmuştu.

Parmak uçlarım, ormanda bana çarptığı ilk günkü gibi karıncalanıyordu, onun tenine dokunduğum anda canlanıyordu.

Odanın karşısına fırladım ve tam önünde durdum.

O başını kaldırdı ve lanet olsun, böyle onun üzerinde dururken, bakışları benimkilere kilitlenmişken, tek düşünebildiğim, onun çıplak, dizlerinin üzerinde, ağzı benim sikim için açık, benim istediğim gibi iyi bir kız gibi görüneceği idi.

"Sen." Öfkeli kelime dudaklarımdan döküldü, içimdeki duygulardan çok farklıydı. "Sen benim burnumu kırdın. *İki kez.*"

Grup sessizliğe büründü, tüm gözler bana odaklandı.

Rebel, odanın kenarından koşarak gelip kız kardeşini hemen savunmaya başladı. "O beş yıl önceydi, Hawk! Unut artık."

Onu görmezden geldim ve Kara'ya biraz daha baktım çünkü gözlerimi ondan ayıramıyordum. Son gördüğümde beri neredeyse hiç yaşlanmamıştı ama vücut hatları, Rebel'e ait olduğu belli olan kıyafetlerle daha da belirginleşmişti çünkü Kara'nın göğüslerini zar zor saran tişörtün üzerinde *Paramore* yazıyordu.

O tişörtü ondan yırtıp almak istedim. Yüzümü o dolgunluklara gömmek istedim. Göğüs uçları dilimin altında sertleşene kadar kremsi tenini yalamak istedim.

Kara kanepeye çekildi, korkmuş küçük bir papatya gibi benden uzaklaşmaya çalıştı.

Gözlerimi kırptım.

Bu beklenmedik bir şeydi. Elbette, onu son gördüğümde de pek kendine güvenen bir hali yoktu, ama bu onun yumruğunu burnuma indirmekten alıkoymamıştı. Ya da ben ona yardım etmeye çalışırken, kafasının arkasını kullanarak burnumu tekrar kırmaktan alıkoymamıştı.

Onun benden uzaklaşmasını izlemek, içimde bir nefret dalgası yarattı.

Bu kadın çok kafa karıştırıcıydı ve bugün bu saçmalığa ihtiyacım yoktu. Ne kadar boktan bir insan olduğumu hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu.

Zaten kafamda babamın sesi, o sınavı geçemeyecek kadar aptal olduğumu ve bu kadar aptal olduğumu bildiğim halde neden uğraştığımı soruyordu.

Rebel'e döndüm. "Onu buradan çıkar. Burada istenmiyor."

Rebel bana şaşkın şaşkın baktı. "O benim kardeşim, gerzek! Hoş karşılanmayan varsa, o da sensin!"

Kan beynimde zonkluyordu. Çok yorgundum. Hapishane kokuyordum. Ve tek düşünebildiğim, hayatımın geri kalanını belirleyecek olan lanet GED sınav sonuçlarıydı.

Kara'nın son beş yılın onu mahvetmiş gibi içine kapanmasına ve benim sert bir sözümün onu çileden çıkarmasına ihtiyacım yoktu.

En sevdiğim kulüp kızı Amber, odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve yanıma yapıştı. "Hey, bebeğim. Hadi. Odana gidelim."

Zorlukla, bakışlarımı Kara'dan Amber'a çevirdim. Amber çok tanıdık. Sarı saçları yüzlerce kez yumruğuma dolanmıştı. Sahte, aşırı yuvarlak göğüsleri sadece iki gün önce ağzımdaydı. Dilimin üzerine gelmiş ve sayamayacağım kadar çok kez sikimde zıplarken adımı haykırmıştı.

Hiçbir şey hissetmemiştim.

Bu da Rebel'in kıvrımlı kız kardeşi için kanımda dolaşan şehveti daha da boktan hale getirdi. O, saniyeler içinde yok edebileceğim korkak bir kilise faresiydi.

Amber ise tam tersiydi. O benim saçmalıklarımı kaldırabilirdi. Amber'la birlikteyken, yaralı bir geyik yavrusunu yiyen bir aslan gibi hissetmezdim.

Uzun koridoru geçtim, partiyi ve partide olan herkesi arkamda bırakarak.

"O tam bir pislik!" diye şikayet etti Rebel ve ona katılan birçok başka ses de vardı.

Her biri içimi biraz acıttı, ama bunun tek nedeni uykusuz olmam ve test sonuçlarının bilgisayarımda gözüme batmasıydı.

Duvarlarımı yeniden örtecektim. Kulüp eşlerinin beni sevmesine ihtiyacım yoktu.

Kara'nın beni sevmesine de ihtiyacım yoktu. Son beş yılda yaşadığı ve onu cenin pozisyonuna sokan her neyse, bu benim sorunum değildi.

benim sorunum değildi.

Amber bana yetiştiğinde odamın kapısını açtım. İçeri girip kıyafetlerini çıkarmaya başladığında onu durdurmadım.

Onu görmezden gelerek, yatağımın yanındaki yerden dizüstü bilgisayarımı aldım, ama oturmadan önce Amber kot pantolonumun fermuarını çekmeye başladı. "Gelmen gerekiyor gibi görünüyor, bebeğim," diye neredeyse mırıldanarak fermuarımı aşağı çekti. "Sana yardım edeyim."

Onun orada olmasını istemiyordum. Sadece sonuçları tek başıma kontrol etmek istiyordum. Ama o çoktan parmaklarını penisimin etrafına dolamış, uzunluğunu okşuyordu.

Sertleşmiyordum.

Çünkü benim istediğim Amber'ın elinin benim sikimi okşaması değildi. Lanet olsun, yıllardır Kara'yı düşünmemiştim.

Yalancı.

Tamam. Onu düşünmüştüm. Her gün değil. Ve Amber'ın ağzı benim sikimi yalarken sertleşemeyeceğim kadar da değil.

Benim neyim vardı lan?

Yatağa sertçe oturdum, sikimi Amber'ın ağzından çıkardım, ama o öne doğru atladı, dizlerimin arasına girdi ve sanki olimpik bir spormuş gibi sikimin üzerinde zıplamaya başladı.

"Hadi bebeğim. Rahatla," diye mırıldandı. "Seni bu kadar gergin yapan ne?"

"Senin lanet konuşman," diye karşılık verdim.

Bu çok acımasızcaydı ve ben bunun farkındaydım. Ama o gülerek başını kaldırıp bana baktı. "Bugün çok huysuzsun."

Kafasını aşağı itip yatağa uzandım, dizüstü bilgisayarımı göğsüme koydum. Güç düğmesine bastım ve bu boktan bilgisayarın vızıldayarak ve uğuldayarak çalışmaya başlamasını bekledim.

Bilgisayar çalışırken gözlerimi kapattım.

Kara'nın görüntüsü gözlerimin arkasında canlandı. Bana bakıyordu.

Sanki şimdiye kadar gördüğüm tüm ıslak rüyalardan çıkmış gibi. Sikim sertleşti.

Amber'ın ağzının Kara'nın ağzı olduğunu hayal ettim. Yatak odamda çıplak durduğunu, bana dokunmama izin vermeye hazır ve istekli olduğunu hayal ettim. Onu öpmemi. Dilimle, parmaklarımla ve sikimle onun tatlı deliklerini sikmemi.

İnledim, penisimin ucunda ön sıvı damladı.

Gözlerimi açtım ve çevrimiçi ders panosuna giriş yaptım. Sağ üst köşede küçük bir zarf simgesi, yeni bir mesajım olduğunu gösteriyordu.

Ne olduğunu tam olarak biliyordum.

Bir an için, burada elimi tutacak biri olmasını diledim.

Amber olmayan biri.

"Sadece yap şunu," diye mırıldandım kendi kendime. "Neyi yapayım?" diye sordu Amber.

"Beni boşalt" dedim ona, ama aslında demek istediğim bu değildi.

Başını eğdi, testislerimi yaladı ve bu o kadar iyi hissettirdi ki gözlerim geriye devrildi.

Bildirimi tıkladım.

Puanların nasıl hesaplandığına dair bir dizi satırı gözden geçirdim.

Gerçek sonuç sayfasına doğru aşağı kaydardım.

Dizüstü bilgisayarını kapattım. Ereksiyonum anında geçti.

Oturdum ve Amber'ı ittim.

O sallandı geri arkaya topuklu topukları kafasını kafası kafasını kafasını karıştırdı. "Ne oldu? Çok yakındın."

"Çık dışarı," diye mırıldandım.

"Bunu kastetmedin." Yine bana uzandı.

Ben geri çekildim çünkü *gerçekten* öyle demek istemiştim. "Çık dışarı!" diye bağırdım.

Daha önce ona hiç kullanmadığım bu ses tonuna şaşırarak gözlerini kırptı, geri çekildi, kıyafetlerini kapıp göğsüne sıkıca sarıldı ve odamdan kaçtı.

Yine kendimden nefret etme duygusu beni sardı. Bu sefer bunun yarısı, bir kadını daha üzmüş olmamdı. Diğer yarısı ise, Saint View'dan gelen aptal bir çocuğun o sınavları geçme şansı olduğunu düşünmemem gerektiği idi.

Tıpta her şeyi yapabileceğimi düşünmek, vücudumun Kara'yı istemesi kadar aptalcaydı.
İkisi de gerçekleşmeyecekti.

HAYDEN

Derin bir nefes aldım, lokantanın kapısının gıcirtısı hayal kırıklığımı örtbas etsin diye. Küçük, kirli mekanda balık kokusu vardı ve ben, hoş olmayan kokuya burnumu buruşturarak tezgaha yaklaştım. Telefonunda gezinerek sıkılmış görünen garsonun dikkatini çekmek için boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

Sonunda başını kaldırdı. "Oh, lanet olsun. Hey. Üzgünüm. Ne alırsınız?"

İnsanlara hizmet etmeye alışkın olmadığı belliydi. Mekan bomboştu. İnsanların burada yemek yemek istememesini suçlayamazdım. O koku da neydi?

Yine de, içimden gelmeyen bir gülümseme zorladım. "Müdür buralarda mı acaba?"

Kaşları birleşti ve tavrı tamamen savunmacı bir hal aldı. "Neden? Şikayet mi etmek istiyorsunuz?"

Hızla başımı salladım. "Hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Sadece burada iş var mı diye bakmak istedim. Ben bir... şefim." Hiçbir zaman kullanmakta pek iyi olmadığım bu kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordum, ama şef, aşçıdan daha iyi geliyordu. Başka bir iş bulacaksam, alabileceğim tüm artı puanlara ihtiyacım vardı.

Aşırı uzun, takma tırnaklarıyla boş restoranın etrafını işaret etti. "Şef, ha? Vay vay vay. Tüm müşterilerimiz için yemek pişirmek mi istiyorsun?"

Haklıydı. Tezgâhtan geri çekildim. "Yine de teşekkürler."

"Kahve bile almayacak mısınız?" diye arkamdan seslendi.

Ama duymamış gibi yaptım. Bildiğim kadarıyla o kötü kokuyu kahve makinesi yayıyordu.

Arabama binip motoru çalıştırdım ve i geçirdim. Simon'ın canı cehenneme. Onun mutfağındaki iş tam olarak hayalimdeki iş değıldi, ama iş aramaya çalıştığım diğer yerlerden çok daha iyiydi. Saint View'da kimse işçi almıyor gibiydi ve onları suçlayamazdım. Bu bölgedeki insanlar fazla paraları yoktu ve zamanlar zordu. Dışarıda yemek yemek, insanların btelerinden ilk kesinti yaptıkları şeylerden biriydi.

Listemde birkaç başka lokanta daha vardı, ama uğraşmaya değecek gibi görünmüyordu. Ama başka ne yapabilirdim ki? Aşçılık işi bulamazsam, bir sonraki iş arama girişimim tuvalet temizlemek zorunda kalacaktı.

Sinners'a geri dnebilirdim. Uyuşturucu satmaya geri dnebilirdim. Silah kaçakçılığına geri dnebilirdim. Daha yüksek rütbeli bir pislik öyle dedi diye kadınları zorla alıkoymaya geri dnebilirdim.

Ya da Luca'ya gidip iş teklifinin hala geçerli olup olmadığını sorabilirdim. Altı haneli maaş ve şirketin hisselerinin bir kısmını alma düşüncesi, kafamın karışıklığıyla bütün gece uykumu kaçırmıştı.

Ve pişmanlık.

Zamanı geri alıp fikrimi değiştirmek istedim.

Son beş yıldır çok fazla anıyı geri getirdiğinden kaındığım tanıdık bir caddede kendimi buldum. şimdi kendimi zorla o caddeye girdim, ayağımı gaza basmaya ve parmaklarımı direksiyonu düz tutmaya zorladım.

Luca'nın teklifini kabul etmeyi düşünüyorsam, onun kontrolündeki dünyayı neden terk ettiğimi hatırlamam gerekiyordu.

Bir zamanlar kulüp evi olarak kullandığımız harap binadan birkaç ev öteye park ettim. Bina o zamankinden daha da kötü durumdaydı. Pencereler kırılmış ya da tahta ile kapatılmıştı. imlerin arasında yabani otlar büyümüş, boyları bel hizasına kadar uzamıştı. Veranda o kadar çökmüştü ki, tahtalar benim ağırlığımı bile taşıyamazdı.

Bir süredir kimsenin bu evde yaşamadığı belliydi.

evresindeki tüm evler de aynı durumdaydı. Sokak ıssızdı.

Arabadan indim ve çatlamış kaldırımında yürüyerek, direğe zar zor tutunan paslı posta kutusunun yanına gittim.

Kan damarlarımdan kan fışkırıyordu. Burada yaşadığım anılar parmaklarımı titretmişti.

Otomatik pilotta, dizlerime kadar uzanan yabani otlarla kaplı yolu takip ettim. İlk yatak odasının penceresi bir zamanlar kirli, çatlak camlarla kaplıydı, ama şimdi camlar parçalanmış, botlarımın altında çıtır çıtır sesler çıkarıyordu.

Odanın arkasında, beş yıl önce bir kız çocuğu doğurmuştum.

Panik içindeki annesinin terli elini tutmuş, gözlerinin içine bakmış gözlerine bakmış ve ona bebeği doğurması gerektiğini söylemişim.

Aynı zamanda, başka seçeneğim olmadığı için beş kadını zorla tuttuğum odaydı.

Caleb ve Luca beni ele geçirmişti. Kara'yı ve diğer kadınları ele geçirmişlerdi. Caleb, ailemi tehdit ederek beni kuklası haline getirmiş, efendimin söylediği her şeyi yapmamı sağlamıştı.

Ama Hayley Jade ve Kara benim sonumun başlangıcı olmuştu.

Onları kurtarmaya çalışırken vurulmuş ve neredeyse ölüyordum.

Buna değmişti. Son beş yılı tüm bunlardan uzak, bu boktan kasabadan uzakta, Kara'nın ailesinin yanında güvende geçirdiklerini bilmek, günleri atlatmamın tek yoluydu. Kardeşime onun hakkında sadece bir kez soru sormama izin verdim ve onun eve döndüğünü söylediğinde, o kadını ve kızını kafamdan çıkarmaya çalıştım.

Ama işe yaramamıştı. Onları her gün düşünüyordum. Evlenmiş miydi acaba? Hayley Jade büyüdüğünde nasıl görünüyordu acaba?

Adını benden alan küçük kızı unutamıyordum. Annesini de unutamıyordum.

Küçük, yersiz bir ses beni anılarımdan sıyrılmamı sağladı.

İçgüdüsel olarak silahıma uzandım, ama yıllardır silah taşımadığımı hatırladım. Kahretsin. Buraya silahsız gelmek aptallıktı.

Donakaldım, etrafımı taradım. Sokak sessizdi. Uzun çimleri okşayan hafif bir esintinin hışırtısından başka bir şey yoktu.

ve uzaktaki ana yoldan gelen trafik sesleri.

Gözlerimi kısarak yavaşça daireler çizerek döndüm. O sesi bir şey çıkarmıştı.

Ses tekrar duyuldu ve uzun çimlerden sürünerek çıkan cılız bir yaratık ayak bileklerime dolandı.

"Siktir, kedi. Beni çok korkuttun." Yavaşça nefes verdim, kan basıncımın düşmesini bekledim ve sonra çömelip kediciği okşamaya başladım.

Elimi hızla çektim, hayvan pirelerle kaplıydı. Yavru kedi kaşınan yerlerini botlarıma sürtüp ısrarla miyavladı.

"Muhtemelen açsın, değil mi? Kesinlikle yıkanman lazım, ama eminim bundan hoşlanmayacaksın... Oh, lanet olsun."

İkinci ve üçüncü yavru kediler uzun çimlerden çıkıp kardeşlerine katıldılar ve ayakkabılarımı tırmalamaya başladılar.

İnledim. "Cidden mi? Bu ayki bingo kartımda kedi yavrusu kurtarma yoktu." Omuz silktim. "Sanırım kovulmak da yoktu. Ya da tutuklanmak. Ya da hayalimdeki işi teklif edip reddetmek."

Kediler benim sızlanmamı umursamadan bir koroda ses çıkarmaya başladılar, her biri diğerleriyle en aç olanın kim olduğu konusunda rekabet ediyor gibiydi.

"Kedilerden nefret ediyorum," dedim onlara. "Sanırım size alerjim var." Umursamadılar.

Etrafımızı çevreleyen çim duvarına gözlerimi kısarak baktım. "Sizi bakacak bir anneniz yok mu?"

Ama varsa bile, bu görevi pek iyi yapmıyordu. Aç oldukları belliydi. Birinin gözü iltihaplıydı ve muhtemelen veterinerin müdahalesine ihtiyaç duyuyordu. Hepsi de pire tedavisine ihtiyaç duyuyordu.

Bir şahin başımızın üstünden uçarak çığlık attı.

İçgüdüsel olarak, küçük yaratıkların üzerine çöktüm ve şahinin görüşünü engelledim.

Bu yavru kediler, o büyüklükteki bir kuşun kolayca yakalayıp yiyebileceği kadar küçüktü.

Buna ihtiyacım yoktu. Bugün değil. İhtiyacım olan şey bir işti, böylece bu bok çukuruna bir daha dönme isteği duymayacaktım.

Ama Kara'nın tatlı yüzü aklımın bir köşesinde takılı kalmıştı. Elimizden geldiğince bulabildiğimiz bezlerle sarılmış minik bir yenidoğanı kucağında tutuyordu. Cehennemin ortasında kirli bir şilte üzerinde kıvrılmış halde yatan ikisini izlerken hissettiğim duyguyu hatırladım.

Bu duygu, hayatımda yeni bir sayfa açmamı sağlamıştı. Yıllardır peşinde olduğum bir coşkuydu. Olmak istediğim adamı hatırlattı bana. Hâlâ her gün olmaya çalıştığım adamı.

Ben savunmasızları geride bırakan türden bir adam değildim.

Bu yüzden, kıvranan üç yavru kediye kucağıma aldım, ellerimin her yerine pirelerinin tırmanmasına izin verdim ve beş yıl önce Kara ve Hayley Jade'i korumak için çaresizce uğraştığım gibi onları da korudum.

Saint View'daki veteriner beni iki dakikadan kısa bir sürede geri çevirdi. Zaten kurtardıkları iki yavru kedi vardı ve daha fazlasını barındıracak yerleri yoktu. Ben de uyuyan tüylü topları, süpermarkete uğrayıp onlara biraz mama aldığım için artık mutluydum, Providence'a götürdüm, oradaki veterinerin daha yardımsever olacağını umuyordum.

Ancak kapıdan içeri adımımı attığım anda, cevabın ne olacağını zaten biliyordum. Resepsyonist omuz silkti ve ilk veterinerin bana söylediği şeyin aynısını tekrarladı. Çok fazla sokak kedisi vardı ve onları evlat edinmek isteyen çok az insan olduğu için onları almaya devam edemeyeceklerini söyledi.

"Şehirdeki veterinerlere gitmeli miyim?" diye sordum ona, yemek komasına girmiş üç küçük bedenin birbirine dolanmış halini izlerken. "Diğer veteriner onları barınağa götürmem gerektiğini söyledi."

Resepsyonist üzgün bir gülümsemeyle cevap verdi. "Şehirdeki veterineri denemenin bir anlamı yok. Onlar bizim durumumuzdan daha kötü ve sokak hayvanlarıyla dolup taşıyorlar." Kutunun içine elini uzattı ve tüylü bir kedi yavrusunun kafasını okşadı. "Onları alabilir misin?"

"Alerjim var."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Gerçekten alerjik misin, yoksa 'kedileri sevmediğin' için alerjik misin? Buraya geldiğinden beri bir kez bile hapşırmadın."

Kahretsin. Haklıydı.

İç geçirdim ve yavru kedileri ona uzattım. "Bu bana ne kadara mal olacak?"

Kadın yüzünü buruşturdu. "Gözlerini tedavi etmek, hepsine aşı yapmak, pirelerini temizlemek, başka hastalıkları olup olmadığını kontrol etmek için birkaç tıbbi test yapmak... Muhtemelen bin dolar civarında."

Gözlerimi genişlettim. "Ciddi misin?"

Omuz silktili. "Ya öyle ya da barınak."

Tasarruflarımdan bin dolar harcamak istemiyordum. Bu parayı biriktirmek çok uzun zaman almıştı. Hiçbir yerde iş bulamıyordum, bu yüzden gelirim olmadan tasarruflarım çok çabuk bitecekti.

Ama içimden bir ses, yavru kedileri ölüme terk edemeyeceğimi söylüyordu.

Resepsiyonist kutuyu alırken bana gülümsedi, kabul edeceğimi açıkça anlamıştı. "Sen iyi bir kedi babasısın. Karın, ailenize yeni katılanları çok sevecek."

"Karım yok," diye açıkladım. "Sadece ben ve boş bir daire var."

Bir an durakladı. "Öyle mi? Belki gelip kedicikleri yerleştirmene yardım edebilirim."

Aniden, onun benim bekar olup olmadığımı öğrenmek için beni yokladığını fark edemediğim için kendimi aptal gibi hissettim. Ne zaman bu kadar pratik yapmayı unutmuştum?

Muhtemelen son randevumdan bu yana geçen beş yıl içinde, diye fark ettim birden.

Kadın güzeldi. Aslında güzelden de öteydi. Çoğu erkek, onun sarı saçlarına ve büyük mavi gözlerine bir bakış attıktan sonra, onun tipik Amerikalı, komşu kızı, ponpon kız havasına kapılırdı.

Ama bu bana hiçbir şey ifade etmedi.

Sadece Kara'nın saçlarının tam tersi, uzun ve koyu olduğunu düşünmeme neden oldu. Gözlerinin bazı ışıklarda siyah, bazılarında ise sıcak bal rengi kahverengi görüldüğünü. Vücudunun, bebeğine yuva sağlarken, nasıl kıvrımlı ve yumuşak olduğunu.

Bir kadın bana her çıkma teklif ettiğinde yaptığım gibi, başımı salladım ve resepsiyonistini reddettilim.

Çünkü o, aklımdan çıkaramadığım tek kadın değildi.

Resepsiyonist, tek başıma da halledebileceğimi söylediğimde yüzü kızardı, ancak veteriner hayvanlarımı muayene ettikten sonra bir saat sonra tekrar gelmemi söyledi.

Görünüşe göre, artık üç tane kedi sahibiydim. Bu nasıl olmuştu?

Bunu kabullenmek için bir içkiye ihtiyacım vardı ve bir saatim vardı. Arabamı veterinerin önüne park ettim ve öğle yemeğiyle birlikte bira içebileceğim bir yer aramak için Providence sokaklarında dolaşım. Çoğu tanıdığım insanın kıyafetlerini aldığı Saint View'daki büyük, uygun fiyatlı mağazadakilerden çok daha güzel gömlek ve pantolonlar satan birkaç erkek giyim mağazasının önünden geçtim. Kapının yanında asılı duran bir takım elbisenin fiyat etiketini gördüm ve bir kez daha baktım.

Saint View'daki sakinler ucuz lokantalarda yemek yemek gibi temel ihtiyaçlarını kısarken, Providence buradaki tek bir kıyafete bin dolar harcıyordu?

Delilik.

Ama ben de üç yavru kedime o kadar para harcamayı kabul etmişim, belki ben de deliydim.

Kafeler çok kalabalıktı, baktığım hiçbir kafede boş masa yoktu. Her kafede arkadaşlarıyla yemek yiyen kadınlar, karşılıklı oturan çiftler veya uslu çocukları sessizce kağıtlara resim çizen ya da iPad'lerini izleyen aileler vardı.

Ağız sulandıran ve damak tadımı uyandıran bir menüsü olan bir kafeye uğradım, ama rezervasyonum olmadığı için bugün oturamayacağımı söylediler. Hatta bu ay boyunca da. O kadar doluydu.

Hayal kırıklığından çığlık atmak istedim.

Luca'nın yolun aşağısında açtığı yeni restoran büyük bir başarı elde edecekti.

Aklımdan geçmeden ayaklarım beni oraya götürdü.

Eğer gerçekten mantıklı düşünseydim, diğer yöne doğru yürürdüm. Ya da daha iyisi, çılglık atarak koşardım.

Ama benim olması gereken restoranın önünde durup, içimden gelen her şeyle işlerin farklı şekilde gelişmesini diledim.

Orada durup, hayal aleminde kendimi kaybettim.

Arkamda duran gümüş rengi arabayı ya da arabadan inen adamı fark etmedim, ta ki adam tam yanımda durana kadar. Adam, benim pozisyonumla aynı şekilde kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Onu fark etmedim. İkimiz de, ağlamak isteyeceğim kadar büyük bir potansiyele sahip olan binaya bakıyorduk.

"Sözleşmeye bakmaya hazır mısınız?" diye sordu Luca.

Ve lanet olsun, kendimden nefret ediyordum. Ama işim, geleceğim ve hayatımı değiştirebileceğime dair umudum olmadan, başımı salladım.

KARA

Amber, Hawk'ın yatak odasından üstünde tek bir parça giysi bile olmadan koştu, yatak odasının kapısı arkasında o kadar sert kapandı ki hepimiz o yöne baktık.

Bliss, hamile bir kadın için çok hızlı bir şekilde ayağa kalktı ve tüm çocukları dışarıya koşarak yakalamaca oynamaya çağırdı. Rebel en iyi arkadaşını takip etti ve Bliss'in çocuklarıyla kendi çocuklarını kapıdan dışarıya, koridordan kendi odasına kaçan yetişkinlere özgü içerikten uzaklaştırmaya yardım etti.

"Geliyor musun?" diye sordu Rebel.

Ne diyeceğimi bile bilemedim. "O iyi mi?"

Rebel kaşlarını çattı. "Kim? Amber mı? O iyi. Bu, o ve Hawk arasında sık sık olan bir şey. O bir pislik, ama o da büyük bir kız, onun saçmalıklarını kaldıracak ve karşılık verecek kadar güçlü. Açıkçası, onlar yaşlı bir evli çift gibi kavga ediyorlar, ama bir saat içinde yine sevişecekler. Endişelenecek bir şey yok."

"Oh." Gözlerimi parmaklarıma indirdim. "Anlıyorum."

Rebel başını bir yana eğdi. "Ee, çıkıyor musun?"

Hawk'ın yatak odasının kapısına baktım. "Aslında, Hayley Jade'e birkaç dakika göz kulak olur musun? Yapmam gereken bir şey var."

Rebel omuz silkti. "Tabii. Ama sen ne yapıyorsun?" "Hawk'tan özür dilemek istiyorum."

Rebel'in ağzı açık kaldı. "Ne için? Herkesin önünde sana küfretti. Amber'ı giyinmesi için bir saniye bile zaman vermeden odasından kovduğunu söylemeye gerek bile yok. Lanet olası domuz."

Kız kardeşimin keskin sözlerine yüzümü buruşturdum. İkisi arasında açıkça bir sevgi kaybı vardı.

ama ben gittiğimden beri de durumun düzeldiği de yoktu.

Bu, o adama bir özür borçlu olmadığım anlamına gelmiyordu.

Gerçekten burnunu kırmıştım. Hem de iki kez. Hawk açıkça iyi bir adam değildi, ama beni dikip enfeksiyon kapmamı önleyen oydu. O zamanlar şoktaydım ve travma geçiriyordum, onun bana yardım etmek için elinden geleni yaptığını fark edemedim ve karşılığında nankörlükten başka bir şey yapmadım.

Hayatıma devam etmeden önce bunu telafi etmem gerekiyordu.

Yaşadığım travmalardan kurtulabilmem için geçmişimin bir başka parçasını da geride bırakmam gerekiyordu.

Hawk bana hiç zarar vermemişti.

Beni yeniden ayağa kaldırmaya çalışan adamlardan biriydi ve bunun için ona bir özür ve teşekkür borçluydum.

Ayaklarım ağırlığının altında hafifçe titreyerek ayakta durdum, vücudum bana bağırdığı vahşi tavrını hatırlıyordu. Kapalı yatak odası kapısına doğru birkaç adım attım.

"Tanrım, izleyemiyorum," dedi Rebel arkamdan. "Sanki kuzuyu kesime götürüyorlar."

Ona bir göz attım. "Ben iyiyim. Lütfen, Hayley Jade'e göz kulak olur musun? Bu kompleksin ne kadar büyük olduğunu biliyorum ve onun dolaşmasını istemiyorum."

Rebel beni aslanla yalnız bırakmaktan hiç hoşnut değildi ama başını salladı ve kulüp evinden çıktı.

İçeride başka kimse yoktu. Odada, benim çok hızlı nefes almamın sesi dışında sessizlik hakimdi.

Ayaklarımı zorlayarak kapıya doğru yürüdüm. Sessizce

kapıyı çaldım. "İçeri gel," diye seslendi Hawk.

Kapı kolunu çevirip kapıyı açtım. "Hawk, ben..."

Yabancı bir şeyin akını, bedenimi deprem gibi salladı, bu yabancı his karnımın derinliklerinde canlandı ve tüm vücudumu sardı.

Kollarım, bacaklarım, göğsüm.

Düşünmesi bile günah olan diğer yerler.

Hawk yatağında uzanmış, gözleri kapalı, gömleği yukarı çekilmiş, kahverengi, belirgin karın kasları ortaya çıkmıştı. Kot pantolonunun bel kısmı

dizlerinin etrafındaydı, kalın uylukları, derisindeki hafif koyu renkli tüyler dışında çıplaktı.

Bunlar, asıl gösteri onun... organı olduğunda neredeyse hiç dikkat çekmeyen gözlemlerdi. Elinde tutuyordu, sert ve gururlu, ucu parıldıyordu.

"Orada durmayı bırak, Amber. Buraya gel ve dizlerinin üzerine çök."

Hiçbir şey söylemedim.

Ses çıkaramadım.

Ayaklarımı hareket ettiremedim.

Kan, çılgın ve rahatsız edici bir duygu seliyle vücudumda dolaşıyordu, utançtan yanaklarım ve ensemin kızarıyordu.

Yine de kıpırdamadım.

Hawk gözlerini açtı.

Sonra gözlerini kısarak, "Ne istiyorsun, Küçük Fare?" dedi.

Ereksiyonunu gizlemeye çalışmadı. Hareketlerini durdurdu ama parmaklarını penisinin gövdesinden çekmedi. Penisinin ucu zonkluyordu, üstüne minik nem damlacıkları dökülüyordu.

Bana baktı.

Ona bakakaldım, hareket edemiyor, nefes alamıyor, düşünemiyor, konuşamıyordum bile.

Sesi alçaldı. "Kapıyı kapat."

Elim kapı koluna uzandı. Kapı bir klik sesiyle kapandı. Artık koridorda değil, Hawk'ın odasının içindeydim. Gözleri, benim kadar şaşırılmış gibi parladı.

Sonra gözlerinde farklı bir şey belirdi. Eli ereksiyonuna doğru kaydı, sonra geri yukarı çıktı ve ucundaki ıslaklığı sildi. Zevkten hafif bir inilti çıkardı ve ön sıvısının eklediği kayganlıkla kendini tekrar okşadı.

Gözleri benimkilerden hiç ayrıldı.

Gözlerimi ayıramıyordum, tüm vücudum onun bana yaptığı lanetle sıkı sıkıya kilitlenmişti.

"Siktir, Küçük Fare," diye inledi. "Orada durup, benim mastürbasyon yapmamı izleyecek misin?"

Benim yaptığım şey bu muydu?

Parmakları daha hızlı hareket ediyordu, yukarı aşağı, ve ben onun ifadesine ve sert hatlarını yumuşatan tavrına büyülenmiş bir şekilde duruyordum. Nefesleri, kalbimi hızla attıran yumuşak, aralık dudaklarından çıkıyordu, onların vücudumda nasıl hissettirebileceğini düşünerek.

Sutyenimin altında meme uçlarım sertleşti ve bakışları onlara düştü, benden birkaç beden küçük olan kız kardeşimden ödünç aldığım çok dar tişörtün içinden çok belirgin olacağını bildiğim şekillerini izledi.

Kollarımla göğüslerimi kapattım.

"Göster bana, Kara. Kendini öyle saklama lan."

Sanki sesindeki hırıltıyla vücudumu kontrol edebiliyormuş gibi, ellerimi indirdim.

O, memnuniyetini onaylayan bir ses tonuyla tısladı. "Aferin kızım. Tam da beklediğim gibi. Siktir."

Eli penisini daha sıkı kavradı, hareketleri daha acil hale geldi, kalçaları yataktan kalktı, böylece elinin sıkı kavrayışına doğru itiyordu.

Sonunda duyularım beni ele geçirdi.

Korku tüm vücudumu sardı, bir dakika önce hissettiğim tüm güzel duyguları silip süpürdü ve yerine sadece garip bir utanç bıraktı. Gözlerim yaşlarla doldu. Yine kapı koluna uzandım.

"Sakin şimdi çıkmaya kalkışma, Küçük Fare. Senin tatlı vücudunun kıvrımlarına bakarak boşalmak üzereyken olmaz."

Hayatım boyunca tek bildiğim erkeklerin emirlerini yerine getirmektir.

Hawk'ın bakışları beni yakıyordu, sanki yeşil gözlerinin arkasında gerçek alevler varmış gibi. Sıcaklık tenimi yaladı, külotum istemediğim bir tahrikle ıslandı.

Yüksek sesle inledi, o kadar yüksek sesle ki, kulüp evine geri dönen biri olsa duyacağını biliyordum. Hepsi burada olduğumu biliyordu. Onun önümde ne yaptığını bileceklerdi.

Kendimi dışarı çıkmaya zorladım.

Hawk benim kocam değildi. Lord'un favorilerinden biri değildi.

Ona itaatsizlik edebilirdim.

Ama yapamadım.

Hızlı ve sert bir şekilde hareket etti ve sonra tohumunu fıskırttı, karnını onunla kaplarken, bacaklarımın arasında tekrar tekrar beni vuran uygunsuz sesler çıkardı.

Parmakları, bana bakarken vücudunun ürettiği yapışkan beyaz sıvıyla kaplandı.

Kapılardaki şeytan bu yerleşkede tek şeytan değildi.

Bakışları yavaşça üzerimde dolaştı, sadece bir kocanın görmesi gereken yerlerde durdu. Sonra ağzının köşesi yukarı kıvrıldı ve başını salladı. "Devam et, Küçük Fare. Koş. İsteddiğini biliyorum."

Bu sefer tereddüt etmedim. Bana izin veriyordu, ben de tam olarak dediğini yaptım.

Koştum.

Serin öğleden sonra havası, yanaklarımdaki yanmayı hiç yatıştırmadı. Rebel ve Bliss'in yanına oturdum, kulübün diğer kadınları da etrafımızı sarmıştı, ama konuşulanların neredeyse hiçbirini duymadım. Neyse ki kimse bana doğrudan soru sormadı, çünkü sorsalardı, cevap verebileceğimden emin değildim.

Hayley Jade'i gözlemledim, küçük kuzeni onunla oynaması gerektiğini söylediğinde sessizce itaat etti.

Rahatsız görüldüğü halde bunu yapmasından nefret ediyordum.

Ama komünde bize öğretilen buydu. Bir kadının yeri itaat etmektir. Mücadele etmek boşuna olduğu için bunu hep kabul etmişim.

Hawk'a yaptığım da bu muydu?

Ancak, o benden bir şey istediğinde, ben de ona itaat etmek *istemiştim*.

Rebel bunu fark edip Madden'a "Hey, patronluk taslamayı bırak. Hayley Jade'e senin oyununu oynamak istediğini varsaymak yerine, ne yapmak istediğini sorsana" dediğinde sevindim.

Omuz silkti. "Ama o konuşmuyor ki."

Hayley Jade bebekken buraya geldiğimde bana en tatlı davranan kulüp eşlerinden biri olan Queenie konuştu. "Konuşabilir tatlım. Sadece seninle konuşmak istemiyor."

Hızla başımı salladım. "Oh, öyle değil..." En son istediğim şey, Rebel'in çocuğumun onun çocuğuyla oynamak istememesinden dolayı kırılmasıydı.

Ama o gülüyor ve özrümü eliyle reddediyordu. "Queenie haklı. O çocuk kendi iyiliği için fazla alfa. Remi onu yerine oturtmak için fazla sessiz ve uyumlu, diğerleri ise henüz çok küçük. Queenie bu boşluğu dolduruyor."

Dudaklarımı ısırdım. Ama sonra Rebel'in oğlu bahçede koşarak Queenie ile tartışmaya başladı ve Queenie de ona iyi niyetle karşılık verdi.

Hayley Jade bir kenarda durmuş, kocaman gözlerle bu tartışmayı izliyordu.

Rebel elimi sıktı. "Sorun yok, gerçekten. Queenie onu seviyor, o da Queenie'yi seviyor. Dengeli bir çocuk yetiştirmek için bütün köyün desteği gerekir, değil mi?"

Yutkundum. "Öyle mi?" diye fısıldadım. Eve döner dönmez, Alice'in eşyalarını topladım ve ailemin geri kalanını geride bıraktım. Kyle komüne geri dönebilir ya da Saint View'da kalabilirdi, umurumda değildi. Ama o ve Alice'in yaptıkları numaradan sonra, ona hiç güvenmiyordum. Ondan sonra, sadece üçümüz kalacaktık.

Ya da belki de sadece ikimiz. Bu düşünce boğazıma panik getirse de, Alice'in her cuma ve cumartesi gecesi benimle ve beş yaşındaki çocuğumla evde oturduğunu hayal edemiyordum. Onu suçlayamazdım. O, böyle bir hayat için yaratılmamıştı.

Zaten benimle gelmesinin tek nedeni buydu. Aksi takdirde, Naomi ve Samantha gibi komünden bir adamla evlenip kalırdı.

Ama sadece ben ve Hayley Jade olsaydık, nasıl bir köyümüz olurdu?

Boğazımı sıkan korkuyla mücadele ettim. Başka çare yoktu. Burada bulunmakla herkesi tehlikeye atıyordum ve eve varır varmaz, gece yarısı kaçtığı için Alice'i azarladıktan sonra, şehirden ayrılan ilk otobüse binecektik.

Kulüp binasının kapısı çarptı ve Hawk, çıplak göğüslü, kot pantolonu kalçalarına o kadar düşük oturmuş ki her iki yanındaki V çizgileri görünür halde, dışarı çıktı. "War. Fang. Konuşmamız lazım."

Saçları arkada dağınıktı. Yatakta uzanmaktan dolayı.

Onun...

Kulübün başkanını ve Slayers hiyerarşisinde üst düzeyde olduğunu bildiğim Fang'ı çağırdığını anlamam bir saniye sürdü.

Onlara benim yaptıklarımı anlatacaktı.

Benim sapık bir kadın olduğumu ifşa edecekti.

Parmaklarım titriyordu. "Gidebilir miyiz?" diye Rebel'e nefes nefese fısıldadım. "Eve gitmek istiyorum."

Artık bir evim yoktu, ama burası dışında herhangi bir yer olurdu.

Rebel bana baktı. "İyi misin?" Elinin tersini alnıma koydu. "Kahretsin Kara, çok solgun ve terlemişsin. Yediğin bir şeyden mi oldu?"

Hızla başımı salladım, bir gözüm bahçenin diğer tarafında bir araya toplanmış, yüzlerinde endişe ve sesleri alçak üç adama takılı kalmıştı.

Hepsi benim yönüme baktı.

Yeryüzünün beni yutmasını istedim.

Eğer kazara o adamlardan birinin bunu yaparken rastlasaydım, memleketimde olduğu gibi bir ceza alırdım.

Hawk beni cezalandırma hakkına sahipti.

War ve Fang başlarını sallarken, Hawk daha önce fark etmediğim bir telsizi ağzına götürdü ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Benim duyamadığım bir şey mırıldanırken bakışları benimkini yakıyordu.

War, Bliss'in yanına geri döndü ve kızıl saçlarını okşadı. "Tamam, dinleyin çocuklar. Çocukları içeri götürecek birine ihtiyacım var..."

Rebel ayağa kalktı. "Ben götürürüm."

Ama War başını salladı. "Queenie, lütfen. Rebel ve ailesinin benim ailemle birlikte burada olmasına ihtiyacım var. Diğer herkes içeri girsin. Panik yapmayın, ama polisler yolda."

Donakaldım. "Polis mi?"

Bazı adamlar yüksek sesle küfretti, ama War sabırsızca onları kulübe doğru yönlendirdi. "Sakin olun. Arama emirleri yok. Ratchet kapıda ve kontrol etti. Ona ne hakkında olduğunu söylemiyorlar, ama muhtemelen Kara ile ilgili olduğunu varsayabiliriz."

Onun haklı olduğunu bilerek gözlerimi yere indirdim. Josiah muhtemelen beni kaçırma ya da benzeri korkunç bir suçtan dolayı polise ihbar etmişti. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Buraya hiç gelmemeliydim."

War başını salladı ve samimi ifadesiyle beni sakinleştirdi. "Hayır, öyle demek istemedim. Burada güvendesin. Sen ve Hayley Jade. Polislerin burada olması iyi. Josiah'ın onlara ne bildirdiğini öğrenebiliriz."

Gözlerim küçük insan grubunun etrafında dolaştı. Bliss ve adamları. Rebel ve adamları.

Hawk.

Gözlerinde erimiş lav gibi parlayan bir öfke vardı. "Seni tanımadığın bir adamla evlenmeye mi zorladılar? Bunca yıldır seni esir mi tutuyorlardı?"

İki polis arabası, kulübün kapısından kulüp binasına giden toprak yolda yavaşça ilerlerken, omurgamdan bir korku süzüldü, ama ben başımı salladım. Josiah'ı her düşündüğümde gerçek, ruhumun bir parçasını yiyip bitiriyor olsa da, Hawk'a yalan söyleyemezdim.

Hawk arkasını döndü, ama ben onun yüzündeki saf öfkeyi görmeden önce. İlk polis arabasının kapısı açıldığında, Hawk benimle dışarı çıkan uzun boylu memur arasına girdi.

"Howard," dedi Hawk, sesinde pek sıcaklık olmadan. "Bu şerefi neye borçluyuz? Beni yine tutuklamayı mı planlıyorsunuz? İki günde iki kez, benim için bile biraz fazla, sence de öyle değil mi?"

War, açıkça tanıdıkları memura kaşlarını kaldırdı. "Umarım buraya bunun için gelmemişsinizdir. Avukat çağırmamız gerekirse, şimdi söyleyin."

Memur alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim oldu ve arkadaki arabadan ikinci bir polis arkadaşına katıldı. "Mesele Hawk değil." Bakışları Fang'a takıldı. "Yasal adın Milo Garrisen, doğru mu?"

Fang tek kelime etmedi. Diğerleri de etmedi, aralarında güvensizlik havası dolaşıyordu.

Polis içini çekip devam etti. "Neden sorduğumu bilmiyorum. Adının bu olduğunu ve bu yerin hala son bilinen adresin olarak kayıtlı olduğunu biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Bayım, hala Rebel Amanda Kemp'in fiili ortağı mısınız?"

Rebel hafifçe kıpırdadı ama hiçbir şey söylemedi. Vaughn ve Kian ikisi de onun önüne geçtiler.

Fang, onun yönüne bakmadı bile. "Kiminle birlikte olduğum neden seni ilgilendiriyor?"

Polis şapkasını çıkardı ve kenarını parmaklarıyla okşadı. "Bunu size ben söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm, ama partnerinizin dün gece bir cinayete kurban gittiğini düşünüyoruz."

Grupta gerginlik azaldı ve Rebel gülerek burnunu çekip Vaughn ve Kian'ı kenara itti. "Size ölü gibi mi görünüyorum çocuklar?"

Polisler ona döndü, Howard'ın zaten çizgili alnı çatıldı, kalın kaşları keskin bir şekilde birbirine yaklaştı. "Sen Rebel Amanda Kemp misin?"

"Ehliyetimde öyle yazıyor. Korkarım yanlış ölü kızı yakaladınız."

Ama polis ısrarcıydı. "Şu anda ehliyetiniz yanınızda mı?"

Rebel eğilip bebek çantasının yan cebinden cüzdanını çıkardı. Çanta, bezler, emzikler ve oyuncak arabalarla doluydu. Cüzdanı açtı. "Tabii. Sadece..."

Parmağı kartların üzerinde kaydı ve sonra durdu. Kartlara gözlerini kısarak baktı. "Aslında, görünüşe göre yok. Bu çok garip. Onu hiç çıkarmam. Ölen kadın benim kimliğimi nasıl aldı?"

Cevap kafamdan geçti, ama onu o kadar çabuk reddettim ki, üzerinde düşünmeye bile fırsat bulamadım.

Ancak cevap tekrar tekrar geldi, karanlıkta göz ardı edilemeyecek bir neon ışığı gibi.

Polis boğazını temizledi. "Çantanıza başka biri erişebilir mi?"

"Alice," diye sessizce boğuk bir sesle söyledim.

Rebel bana şaşkın bir bakış attı. "Ne? Hayır..." Yavaşça başını salladı. Sonra, korkunç fikir onun da aklına yerleşince, daha hızlı salladı. "Hayır. Hayır! Kimliğimi almazdı."

Ama ben alacağını biliyordum. Bir kulübe veya bara girmek isteseydi, yirmi bir yaşından büyük olduğunu kanıtlamak için kimliğe ihtiyacı olacaktı. Komünde yaşayan kadınların hiçbirine devlet tarafından verilmiş herhangi bir kimlik belgesi verilmiyordu, ama Alice henüz yasal içki içme yaşında olmadığı için bunun bir önemi yoktu.

Eğildim, nefes almaya çalışıyordum ama hava birden su gibi geldi ve nefes almak boğulmak gibi hissettirdi. Oksijen eksikliğinden başım dönüyordu.

"Siktir." Fang uzun saçlarını eliyle taradı. Howard'a döndü. "Bir kız kardeşi var. Alice. Rebel'e çok benziyor ve henüz yirmi bir yaşında bile değil. Rebel'in kimliğini alıp bara ya da gece kulübüne girmeye çalışmış olabilir."

Rebel başını hızla salladı. "Hayır. Hayır, Fang! O kadın öldü. Bu... Bu..."

Aniden bana baktı.

Karanlık o kadar hızlı üzerime çöktü ki, düştüğümü bile hissetmedim.

HAWK

Déjà vu, en tuhaf duyguydu. Ruhlar, geçmiş yaşamlar, reenkarnasyon gibi saçmalıklara inanmazdım, ama Kara bayıldıktan sonra onu yakalayıp kollarımın arasına alıp kulüp binasına taşımak, bana "bunu daha önce yaşamıştım" hissi verdi.

Onunla ilk tanıştığımda da durum hemen hemen aynıydı.

Sadece bayılmadan önce burnumu kırmıştı. En azından bu sefer burnum sağlamdı.

"Çekil yolumdan," diye bağırdım, Kara'nın gevşek bedeni kollarımdaydı. "Onu izlemeyi bırakın ve kanepeyi boşaltın da onu koyacak bir yerim olsun."

İce ayağa fırladı ve birkaç araba dergisini yere attı, aynı zamanda çocuğun oyuncaklarından birine tekme attı ve oyuncak, botuna çarptığında protesto eden bir gıcırta çıkardı. "Lanet olsun dostum," diye mırıldandı. "Bu sefer ona ne yaptın?"

Bakışlar öldürebilseydi, o anda ölmüş olurdu.

Hemen sustu ve geri çekildi, bana ve peşimden içeri giren kalabalığa yol açtı.

Kollarımda Kara kıpırdadı, kirpikleri titredi. Kafası karışmış bir şekilde birkaç kez gözlerini kırptı, güzel kahverengi gözleri tamamen korkmuştu. "Ne oldu? Neredeyim?"

"Bayıldın. Seni yakaladım. Şimdi seni kulüp binasına taşıyorum."

O dönmeye çalıştı, dengede durmaya çalıştı ve sonra dehşetle bana baktı. "Ne? Hayır! Hawk, beni indir. Yürüyebilirim."

Onu daha sıkı tuttum. "Seni yere indirip tekrar bayılmana izin mi vereyim? Hayır, sanmıyorum."

"Çok ağırım," diye itiraz etti.

Kanepenin kenarında durup ona inanamayan gözlerle baktım. Endişelendiği şey *bu* muydu? "Kadın, sanki zorlanıyormuşum gibi mi görünüyorum?"

Onu kanepeye yatırıp çatlak deri minderlerin üzerine nazikçe yerleştirdiğimde bakışlarını kaçırdı. Kahretsin. O şeyler çok eskiydi. Önce Ice'a ona bir battaniye falan getirmesini söylemeliydim, ama artık çok geçti.

Yanına diz çöktüm, yanaklarının renginin solukluğunu, cildinin nemliliğini ve çok hızlı nefes alıp verişini fark ettim. Kahretsin. Böyle devam ederse yine bayılacaktı. Ona uzandım, nabzını ölçmek için parmaklarımı boynuna koymam gerekiyordu.

O geri çekildi.

Donakaldım ama geri çekilmedim. "Sadece kalp atışını kontrol etmem gerekiyor, Küçük Fare. Sonra seni rahat bırakacağım."

Alt dudağı hafifçe titredi, ama başını salladı ve ben parmaklarımı kremi yumuşaklığındaki cildine bastırdım.

Parmaklarımın altında atan kanın yavaş akışına kaşlarımı çattım, ama bu kesinlikle hissettiğim en kötü şey değildi.

"O iyi mi?" Rebel, başımın üzerinde durarak sordu.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı Kara. "Tüm bu sıkıntılar için çok üzgünüm..."

"Biraz yastığa ihtiyacım var." Bakışlarım Ice'a takıldı. "Odama git ve yatağımdaki tüm yastıkları getir."

Genç adamın hakkını vermek gerekirse, bu sefer her zamanki ukala tavırlarını sergilemeden tam olarak dediğimi yaptı. Sevdiğim ipeksi siyah keten kumaştan iki yastıkla geri geldi. Kara'nın ayaklarını kaldırdım ve ayaklarını yukarıda tutmak için yastıkları altına koydum.

Birisi bayıldığında yapılması gereken diğer şeyleri hatırlamaya çalışırken kafamı yordum.

Giysileri gevşetmek.

Onun göğüslerini zar zor sığdıran o daracık tişörtü çıkarmak düşüncesi yüzümü kızarttı. Un çuvalından ya da onun kadar ucuz bir malzemeden yapılmış gibi görünen çirkin gri eteği çıkarmak düşüncesi de öyle. Kalitesiz olmasına rağmen, onu arkadan sikerken tutunmak için mükemmel olan kalçalarının kıvrımlarını gizlemiyordu.

O iyiydi. Ben hiçbir giysiyi gevşetmeyecektim.

Belki şu anda ereksiyonumu boğan kot pantolon hariç.

Ayağa kalktım ve kimse sertleştiğimi fark etmesin diye vücuda çevirdim. Kahretsin. Bu gün bir uçtan diğer uca gidip gelmişti. Amber için sertleşememiştim. Sonra da, onca insan arasından, kilise faresi için sertleşmiştim. Muhtemelen doktora ihtiyacı olan bendim.

Rebel ve Bliss'in benim yerime geçip Kara'yla ilgilenmelerine izin verdim ve mutfağa girdim. Fazla düşünmeden dolapları açtım, her birini karıştırarak kimsenin içmediği ayı nerede sakladığımı aradım.

Aradığım şeyin yerine baharat ve otlarla dolu olduğunu görünce sinirlenerek kapıyı çarptım.

Mutfak kapısı açıldı ve Rebel içeri girdi, ben başka bir kapıyı çok sert kapattığımda durakladı ve odada ahşapların çarpışması sesi yankılandı.

Rebel kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi, bardakları sakladığımız dolaba doğru yürüdü. Bir tane çıkardı ve lavaboya gidip suyla doldurdu. "Yoluna çıktığım için üzgünüm," dedi sessizce. "Kara sadece bir şeyler içmek istedi."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdim. "Buldum!" Dolabın arkasında ne kadar zamandır saklı kaldığını kim bilir, muhtemelen bayatlamış olan ayı ıkardım.

Beş yıl olabilir. Kara'nın en son içtiğini gördüğümde beri.

Paketin üzerinde son kullanma tarihini aradım.

Rebel'in bakışları o kadar yoğundu ki, ona doğrudan bakmasam da fark ettim. "Ne?" diye tersledim.

"Bu Kara'nın en sevdiği ay. Nane ve papatya." "Bu yüzden ona yapıyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Omuz silktim.

"Öyle işte."

"Dün geceye kadar ben bile bilmiyordum, ve ben onun kız kardeşiyim."

ay poşetlerinin bulunduğu kutunun üstünden göz ucuyla baktım, içimi rahatsız edici bir tuhafılık kapladı. Kara'nın en sevdiği çayın bu olduğunu nereden biliyordum ki? Rebel'in meraklı bakışları beni sinirlendiriyordu

. "Belki de daha iyi bir abla olsaydın, bu konuşmayı yapmazdık, ha, karides?"

Hakaret istenen etkiyi yarattı. Kara'nın en sevdiği içeceği neden bildiğimi merak etmeyi bıraktı ve kutuyu parmaklarımdan kaptı. "Sen tam bir pisliksin."

"Bunun farkındayım." Rebel'in bulduğum çayı hazırlayıp Kara'ya götürmesini izlemek beni rahatsız ediyordu, ama önemli olan onun içmesiydi.

Kara buharlı fincandan bir yudum aldı ve şaşkınlıkla kız kardeşine baktı. "En sevdiğim içecek olduğunu hatırlamışsın."

Rebel bana baktı ve bir şey söylemek için ağzını açtı.

O, bunu tüm odaya duyurmadan önce sözünü kestim. "Polisle konuşacağım."

Omzumla kapıyı iterek açtım ve soğuk akşam havası çıplak tenime çarptığında, hala üstümde gömlek olmadığını fark ettim. Kahretsin. Kara'ya o kadar odaklanmışım ki, o gözden kaybolana kadar fark etmemiştim bile.

War, iki polisle, Aloha ve Ratchet ile yaptığı küçük toplantıya yaklaştığımda bana bir göz attı. Kollarımı ovuşturmamdan hoşnut olmadı. "Git bir kapüşonlu sweatshirt falan al."

Ama Rebel, hastama çay bulduğumu herkese anlatmış olduğu için, içeri girip herkesin bana bakmasına izin vermem mümkün değildi.

Kara da öyleydi. Burada başka hiç kimsenin tıbbi bilgisi ya da ilgisi olmadığı için ona baktığım biri. Daha fazlası değil.

Ona, kendime boşalana kadar sikimi okşadığımı izlemesine izin vermiş olmama rağmen.

Bu onunla hiçbir ilgisi yoktu, tamamen GED sınavını batırdığımı fark ettikten sonra, o anda kendimi berbat hissettiğim gibi başkasına da aynı hissettirmekle ilgiliydi.

Rebel haklıydı. Ben gerçekten bir pisliktim. "Ben iyiyim," dedim War'a.

Gözlerini devirdi, ceketini çıkardı ve bana uzattı. "Karın kaslarını sevdiğini biliyorum, ama morga öyle gidemezsin."

. Giysini giy."

Ceketi ona geri ittim. "Morg'a gitmeyeceğim."

War kaşlarını kaldırdı. "Polisler Kara ve Rebel'in oraya gidip cesedi teşhis etmelerini istiyor. Kara'nın deli kocası onu ararken, onların korumasız bir şekilde oraya gitmelerine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Fang'i gönder!"

War gözlerini kısarak bana baktı. "Neden bu konuda benimle tartışıyorsun, pislik? Fang'ı, seni, Ice'ı ve Aloha'yı gönderiyorum. Eğer masadaki gerçekten Alice'in cesedi ise, bu onların ayrılmasından dolayı birinin çok kızgın olduğu anlamına gelir. Kara bizim bir numaralı önceliğimiz oldu ve koruma olmadan *hiçbir yere* gitmeyecek."

Başkanıma şaşkın şaşkın baktım. "Şaka mı yapıyorsun? O bizim üyemiz bile değil ki! bizden biri bile değil!"

Omuzlarını düzeltti ve sesini alçaltarak konuştu. "O Rebel'in kız kardeşi. Cehennemi yaşayıp geri dönen bir çocuğu var. Ve tehlikede olan bir kadın. Bu benim için yeterli. Eğer senin için yeterli değilse, o zaman şimdi söyle ve benim sandığım adam olmadığını bana göster.

Ona sert bir bakış attım, sözleri bıçak gibi kalbimi delip geçmişti. "Peki, şimdi kim pislik davranıyor? Beni böyle azarlamak zorunda değildin."

Gülümsedi ve sırtıma bir şaplak attı. "İkimiz de benim her zaman haklı olduğumu bildiğimiz halde tartışmana gerek yoktu. O yüzden lanet ceketi giy artık."

Ceketi tekrar ona geri ittim. "Ben senin karın değilim. Senin erkek arkadaşın da değilim. Senin ceketini giymeyeceğim. Scythe beni o ceketle dolaşırken görürse muhtemelen böbreğime bıçak saplar."

War, partnerinin adının geçmesi üzerine alaycı bir şekilde güldü. "Muhtemelen öyle yapardı."

Rebel ve Fang gibi, War ve Bliss de diğer iki erkekle çok eşli bir ilişki yaşıyordu. Detaylara burnumu sokmamaya çalıştım, ama bazılarını görmezden gelmek çok zordu.

War'ın Bliss'i siktiği kadar diğer adamlardan birini de sikmesi gibi. Sonunda bununla barışmıştık.

Ama bu, başka bir erkeğin ceketini giymek istediğim anlamına gelmiyordu, özellikle de War'ın ceketini, çünkü erkek arkadaşı en iyi zamanlarında bile psikopattı ve bıçaklanmaktan korktuğumu söylerken abartmıyordum.

Scythe ve onun alter egosu Vincent, uğraşılmayacak tiplerdi.

Polislerden biri, Howard, boğazını temizledi. "Kadınlar yakında hazır olacak mı? Biliyorum bu çok zor bir durum, ama başka işlere de gitmemiz gerekiyor. Sizi morga götürmemizi istiyorsanız, şimdi çıkmamız gerekiyor."

Ben burnumdan soludum. "Eğer sizi eşlik etmenizi istiyorsak mı? Sizin yardımınıza ihtiyacımız varmış gibi mi görünüyoruz..."

War bana dirsek attı. "Burada bulunan başkan yardımcımın demek istediği, kendi ceketini kendisi alacak ve oradayken Kara, Rebel ve Fang'ın hazır olup olmadıklarını kontrol edecek, çünkü *cinayet* tehdidini çok ciddiye alıyoruz ve kendi adamlarımızın güvenliğini sağlamak için ekstra yardım *her zaman* hoş karşılanır. Demek istediğin buydu, değil mi başkan yardımcısı?"

Gözlerimi devirmeyi saklamaya çalışmadım. "Tabii, patron. Sen ne dersen o."

Ama çok üşüyordum, bu yüzden iyi bir ikinci sorumlu gibi söyleneni yaptım ve herkesin hala Kara'nın etrafında toplandığı oturma odasından geçtim.

"Hawk," diye seslendi küçük sesi.

Onu görmezden geldim ve son birkaç adımı neredeyse koşarak yatak odama girdim, arkamdan kapıyı çarptım.

Sikim yine sertleşmişti. Oysa tek söylediği benim adımdı.

KARA

Hawk'ın yatak odasının kapısının çarpmasıyla irkildim ve hemen Queenie'ye baktım.

Elini Hayley Jade'in başının arkasına koydu ve Hawk'ın kapısına kötü bir bakış attı. "Burada uyuyan bebekler var! O çocuk biraz terbiye öğrenmezse onu öldüreceğim." Bana doğru çekindi. "Üzgünüm tatlım. Bu çok duyarsızcaydı."

Cevap vermedim, sadece Queenie'nin geniş kucağında kıvrılmış, başını yaşlı kadının göğsüne dayamış olan kızıma baktım.

Başka bir kadının yine benden daha iyi bir şekilde çocuğumu sakinleştirdiğine üzülecek kadar içimde yer bile yoktu. Tek düşünebildiğim kız kardeşimdi. Birinin ona zarar vermesi. Onun hissetmiş olduğu acı ve korku, sanki benimmiş gibi büyüdü. Panik beni boğmak üzereydi ve odadaki tanıdık yüzlere bakarak, en azından şu anda güvende olduğumuzu kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Ama Alice...

Hayley Jade'e daha fazla odaklandım, sırtının kıvrımlarını ve altın sarısı saçlarını inceledim. "O bebekken onu böyle tutardın," dedim Queenie'ye.

Bir saniye durakladı ve sonra başını salladı. "Sanırım öyle yaptım. Yıllar boyunca bu şekilde birçok bebeği kucağıma aldım. Seninkileri. Bliss'inkileri. Rebel'inkileri."

"Ama kendi bebeğin yok mu?"

Kafasını salladı. "Hayır. Onursal büyükanne olmaktan mutluyum, ama kendi çocuğum olması kaderimde yoktu."

Sesinde hafif bir hüzün vardı ve ben sorduğum için kendimi kötü hissettim.

Umduğunuz aileye sahip olmadığınızı hatırlatılmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum.

Hawk odasından ıktı, Slayers kulüp ceketinin altında krem rengi bir kapüşonlu sweatshirt giymişti. Botlarını giymişti ve elinde kaskı vardı.

Gözleri benimkilerle buluştı ve ben hemen başka yere baktım.

O zamandan beri olan onca şeye rağmen, yatak odası, orada durup onun gelmesini izlemem için verdiği emirlere itaat ettiğimi hatırlatıyordu.

Dünya beni tamamen yutsun istedim.

enesinin ve yanaklarının üzerindeki sakallardan dolayı emin olamadım, ama bir an için Hawk'ın da kızardığını sandım.

Ama sonra Fang'a döndü ve sanki ben odada yokmuştım gibi davrandı. "Polisler, Rebel ve kız kardeşini morga götürmek istiyorlar. Buldukları kimliği belirsiz kadını görmeleri için. War, senin, benim, Ice'ın ve Aloha'nın onlara eşlik etmesini istiyor."

Rebel başını kaldırdı, gözleri yaşlarla doluydu. "Ben yapabilirim. Kara'nın gitmesine gerek yok."

Ama ben zaten biliyordum. Midemde yavaşça yükselen bir mide bulantısı vardı ve bunu kendi gözlerimle görene kadar geçmeyecekti. "Hayır. Ben de gitmek istiyorum. Bayıldığım için özür dilerim. Artık iyiyim. Yapabilirim."

Rebel elimi tutup sıktı. "Onun olduğunu bilmiyoruz. O olmayabilir. Şu anda evde bizi bekliyor olabilir."

Ama ikimiz de öyle olmadığını biliyorduk. Vaughn ve Kian, on beş dakika önce dört çocuklarını eve götürmüşlerdi. Kyle ve Alice oturma odasında film izleyip Rebel'in kilerinden atıştırmalıklar yiyor olsalardı, ararlardı.

Ayaklarımı Hawk'ın yastıklarından çektim, adamın bu kadar saygısızca davranmama rağmen yastıklarını kullanmama izin vermesine hala şaşkındım. Ama o hiç umursamıyor gibiydi.

Fang, Rebel'in omuzlarına kolunu doladı ve onu kendine çekti, onun 1,95 metrelik boyu yanında Rebel'in minik vücudu küçücük kalıyordu. "Bunu yapmanı istemiyorum. Sabah bulantın geceleri her zaman daha da kötüleşir ve orada ne bulacağımızı bilmiyoruz. Kara ile birlikte cesedi teşhis edebilirim."

Ona hayranlıkla bakarak, gözlerinde sevgiyle dolu bir ifadeyle, "Seni çok seviyorum, ama beş yıl sonra cevabımın ne olacağını şimdiden bilmiyorsan

, o zaman tüm ilişkimizi sorgulayacağım."

Derin bir nefes aldı ve onu kapıya doğru yönlendirdi. "Denemeye değerci." Omzunun üzerinden bana, sonra da Hawk'ın Ice ve Aloha ile yürüdüğü yere baktı. "Minibüsü alacağız. Kimse motosiklete binmesin, özellikle kadınlar. Ne olur ne olmaz."

Başımı kaldırdım. "Neye karşı?"

"Hiçbir şey," Hawk arkamdan hemen cevap verdi. "Hepimiz tek bir araçta olursak daha güvenli olur. Zaten bu gece motosiklet sürmek için çok soğuk."

Bu pek doğru değildi çünkü her türlü havada motosiklet sürdüklerini biliyordum.

Bu da bana, tehlike beklediklerini gösterdi.

Parmaklarım titriyordu ve kimse fark etmesin diye onları kalın yün eteğimin ceplerine soktum.

Fang, Rebel'i minik bir porselen bebekmiş gibi ön koltuğa kaldırıp dudaklarından öptükten sonra sürücü tarafına geçince Hawk homurdandı. Ice, işaretsiz minibüsün arka kapısını açıp bana elini uzattı.

"Binmene yardım edeyim mi, Kara?" diye kibarca sordu. "Basamak biraz yüksek."

Onun elini tutmak istediğim son şeydi. Ice son derece kibardı, ama hiçbir erkeğin bana dokunmasını istemiyordum.

Hawk arkamda garip bir ses çıkardı.

Ona baktım. "Pardon? Duymadım."

Öksürdü ve boğazını temizledi. "Ne? Ben bir şey demedim. Hadi. Bin."

Ama Ice'a ölümcül bir günah işlemiş gibi baktı.

Ice yüzünü buruşturdu, ifadesinde "ne yaptım ben?" diye soran sessiz bir soru vardı.

Hawk onu kenara itti ve benim arkamdan içeri girdi.

Minibüsün en arka sırasındaki, sürgülü kapıdan ve sürücü koltuğundan en uzak koltuğa oturdum. Emniyet kemerimi taktım, sonra kendimi olabildiğince küçülttüm, omuzlarımı çöktüm ve diğerleri koltuklarına otururken ve minibüs gürültüsüyle çalışmaya başlarken, pencereden dışarıdaki karanlığa bakarak kendimi karanlığa kaptırdım.

Minibüsün lastiklerinin altında geçen her kilometre, midemin derinliklerindeki mide bulantısını artırıyordu. Boğazıma ve dilime yayıldı, ta ki acı bir korku tadı ağızımda kalana kadar.

Fang minibüsü boş otoparka çektiğinde, iki polis arabası da arkamızdan döndüğünde neredeyse rahatlamıştım. Kısa, dikdörtgen şeklindeki binaya baktım ve kız kardeşimin cansız bedeninin içinde olabileceği düşüncesiyle omurgamdan bir ürperti geçti.

Avuçlarımı birleştirip öne eğildim, alnıma bastırarak fısıltıyla Rab'bin Duası'nı mırıldandım, koltuğumda sallanırken çıkardığım gıcırta sesinden dolayı sözlerim zar zor anlaşılıyordu.

"Lütfen Tanrım, Alice olmasın. Lütfen Tanrım, onu kollarında tut ve bana sağ salım geri getir. Lütfen Tanrım, günahlarımı bağışla. Yaptığım hatalar için kız kardeşimi cezalandırma."

Minibüs sessizdi.

Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama umursamıyordum.

Aloha bir şey fısıldadı ama tek duyduğum Hawk'ın ona susmasını söyleyen sert sesi oldu. Tabii en sevdiği küfür de cabası.

Hawk'ın burada olmak istemediği belliydi. Savaş onu benim şoförüm olmaya zorlamıştı ve bunun için üzgündüm. Bu gece benim için yeterince şey yapmıştı. Benim çöküşlerime de tanık olması gerekmiyordu.

Ama ben dualarımı bitirene kadar kimse başka bir şey söylemedi. Ayağa kalkacak gücü kendimde buldum ve Hawk kapıyı benim için açık tuttu.

Daha önce yaptığı gibi bana tekrar dokunmaya çalışmadı.

Ama tabii ki, artık nabzımı kontrol etmek için bir nedeni yoktu.

Arabadan indim ve Rebel kolunu koluma taktı, Fang soluna, Hawk ise sağıma geçti. İki adam sanki bir aksiyon filmindeymiş gibi hareket ediyor, başlarını sağa sola çevirerek tehlike var mı diye bakınıyorlardı. Gözleriyle başımızın üstünde konuşuyor, uzun süredir birlikte çalışan erkeklerin yapabileceği şekilde birbirleriyle iletişim kuruyorlardı.

İce önümüzde, Aloha arkamızda duruyordu.

Dört adam beni güvende hissettirmeliydi, ama her adımda titremem daha da kötüleşiyordu. Polislerin adli tabiple konuşmalarını duymadım. Donakalmış bir şekilde durdum, sadece yürümem söylendiğinde yürüdüm, beynim çaresizce gerçeklikten kaçmaya çalışıyordu.

Ama bunların hiçbirisi titrememi durdurmadı.

Adli tabip bize küçük bir gülümseme attı, sonra bizi kısa bir koridordan geçirdi ve "görüŖme" yazan bir odanın kapısında durdu. "Bu kapının ardında göreceğiniz Ŗeye sizi hazırlamak istiyorum. Çok basit bir oda, ortasında metal bir masa var. Ceset zaten oraya yerleştirilmiş ve Ŗu anda örtölü. İçeri girdiğimizde, siz, aile üyeleri, cesedi teşhis edebilmeniz için örtüyü kaldırmamız gerekecek. Anladınız mı?"

Titrememi durdurmak için parmaklarımı birbirine doladım. Rebel bana baktı. Ben başımı salladım. Bu işi bir an önce bitirmem gerekiyordu. Bir dakika daha bilmeden duramazdım.

Ama o odaya adım atmak, ayaklarıma zorladığım en zor Ŗeydi. İçimdeki her Ŗey dönüp kaçmamı, bu olanların hiç olmamış gibi davranmamı haykırıyordu.

Komüne geri dönüp af dilemek için. Komünün duvarları içinde iyi hiçbir Ŗey olmuyordu.

Ama dışarıda da iyi bir Ŗey olmuyordu. Her yerde kötölük vardı ve ne yaparsam yapayım, ondan kaçamazdım. Bu da bunu kanıtlıyordu.

Cenazeci parmaklarını beyaz çarşafın içine soktu ve geri çekti, altındaki ölü kadının yüzünü ortaya çıkardı.

Yanımda Rebel donakaldı. "Tanrım. Kusacağım."

Topuklarını döndürdü ve odadan çıkmaya çalıştı, kapı arkasından kapanana kadar öğürme sesleri duyuldu.

Adli tabip, Rebel'in ayrılıŖına yüzünü buruŖturdu ve sonra beni rahatlatmak için elini uzattı, ama ben bunu istemiyordum.

Hawk aramıza girdi. "Ona dokunma. Ona parmağını bile sürme."

Onun keskin ses tonuna irkildim.

Adli tabip de öyle yaptı. "Ben... Ŗey. Özür dilerim. Kara, o senin kız kardeşin mi?"

Alice'in yüzüne baktım. Yanaklarındaki renksizliğe. Dudaklarının belirsiz mavi tonuna. Oydu.

Ama aynı zamanda o değildi. Onu Alice yapan her şey gitmişti. Gözlerindeki yaramaz ışıltı. Küstahça eğimli gülümsemesi. Dokunuşunun sıcaklığı.

Ama adli tabip bunların hiçbirini umursamadı. "Evet," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Yüzde yüz emin misin?" diye sordu adam.

Hawk ona sert bir bakış attı. "O, onun olduğunu söyledi, tamam mı? Bir kez daha söylemesine gerek yok."

Adli tabip hemen geri çekildi ve bolca özür diledi. "Elbette. Elbette. Kaybınız için çok üzgünüm. Sizi yalnız bırakayım, biraz zaman verelim."

Kapı arkasından kapandı ve küçük odaya sessizlik çöktü.

Hawk boğazını temizledi. "Ben de çıkacağım. Fang Rebel'in peşinden gitti, Aloha ve Ice dışarıda nöbet tutuyorlar. Ama ben kapının hemen dışında olacağım. Daha uzağa gitmeyeceğim."

Ne yaptığımı düşünmeden bile, elim onun elini tutmak için uzandı.

Hawk durdu ve bana baktı, sonra da parmaklarımı kavradığım elime baktı.

Sanki cildi beni yakmış gibi, onu hemen bıraktım.

"Neye ihtiyacın var, Kara?" diye sordu, daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak bir sesle.

Bu küçük odada, masanın üzerinde soğuk bir cesetle yalnız kalmak istemediğimden başka bir şey bilmiyordum.

Ama dudaklarım bu kelimeleri söyleyemedi.

Hawk'ın onlara ihtiyacı yok gibiydi. "O zaman burada kalacağım. Tam burada. Tam arkanda."

Gözümünden bir damla yaş düştü, sonra daha fazlası, sessiz akarsular yanaklarımdan şelale gibi akarak cildimi yakıyordu. Nefes almaya çalıştım, ama hava o kadar soğuktu ki ciğerlerimi acıtıyordu, bu da içimdeki paniği daha da artırıyordu. Daha hızlı nefes almaya çalıştım, göğsümdeki acıyı hafifletmeye yetmeyen sığ nefesler aldım. Titreme arttı, başımdan ayak parmaklarıma kadar sallanıyordum, dişlerim

ve kaslarım ağrıyana kadar beni baştan aşağı salladı. Kalbim ağrıyordu ve içimden derin bir yerden düşük, keskin bir ağlama sesi yükseldi, Josiah Hayley Jade'i benden aldığından beri çıkarmadığım bir ses.

"Hayır," diye bağırdım, öne doğru eğildim. "Hayır!"

İkincisi daha çok acı çığlığı gibiydi.

O kadar üşümüştüm ki her yerim ağrıyordu. Buz gibi iğneler gibi derimden içeri sızıyordu.

"Durdur şunu," diye acınası bir şekilde inledim. "Durdur şunu!"

Sıcak kollar beni sardı ve ben ona saldırdım, onu dövdüm, tırmaladım ve ittim. "Hayır!"

Kucaklamasında sadece kısa bir tereddüt oldu, sonra kucaklamasını sıklaştırdı ve beni döndürerek göğüslerimizi birbirine değdirdi, yüzüm onun ceketinin hafif deri kokusunu da taşıyan, sıcak ve temiz kapüşonlu sweatshirtinin kumaşına gömüldü.

"Dur," dedi kulağıma sessizce, sesi alçak ve derindi, beni sıkıca tuttuğu için, eğer dağılmamış olsaydım acı verecek kadar sıkıydı. "Sadece bana karşı koymayı bırak, Kara."

Onun sıcaklığı soğuğu uzaklaştırdı. Sözleri içimde yırtılmış kenarları yatıştırdı.

Onun kollarında durdum, o beni tutuyordu. Beni bir arada tutuyordu.

Zaman geçti, ama ikimiz de tekrar konuşmadık. Gözyaşlarım yavaşça dinmeye başladı ve durmak bilmeyen titremelerim hafif titremelere dönüştü. Nefesim düzeldi, benim ciğerlerimi artık sadece onunla ilişkilendirdiğim bir kokuyla dolduran yavaş, derin nefeslerine uyum sağladı.

Kollarında nefes alabiliyordum.

Ben istemedenden önce bırakıverdi.

Yavaşça başımı kaldırıp onun gözlerine baktım ve ağzımı açtım.

O, başını sertçe sallayarak sözümü kesti. "Sana dokunduğum için benden nefret ediyorsan, umurumda değil. Bana ihtiyacın vardı."

Sessizce başımı salladım. "Biliyorum."

Sözlerim onu incitmiş gibi inledi. Utanç beni sardı. Kapüşonlu sweatshirt'ü gözyaşlarımla ve muhtemelen sümüğümle ıslanmıştı. Yüzüm muhtemelen kırmızı ve lekeliydi. Zayıf ve dağınıktım ve bunun farkındaydım.

Josiah benden tiksiniyordu. Hawk'ın da tiksinimesi beni şaşırtmadı.

Eminim Amber onun üzerine ağlamamıştır. Dudaklarımı

ısırdım. "Çok üzgünüm."

Kafasını salladı. "Öyle deme." "Ama üzgünüm."

"Kız kardeşin öldürüldü Kara. Lanet olsun. Ağlamasaydın, bunu senin yaptığını düşünürdüm."

Nefesim kesildi. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Cinayet, tüm günahların en büyüğüydü. O kadar kötü müydüm ki? Böyle bir şey yapabileceğimi düşünecek kadar mı? Josiah her zaman günahlarımızın görünür olduğunu söylerdi.

Bu yüzden bana peçe takmamı zorlamıştı. Böylece komündeki diğer herkes benim içimdeki ve dışımdaki gerçek kötülüğümü görmeyecekti.

Hawk umursamazca omuz silktili. "Aile her zaman ilk şüphelidir."

Ona baktım, bir dakika önce bu kadar nazikken, bir dakika sonra nasıl bu kadar acımasız olabildiğini merak ettim.

GRAYSON

Masamın diğerk tarafındaki çiftte gözlerimi kısarak, aralarında geçen tartışmayı takip etmeye çalıştım.

Adam kadına öfkeyle baktı, sesindeki öfkeyi gizlemeye bile tenezzül etmedi. "Daha fazla dırdır edemez misin? Tek yaptığın benim işim hakkında şikayet etmek ve sızlanmak." Bana kaşlarını çatı. "Mandy'nin tüm saçma hobilerini karşılayan bir iş. Sadece geçen yıl kaç tane olduğunu biliyor musun?" Parmaklarıyla saymaya başladı. "Önce tığ işi vardı. Sonra resim vardı. Tenis. Pickleball. Halı dokuma. Oh, ve beni *Ghost* filmindeki o sahneyi lanet olası çömlek çarkıyla yeniden canlandırmaya zorladığını da unutmayalım!"

Sinirli bir şekilde burnunu çektim. "Birbirimizle çıkmaya çalışıyorduk! Romantik olması gerekiyordu, ama tabii ki sen onun hissiyatından şikayet ettin, soğuk ve dağınık olmasından ve mükemmel tırnaklarını lekelemesinden hoşlanmadığından şikayet ettin." O da bana döndü. "Ve açıkçası, geceleri eve gelmek yerine resepsiyonistine asılmasaydı, tüm bu hobilere ihtiyacım olmazdı."

"Çömlek çarkına sokmaktansa resepsiyonistine sokması daha iyi, sanırım," diye mırıldandım, not defterime bir şeyler yazıyormuş gibi yaparken.

"Ne?" diye bağırdı kadın.

Saatime bakıyormuş gibi yaptım. "Üzgünüm, ikiniz. Bugünkü zamanımız doldu. Ama bu çok iyiydi. Kesinlikle gelecek hafta üzerinde çalışabileceğimiz bazı eski yaraları açtık."

"Bana sorarsan Clyde, yaraları açmaktan çok resepsiyonistinin yaşlı, büzülmüş bacaklarını açmakta daha iyi," diye suçladı Mandy.

"Sadece *senin* yaşlı, solmuş bacakların kalıcı olarak kapalı olduğu için!"

Ve bugün onlara tahammül edebileceğim tek şey buydu. Onları kapıya doğru yönlendirdim ve resepsiyondan yeni bir randevu almalarını hatırlattım.

Kim bilir, buna ihtiyaçları vardı, ama benim için hiçbir danışmanlığın yardımcı olmayacağına dair hiçbir şüphem yoktu. Doğruca boşanma mahkemesine gidiyorlardı.

Ofisimin kapısını kapattım ve sandalyeme çöktüm. Evli çiftlerin en aptalca şeyleri tartışmalarını dinlemek, psikoloji alanında uzmanlaşırken aklımdaki şey tam olarak bu değildi. Ama faturalarımı ödüyordu, bu yüzden hediye atın dişine bakmamam gerektiğini biliyordum.

En azından bu, akşamın son randevusuydu.

Bütün gün ihmal ettiğim e-posta hesabımı açtım ve en önemli birkaç soruyu yanıtladım. Bunlardan biri, hastanın teşhisini onaylamak isteyen hastaneden başka bir doktordan gelmişti. Diğer ise bir toplantı isteyen bir ilaç temsilcisinden gelmişti.

Diğer e-postaları gözden geçirdim, parmağım kapat düğmesinin üzerindeyken, bir göndericinin ismi dikkatimi çekti.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, üzerine tıklayıp kısa, tek cümlelik mesajı okudum.

Dün gece bir ceset daha bulundu.

Yavaşça nefes verdim ve mesajı sildim, çöp kutusundan da silindiğini kontrol ettim. Bilgisayarı kapattım, masamın çekmecesinden anahtarlarımı ve cüzdanımı aldım ve ofisin kapısını kilitledim.

Ofislerim hastanenin psikiyatri katındaydı ama asansöre en yakın yerd, böylece özel hastalar, uzun süreli yatış yapan hastalar için odalar ve yataklarla dolu tüm katı dolaşmak zorunda kalmadan randevularına gidebiliyorlardı. Resepsyonistime veda ettim ve sonra koridora çıkıp hemşirelerin bulunduğu odaya veda etmek için başımı uzattım.

Her zamanki gibi rutin hareketlerimi yaptım, ama düşüncelerim çoktan şehrin diğer ucuna gitmişti.

Morgda.

Park yerinden aceleyle geçip arabama bindim. Normalde işten sonra spor salonuna giderdim ya da bir yerde durup bir şeyler içerdim.

yemek yedim, hatta belki bir film bile izledim. Ama bu gece, tel örgü çitine "Saint View Morgue" tabelası asılı olan çirkin binaya doğru sürdüm.

Yola saptım ve arabamı Ron'un arabasının yanına park ettim, ama diğer tarafta park etmiş tanıdık olmayan düz beyaz minibüsü ve kapının yanında park etmiş iki polis arabasını fark ettim.

"Siktir," diye mırıldandım. Ron bu gece burada başka kimsenin olacağını söylememişti. Polislerin etrafta dolaştığını söylemesine gerek bile yoktu.

Motosiklet ceketli iki adam, girişin solundaki dış duvara yaslanmıştı. Biri daha gençti, muhtemelen yirmili yaşların başındaydı, zayıftı ve açık renkli saçları vardı. Diğeri ise neredeyse tam tersiydi. Uzun ve iri yapılydı, kahverengi teni arkadaşının soluk beyaz teniyle tam bir tezat oluşturuyordu. İkisi de parmakları arasında sigara tutuyordu ve arabama şüpheyle bakıyorlardı.

İri adam sigarasını yere attı, botuyla söndürdü ve duvardan iterek bana doğru yürümeye başladı.

Açıkçası, umduğum gibi arabada oturup onların gitmesini beklemeyecektim. Kapıyı açtım ve daha önce hiç yanımda getirmediğim çantamı da yanıma aldım.

Ancak aynı anda morgun kapısı da açıldı.

Üçüncü bir motosikletçi, dağınık sarı at kuyruklu iri yarı bir adam, minyon, siyah saçlı bir kadını binadan dışarı çıkardı. Bana bir bakış attı ve omzunun üzerinden geriye doğru bağırdı, "Hawk! Dikkat et. Misafirimiz var," sonra kıızı beyaz minibüse bindirirken bana uyarıcı bir bakış attı.

Dördüncü bir motosikletçi, muhtemelen Hawk, onların arkasından başka bir kadınla birlikte çıktı, bu kadın biraz daha uzundu ve çok daha kıvrımlıydı.

O kadar hızlı ve keskin bir nefes aldım ki, otoparkın diğer ucunda bile duyulabilecek kadar ses çıkardı.

Hawk bana bir bakış attı ve donakaldı, kadını arkasında koruyacak şekilde döndü.

"Sen de kimsin lan?" diye bağırdı, sesi derin ve şüphe doluydu.

Çantamı kaldırdım, kadını daha iyi görebilmek için onun arkasını görmek için çaresizce uğraştım. "Ben bir doktorem. Frederick Grayson."

Adam bana inanmamış gibi hafifçe başını salladı. "Josiah'ın adamlarından mısın?"

Kaşlarımı çattım. "Kim?"

Gözlerini kısarak baktı, ama kadın onun arkasından

Kalbim güm güm atıyordu. O değildi.

Tabii ki o değildi.

Ama lanet olsun, ona o kadar benziyordu ki kabullenmekte zorlanıyordum. İçimdeki her şey, yıllar önce başka bir kadın için yapamadığım şekilde onu kurtarmam için çığlık atıyordu.

"Geri çekil, pislik." Önündeki adam düşük bir homurtu çıkardı.

Bilinçsizce ona doğru birkaç adım atmıştım ve Hawk bundan hiç hoşnut değildi.

Donakaldım, zamanında yeterince kavga ettiğim için bu adamlardan biriyle teke tek dövüşebileceğimi, minibüsteki adam da katılmaya karar verirse üç ya da dört kişiyle dövüşebileceğimi hatırladım, ama bu felakete davetiye çıkarmak olurdu.

Görmeye geldiğim kurbanın yanında morgda bir ceset olmak pek de hoşuma gitmiyordu. Bu adamlar bir motosiklet çetesindenlerse, arka ceplerinde sadece bir paket sakızdan fazlasını taşıdıkları ihtimali çok yüksekti.

Ellerimi havaya kaldırarak sahte bir teslimiyet gösterisi yaptım ve geri çekildim. "Üzgünüm. Josiah adında kimseyi tanımıyorum."

"Kara?" Gözlerini benden ayırmadı. "Bu adamı tanıyor musun?" Yine onun arkasından bakmaya çalıştı.

Bir kez daha tanıdık bir his beni sardı. Kahretsin. Koyu kirpiklerle çerçevelenmiş büyük kahverengi gözler. Sanki ağlamış gibi kırmızıydı ve içimdeki her şey nedenini öğrenmek için çığlık atıyordu. Onu inciten her neyse, onu korumak için.

Ama belli ki böyle hisseden tek kişi ben değildim. Koruması tekrar onu görmemi engelledi, daha da yaklaştı ve kısa, keskin sözlerle bir uyarıda bulundu. "Sakin. Ona. Bakma. Bana bak."

Parmaklarım içgüdüsel olarak yumruk oldu ve kaslarım gerildi, kaybedeceğimi bildiğim bir kavgaya hazırlanıyordum.

Adam gözlerini vücudumda gezdirdi ve kapalı yumruklarıma odaklandı. Yavaşça güldü. "Gerçekten mi, dostum? Yumruğunu yüzüme atmak istermiş gibi davranarak çok cesur davranıyorsun. Denemek istersen bakayım."

Kadın adamın kolunu tuttu. "Kes şunu! O Josiah'ın adamlarından biri değil."

Hawk on ya da on beş saniye boyunca bakışlarını benden ayırmadı, ama sonunda sırttı, kendini görünür şekilde salladı, vücudundaki gerginliği bıraktı ve geri adım attı, eliyle kadını, Kara'yı, arkasında tuttu. "Gidelim, Küçük Fare. Bu adamın dişlerini kurtardın."

Onu minibüse doğru yönlendirdi ve kapıyı koruyan ilk iki üye de onu takip etti. Geçerken ikisi de bana kötü bakışlar attı.

Onları görmezden geldim, Kara'nın minibüsün karanlık iç kısmına kayboluşunu izledim, gölgeler onu yutana kadar son saniyeye kadar bakışlarımı ondan ayırmadım.

Sadece Hawk, sürgülü kapıyı çarparak bana öfkeyle bakıyordu.

Lastikler, yolun en üstündeki gevşek çakıl üzerinde patinaj yapıp tekrar tutunana kadar orada durup izledim.

"İyi misiniz, efendim?" diye sordu polislerden biri.

Onların binadan çıktıklarını görmemiştim, kavgayı izlediklerinin de farkında değildim.

Ona zorla gülümsedim. "Tabii." Boğazımı temizledim çünkü kesinlikle iyi değildim. Hiç de bile.

Polisin ortağı bana baktı. "Morg gece kapalıdır."

Ron içeriden seslendi, tavandaki lambalar kel kafasına parlıyordu. "Sorun yok memur beyler. Toplantımız var. İçeri girebilir."

Memur başını salladı ve ben ona teşekkür ederek yanından geçtim. Ron durdurucuyu tekmeledi ve ağır cam kapıları kapatarak içeriden kilitledi. İkimiz de veda etmek için el salladık, memurlar arabalarına bindi.

Ron bana döndü. "Erken geldin," diye suçladı, sanki kendini tutmak için ihtiyacı varmış gibi bir elini tezgaha dayadı.

Polislerin otoparktan gerçekten ayrıldıklarını kontrol ettim. "Her zamanki gibi işim biter bitmez geldim. Buraya polislerin geleceğini bilmiyordum. Ne dediler?"

Başını salladı. "Her zamanki gibi hiçbir şey. Konuyla ilgili çok ketum davranıyorlar."

"Ama bizim adamımız olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hiç şüphem yok. Onu görmek ister misin?"

Başımı salladım ve onu koridorda takip ettim.

Ron, koridorun ortasındaki bir kapıyı işaret etti. "Hâlâ görüntüleme odasında. Ailesi oradaydı."

İlgiyle ona baktım. "Erkekler mi, kadınlar mı?" "Kadınlar. Kurbanın kız kardeşleriydi."

Bu, onun gözyaşlarını açıklıyordu. Görüntüleme odasına girerken içimden küfrettim. Ron ışıkları açtı ve soluk sarı bir ışık, masanın üzerinde çarşafı örtülü kurbanın üzerine düştü.

Ölen kız, beni rahatsız edecek kadar kız kardeşine benziyordu.

Doktor kimliğimi takmak bir saniye sürdü. Bu benim uzmanlık alanım değildi, ama tıp fakültesini bitirmiştım. Yeterince bilgim vardı.

Ron konuşkan biriydi ve ben cesedi dokunmadan incelerken, bildiği her şey hakkında yorum yapıyordu.

"Boynunda boğulma izleri var. Bileklerinde ve ayak bileklerinde bağlanma izleri var."

"Koyu saçlı. Onun sonlarında ya da yirmili yaşların başında, tahminimce.

Diğerleri gibi," diye ekledim.

Ron da aynı fikirdeydi.

"Onu nerede buldular?" diye sordum.

"Şehrin çöp konteynırında. Bu sabah bir kafe çalışanı çöpü dışarı çıkarırken onu bulmuş."

Kafamı salladım, öfkeyle doluyordum. "Sanki hiçbir önemi yokmuş gibi onu çöpe atmışlar."

"Korkakça," diye ekledi Ron iç çekerek. "Kız kardeşlerinin ağlamalarını duymalıydın. Bu kız çok seviliyordu."

Çarşafı kaldırıp ölen kızın yüzünü saygıyla örttüm. "Ve bir anda biri her şeyi elinden aldı."

"Birinin bunu nasıl yapabildiğini asla anlayamayacağım, biliyor musun?" diye düşündü Ron. "Yani, cesetler beni rahatsız etmiyor. Onları her gün görüyorum."

gün, bu yüzden bunu yapmaları biraz sorun olurdu. Ama bana geldiklerinde zaten solgun ve cansızlar. Yüzlerindeki rengin solduğunu görmek ya da nefes almakta zorlandıklarını duymak hayal bile edemiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Bu çok kötü."

"Katılıyorum." Bir erkeğin bunu nasıl yapabildiğini anlamıyordum. Bir kadının boğazına bir ip geçirip, gözlerine bakarak hayatının akıp gitmesini izlerken onu nasıl çekebildiğini anlamıyordum.

Ama bunu yapan erkekler tanıyordum.

"Bir kalıp oluşuyor." Telefonumu ve manyetik kalemi kılıfın cebinden çıkardım. Hızlı parmaklarımla ekrana notlar yazdım ve telefonun yazdıklarımı metne dönüştürmesine izin verdim. "Polisler bunun farkında mı?"

Ron omuz silkti. "Bilmiyorum."

Kafamı salladım. "Diğer kurbanlar kız kardeşlerdi."

Ron yavaşça bana baktı. "Sence bu adam için önemli bir şey mi?"

Kara'yı düşününce kalbim güm güm attı.

Kara, çarşafın altındaki bu ölü kıza çok benziyordu.

Gelecek ay burada durup başka bir cansız yüze bakacağımı düşününce midem bulandı. Bu lanet olası şeyin durması gerekiyordu.

Bunun tekrar olacağı düşüncesi içimdeki her şeyi isyan ettirdi.

Kara'yı otoparkta görmek ve bu katilin ona benzeyen kadınları avladığını bilmek, durumu daha da kötüleştirdi.

KARA

Rebel morgdan eve kadar yol boyunca ağladı. Sessiz hıçkırıkları dinlemesi acı vericiydi ve yolcu koltuğuna kıvrılıp dizlerini göğsüne çekerek ağlamasını izlemek çok zordu.

Bu sese dayanamıyordum. Kendimi zar zor toparlamışken, aynı şeyi yapmak istememe neden olan bu sese dayanamıyordum. İlk başta dalgın dalgın dikkatimi başka yere çekmek için bileğimin derisini kaşımaya başladım, ama Rebel'in ağlaması devam ettikçe tırnaklarımı giderek daha sert bir şekilde derime batırmaya başladım.

Sıcak bir ısı beni sardı ve başımı kaldırdığımda Hawk'ın beni izlediğini gördüm, gözleri bileğimi mahvettiğim yere kilitlenmişti.

Kolumu üzerine çektim, kendimi çevirdim ve durmaya çalıştım, ama Rebel'in çığlıkları daha da şiddetlendi ve beni bundan alıkoyan tek şey tırmalamasıydı.

"Biraz sakin ol, olur mu, bodur? O kadını neredeyse hiç tanı mıyordun," diye Hawk sinir bozucu bir şekilde şikayet etti.

Rebel'in çığlıkları anında kesildi ve koltuğunda dönerek omzunun üzerinden Hawk'a öfkeyle baktı. "Şu anda ciddi misin sen? Tanrım, sen gerçekten dünyanın en aşağılık insanısın, biliyor musun? Kız kardeşimin yasını tutmam için bana bir dakika bile zaman veremiyor musun? Onu yıllardır göremediğimi bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunun acımı hafifleteceğini mi sanıyorsun? Tanrım, bazen senden gerçekten nefret ediyorum..."

Rebel'in öfkesi tamamen Hawk'a yönelmişti ve onun acısını dinlemekten bin kat daha kolaydı.

Cildimi kesmeyi bıraktım ve başımı pencereye yaslayarak, serin yüzeyin kızarmış yüzümü yatıştırmasına izin verdim.

Hawk bir saniye beni izledi, başını hafifçe salladı, sanki artık cildimi tahrip etmemem onun başından beri amacıymış gibi. Rebel'e geri döndü ve onun

sadece birkaç kez görüştüğü bir kız kardeşi için dramatik davranamayacağını söyledi.

Fang'in araba kullanıyor olması Hawk için muhtemelen bir şanstı, çünkü ona dikiz aynasından attığı bakış ölümcül bir bakıştı.

Hiçbiriyle uğraşacak halim yoktu. Tek düşünebildiğim, tüm bunların benim hatam olduğuydu.

Muhtemelen şu anda komünde polisler vardı ve aileme kızlarının öldürüldüğünü söylüyorlardı.

Yoksa çoktan öğrenmişler miydi?

Josiah'ın adamları, Alice'in kanıyla kaplı halde çoktan oraya dönmüşler miydi?

Yoksa burada dolaşıp, benim kanımı dökmek için fırsat mı kolluyorlardı?

Öfke, kederi yerini aldı ve Rebel'in Hawk ile tartışırken bulduğu rahatlama gibi, ben de bunu yapan adamları nefret ederek buldum.

Josiah. Onith. George ya da Tyson ya da Josiah'ın yakın çevresi olarak gördüğü diğerleri.

Kız kardeşimin boynuna ip geçirip nefes alamayacak kadar sıkı adam hangisiydi? Onların geldiğini görmüş müydü? Direnmiş miydi?

Yoksa açıkça güvendiği Kyle mı yapmıştı?

O geri dönmemişti. Ne ondan ne de kamyonetinden bir iz görmedik. Öfke kanımı kaynatıyordu.

Bu tanıdık bir duyguydu. Daha önce beni yiyip bitirmeye çalışan ve gizlemeyi öğrenmek zorunda kaldığım bir duygu.

Şimdi de yine öyle yaptım.

Ama o duygu oradaydı, serbest bırakılmayı bekleyen bir iblis gibi.

Josiah, çocuğumu benden aldığı anda onu yaratmıştı ve şimdi de kız kardeşimi öldürerek onu tekrar beslemişti. O da bunu biliyordu. Dualar, dayaklar ve acımasız sözlerle içimdeki kötülüğü kovmaya çalışmıştı.

Ama şeytan sadece daha da güçlenmişti.

Belki de bu yüzden hiç ayrılmamıştım. İçimdeki şeytan, onun içindeki şeytana çekiliyordu.

Rebel ve Hawk, kulüp evine dönene kadar tartıştılar, sonra Rebel arabadan indi ve kapıyı çarptı.

Fang dişlerini sıkıp, başkan yardımcısına öfkeyle baktı. "Bu tartışma onu bu gece kız kardeşine odaklanmaktan alıkoymasaydı, şu anda boğazını sıkıyor olurdum. Anladın mı?"

Hawk eliyle onu uzaklaştırdı. "Evet, evet. Biliyorum. Ama onun ağlamasını durdurdum, değil mi? Bana hak ettiğim övgüyü ver."

Fang başını salladı. "Sana pislik dediğinde haksız değil, biliyor musun? Sen gerçekten pisliğin tekisin." Hawk cevap veremeden kapıyı kapattı.

Bana doğru kaşlarını kaldırdı. "Sen de benim pislik olduğumu mu söylemek istiyorsun?"

Onun kelime seçiminden rahatsız oldum ama başımı salladım. "İnsanlara hakaret etmek gibi bir alışkanlığım yok. Affedersin. Kızımın yanına gitmem lazım."

"İstersen sana pislik olduğunu söylerim," dedi Aloha kahkahayla gülerek, Ice de ona katılarak kıkırdadı.

Başımı eğdim ve Ice'in benim için tuttuğu minibüs kapısından dışarı çıktım. Dikkatimi çekmek için koluma dokunmak istedi, ama Hawk onu ittiğinde vazgeçti.

"Tanrı aşkına, Hawk! Bir köpek gibi kendi bölgesini işaretler gibi ona işemeyi bırak. Sadece kız kardeşine üzüldüğümü söyleyecektim."

"O senin pis parmaklarının üzerine dokunmasını istemiyor, tamam mı? Eğer herhangi birinizin ona parmağınızı bile dokunduğunu görürsem, onları kırmaktan çekinmem."

Aloha, Hawk onu fiziksel olarak tehdit etmemiş gibi güldü. "Bu senin için de geçerli mi? Ona her dokunduğunda kendi parmaklarını mı kırırıyorsun? Morgda öyle görünmüyordu. Aslında ona epey dokunuyormuşsun gibi görünüyordu."

Hawk tekrar homurdandı. "Sen. Hiçbir şey. Görmedin. Şimdi çeneni kapat ve gözümün önünden kaybol. Ben sadece işimi yapıyordum, başkanımın söylediği gibi onu koruyordum. Siz iki salak da aynısını yapamadığınız için yazık."

Kulüp binasına ve içerideki kızıma doğru koştum, onların sert sözlerini duymamaya çalışıyordum ama yine de her birini duyuyordum.

Queenie, ben ayrıldığımda oturduğu koltukta hâlâ oturuyordu, Hayley Jade kucağında uzanmış, Queenie'nin gözleri de biraz uykuya dalmış gibi kısılmıştı.

"Bütün bu süre boyunca melek gibi uyudu," diye beni teselli etti Queenie. "Bir kez bile uyanmadı. Yorgun düşmüş olmalı, zavallı bebek."

Başımı salladım.

"Onu eve götürmek ister misin?" Queenie koltukta hafifçe kıpırdadı.

Hayley Jade kıpırdadı ve parmaklarıyla Queenie'nin kalın kollarını sımsıkı tuttu.

Queenie otomatik olarak küçük kızın sırtını okşayarak onu tekrar uykuya daldırdı.

Onun sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Gidecek bir evim yoktu. Ama gitmek zorundaydım ve hemen gitmem gerekiyordu. Kız kardeşimin korkmuş gözlerini görmezden gelip Fang'a baktım. "Beni ve Hayley Jade'i otobüs durağına götürebilir misin lütfen?"

"Ne?" Rebel bağırdı. "Hayır!"

"Asi," dedim sakın bir şekilde, onun anlamasını istiyordum. "Yapmak zorundayım. Nerede olduğumuzu biliyorlar. Burada güvende değiliz. Hiç gelmemeliydim. Gelmesem, bunların hiçbirisi olmazdı."

"Nereye gidersen git peşine düşeceklerdi ve şimdi de aynısını yapacaklar. Saint View'dan ayrıldığın için vazgeçeceklerini mi sanıyorsun? Alice'i öldürdüler, Kara! Sen Josiah'ın karısısın! En azından onun ölümü hızlı oldu. Josiah, bir mesaj vermek için Alice'i öldürebiliyorsa, sana ne yapacağını düşünüyorsun? Hızlı olmayacak. Yavaş ve acı verici olacak."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım, içimi korku kapladı, çünkü onun söylediklerinin Josiah'ı şahsen tanımasından değil, onun gibi bir adamdan gördüğü travmalardan kaynaklandığını biliyordum.

Beş yıl boyunca iyileşmişti. Beş yıl boyunca erkekler onu sevmiş ve o adamın ona verdiği acıyı iyileştirmesine yardım etmişti. Beş yıl boyunca çocukları kucağına alıp, kendi yaraları biraz olsun azalana kadar onlara şefkat göstermişti.

Ben hiç ayrılmamıştım. Hâlâ aynı eski istismar döngüsünün içinde sıkışıp kalmıştım ve çıkmanın bir yolu yoktu. Burada kalıp onu tüm bunlara geri sürüklemek bir seçenek değildi.

Onu sıkıca kendime çekip yanağından öptüm. "Gitmeliyim. Artık seni ve aileni tehlikeye atmayacağım."

Elimi tuttu. "Gitme. Onun sana zarar vermesine izin verme. Seni seven insanlardan uzaklaştırmasına izin verme. Seni güvende tutabilecek insanlardan."

Ama Josiah'ın beni işkence etmek için en sevdiği yol, sevdiğim insanları benden almaktı.

Ve şimdi yine aynı şeyi yapıyordu.

Beni yola çıkmaya zorluyordu, bu tarafta kalan tek kız kardeşimden ve komün dışında tanıdığım tek insanlardan uzaklaştırıyordu.

Göğsümde bir hıçkırık yükseldi ve kızıma uzandım. "Fang, lütfen. Beni otobüs durağına götürmezsen, yürürüm."

Queenie'nin gözleri yaşlarla dolmuştu, ama parmaklarını Hayley Jade'in koltuk altlarına soktu ve onu göğsünden kaldırdı.

Küçük kızın gözleri birden açıldı ve korkutucu bir hızla paniğe kapıldı.

"Buraya gel," dedim beceriksizce. "Gitme zamanı."

Kafasını salladı ve kalbim sıkıştı, ama tekrar denedim. "Bir maceraya çıkacağız, tamam mı? Bu sefer sadece sen ve ben. Otobüsle uzun ve güzel bir yolculuğa çıkacağız, eğlenceli olmaz mı? Hiç otobüse bindin mi?" Onu almak için uzandım ve parmaklarımı onun ince kollarının üst kısmına doladım. "Hadi, tatlım."

Hayley Jade'in çığlığı kulakları sağır ediyordu. Beni şiddetle itti ve Shari'ye yaptığı gibi kollarını Queenie'ye doladı.

Queenie, Hayley Jade sakinleşene ve artık histerik davranmayana kadar çığlıklarını yatıştırdı.

Kalbim milyonlarca parçaya bölündü.

"Burada kalacaksın," dedi Hawk sessizce, ama kimseye itiraz etme cesareti vermeyecek bir tonla.

Kimse itiraz etmedi. Rebel etmedi. Fang etmedi. War etmedi. Benden başka kimse etmedi.

Ona sert bir bakış attım. "Burada olmak istemiyorum."

Hawk ceketini çıkarıp kanepeye attı. Bir dakika sonra kapüşonlu sweatshirt' n  de çıkardı ve göğsü çıplak kaldı, belinin üstünden bir silah kabzası görünüyordu. Eğilip ellerini kanepenin arkasında benim iki yanıma koydu. "Umurumda değil, Küçük Fare. Gerçekten umurumda değil. Sadece yatmak istiyorum çünkü bu, lanet olası tarihin en uzun günüydü ve hepimiz senin için tek güvenli yerin burası olduğunu biliyoruz, seni koruyabilecek çitler ve adamlarla çevrili." Hayley Jade'e doğru başını salladı. "Beni dinlemek istemiyor musun? O zaman kendi çocuğunu dinle. O hissediyor. Güvenliği hissediyor. Onu ondan alacak mısın?"

Queenie bana çaresiz bir bakış attı, acıma ve söylenmemiş bir özür içeren bir bakış, sanki Hayley Jade'in ona can simidi gibi sarıldığı için suçluluk duyuyormuş gibi.

Hawk biraz gevşedi ve dudaklarımın üzerinde hafif bir sis oluşturan, nane ve tütün kokan yavaş bir nefes verdi.

"Başını salla, Küçük Fare."

Başımı salladım.

O geri çekildi. "Kabul etti. Kalacak. Queenie, ocuk bu gece seninle kalabilir mi? Kara'nın uyuması lazım."

Karşı çıkmak istedim, ama Hayley Jade çoktan başını Queenie'nin omuzlarına yaslamış, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü yaşlı kadının boynuna gömmüştü.

Onun bende bu tür bir rahatlık bulmasını istediğim için nefes almakta zorlanıyordum.

Ama şu anda ona bunu verebilecek kişi açıkça ben değildim. "Sence sorun olur mu?" diye sordum Queenie'ye.

Bana anlayışla başını salladı. "Hiç de değil, tatlım. Hayley Jade ve ben bu gece benim odamda yatıya kalacağız. Aloha minibüste uyuyabilir."

Onun şerefine, ya da belki de Hawk'ın ona attığı bakış yüzünden, Aloha hiç şikayet etmedi. Sadece sırttı, kanepeden bir yastık aldı, havaya attı ve bir saniye sonra kolayca yakaladı. "Benim için sorun yok. Queenie'nin horlamasından biraz kurtulmuş olurum."

Queenie gözlerini devirdi. "Her gece odamızdan gelen testere sesi gibi gürültüden kimseyi kandıramazsın." Ama sonra elini onun yanağına koydu ve onu kendine çekti, dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Teşekkürler. Sabah görüşürüz."

Önümde durdu. "Hayley Jade, annene iyi geceler demek ister misin?"

Hayley Jade tek kelime etmedi.

Onu sevdiğimi söylemek istedim. Her zaman sevdiğimi ve her şeyin yoluna gireceğini.

Ama ona bunu bile söz veremedim.

Queenie gittikten sonra War boğazını temizledi, hafif sakallı yüzünde sempati dolu bir ifade vardı. "Eski kulübemde kalabilirsin. Yıllardır kullanmıyorum. Mila doğduğundan beri."

"Tamam," diye fısıldadım, ona bakmadan, kızımın benden başka herkesle birlikte olmayı tercih ettiği gerçeğine odaklanmıştım. "Teşekkür ederim."

Ice, Hawk ve War'ın arasında garip bir şekilde boğazını temizledi. "Aslında, Ohio şubesinden gelenler buraya geldiklerinden beri kabin temizlenmedi..."

War geri çekildi. "Neden kimse bu işi halletmedi? Tanrım, her şeyi kendim mi yapmam gerekiyor?"

Hawk, Ice'a sanki bunu yapması gereken kişi oymuş gibi sert bir bakış attı.

Ice ellerini ceplerine soktu, hepimizin önünde azarlandığı için utançtan yanakları kızardı. "Üzgünüm. Diğer adaylar ve ben yarın bu işi halledeceğiz. Bu arada, Kara benim yatağımı kullanabilir. Kulüp evindeki diğer odalar dolu."

Hızla başımı salladım, Ice'ın odasında kalma düşüncesi omurgamda panik yaratıyordu. "Yatağa ihtiyacım yok," diye onları temin ettim. "Kanepede uyuyabilirim."

Hiç uyuyamayacağımı zaten biliyordum.

War başını salladı. "Eğer istediğin buysa..." Hawk'a baktı. "Senin için sorun yok mu?"

Hawk hızla başka yere baktı. "Bana ne lan?"

War eğleniyormuş gibi homurdandı. "Tamam. Öyleyse kendine öyle söylemeye devam et. Herkes güvende ve uyuyacak bir yeri varsa, ben eve gidiyorum. Çok hamile bir partnerim var ve herkesin iyi olduğunu bildirene kadar uyumayacağını biliyorum. Sabah kabini hallederiz. Gerekirse birkaçımız oraya gidip tamir edebiliriz."

Bana nazıkçe gülümsedi. "Burası güvenli. Kameralarımız ve kapıda yirmi dört saat görevli birimiz var. Geri dönmene sevindik. Hepimiz seni özledik. Umarım bunu biliyorsundur. Sen bizden birisin. Her zaman öyle oldun ve biz kendimizden bakıyoruz."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım nazık gözlü lidere. Ama ben onlardan biri değildim. Aslında kendimden daha büyük bir şeyin parçası değildim. Rebel'i yıllardır görmemiştim. Ailem, bir adamın beni beş yıl boyunca izole edip istismar etmesini izlemiş ve yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmamıştı. Hayley Jade ise, onu hatırladığı tek annesinden alan kadın dışında kim olduğunu bile bilmiyordu.

Herkes iyi geceler diledi, Fang Rebel'i eve götürmek için otoparka doğru yönlendirdi, Hawk, Ice, Ratchet ve diğerleri yatak odalarına ya da Aloha'nın durumunda, geceyi geçirmek için arabalarına kayboldular.

Kanepede kıvrılıp, köşede bulduğum ince bir battaniyeyi omuzlarıma çektim.

Josiah'ın evinde kilitli olsam bile, hiç bu kadar yalnız hissettiğimi hatırlamıyordum.

HAWK

En son uyuduğumdan bu yana yüz yıl geçmiş gibi geliyordu. Gözlerim kumlu ve ağırdı, ama uyku bir türlü gelmiyordu. En az iki saat boyunca yatak odamdaki lanet tavana bakarak, kendimi uykuya dalmaya zorladım.

Saat 2:00'de pes ettim.

Oturup, lanet olası ayak parmaklarımın ucuna kadar hissettiğim sinir bozucu bir iniltiyle ellerimi yüzüme sürdüm. Giyinmeye zahmet etmeden yatak odamın kapısını açtım ve odanın diğer ucunda, boktan, çatlamış deri koltuğa kıvrılmış Kara'ya baktım.

Gözleri kapalıydı, ama küçük bir top gibi kıvrılmış, onu sıcak tutmaya yetmeyen battaniyenin altında titriyordu.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandım. Lanet olası potansiyel müşteriler. Ona bir battaniye ya da yastık bile almaya tenezzül etmemişler miydi? Kimsenin yerleştiremediği eşyalarla dolu bir dolabın bulunduğu koridora doğru yürüdüm. Dolabı açtım ve dolup taşan raflarda başını yaslayabileceği bir şey aradım.

Hiçbir şey yoktu.

Neden daha fazlasını beklediğimi bilmiyorum. Bu yeri, çıplak bir yatakta ya da yerde uyumak umurlarında bile olmayan bir grup yirmili yaşlarındaki gençle paylaşıyordum. Çoğu muhtemelen çamaşır makinesinin ne olduğunu bile bilmiyordu. Aloha ve Queenie o kadar ilkel değildi ve Queenie'nin yatak odasında temiz çarşaf ve battaniyeler olduğunu tahmin ediyordum, ama o çocukla birlikte yatıyordu ve ikisini de uyandırmak istemedim.

Siktir, en son istediğim şey Hayley Jade'in tekrar çığlık atmasını duymaktı. O ses o kadar korku doluydu ki, ruhumu tamamen yiyip bitirmişti.

Kara'ya baktım. Dişlerinin takırdandığını duyduğuma emindim. Ve bu, Ratchet'in çirkin köpeğinin burada kaldığı zaman uzandığı lanet battaniye miydi?

Dehşet içinde, öyle olduğunu fark ettim.

Onun üzerine atladım ve eğilip uyuyan vücudundan onu o kadar hızlı bir şekilde yırttım ki, yüzüme çarptı.

Kara birden uyandı. "Ne..."

"Ratchet'in köpeğine bile layık olmayan bir battaniyenin altında uyuyamazsın."

O itiraz etmeden önce, onu kaldırdım ve kavga çıkmasını beklediğim için kollarımda sıkıca tuttum.

Şaşırtıcı bir şekilde, direnmedi.

Soğuk vücudu benimkine yaslandı, o kadar soğuktu ki benimle tartışmadı bile, sadece vücut ısını aradı.

Lanet olsun.

Yatak odama geri döndüm ve onu yatağıma attım, çarpmanın etkisiyle göğüslerinin sallanmasını izledim.

Sikim sertleşmeyi düşündü ve ben de onu kesmeden önce siktirip gitmesini emrettim.

Kara'nın gözleri baykuş gibi kocaman açılmıştı. "Senin yatağını alamam. Senin yerde yatmanı istemem."

"İyi. Zaten almayacaktım." Yatağın üzerinde sürünerek onun yastığının yanına uzandım. Kalın yorganla iyice örtüldüğünden emin olmak için ona bakmadan yorganı üzerine çektim.

Yanımda tahta gibi sert duruyordu. "Ben yapamam..."

İç geçirdim. "Neyi yapamazsın? Sıcak ve rahat olmayı mı? Evet, yapabilirsin."

"Senin yatağında uyuyamam, Hawk. Ben evliyim. Bu günah olur."

Bir gözümü açtım. "Senin meme uçların o kadar sertleşmişti ki, adeta ağzıma yalvarıyorlardı, beni izlerken mastürbasyon yapman günahtı. Sen bunu zaten yaptın. Şimdi kanepede donmak yerine benim yatağımda uyumak sadece insanlık onuru. Uyu artık."

Gözlerimi kapattım, ama onun beni izlediğini anlayabiliyordum. Gözlerimi tekrar açtım. "Ne?"

"Teşekkür
ederim." "Ne
için?"

"Nazik olduğun için."

Omurgamda rahatsız edici bir karıncalanma hissettim. Yana döndüm. "Neyse. Başkalarına söylersen inkar ederim."

"Tamam," diye fısıldadı.

Gözlerimi tekrar kapattım ve bu sefer yorgunluk dalgası beni sertçe vurdu. Onun sessiz nefesleri ve vücudunun ısısı beni, o kadar çok arzuladığım uykuya daldırdı.

KARA

Hawk'ın yatak odasının penceresinden dışarıdaki ormanın ağaçlarının arasından parlak pembe ve altın rengi bir gün doğumu ile erken uyandım.

Ve sırtımı sertçe saran onun sıcak vücuduyla.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Onu uyandırmak istemiyordum. Beni yatağına getirdiğinde çok yorgundu ve neredeyse anında uykuya dalmıştı. Ben ise yatağın uzak köşesine kıvrılmış, sessizce ağlamış ve sonunda ben de uykuya dalmıştım.

Hawk uykusunda bir şeyler mırıldandı ve kolunu üzerime attı, beni kendine çekti. Yavaşça kalçalarını arkama doğru itti.

Sertleşmişti.

Dudaklarımı ısırdım, beynim korku ve...

Ve çok daha zevkli başka bir şeyin karışımıyla kısa devre yaptı.

O çok sıcaktı. Yatağı yumuşak ve rahattı.

Kanepe soğuk, sefil ve yalnızdı.

Hawk'ın yatağı ise tam tersiydi.

Onu uyandırmam gerektiğini biliyordum. Ya da uzaklaşmam gerektiğini, ama zaten yatağın kenarındaydım ve yataktan tamamen kalkmadıkça gidecek hiçbir yerim yoktu.

Ana odada tek başıma oturup kız kardeşimin öldüğünü, kızımın benden korktuğunu ve gidecek hiçbir yerim olmadığını hatırlamak istemiyordum.

Bu yüzden gözlerimi kapattım ve uyanık değilmişim gibi davrandım.

Hawk kalçalarını tekrar itti ve avucunu karnıma dayadı. Gözlerimi sıkıca kapattım, uyanıp benim Amber ya da Kiki ya da normalde yatağında yatan diğer zayıf kulüp kızlarından biri olmadığımı fark etmesini bekledim

Onların vücutlarında bir gram yağ bile yoktu. Farkı çok geçmeden hissedecekti.

Ama uykulu haliyle, bunu açıkça fark etmedi. Eli gömleğimin altına kayarak göğsümü avuçladı.

Göğsümdeki sıkışmayı bastırmaya çalışarak nefesimi yavaş ve düzenli tutmaya çalıştım.

Başparmağı dalgın dalgın meme ucumu ovuşturdu ve anında sertleşti.

Dokunuşundan hoş bir his yayıldı ve beni şaşırttı.

Yüzünü saçlarıma ve enseme gömdü, derin ve yavaş nefes alışını bana dokunuyor gibi görünse de, hala çoğunlukla uykuda olduğunu gösteriyordu.

Eli göğsümden ayrıldı ve onun dokunuşunu kaybettiğim için ağlamak istedim.

Ama sonra el, eteğimin bel kısmının altına kayd ve hiçbir uyarı olmadan, doğrudan külotumun içine girerek bacaklarımın arasını avuçladı.

Şoktan nefesimi tuttum, içimde her Josiah bana dokunduğunda olduğu gibi korku yükselmeye başladı.

Ama onun dokunuşu hiç böyle olmamıştı. Hiç bu kadar nazik olmamıştı.

Hawk'ın parmakları bacaklarımın arasındaki küçük sinir demetini buldu ve nazikçe daireler çizerek, parmak uçlarıyla hafifçe dürttü, kalçaları arkamdan bana doğru sallanıyordu. Bu iki hareket yavaşça bir ritim oluşturmaya başladı, Hawk bu ritmi içgüdüsel olarak çok iyi biliyordu.

Parmağı daha aşağıya, alt dudaklarımın arasında oluşan kaygan ıslaklığın içinden geçerek, sonra da içime kayd.

Nefesim kesildi, acı yerine yabancı bir zevk hissiyle gözlerim kapandı.

"Benim için her zaman bu kadar ıslaksın, bebeğim," diye mırıldandı. "Seni sikmek istiyorum." Saçlarımin arasından dudakları boynumun arkasındaki deriyi buldu ve derin nefes alırken o hassas noktayı yaladı. Parmaklarını içimden çıkardı, eteğimin ve külotumun elastik bel bandını aşağı çekip, örtünün altındaki popomu ortaya çıkarmak için yeterli süre kadar.

Uyku şortunu çıkarmaya çalıştı, ereksiyonunun serbest kalacağı kadar aşağı çekti, kalın, sert ve sıcaktı.

Bir saniye sonra, bacaklarımın arasındaydı, uyluklarımın arasına girmeye çalışarak girişimi arıyordu. Eli klitorisime geri döndü, bu sefer daha hızlı bir şekilde ovuşturup okşadı, tüm vücuduma küçük farkındalık dalgaları gönderdi.

Bacaklarımın arasına girdi, içime girmedi, ama her hareketiyle ereksiyonunu içimden sızan kaygan sıvıyla kapladı.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Bu his, nefes nefese kalana kadar büyüdü, kalçamı onun sert vücuduna bastırarak, Tanrı beni affetsin, onun hareketlerini teşvik ettim.

"İçine girmem lazım, bebeğim," diye inledi. "Sıkı, ıslak amını sikimin etrafında hissetmem lazım. Boşaldığında üzerinde fışkırmamı hissetmem lazım."

"Oh," diye inledim, dilim arzuyla ve zevkle çılgına dönmüştü. "Hawk!"

Hawk arkamda donakaldı.

Bir anda, sıcaklığı kayboldu. Parmakları klitorisimi terk etti. Penis girişimin kenarından kayboldu.

"Kara? Ne oluyor lan...?"

Dönüp duran, zevkli his, sesindeki kafa karışıklığıyla yok oldu. Tiksinti ile.

Eteğimi kapıp yukarı çektim ve yorganın altından çıkmaya çalıştım. Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım. Utançtan yüzüm yanıyordu, onun dokunuşunun bana hissettirdiklerinden dolayı vücudum tamamen kızarmıştı. Hawk'ın yatağından sendeleyerek çıktığımda serin sabah havası bana sertçe çarptı, ama beni saran ateşi söndürmeye yetmedi.

Hawk beni ıra gibi yakmış, kendisi de kibrit gibi.

Bu adam beni diri diri yakacaktı.

"Üzgünüm," diye fısıldadım ve odadan

kaçtım. Hawk inledi, "Siktir, Kara. Bekle."

Ama yapamadım. Geri dönüp ona bakmak ve normalde yatağına giren diğer kadınlardan biri değil de benim dokunduğunu fark ettikten sonra yüzündeki dehşeti görmek istemedim.

Buna dayanamazdım.

Kulüp binasından kaçtım, ormana girdim ve onun bağırışlarını artık duyamayana kadar koşmaya devam ettim.

HAYDEN

"Bana sızlanmayı kes, kedi. Sana zaten yemek verdim," diye, sanki kalenin kralıymış gibi masanın üstünde duran miyavlayan yaratığa şikayet ettim. "Ve oradan in."

Küçük hayvanı kucağıma aldım ve yere geri koydum. Orada nasıl kalmayı başardığını anlayamıyordum, ama o ve iki kız kardeşi dairemi mahvetmeye ve mümkün olduğunca çok yaramazlık yapmaya kararlı görünüyordlardı. Her yerde kedi oyuncakları ve kum kapları vardı ve ben onların iğne gibi keskin pençelerinden kaynaklanan küçük çiziklerle kaplıydım.

Ne yazık ki çok sevimliydiler ve ben kendimi zaten onların babası olarak görüyordum.

Ne kadar zavallı olduğuma başımı salladım. "Bir hayat kurmam lazım," mırıldandım.

"Ya da sadece seks yap," diye bağırdı Liam koltuktan, elinde bir yığın kağıtla ve izlediğim film hala arka planda oynuyordu. "Yani, neden hayat kurmak gibi büyük bir şeyle başla ki, aslında neden bu kadar tutucu olduğunu anlamaya odaklanabilirsin?" Başını kaldırdı. "Ne zamandır kız arkadaşın yok ki? Hiç kimseyi eve getirip bizimle tanıştırmadın."

Onun sorusuna kaşlarımı kaldırdım. "Oh, özür dilerim. Bir genç kızı davet ettiğimi fark etmemişim. Kardeşimi sözleşmeyi incelemesi için çağırdığımı sanıyordum, seks hayatım hakkında bana laf atması için değil."

Liam, ona sataşmamışım gibi sırtıttı. "O kadar uzun mu?" "Siktir git."

O güldü ve sözleşmeyi incelemeye geri döndü, ben ise sabırsızlıkla onu bekleyerek küçük oturma odasında bir aşağı bir yukarı dolaşım.

yapılması gereken. O kadar heyecanlıydım ki, neredeyse kendimden geçecektim. "İstersen, Mae'nin arkadaşlarından biriyle seni tanıştırebilirim. Ya da

belki ofisimden biriyle? Her zaman sinemaya tek başına gidiyorsun, neden ara sıra birini yanına almıyorsun? İşyerindeki birkaç kadın, geçen günkü ödül töreninden sonra seni sordu."

Yürümekten vazgeçtim. "Neden?"

Liam siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından gözlerini devirdi. "Oh, bilmiyorum. Kötü çocuk gibi dolaşmanla bir ilgisi olabilir. Mae'ye göre, bu tür şeyler kadınları çıldırtır."

Ona sert bir bakış attım. "Neden beni biriyle tanıştırmak istedin demek istedim. Ben kimseyle çıkmıyorum. Ve seks yapmaya da ihtiyacım yok."

"Yani sonsuza kadar bekâr kalacak mısın?" Diye iç geçirdi. "Kara'yla olanlar seni gerçekten mahvetti, biliyorum."

Bu konuyu hemen kapattım. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Liam bana baktı. "Hiç konuşmazsın."

"Sen konuşur muydun?" diye tersledim. "Zaten her gün bunu düşünüyorum. En son istediğim şey, Saint View'daki boktan bir gecekondu evinde onun bebeğini doğurtmak zorunda kaldığımı anlatmak. Ya da onu bırakmış olsaydım, Caleb'in Ripley'e, Jay'e ya da sana zarar vereceğini anlatmak."

Liam, o zamanları düşündüğümde ses tonumda hala hissedilen belirsiz panik izinden hiç etkilenmedi.

"Öyle bir şey olmadı," diye beni teselli etti. "Hepimiz iyiyiz."

"Bu, size her baktığımda bunu hatırlamadığım anlamına gelmez." Ya da onu her düşündüğümde.

Bu yüzden yıllardır kimseyle çıkmamıştım. Bir kadına bile dokunmamıştım.

Benim yaptıklarımı yapmış, benim gördüklerimi görmüşsen, kendine mutlu olmak için serbest geçiş hakkı vermezsin.

Bunu hak etmiyordum ve bunun farkındaydım.

Liam içini çekti ve Luca'nın sözleşmesini sehpaye attı. "O zaman neden bu sözleşmeyi düşünüyorsun ki? Luca'nın neye bulaştığını çok iyi biliyorsun. Bunların çoğu yasal değil."

İki elimle enseme kavradım. "Biliyorum! Biliyorum, tamam mı? Ama bu sözleşme bana her zaman istediğim her şeyi sunuyor

Ve bunların hepsi yasal, değil mi? Her kelimesini okudum. Her Şey yolunda, değil mi?"

Liam derin bir nefes aldı. "Anladığım kadarıyla ve ekibimin Luca'nın iş yatırımları üzerine yaptığı araŐtırmaya göre, evet. Görünüşe göre, Őehirde sahip olduğu başka bir restoranın k rını bu işin başlangıç sermayesi olarak kullanıyor. Her Şey yasal, vergiler  denmiŐ, tüm ayrıntılar halledilmiŐ. Çok iyi bir sözleşme. Başka biri sana bunu teklif etseydi, kabul etmeni söylemek için iki kez düŐünmezdim."

 nledim. "Reddetmem gerektiğini düşünüyorsun."

Liam başını salladı. "Bu kararı senin yerine ben veremem. Riskleri biliyorsun. Risk almayı göze almak sana kalmış. Ama ben olsam, hayır. Kabul etmezdim."

Havayı ve hayal kırıklığını içimden bir nefesle dışarı verdim. Güzel bir evi, tutkuyla bağlı olduğu bir işi, bankada yirmi bin dolarlık bir çekin piyango kazanmıŐ gibi hissettirmeyeceği kadar yeterli parası ve geceleri eve döneceği bir ailesi varken bunu söylemesi çok kolaydı.

Elimi uzatarak, beş yıldır yaşadığım boktan daireyi işaret ettim. "Eğer burada, bu bok çukurunda yaşıyor olsaydın, işin, geleceğin, ailen olmasaydı... yine de redder miydin? O sözleşme sana tüm hayallerini sunuyor olsaydı, yine de hayır der miydin?"

Yüzünü buruşturdu ve yavaşça başını salladı. "Hayır, haklısın. Muhtemelen reddetmezdim."

"Sözleşme iyi," diye onayladım. "Luca artık kadınları kaçırmadığını söylüyorsa, aksini kanıtlayacak hiçbir Őeyimiz yok."

Liam başını salladı.

Bu sefer neredeyse hiç tereddüt etmedim.

"Bana bir kalem ver." Liam hala emin görünmüyordu, ama yine de verdi.

Ve işte böylece, *Pulp Fiction*'ın son jeneriği arka planda çalarken, hayallerimin restoranının baş aşçısı ve ortak sahibi oldum.

Liam'ı Quentin Tarantino maratonumuza devam ederken bıraktım, üç kediden ikisi kucağında kıvrılmış uyuyordu. *Kill Bill'in* sonunu izlemeden yerinden kıpırdamayı reddetmişti, ama ben bekleyemeyecek kadar sabırsızdım. Kamyonetime binip Providence'a doğru yola çıktım, her kilometre ile kalp atışlarım hızlanıyordu ve imzalanmış sözleşmeler yanımdaki yolcu koltuğunda bir delik açıyordu.

Restoranın geçen hafta açık artırmada satıldığını düşünürsek, orada kimsenin olmasını beklemiyordum, ama Luca'nın arabası ön tarafta park edilmişti ve içerideki ışıklar yanıyordu.

İmzalı sözleşmeleri kapının altından itmeyi planlamıştım, ama kapıya yaslandığımda ağırlığımla kapı açıldı. "Merhaba?" diye seslendim.

Çivi tabancasının sesi kesildi ve Luca, yeni sıvanmış duvarın köşesinden başını uzattı.

"Kaos," diye seslendi. "Harika. Gel buraya. Karar vermemiz gereken şeyler var."

En son buraya geldiğimden bu yana kısa sürede inşaat alanına dönüşen mekanı yavaşça geçtim. Yeni duvarın diğer tarafında bir mutfak alanı kuruluyordu ve onun ötesinde ağır, koyu renkli kapılar takılıyordu.

Luca'nın yanında durdum ve olan biten her şeye gözlerimi kısarak baktım. Üç kişilik bir ekip, bellerine asılı alet kemerleri ve botlarında alçı tozu ile telaşla çalışıyordu.

Luca, gömlek kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve kulağının arkasına bir kalem takmış olmasına rağmen, bir şekilde hala düzgün ve bakımlı görünüyordu.

"Sen işini ciddiye alıyorsun," diye sessizce yorum yaptım.

"Bu yerin müşterisiz boş kaldığı her gün, para kazanamadığı bir gündür. Ben öyle bir hayat istemiyorum. Sen ister misin?"

Sanırım ben de öyle değildim. Ellerimi kirletmek için can atıyordum. Gerekirse fırınları ve fayansları nasıl takacağımı öğrenirdim. Bu yeri çalışır hale getirecek ne varsa yapardım. Para kazanamıyorken ben de kazanamıyordum. Biriktirdiğim her kuruşu harcamak istemiyorsam bunu çok uzun süre yapamazdım.

Ki kesinlikle istemiyordum.

O paranın tamamı hala kendi evim için ayrılmıştı. Luca Guerra'nın çoğunluk hissedarı olmadığı bir ev.

Ama burası... bir başlangıçtı. Sözleşmenin noktalı çizgisini imzaladığımdan beri içimde dinmeyen bir heyecan vardı.

"Ne zaman açıyoruz?" diye sordum.

Luca bana bakmak için döndü, gözleri elimdeki zarfa düştü. "İmzaladın mı?"

Onu ona uzattım.

Altında benim imzamın bulunduğu beyaz kağıtları çıkardı ve başını salladı. "Vay canına, bak şuna. İmzalamak için dizlerimin üzerine çöküp sana oral seks yapmam gerekeceğini düşünmüştüm."

Ona yan gözle baktım, onu komik bulmadığımı açıkça belli ettim.

Luca kıkırdadı. "Tamam. Kaos'un mizah anlayışı yok ve belki biraz homofobik. Anladım."

"Homofobik değilim. Sadece patronumu becermekle ilgilenmiyorum."

Luca sırtıma bir şaplak attı. "Aferin sana. Bu tür bir tavrı severim. şimdi gel de bu planları gör. Sana neler olduğunu göstermek istiyorum."

Beni bir çalışma tezgahına çağırdı ve üzerinde restoranın kabaca çizilmiş ama tanınabilir bir taslağı bulunan büyük bir kağıt açtı. Luca kulağının arkasından kalemi çıkardı ve dikdörtgen haritanın ön tarafına daireler çizdi. "Masalarımız burada olacak. Ön pencerenin hemen önünde, böylece yoldan geçen ya da arabayla geçen herkes, senin yaratacağın muhteşem yemekler karşısında herkesin ağzının suyunun aktığını görebilecek. Yemek salonunu mutfaktan ayıran bu duvarı zaten kurduk ve bir duvar resmi sanatçısı çağırıp herkesin fotoğraf çekilmek isteyeceği bir şey yaratmasını sağlayacağız. Buranın sosyal medyada olabildiğince popüler olmasını istiyorum. İnsanların TikTok ve benzeri platformlarda bundan bahsetmesini istiyoruz, değil mi?"

Omuz silktim. "Bu konulardan hiç anlamam. Ben sadece yemek yaparım."

"Tabii. Ama artık bu yerin ortağısın. Bu yer için planladığım her şeyi sana anlatmam adil olur."

Kahretsin. Aptalca davranıyordum. Elbette olan biten her şeyi bilmem gerekiyordu. Artık Simon'ın yerinde yaptığım gibi mutfakta saklanamazdım. Luca'ya başımı salladım. "Evet, tamam. Devam et."

"Mutfak senin alanın olacak. Her şey son teknoloji olacak."

O daha fazla fikir karalarken ve çeşitli şeylerin yerlerini işaretlerken omzunun üzerinden izledim.

Binanın arka kısmına açılan iki ağır ahşap kapıyı simgeleyen çizgileri işaret ettim. "Ve burası etkinlik salonu mu?"

Luca güldü. "Tabii. En azından kağıt üzerinde öyle yazıyor."

Ona dikkatle baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Omzunu duvara dayadı. "Psychos'u duydun mu hiç?"

Kaşlarımı çattım. "Saint View'daki o ucuz bar mı? Evet, duydum." Saint View'da beş dakikadan fazla yaşamış olan herkes muhtemelen Psychos hakkındaki söylentileri duymuştu.

"Hiç oraya gittin mi?"

Burun kıvırdım. "Ölmek mi istiyorum sanki? O barın sahibi Slayers'ın başkanı ve ailesi. Onlar benim en büyük hayranlarım sayılmazlar."

Luca geniş göğsünü kollarını kavuşturdu. "O zaman ayda birkaç gece seks kulübüne dönüştürdüklerini görmedin mi?"

"Gördün mü? Hayır. Sadece davetliler girebiliyor, değil mi? Slayer'larla en dikkat çekici karşılaşmam, beni bodrumlarında esir tuttukları zamandı. İyi halimden dolayı ceza indirimi almadım."

Luca bana baktı. "Siktir, gerçekten mi?" Sonra omuz silkti. "O zaman burayı daha çok seveceksin. Çünkü onların küçük seks kulübü onlara bir sürü para kazandırıyor. Ve açıkçası, ben de katılmak istiyorum."

Ona baktım. "Yani... ne? Burayı da seks kulübüne mi çevirmek istiyorsun?"

"Ding-ding-ding! Kazananımız belli oldu."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Luca omuz silkti. "Neden böyle bir şey hakkında şaka yapayım ki? Seks satar."

Ağzından çıkan sözlere inanamıyordum. Restoranım için aklımdaki plan bu değildi. Hiç de değil. Güzel bir şey istiyordum. Sessiz. İnsanların kaliteli bir yemek deneyimi yaşamak için geldikleri bir yer, Psychos'ta olduğu gibi yemek yiyip arka odada seks partisi yapmak için geldikleri bir yer değil. Hayır. Kesinlikle olmaz. "Burası Saint View değil, Luca! Providence güzel bir yer. Buradaki insanlar paralı ve... klas. Buna asla izin verilmez."

"Tabii ki hayır. Ama gizli bir seks kulübü, Psychos'un cazibesinin yarısıdır ve burada da durum aynı olacak. Şehir planlama komitesi ve aşırı duyarlılar bilmedikleri şeyden zarar görmezler. Dediğim gibi, kağıt üzerinde, arkadaki o alan bir etkinlik salonundan başka bir şey değil." Planları rulo haline getirdi ve açılmamaları için etraflarına lastik bant taktı. Onları avucuna vurarak bana bakıp sokağa doğru baktı, ağzında bir gülümseme belirdi. "Tabela geldi!" diye işçilere seslendi.

Kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve devasa tabelayı teslim eden iki adama, Luca'nın adamları tabelayı binanın önüne takana kadar yeni inşa edilen duvara dayamalarını söyledi. Tabela çok büyüktü, iki adamın taşınması gerekiyordu ve dikkat çekmek için tasarlanmış bir tasarımdı. Dar kapıdan geçtiler ve içeride daha fazla hareket alanı bulduklarında döndüler.

"Dalga mı geçiyorsun lan?" diye içimden küfrettim. "Bir restorana öyle isim veremezsin."

Ama Luca'nın çoktan koyduğu belliydi.

Sinners.

Restorana benim eski çetemizin adını vermişti. O isim, unutmak istediğim her şeyle bağlantılıydı. Geçmişteki hayatımla. Eskiden olduğum kişiyle. Slayers bunu asla kabul etmeyecekti. Ben oradan ayrıldıktan sonra, Sinners tekrar gölgelerin içine gömüldü, Slayers ise neşeyle yoluna devam etti, barlarını ve seks kulüplerini işletmeye devam etti ve Luca'nın söylediklerine inanacak olursak, bu işten büyük karlar elde etti.

Ama onların hala orada olduklarından şüphem yoktu. Luca için çalışıyorlardı.

Fırsatlarını bekliyorlardı.

Luca, tek bir basit kelimeyle çete savaşıını yeniden başlatacaktı. Yine de, onun lehine olan bir şey vardı, benim kafamda bir şey öne çıkmıştı. Seks kulübü için harika bir isimdi.

HAWK

Kara'nın ağaçların arasında koşarak uzaklaşmasını izledim ve içimden küfürler savurarak, hızla dönüp yatak odama geri döndüm. Çıplak olduğumu fark etmeden yatağıma sertçe çöktüm, ereksiyonum Kara'nın kalın bacaklarının arasında, ıslak amına yaslanmış olarak artık sıcak olmadığını protesto edercesine sallanıyordu.

Onun olduğunu fark etmemiştim bile. Uyanık bile değildim. Amber, Kiki veya diğer kadınların gece yarısı yatağıma gizlice girip, istediğim zaman sikimi sürmek için çıplak beklemelerine o kadar alışmışım ki. Sadece varsaymışım...

Lanet olsun. Göğüslerinin yumuşak ve diri olduğunu, Amber'ın sert, sahte göğüslerine hiç benzemediğini fark etmeliydim. Kalçasına dokunduğumda Kiki'ninkinden ne kadar farklı olduğunu fark etmeliydim. Kara, diğer kadınların sahip olmadığı tüm yerlerde yumuşaktı.

Daha iri kadınlarla pek ilgim olmamıştı. Kulüpteki tüm kadınlar, Queenie hariç, ki onu kesinlikle sikmeyecektim yoksa Aloha boynumu kırardı, zayıftı. Bu bir gelenek gibi görünüyordu. Aile günlerinde bile, küçük bir orduyu besleyebilecek kadar çok yemek varken, neredeyse hiç yemek yemiyorlardı, bu yüzden bu pek de şaşırtıcı değildi.

Onlar benim sikime dokunduğunda sertleşiyordum ve içlerine soktuğumda boşalıyordum, bu yüzden onların benim tipim olduğunu düşünmüştüm.

Ama şimdi tek düşünebildiğim, Kara'nın yumuşak vücuduna sarıldıktan sonra hala ne kadar sert olduğumdu.

"Siktir," diye küfrettim, ayağa kalkıp banyoya sendeleyerek gittim. Neredeyse sikimi ona sokacaktım. Eğer o benim adımı söylemeseydi, beni onun vücudunu okşarken hissettiğim yorgunluk sisinden uyandırmasaydı, bunu yapacaktım.

Duğu sonuna kadar açtım, fayansların üzerine soğuk su püskürttüm ve sonra altına girdim, ereksiyonumun geçmesini dileyerek.

Ama işe yaramadı. Lanet şey hala zonkluyordu. Kara için.

Beni mastürbasyon yaparken izleyen küçük kilise faresi için. Hiçbir kadına izin vermediğim halde bütün gece benim yatağında uyuyan kadın için. Ve benden çok korktuğu için beni uyandırıp cehenneme gitmemi söyleyemediğı için neredeyse tecavüz ettiğim kadın için.

Ereksiyonum geçti. Kusmuk boğazıma geldi ve ağzımı açıp su yudumlayarak onu yutmak zorunda kaldım.

Herkesin beni pislik olarak görmesi hiç umurumda değildi. O rolü oynayabilirdim ve iyi de oynardım.

Zeki bir pislik olduğumu biliyordum. İnsanları kızdırıyordum ve sonuçları umursamıyordum.

Rebel'in bana taktığı bir sürü isim vardı ve hiçbirini beni rahatsız etmiyordu, çünkü yaptığım hiçbir şeyin gerçekten o kadar kötü olmadığını biliyordum.

Bugüne kadar.

Bugün Kara'dan geri veremeyeceğim bir şeyi almaya çok yaklaştım.

Bu beni dünyanın en büyük pisiğı yaptı.

Suyun soğukluğundan çok kendi davranışlarımdan dolayı kemiklerime kadar üşüdüm ve suyu kapattım. Bir havlu buldum ve vücudumu ve kısa kesilmiş saçlarımı sertçe ovuşturdum, sikimi acıyana kadar en sert şekilde ovuşturdum.

Kapımın dışında yerleşke canlanmaya başlamıştı, ben de kot pantolon, kapüşonlu sweatshirt ve iş botları giydim. Banyo dolabının arkasından temizlik malzemeleri kutusu buldum.

Adaylar, tuvaletleri açmak, çamaşır yıkamak ve mutfakları temizlemek gibi angarya işleri yaparlardı. En boktan işleri onlara verirdik, hangilerinin çenesini kapatıp işi yapacağını, hangilerinin sızlanıp ağlayarak annelerine koşacağını görmek için. MC hayatı onlara göre değildi.

War ve benim için de durum farklı değildi, sırf kulübün kurucularının çocuklarıydık diye.

Uzun zamandır aday değildim ve bunu hiç özlememiştim. Susmak ve bana söyleneni yapmak bana hiç uymamıştı.

Ama şimdi ihtiyacım olan her şeyi topladım ve yatak odamın kapısını açtım.

Kara, önünde bir kase mısır gevreği ile barda oturuyordu.

Gözlerim onun gözlerine çarptı ve ona yaptığım her şeyin hatırası, her biri pişmanlıkla kaplı olarak, bir anda geri geldi.

Özür dilemeyi seven biri değildim. "Özür dilerim" dediğimi hatırlayamadım bile.

Ama o anda bu kelimeler neredeyse dudaklarımdan dökülüyordu. Çünkü hayatımda, o sabah Kara'ya yaptıklarımdan daha fazla pişman olduğum bir şey olmamıştı.

Ice kulaklıklarını çıkardı ve bana bir mısır gevreği kutusu salladı. "İster misin? Bir kase daha alayım."

Gözlerimi Kara'dan isteksizce ayırdım. En azından geri dönmüştü. Bana bakamasa da, en azından ormanda körü körüne koşmuyordu. Eninde sonunda çitlere çarpacaktı. Uzun eteği ve ayakkabısız haliyle çitleri aşması ya da üzerinden atlaması imkansızdı, ama yine de orada olmadığına sevindim. Ben kalmasam da onun burada olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. "Hayır. Savaş'ın eski kulübesine gidip tamir edeceğim."

Ice kaşlarını çattı ve mısır gevreği kutusunu yere bıraktı. "Diğer adaylar ve ben, hepsi uyanınca oraya gideceğiz. Bize bir gün verin, halledelim."

Kafamı salladım, hala Kara'nın o lanet koltukta titrediğini hatırlıyordum çünkü adayların ona bir battaniye getirmek gibi basit bir şeyi bile yapacağına güvenemiyordum. Haftalar önce onlara o kabini temizlemelerini söylemişim ama beni dinlememişlerdi. Ice, sanki mantıksız davranan benmişim gibi davranıyordu ve bu beni çok kızdırıyordu. "Bunu yapma şansın vardı ama yapmamayı seçtin. Onlara başka bir şey yaptır. Açıkçası, bir şeyin yapılmasını istiyorsam, kendim yapmam gerekiyor."

"Emin misin?" diye sordu Ice, lanet olası işini yapmadığı için uygun bir şekilde suçluluk duyarak. "En son oraya gittiğimde oldukça kirliydi. Ne zamandır temizlik yapmadın? mutfak ve banyo

muhtemelen her ikisi de iyice temizlenmelidir. Uzun zamandır kimse orada yaşamıyor.”

Ona sert bir bakış attım, temel görevleri yerine getiremediğimi ima etmesiyle daha önce hissettiğim sinir daha da arttı. Kara tam orada oturmuş, tüm bu lanet olası konuşmayı dinliyordu. En son istediğim şey, onun benim işe yaramaz olduğumu düşünmesiydi. "Bu yüzden yıllardır burada takılıyorsun ama hala adaysın. Ne zaman susman gerektiğini öğren. Temizliği biliyorum."

Ratchet, uykudan dolayı saçları dağınık bir şekilde yanımıza geldi. "Ne dedin? Hawk temizlik mi yapıyor?" Kaşık uzanırken kıkırdadı. "Biraz sonra aşağı inip tuvaleti fırçaladığın videoyu çekeceğim."

Ona orta parmağımı gösterdim, beni kararlı bir şekilde görmezden gelen Kara'ya son bir kez baktım ve tuvaletin gördüğüm en kirli tuvalet olmasını umdum.

Çünkü Kara için bir yeri temizlemek benim cezamsa, en azından bunu hak etmeliyim.

Ormana doğru ağır adımlarla yürüdüm, normalde buraya geldiğimde kullandığım yolun karşısındaki yapraklarla kaplı yolu seçtim. Bu yol, War'ın bir zamanlar yaşadığı eski kulübeye çıkıyordu, kadının sürekli hamile bırakan, karısının sözünden çıkamayan bir aptal haline gelmeden önce. Gerçi adil olmak gerekirse, bu Bliss'in herhangi bir partneri de olabilirdi. Hangi çocuğun hangi babanın olduğunu sormaya niyetim yoktu. İkisi de War'a baba diyordu, yeni bebek de öyle diye tahmin ediyordum, bu yüzden biyolojik olarak onun olup olmadığı pek önemli değildi.

War burada yaşarken kulübe çok daha güzeldi. Artık kulübeyi sadece, kalacak bir yer isteyecek kadar cesur olan yalnız kurtlar kasabaya geldiğinde ya da diğer şubelerden Slayers üyeleri benimle ve War'la iş konuşmak için kasabaya geldiğinde kullanıyorduk.

İş görüşmeleri sadece birkaç saat sürerdi, geri kalan zaman ise içki içmek, sevişmek ve parti yapmakla geçerdi. Sonunda, bazen ertesi gün, bazen haftalar sonra, kendilerini motosikletlerine sürükleyip gittiklerinde, geride bıraktıkları dağınıklık beni her zaman sinirlendirirdi.

Diğer şubeleri asla geri çevirmedik. Tüm Slayer'ların kardeş olduğu kanunlarımızda yazılıydı. Ama bazıları, iğrenç oldukları ve her yere pisliklerini bırakıp temizleme işini adaylarımıza bıraktıkları için, evime asla almaktan mutluluk duyacağım kardeşler değildi.

Kulübenin merdivenlerini tırmanırken, ahşap döşeme ağırlığının altında gıcırdayordu. Kapı açıldığında, neredeyse arkamı dönüp geri çıkacaktım. O sabah Kara ile işleri fena halde batırmasaydım, kesinlikle öyle yapardım.

Bütün yer bayat sidik, bok, vücut kokusu ve küflü yemek kokuyordu. Kokudan öğürerek ana odayı, yatak odasını ve banyoyu dolaştım, tüm pencereleri açarak temiz hava girmesini sağladım.

Banyodaki pisliğe bakarak dehşetle kusmak üzereydim.

Tamamen temizlik delisi değildim. Ama artık yirmi yaşında bir çocuk değildim ve tıbbi olan ilgim beni birçok mikrop ve bakteri labirentine sürüklemişti. Bazı şeyleri öğrendikten ve daha da kötüsü, bazı fotoğrafları gördükten sonra, her şeyi temiz tutmak istersiniz. Yetişkin erkekler nasıl böyle bir pislik yapıp sonra da sanki hiçbir şey olmamış gibi bisikletlerine binip kapıdan çıkabilirler?

"Sizi domuzlar," dedim, öğürme nöbetleri arasında. Cebimden, bisiklet sürerken ağzıma böcek girmesini önlemek için kullandığım bandanayı çıkardım, ama şimdi bu odadaki kokuyu biraz olsun engellemesini umuyordum.

Önce tuvalet temizlenmeliydi. Oraya bir sürü temizlik maddesi sıktım, fırçayı buldum ve sonra dizlerimin üzerine çöküp işe koyuldum.

Arkamdan küçük bir çığlık geldi.

Hızla arkama döndüm ve Hayley Jade ile göz göze geldim. Gözlerimi kısarak arkasına baktım, yanında bir yetişkin var mı diye, ama kimseyi göremedim. "Burada ne yapıyorsun, evlat? Annen nerede?"

Cevap vermedi, ama yüzü buruşmuştu.

Onu suçlayamazdım. Benimki de öyle olduğundan emindim. "Burası kötü kokuyor, değil mi?"

O da başını sallayarak, koluyla burnunu ve ağzını kapattı.

"Evet, katılıyorum. Sen gerçekten ana eve geri dönmelisin. Bu, senin gibi küçük bir kızın görmesi gereken bir şey değil."

Hiçbir şey söylemedi, sadece ilgiyle kulübeyi inceledi. "Yeni evini görmeye mi geldin? Şu anda pek hoş görünmediğini biliyorum ama bana birkaç saat ver, burayı tanıyamayacağın kadar güzel hale getireceğim."

Hayley Jade başını bir yana eğdi ve bu sefer yüzünü buruşturduğunda, tiksinti değil, inanamama ifadesiydi.

Tanrım, neden kimse benim bu kadar basit bir şeyi yapabileceğimi düşünmedi? "Hey! Ben temizlik yapabilirim! Neden kimse benim temizlik yapabileceğimi düşünmüyor?"

Hayley Jade cevap vermedi, ama kulüp binasına geri dönmek için de hiçbir hareket yapmadı.

Omuz silktim. "Peki. Kal. Neyse ne. Sen de cezalandırılmayı seviyorsan, bana ne fark eder ki? Yapacak bir iş ister misin?"

Küçük sarışın kafasını salladı.

"Aferin sana, evlat. En azından adaylar gibi tembel bir pislik değilsin. Bunu çoktan yapmaları gerekirdi." Ne dediğimi fark ettim. "Oh, lanet olsun. Yani, tatlım. Kahretsin. Senin önünde küfür edebilir miyim? Bunun için yeterince büyük müsün?"

Cevap vermedi.

"Evet, muhtemelen değil, değil mi? Sen gerçekten konuşmuyorsun, değil mi?" Hala cevap yoktu.

Omuz silktim. "Tamam, bunu saygıyla karşılıyorum. Lanet olsun, ikimiz için de yeterince konuşuyorum. Kahretsin! Yani, lanet olsun, lanet değil. Lanet olsun." İç geçirdim. "Pes ediyorum. Çok küfür ediyorum, evlat. Üzgünüm."

Şaşırtıcı bir şekilde dudakları kıkırdamaya başladı.

Tuvalet fırçasını porselenin üzerinde gezdirdim. "Demek gülümseyebiliyorsun, ha?"

Yüzündeki gülümseme anında kayboldu.

Ona başımı salladım. "Hayır, hayır. Çok geç. Zaten gördüm."

Gülümseme tekrar dudaklarına yayıldı ve içimi bir memnuniyet kapladı. Gülümsemesi Kara'nınkine gerçekten çok benziyordu.

Kara'nın bana yakın zamanda gülümseyeceği de yoktu.

Ben olmadan ben sağlamadan herhangi rehberlik
Hayley Jade buldu kulüp evinden
getirdiğim temizlik arabasında bir çöp torbası buldu ve çevik
parmaklarıyla onu sallayarak kabinin etrafında dolaştı, boş bira
şişelerini ve açılmış cips poşetlerini topladı.

Onu bir saniye izledim, onu durdurmalı mıyım diye düşündüm,
ama ne de olsa iyi iş çıkarıyordu ve geldiklerinden beri ilk kez
gülümsüyordu, onu durdurmaya ne hakkım vardı ki?

Sessizce temizlik yaptık, ikimiz de aynı alanda çalışıyorduk, ben
aklıma gelen rastgele saçmalıklarla sessizliği dolduruyordum.
"Avustralya'nın ay'dan daha geniş olduğunu biliyor muydun?"

Hayley Jade'in gözleri bu söz üzerine büyüdü ve temizliği bırakıp
bana baktı, ben de başka bir gereksiz bilgi verdim. "Karidesleri bilir
misin? Kalpleri kafalarındadır. Garip, değil mi?"

Bana çöp dolu çantayı getirirken bir süre bunu düşündü.

"Senin için bağlamamı ister misin?" O

başını salladı.

Çantayı aldım ve ucunu düğümledim. "İşte oldu." "Teşekkür..."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve eliyle ağzını kapattı, gözleri birdenbire
dehşetle doldu.

Konuşmak onu açıkça korkuttuğuna göre, durumu daha da
kötüleştirmek istemediğimden, duymamış gibi yaptım. "Tembel
hayvanların nefeslerini yunuslardan daha uzun süre tutabildiklerini
biliyor muydun?"

Küçük bir rahatlama nefesini bıraktı ve çantayı kulübenin ön
verandasına taşıdı.

Küçük bedeninin ağır çantayla mücadele ettiğini izledim.
Konuşmaması normal değildi. Çocuklar hakkında çok şey bilmeme
gerek yoktu bunu anlamak için. Rebel ve Bliss'in çocukları
durmadan konuşuyorlardı, yirmi dört saat, yedi gün boyunca.
Sürekli gevezelik bitmek bilmiyordu ve beni delirtiyordu.

Ama Hayley Jade'in sessizliği daha da kötüydü. Sinir
bozucuydu. Ama benimle konuşmuştu.

Belki onu biraz daha konuşturabilirdim.

Banyo ve mutfak parlatana kadar, Hayley Jade oturma odası ve yatak odasındaki çöpleri temizlemeyi neredeyse bitirmiş ve yüzeyleri silmişti. Duvara yaslanıp odayı gözden geçirdim. Sonra ona elimi uzattım. "Çak bir beşlik. İyi iş çıkardın."

Bana gülümsedi ama avucunu benimkine değdirmeydi.

Ona kaşlarımı çattım. "Beni öylece bırakacak mısın? High five yok mu?" Başını bir yana eğdi, sonra şaşkınlıkla salladı.

"Tanrım," diye mırıldandım. "Sana temizlik yapmayı öğretmişler ama high five yapmayı öğretmemişler mi? Bu çok üzücü."

Küfürlerime gülmesini sakladı.

Elini tutup benimkine vurdum. "Bu high five. 'Aferin' anlamına geliyor."

Bana gülümsedi.

Siktir. Bu, gördüğüm en sevimli şeydi.

"Hadi. Şimdilik işimiz bitti. Ana eve geri dönelim."

O başını salladı ve ben de çöp dolu iki siyah çöp torbasını alıp omzuma attım. Yolda ona daha fazla rastgele bilgi verdim. "Mavi balinanın dilinin bir bebek fil kadar ağır olduğunu biliyor muydun?"

Bunların hepsi, gerçek dünyaya katılmak istemeyen bir çocukken kendimi oyaladığım gereksiz, aptalca şeylerdi. Gerçek dünya berbattı. Garip şeyler düşünmek, onu biraz daha az berbat hale getiriyordu.

Kulüp binasına geri döndüğümüzde Queenie ve Aloha kulübün önünde duruyorlardı ve Queenie elini kalbinin üzerine koydu. "Tanrım, küçük kız. Nerelerdeydin? Tanrıya şükür annen kanepede uyuyakalmış ve senin kaybolduğunu fark etmemiş."

Hayley Jade itaatkar bir şekilde başını eğdi.

Bu beni rahatsız etti.

"Kayıp değildi." Çantaları kulübün uzak köşesindeki çöp konteynırına attım. "Benimle birlikteydi. Değil mi, Hayley Jade?"

Hızla başını salladı ama yine de gözlerini kaldırmadı.

Queenie, çocuğun nerede olduğu konusunda paniğe kapılmadığı için bu sefer daha yumuşak bir sesle tekrar denedi. "Oyuncaklarla oynamak ister misin? Bugün başka çocuk yok, hepsi senin olacak."

Hayley Jade bana baktı.

Onun ifadesini anlamaya çalıştım, ama çocukları okumayı bilmiyordum. Oyuncaklara dokunmuyordu, bu yüzden tek başına oynamak istemediğini düşündüm.

"Kasabaya gidip kulübe için yeni çarşaf ve yastık alacağım." Kara bir daha asla köpek battaniyesinin altında uyumayacaktı. Benim yatağım da uyuyamazdı, çünkü bana güvenilemeyeceği açıktı. Burada hiçbir şeyi yoktu. Ne giysi, ne iç çamaşırı, ne de tuvalet malzemesi. Belki ben de oradayken bu tür şeyleri bulabilirdim.

Hayley Jade'e baktım. "Gelmek ister misin?"

Yüzünde yayılan sevimli gülümseme, gelmek istediğini gösteriyordu.

Queenie kaşlarını çattı. "Uh, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Kara uyuyor. Kanepede otururken uyuyakalmış, zavallı şey. Zorlu birkaç gün geçirdi."

"O zaman Hayley Jade ve benim onu biraz dinlendirmemiz için daha da iyi bir neden var, değil mi, evlat?"

O da heyecanla başını salladı.

Queenie başını salladı. "O çocuğu motosikletine bindiremezsin, Hawk."

Onu aşağılayan bir bakışla baktım. "O kadar aptal mı görünüyorum?" "Evet," diye cevapladı Aloha sırıtarak.

Ona orta parmağımı gösterdim ve Hayley Jade'e baktım. "Hadi. Gidelim." İçgüdüsel olarak ona elimi uzattım.

Ne yaptığımı düşünemedim, onun küçük parmakları benimkini sardı. Sıcak ve sıkıca parmaklarımı kavradı.

"Hawk'ın bir kız çocuğunun elini böyle tutacağını milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi," diye Queenie, ben arkamı döndüğümde Aloha'ya fısıldadı.

Aloha da aynı sessizlikle cevap verdi. "Daha önce Kara'nın kızını tutma fırsatı olmamıştı."

"Duydum," diye cevap verdim. Minibüsün kapısını açtım, Hayley Jade'i yolcu koltuğuna kaldırdım ve emniyet kemerini göğsüne taktım.

"O zaman bana onun yanıldığını söyle," diye bağırdı Queenie. "Sen Rebel ve Bliss'in çocuklarından nefret ediyorsun."

Onlardan nefret etmiyordum. Sadece umursamıyordum.

Sürücü koltuğuna oturdum ve Hayley Jade'e baktım.

Saçları açıktı, ama onunla ilgili diğer her şey bana Kara'yı hatırlattı.

Ve Kara'yı umursamamak her zaman çok zor olmuştu. Görünüşe göre, kızı da aynıydı.

HAYDEN

Luca'nın adamları, restoranın kapısının üzerine Sinners tabelasını asmak için sadece otuz dakika harcadılar ve bir saat içinde, cam pencerenin altına bir çıkartma yapıştırdılar.

"Beğendin mi?" diye sordu Luca, adamlarından biri kazıyıcıyla hava kabarcıklarını giderirken. "Orada senin adın yazıyor."

Gerçekten de öyleydi. Etiket çok büyüktü, dükkanın ön camının tüm uzunluğunu kaplıyordu, adım ve "baş aşçı" yazısı herkesin görebileceği şekilde basılmıştı. Luca'ya baktım. "Ben sadece sözleşmeleri imzaladım."

Luca sırtıma yumruk attı. "Evet, ama ilk konuşmamızdan beri bunu yapacağını biliyordum. Bunu bir hafta önce bastırdım. Sen gelene kadar bekledim, sonra adamlara bunu takmalarını söyledim."

Bunu bu kadar çok istediğim için kendimden nefret ediyordum, çünkü bunu çok açık bir şekilde belli etmiştim. Ama inkar edilemez bir gerçek vardı ki, Luca bana istediğim her şeyi gümüş tepside sunuyordu. Kafamda uyarılar çınlasa da, özellikle de arka odayı yeraltı seks kulübüne çevirme planlarını gördükten sonra, şikayet edemedim.

Tek yapabildiğim, restoranın ön cephesindeki ismime aptalca sırtıtmaktı. En azından kısmen benim olan bir restoran.

İçimde gurur kabardı.

"Beğendin mi?" dedi Luca, soru değil de daha çok bir ifade olarak.

"Bayılıyorum," diye itiraf ettim. Ona bir göz attım. "Bu yerin başarılı olması gerekiyor."

"İkimiz de istiyoruz. Buranın yüzde doksanı benim, unuttun mu? Sen para kazanmazsan, ben de para kazanmam. Bu yeri faaliyete geçirip iyi para kazanmazsak, banka üç ay içinde bizi buradan çıkaracak. Bu lanet binaya ne kadar para ödediğimi biliyorsun

İyi bir bina ama ucuz değildi, ipotek de öyle."

Başımı salladım, bankalar, ipotekler ve ödemelerin gerçekliği omuzlarıma çökmüştü. "Bu kulüp fikri hakkında daha fazla konuşmalıyız..."

Luca gülümsedi. "Planlar masada duruyor, ama diğer işlerimi kontrol etmem gerekiyor. Yarın olur mu?"

Zaten geç olmuştu. Etrafımızdaki dükkanlar kapanmaya başlamıştı ve Luca'nın adamları kamyonlarını çoktan yüklemiş, günü bitirmeye hazırdı.

Benim gidecek başka yerim olmadığı için oyalanmaya devam ettim.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, Luca cebinden basit kahverengi bir ip ile birbirine bağlanmış bir anahtar takımı çıkardı. "Ne kadar istersen kal. Onu ayağa kaldırırsan kadar buralarda olacağım, ama burası artık senin. Sonuçta pencerede senin adın yazıyor."

Luca anahtarı avucuma bastırıp parmaklarımı onun etrafında kapattığımda içimi bir heyecan kapladı.

Benim.

Bu benimdi, en azından bir bakıma.

Luca ve diğerlerini el sallayarak uğurladım ve içeri geri döndüm, orada aptal gibi duruyordum. Dışarıdaki cadde, kapanan mağazalardan son dakika alışverişlerini yapan insanlarla doluydu ve tek düşünebildiğim, her gün bu saatte bizim dükkânın açılış saatleri olduğuydu. İnsanlar güzel kıyafetleriyle gelip, maître d'nin onları masalarına götürürken arkadaşlarıyla gülüp eğleniyorlardı. Garsonlar, müşteriler geldiğinde içecekleri getirip onlara taze, modern menüler sunuyorlardı. Her yemeği özenle hazırladığım menüler. İçimde heyecan kabardı ve kat planlarını tekrar inceledim.

Luca'nın arka taraftaki dikdörtgen odaya "seks kulübü" yazdığı notu gözüme çarptı ve iç geçirdim, ama bu sefer içim biraz daha hafifti.

Restoranlar her zaman başarısız olurdu. Bunu biliyordum.

Bu seferki farklı olacaktı. Bu, gelirimizi başka bir şeyle desteklememiz gerektiği anlamına geliyorsa, kim olduğum ki şikayet edeyim?

Luca birçok yasadışı işe bulaşmış olabilir, ama kardeşim ödevini yapmıştı. Luca ayrıca birden fazla köklü, yasal iş de yürütüyordu.

Eğer bir seks kulübüne ihtiyacımız olduğunu söylüyorsa, belki de bir seks kulübüne ihtiyacımız vardı.

Ben sahneye çıkmak zorunda olmadığım sürece, Luca arkada istediğini yapabiliirdi ve ben de mutfakta kendime bakardım.

İnsanlara atıştırmalıklar hazırlayabilirdim. Bir seks partisi düzenlemek kesinlikle iştahlarını açardı.

Kendi kendime kıkırdadım.

"Günahkarlar!" diye bağırdı biri ön taraftan. Ardından temiz cam pencereye yumruk atma sesi geldi. "Sen... ciddi misin, Chaos?"

Yukarı baktım ve inledim.

Hawk cam pencereden bana öfkeyle baktı. Bir eliyle, altında gururla adımın yazılı olduğu tabelayı öfkeyle işaret etti. Diğer eliyle küçük bir kızın parmaklarını tutuyordu. "Günahkarlar!" diye tekrar bağırdı. "Gerçekten mi?"

"Hey, ne biliyorsun sen. Okuma biliyorsun," diye karşılık verdim.

Onu kızdırmak aptalca bir hareketti belki, ama ben sinir bozucu insanlara tahammül edemezdim ve Hawk da en sinir bozucu olanıydı. Providence'ın ortasında kaldırımda durup, sanki ebeveynleriyle tartışan bir ergen gibi bağırması da bunu kanıtlıyordu.

Hawk kapıya doğru fırladı, çocuk da onun peşinden koştu.

Onun içeri girmesini engellemedim. Silahsız olduğunu düşünecek kadar aptal değildim, ama kızı yanındayken ne yapabiliirdi ki? Beni vuracak mıydı? Sanmıyordum. Hawk bile o kadar aptal değildi. Ama bazen öyle davrandığına yemin edebilirim.

Küçük sarışın kıza baktım ve sonra bakışlarımı tekrar babasına çevirdim. "Çocuğun olduğunu bilmiyordum."

"Yok," diye hemen cevap verdi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Farkında mısın bilmiyorum ama elinde küçük bir çocuk var."

"O benim değil."

Kıza baktım. "O zaman çok şanslısın. Ben de onun gibi bir baba istemezdim."

Hawk kızın önüne geçerek onu benim görüşümden engelledi.
"Onunla konuşma lanet olası."

Kıkırdadım. "Lanet mi?"

"Küfürlü konuşmalara alışık değil." "O zaman kesinlikle senin çocuğun değil."

"Dediğim gibi."

Onu kot pantolon ve kulüp ceketı dışında başka bir şey giyerken görmeye alışkın değildim. Eşofman altı ve kapüşonlu sweatshirt giymiş, saçları benimkinden daha kısa ve düzgün olan o, kızıyla dışarı çıkmış bir baba gibi görünüyordu.

Bu görünüm ona yakışuyordu.

Farkındalık içimi kapladı ve ikimizin de rahatsız edici derecede uzun bir dakika boyunca hiçbir şey söylemediğini fark ettim.

Geçen seferki gibi tuhaf ve geveze davranmaya başlamadan önce sessizliği bozdum. "Gerçekten bir şey mi istiyordun, Hawk? Yoksa geçen gün olduğu gibi bana bakmaya devam mı edeceksin?" Gözlerinin çıplak vücudumda dolaşıp sikime odaklandığı anı hala hafızamda tazeydi.

O burun kıvırdı. "Kendini övme. Sana bakmıyordum."

Yalancı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Hayır mı? Sen benim..." Orada bir çocuğu olduğunu hatırladım ve gülümsemeye öksürdüm. "Salamı mı?"

"Salamı mı? Kendini övme. Senin domuzunu kastediyorsun." Hawk kıkırdadı.

Onun alanına girecek kadar yaklaştım, çünkü bunun onu rahatsız edeceğini biliyordum. Onun zar zor gizlediği homofobisini ortaya çıkarmaktan zevk alacak kadar kindardım. "O zaman yutmakta sorun yok, değil mi?"

Hareketsiz kaldı, ona çok yakındım, yüzündeki ifadeyi göremedim ama sesindeki titremeyi duydum.

Bir an için, bunun benim için diz çökmenin nasıl bir şey olacağını düşündüğü için mi olduğunu merak ettim.

Aynı anda, bu düşünce beni şaşkınlık ve heyecanla doldurdu.

Ama o beni itti ve Luca'nın planlarını serdiğim masaya eğildi.

Ne gördüğünü anlayınca içim cız etti.

Onun benim için diz çökmesini düşünmekle o kadar meşguldüm ki, seks kulübü planlarının orada, gözümün önünde olduğunu hatırlamadım.

Burnunu burnuma dayadı. Neredeyse aynı boydaydık ve benzer vücut yapılarımız vardı, ama gözleri öfkeyle parlıyordu. "Burayı bir..."

Öksürdüm ve bize büyük gözlerle bakan, her kelimeyi dinleyen çocuğa baktım.

Hawk, yalnız olmadığımızı hatırlayarak yarım adım geri çekildi ve tekrar denedi. "Burayı bir... çilek kulübüne mi çeviriyorsun?"

Boğazımdan bastıramadığım bir kahkaha çıktı. "Seni mutlaka davet edeceğim. Tek kişilik çilekler, grup çilekleri olacak." Ona imalı bir bakış attım. "Erkek erkeğe çilekler özel bir lezzet olacak, sanırım. Tam da senin çilek zevkine uygun, değil mi?"

Ama görünüşe göre Hawk mizah anlayışını kaybetmişti. Gözleri karardı. "War ve ailesinin Saint View'da Psychos'un sahibi olduğunu biliyorsun. O kulüp onların geçim kaynağı."

Omuz silkтім. "Duydum. Ama Psychos'un dostça bir rekabete karşı çıkmayacağından eminim, değil mi?"

Başını salladı, önceki eğlenceli hali tamamen kaybolmuştu. "Ateşle oynuyorsun Chaos. Rakip bir kulüp kuruyorsun. Adını Sinners koyuyorsun. Artık bu işin içinde olmadığını söyleyen bir adam için, geri dönmek istediğin çok açık."

Hiçbir şey söylemedim.

Çünkü uyarısı haklıydı.

Beş yıl boyunca bu işten çıkmaya çalıştım. Bir hafta içinde, kendimi tekrar bu işin içine attım.

Yine de durmak istemiyordum. Uzun zamandır ilk kez kanım vücudumda dolaşıyordu. Kalbim sadece beni hayatta tutmak için değil, başka bir amaç için atıyordu.

Bunu istiyordum. Hawk ve War'ın dostça bir rekabetten korkmalarına rağmen vazgeçmeyecektim.

"Davetiyeler postayla gönderilecek," diye söz verdim diğer adama, geri adım atmayı reddederek.

O, pişmanlık duyuyormuş gibi başını salladı. "Senin cenazen."
Çocuğa baktı. "Hadi, Hayley Jade."

Küçük kızın adını duyunca donakaldım. Hawk bir adım geri attı, ama ben omzunu tutup onu döndürdüm.

"Adı Hayley Jade mi?"

Hawk cevap vermek için ağzını açtı, sonra hemen kapattı.

Cevap vermedi, sadece çocuğu kucağına aldı ve kapıya doğru yürüdü, sanki fazla konuştuğunu fark etmiş gibi.

Hayley Jade omzunun üzerinden beni izliyordu, büyük kahverengi gözleri annesine o kadar benziyordu ki, kime ait olduğunu Hawk'ın onayına gerek kalmadı.

O, Kara'nın kızıydı.

Saint View'daki boktan, harap bir evin zemininde doğurduğum kız.

Benim adımları vermiş olduğu kız, benim olmasa da.

Saçmalık, o benim değil ki. Onu doğurduğum günden beri benim. Annesi de öyle.

Bu düşünceler beni o kadar sert vurdu ki, sanki karnıma fiziksel bir darbe almış gibiydim, hiç beklemediğim bir yumruk gibi.

Ama beklemeliydim.

Kara, beş yıldır bir kadına dokunmamamın sebebiydi. Kapıya koştum. "Kara geri döndü mü?"

Hawk, caddenin ilerisinde park etmiş beyaz bir minibüse doğru yürümeye devam etti.

"Hawk!" diye bağırdım.

Yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve küçük kızı koltuğa oturtup kapıyı kapattı.

Bana hiçbir borcu yoktu, ama ben bunu bilmek zorundaydım.

"Hawk! Benim hayatta olduğumu biliyor mu ki?"

Dönüp bana sert bir bakış attı. "O evli. Ve o çocuk senin kızın değil, senin adını almış olsa bile. Çok geç kaldın,

Chaos." Sesi daha da hüzünlü bir tona dönüştü. "Hepimiz çok geç kaldık."

Bunun ne anlama geldiğini sormama fırsat bile vermeden minibüse bindi ve motor gürültüyle çalışmaya başladı.

Onun uzaklaşmasını izledim ama uyarılarını dikkate almayı reddettim.

Çok geç kalmamıştım. Hayatımda istediğim her şey yoluna giriyordu.

Her şeye sahip olmak için tek ihtiyacım olan şey o küçük kızdı. Ve annesi.

KARA

Kafamın içinde bir ambulans sireni çınliyordu. Etrafımızdaki gökyüzü karanlıktı, ama kırmızı ve mavi ışıklar dışarıdaki karanlık, ıslak yolda yansiyordu.

Vücudumda ağrı hissediyordum. Birkaç gün önce tatlı kızımı doğurduğum için her yerim hassas ve ağrıyordu.

Ama ambulansın ön koltuğunda, babası direksiyonun başındaydı. Yüzü saf kötülükle çarpılmıştı. Silahı yolcu koltuğundaki adama doğrultmuştu.

Güm.

Silahın patlaması kulaklarımı sağır etti ve kollarımdaki minik bebek, yüzü kıpkırmızı olana kadar çığlık attı.

Bu, adamın göğsüne yayılan kanla uyumluydu. "Hayır!" diye bağırdım ve öne atıldım ama ona ulaşamadım.

Adam bana baktı. İyi bir adam olması gerekmiyordu.

Kötü şeyler yapmıştı. Onu doğrudan cehenneme gönderecek şeyler.

Yine de nazikti. Tatlıydı. Ben vazgeçmek istediğimde elimi tuttu ve tekrar denemem için beni ikna etti.

Hayatta olmamın tek nedeni oydu. Kızımın nefes alıp kollarımda olmasının tek nedeni oydu.

Onun ölmesinin sebebi bendim.

Ter içinde uyanarak birdenbire uyandım. "Hayden," boğazımdaki yumruyla mırıldandım.

Queenie, elinde kalın bir romantik romanla bana baktı. "Ne dedin tatlım?"

Kafamı salladım, birkaç kez gözlerimi kırıp kendime gelmeye çalıştım. Son beş yıldır defalarca gördüğüm rüyadan dolayı kalbim adrenaline çarpıyordu. O gün, kabuslarımda korkunç ayrıntılarla canlanıyordu, böylece onu asla unutamıyordum.

"Hiçbir şey." Yüzümü ovuşturdum, rüyada hissettiğim yorgunluk gerçek dünyada da beni takip ediyor gibiydi. Oda o kadar kalabalıktı ki, nasıl uyuyabildiğimi merak ettim. Queenie ve kitabı dışında, Ice ve diğer adaylar yuvarlak bir masanın etrafında oturmuş kart oynuyorlardı. Aloha ve Crow adını verdikleri bir adam barda oturmuş, sohbet ederken bira içiyorlardı. Kiki ve Amber telefonlarını çıkarmış, hoparlörlerden gelen tiz müziğe eşlik ederek dans ediyorlardı. Birisi adımını yanlış attığında gülüyorlar ve baştan başlıyorlardı.

Hayley Jade ortalarda yoktu.

Uykuya dalmıştım ve çocuğumun nerede olduğunu bilmiyordum. Panik beni sardı. "Nerede..."

Queenie uzanıp elini dizime koydu. "O iyi.

Hawk'la birlikte."

Queenie'nin sözleri kafamda yer etmeden önce, Hawk'ın adı içimi bir sıcaklık dalgasıyla kapladı.

"Neredeler?"

Queenie kaşlarını çattı. "Onu şehre götürdü."

"Ne!" Başımı salladım ve ayağa kalktım. Josiah'ın keskin tırnaklı parmaklarının kızımı yakaladığı düşüncesi beni dehşete düşürdü. Onun dışarıda olduğunu, onu benden almak için uygun anı beklediğini biliyordum.

Yine.

Erkekler onu hep benden aldı.

Önce babası, ambulanstaki o geceden kısa bir süre sonra.

Sonra Josiah.

Şimdi de Hawk.

"Hayır!" diye bağırdım, boğazıma kadar yükselen korku başka bir yere gidemediği için ve bir saniye daha daha fazla dayanamadığım için. "Hayır! O kasabaya gidemez. Josiah..."

"Josiah, o çirkin suratını görme şerefine nail olursam, lanet olası Tanrı'sıyla tanışacak," dedi Hawk kapıdan. Kollarında tuttuğu alışveriş poşetlerini yere attı ve kapı çerçevesine yaslandı, bakışları hemen benimkilere takıldı.

Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki canım acıyordu. "Nerede o?" Rüyamdan kalan panik vücudumu sarstı. Tek görebildiğim

Hayden'ı öldürdüğü gece Caleb'in siyah gözleri. Josiah'ın kızımı en yüksek teklifi verene satmak için planlar yaparkenki şeytani kahkahası.

Parmaklarımı Hawk'ın gömleğine geçirdim ve kumaşı yırttım. "Nerede o, Hawk? Kızım nerede? Onu benden alamazsın! Bir daha olmaz! Bir daha olmaz!"

Nefes alamıyordum. Boğazımı sıktım, cildimi tırmaladım, odada hiç hava yokken çaresizce nefes almaya çalıştım. "Lütfen!" diye yalvardım. "Lütfen, onu geri ver."

Hawk şok içinde bana baktı, büyük vücudu donmuş, benim çöküşümü ve acınası, ağlayan halimi izliyordu. Bana uzandı, ama dokunuşu ateş gibi yakıyordu ve ben çığlık atarak ondan uzaklaştım.

Sesi sakın kalmıştı. "Panik atak geçiriyorsun." Kafamı salladım, ciğerlerim nefes almak için çığlık atıyordu.

Bacağını işaret etti. "Nefes al, Kara. O burada."

Hayley Jade bacaklarının arkasından başını çıkardı, gözleri korkudan kocaman olmuştu, kollarında yeni mor ve pembe renkli bir tek boynuzlu at peluş oyuncak tutuyordu.

Bacaklarım tutmadı ve rahatlamış bir şekilde dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerim yaşlarla doldu. Ona dokunmak ve onun gerçekten orada olduğunu kendime kanıtlamak için kollarımı ona uzattım.

Orada donmuş gibi duruyordu, yüzü yere bakıyordu ve tüm vücudu titriyordu.

Kalbim milyonlarca parçaya bölündü.

Benden çok korkuyordu.

Onun annesi nasıl olunur bilmiyordum. Bu çok açıktı. Hangi çocuk kendi ebeveyninden korkar ki?

Queenie kaşlarını çattı. "Kara..."

Yüzümdeki çaresiz yardım çağrısını okudu ve iç çekerek kitabını bırakıp ayağa kalktı. Odanın diğer tarafına geçip Hayley Jade'i kucağına aldı.

Hayley Jade isteyerek gitti ve önceki gece yaptığı gibi başını Queenie'nin omzuna yasladı.

Sanki Queenie'nin kolları onun için tek güvenli yermiş gibi.

Queenie titrek kızımı odadan çıkarırken gözyaşlarım yine yanaklarımdan süzüldü. Queenie son anda bana bir bakış attı ve Hayley Jade'in kulaklarını kapattı. "Siz ikiniz sorunlarınızı çözmelisiniz." Hawk'a sert bir bakış attı. "Kara'nın izni olmadan onu götürmemeni söylemişim, ama sen hiç kimseyi dinler misin? Hayır, kesinlikle dinlemezsin."

Hawk'ın ona karşılık vermesini bekledim, çünkü onun azarlamayı iyi karşıladığını hiç görmemişim.

Ama tek kelime bile etmedi.

Queenie'nin bakışları bana kaydı. "Sen onun annesisin. Şu anda öyle hissetmediğini biliyorum, ama öylesin ve onun sana ihtiyacı var."

Arkasını dönüp koridordan uzaklaştı ve ikisini bir kez daha yatak odasına kapattı. Kapı yumuşak bir sesle kapandı, ama sanki yüzüme çarpmış gibi irkildim.

Ayağa kalkamadım. Tüm oda sessizliğe bürünmüştü, tüm gözler üzerimizdeydi, ama kendimi ayağa kaldıramıyordum. Beni ayağa kaldıracak hiçbir şey kalmamıştı içimde.

Tek hissettiğim üzüntü, keder ve saf korkuydu.

Bu, istediğim hayat değildi. Ama mutluluğu içeren bir hayatı hayal bile edemiyordum. Alice'in cesedi morgda soğuk bir şekilde yatarken olmazdı. Josiah dışarıda bir yerlerde, gölgelerde gizlenerek, beni eve götürmek için zamanını beklerken olmazdı.

Hayley Jade konuşmuyor ve benden o kadar korkuyor ki, beni değil, başkalarını tercih ediyor.

"Kalk," dedi Hawk sessizce.

Kalkamadım. Vücudum tamamen güçsüzdü, kaslarım çalışmayı reddediyordu.

"Kalk, Kara," dedi tekrar. Eğilip çenemi kaldırdı, böylece yeşil gözlerine bakmak zorunda kaldım.

Haklı olduğunu biliyordum. Orada yerde oturamazdım. Ayağa kalktım, ama o hala 1,80 metreden fazla boyuyla üzerimde yükseliyordu.

Alışverişlerini aldı, gözleri alev alev yanıyordu. "Benimle gel."

Karşı gelmeye ya da şikayet etmeye cesaret edemedim. Kulüp binasının önünde ona bağırarak ona büyük saygısızlık etmişim zaten. Onu takip ederek akşamüstü dışarı çıktım, güneş ufukta batıyordu ama

günün son ışınları ağaçların arasından yolu görebilmemiz için yeterliydi.

Başımı eğik tutarak yürüdüm, normalde olduğu gibi düz olmayan yolda adımlarımı dikkatlice atmaya özen göstermedim, çünkü bileğimi burkup düşsem ne önemi vardı ki? Başıma gelen her türlü acı ve cezayı hak etmiştim.

Onu ormandaki bir kulübeye kadar takip ettim ve merdivenlerden yukarı çıktım, beni neden buraya getirdiğini sorgulamadan.

Orası benim yerim değildi.

Sadece, haddimi aştığımı biliyordum. Herkesin önünde ona bağırıştım ve şimdi ona gösterdiğim saygısızlık yüzünden cezalandırılacaktım.

O benim kocam olmayabilir, ama bu kulübün başkan yardımcısıydı. Saygı gösterilmesini isterdi ve ben burada yaşadığım sürece ona saygı göstermek zorundaydım. Yerimi biliyordum.

Kapıyı açtı, çantaları kanepenin yanına attı ve ben de onu içeriye takip ettim.

Kapıyı arkamdan kapattığım anda bana döndü. "O da neydi öyle?"

Hiçbir şey söylemedim. Kendimi açıklamaya çalışmak Josiah'ı daha da kızdırırdı. Sessiz kalmak daha iyiydi.

Hawk'ın dediği gibi, kilise faresi gibi sessiz kalmak.

Vücudu öfkeden gerilmişti. "Kara, ben asla bir çocuğa zarar vermem! Ya da başkalarının ona zarar vermesine izin vermem! Beni ne tür bir canavar sanıyorsun?"

Onun sert ve keskin sözleri beni ürpertti.

Kabin içinde bir aşağı bir yukarı yürüyerek, kısa saçlarını elleriyle taradı. Aniden durdu. "Bak, Queenie onu almamamı söyledi. Ama lanet olsun, gülümsüyordu, mutluydu ve gelmek istiyordu. Sen uyuyordun. Queenie'ye, uyandığında sana nerede olduğunu söylemesini söyledim, böylece endişelenmeyeceksin. Belki de bu kötü bir fikirdi. Ama dışarıda olduğumuz süre boyunca sürekli elimi tuttu. Güvendeydi Kara. Josiah bir şey yapmaya kalkışsaydı, ona dokunamadan onu mezara gömerdim."

Onu aşağılamıştım. Bu çok açıktı. Erkekliğini sorgulamıştım. Sürüsünü koruma yeteneğini. Josiah böyle bir davranışı asla kabul etmezdi

ben de Hawk'ı bunu kabul etmediği için suçlamadım. "Cidden hiçbir şey söylemeyecek misin?" diye sordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Bana baktı, gözlerinin arkasında öfke parıldıyordu. "Neden özür diliyorsun?"

Bir gece akşam yemeğinde, Josiah, Hayley Jade'in bir gün kocasının onu güzel olmasını isteyeceği için kulaklarını deldirmesi gerektiğini söylediğinde ona soru sormuştum.

Yeni evlenmiştik. O zamanlar sadece ikimiz vardık, ikinci, üçüncü ve dördüncü eşler henüz hayatımızda yoktu. Masada karşımda oturmuş, kendi vücuduna ne yapacağına karar verme hakkının olması gerektiğini anlatıp durmama izin vermişti.

Onun gözlerindeki kararmayı göremeyecek kadar aptaldım. Onunla aynı fikirde olmamaya cesaret ettiğim için artan öfkesini.

Bana odama gidip pozisyonumu almamı söyledi, böylece kimin erkek kimin kadın olduğunu bana hatırlatabilecekti.

Kimin fikir sahibi olabileceğini, kimin olamayacağını.

Hawk güçlüydü. Bu kulübün başkan yardımcısıydı ve beni kolayca sokağa atabilirdi.

Josiah kapıların ötesindeydi. Karanlıkta saklanıyordu. Benim bu işi batırmamı bekliyordu, böylece beni eve götürüp kızımı satabilecekti.

Bunun olmasına izin
veremezdim. Yavaşça
ayakkabılarımı çıkardım.

Sonra gözlerimi Hawk'a dikip eteğimin altına uzandım ve külotumu indirdim.

Hawk, parmaklarımin arasında buruşmuş iç çamaşırını görünce tısladı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Titrek bacaklarla küçük kabini geçip tek yatak odasına girdim. Açık kapının ötesinde, diğer tarafta çarşafı olmayan bir kral yatak duruyordu.

Bu beni bir an duraksattı, ama Josiah her zaman beni yatakta istemişti ve ben başka ne yapacağımı bilmiyordum. Yatağın üzerinden sürünerek geçtim, böylece dört ayak üstünde diz çökmüş oldum, dizlerim ve ellerim yumuşak yatağa gömüldü.

"Bir kez söyledim, şimdi de cevap vermeni yalvarıyorum," diye Hawk arkamdan homurdandı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Özür diliyorum," dedim sessizce. "Sana soru sorduğum için özür dilerim. Bir kadının yapması gereken bir şey olmadığını biliyorum." Başımı yatağa eğdim, arkam hala havada kalmıştı.

Yüzümü koluma gömdüm ve diğer elimle arkama uzanarak eteğimi onun için kaldırdım.

Utanç ve aşağılanma yüzümü yakıyordu, ama Josiah eteğimin engel olmasına nefret ediyordu. Yine de beni tamamen çıplak görmek istemiyordu, çünkü aldığım kilolar onu tiksindiriyordu.

Hawk arkamdan boğuk bir ses çıkardı. "Ne oluyor lan, Kara?"

Ona bakmak için döndüm.

Onun dehşete kapılmış ifadesini görünce, hızla arkamı döndüm ve kendimi örttüm. Kendimi kucakladım ve yanlış bir şey yaptığımı anında fark ettim. Yine.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, utanç gözyaşları gözlerimin arkasına doldu.

Hawk, yatağın kenarına bir dizini koyup çenemi tuttuğunda yatak gıcırdadı. "Bunu söylemeyi kes! Sana özür dilemesi gereken benim! Ve sadece Hayley Jade'i aldığım için değil. Queenie bu konuda haklıydı, aptalcaydı ve sana sormadan onu almamalıydım."

Hızla başımı salladım. "Bir erkek bir kadından izin almak zorunda değildir..."

Göğsünün derinliklerinden gelen hırıltı o kadar vahşiydi ki, sözlerim aniden kesildi.

"Bütün bunlar bunun için miydi? Sen bir hata yapıyorsun ve ben izin bile almadan..." Bu gerçeği fark edince yüzünün rengi attı, sonra kör bir öfkeye dönüştü. "O Josiah piçini öldüreceğim. Onu parça parça edeceğim."

Kafamı salladım. "Bir erkeği sorgulamak bana düşmez."

Öfkeyle nefes verdi. "Yani bu sabah benim yatağımda olan buydu? Sana izin verilmediğini düşündüğü için hayır demedin mi?"

Yatağında yaptıklarımızı hatırlayınca içimi bir sıcaklık kapladı. Parmakları hassas yerlerimi okşuyordu. Bacaklarımın arasında nemli bir ıslaklık vardı. Sert ve kalın ereksiyonu, girişimi dürtüyor, içimde derinlere girmeye çalışıyordu.

Yalan söyleyemezdim. Yalan söylemek sadece cezaya yol açardı. Hawk veya Josiah'tan değilse bile, Rab'bin kendisinden. "Hayır," dedim, ihanet eden dudaklarımdan zar zor çıkabilen küçük bir sesle.

Ben evli bir kadındım ve Tanrı'nın kızıydım. Hawk, O'nun sürüsünün bir parçası değildi. Kapıdaki iblisler bunu kanıtlıyordu.

"Kara, sikimi içine sokmaktan bir nefes uzaktaydım. Neden hayır demedin?" Hawk fiziksel acı çekiyormuş gibi konuşuyordu.

Ama ben de öyleydim. Yalan söylemek istemiyordum. Ama gerçeği de itiraf etmek istemiyordum.

"Hayır demek istemedim," diye fısıldadım sonunda, zorlukla yutkunarak. Hawk donakaldı. "Ne?"

Utanç ve mahcubiyet beni yiyip bitiriyordu. O odada bir saniye daha kalmaya dayanamazdım. "Gitmeliyim." Ağlayarak kendimi rezil etmeden önce oradan ayrılmam gerekiyordu.

Ama Hawk yavaşça başını salladı. "Hayır, Küçük Fare. Böyle bir bomba atıp sonra buradan çıkıp gitmen mümkün değil. Bütün gün kendimi bok gibi hissettim, sana neredeyse yaptığım şeyin kefareti olarak bu lanet kulübeyi baştan aşağı temizledim, hiç ait olmadığım kadın mağazalarında alışveriş yaptım, ve sonra sen o tatlı dudaklarını açıp bana hayır demek istemediğini mi söylüyorsun?"

"Ben evliyim," diye mırıldandım, davranışımı başka nasıl açıklayacağımı bilemeden.

"Sanki umurumda mı?" Yatağın üstüne doğru ilerledi ve ben omurgam başlığa çarpana kadar geriye doğru kaçtım. "Sanki tek bir basit sorudan başka bir şey umurumda mı?"

Göz göze geldik. Sıcak nefesi dudaklarımı okşadı. Bakışları ağzıma indi ve acı verici bir saniye boyunca orada kaldı, sonra nihayet geri çekildi.

"Ne?" Bu, kelimedenden çok bir nefes gibiydi, ama birdenbire çıkabildiğim tek ses buydu.

"Beni memnun etmek için hayır demediğini bilmem gerekiyor. Yoksa sana yaptıklarımın hoşlandığın için mi hayır demedin?"

Bunu inkar etmeliydim. Tanrı'nın kişisel zevk için evlilik dışı ilişkiye girenleri cezalandırdığını söylemeliydim.

Yine de Hawk'ın ifadesi gerçeği talep ediyordu. O kadar yakındı ki, görebildiğim tek şey oydu. Ve her yanımda, kendimde olduğunu bilmediğim bir ateşle yanıyordu.

"Bana gerçeği söyle, Küçük Fare. Yalan söylersen anlarım. Hoşuna Hoşuna gitti mi?"

Beni düzgün yapılmamış yatağa itti, böylece sırt üstü yatmış oldum. Dizleri uyluklarımın iki yanında, ağırlığı kollarında, üzerimde duruyordu. Bana dokunmuyordu, ama onun ne kadar yakın olduğunu farkında olduğum için cildim karıncalanıyordu.

Arkama sokulmuş, bacaklarımın arasına sıkışmış, girişimi ararken parmakları çılgın bir ritimle klitorisimi okşayan penisinin verdiği hissi hatırlayarak titriyordum.

Yavaşça üstüme çöktü, onu durdurmam için her fırsatı bana verdi.

O sabah olduğu gibi, hiçbir şey söylemedim.

Gri eşofmanının arkasında sertleşmişti. Ereksiyonunu eteğime sürterek, kumaş bizi ayırsa da her santimini hissetmemi sağladı. İnce tişörtün arkasında, göğsünün benim göğsüme sürtünmesinden meme uçlarım sertleşti.

Ben küçük bir inilti çıkardım, o da sanki oksijenmiş gibi nefesini içine çekti.

Burnu boynumdan kulaklarıma kadar uzandı. Dudakları yanaklarıma değdi ve fısıldadı, "Sen yanlış bir şey yapmadın. Özür dilenecek bir şey yok. Sınırı aşan bendim. Özür dilemesi gereken benim. Ama Kara?" Ağzı boynumdaydı. "Sözlerle aram hiç iyi olmamıştır."

Dudakları kulağımın altındaki hassas noktayı yakaladı ve cildimi öyle bir şekilde emdi ki, içimi keskin bir zevk dalgası kapladı, o kadar hızlı ve beklenmedikti ki, dokunuşuna nefesim kesildi.

"Ama ben seninkine ihtiyacım var. Bana, parmaklarımı bu sabah olduğu yere geri koymamı istediğini söylemen gerekiyor."

Elini aramıza soktu ve parmaklarıyla yarıkımın üstündeki hassas noktaya dokundu. İnledim, onun dokunuşuna karşılık verdim, sürtünmeyi artırdım, bana daha önce verdiği hissin anısını kovaladım.

Giysilerimin üzerinden beni okşadı, bacaklarım açıldığında ve arasına girdiğinde onaylayarak mırıldandı. "Sözler, Kara. Vücudun bana tüm yeşil ışıkları yakıyor, ama bu yeterli değil. Kafanın da tatlı, ıslak amcığın kadar beni istediğini bilmem gerek. Benim için ıslandın, değil mi, Küçük Fare?"

"Evet," diye inledim, gözlerimi kapatıp kalçalarımı onun dokunuşuyla sallayarak daha fazlasını istedim.

"Evet, seni boşaltabilir miyim? Yoksa evet, benim için ıslandın mı?"

Vücudumu saran his dilimi ele geçirdi. "İkisine de evet."

Uzun zaman önce, Rebel ve arkadaşlarının orgazm hakkında konuştuklarını duymuştum. "Boşalmanın" ne kadar iyi hissettirdiğini. Ama bu benim hiç aklıma gelmemiş bir şeydi.

Ta ki Hawk üstüme çıkıp, giyinik halde, ikimizi de cehenneme gönderecek sözler söyleyene kadar.

O anda, umurumda olmadığını biliyordum. Onun dokunuşu, çok uzun zamandır hissettiğim ilk güzel şeydi. Ayrıca, dikkatimi onun bana dokunduğu o noktaya odaklamamı sağlıyordu. Parmakları klitorisimi okşarken başka bir şey düşünmek zordu.

Hawk eteğimi kaldırdı, kalçalarımın etrafına yerleştirdi ve altındaki çıplak tenimi ortaya çıkardı.

Ama bana kendimi sorgulamam için fırsat vermedi. Parmak uçları klitorisimin üzerinde kayarken ve sonra aşağıya, ipeksi açıklığa doğru inerken, ben de zevkten çılgılık attım.

"Benim için çok ıslaksın, Küçük Fare. Sen çok iyi bir kızsın. Öyle olacağını biliyordum. Tatlı amcığının içine parmaklarımı sokmamı istediğini söyle."

"Evet," diye inledim, şimdiye kadar bana verdiklerinden daha fazlasını isteyerek. İçimde oluşan his, bu sabah hissettiğimle aynıydı

, göğüslerimi çaresiz ve muhtaç, dokunulmak için can atan hissi.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, bir sonraki talebini dile getirdi. "Gömleğini çıkar, Küçük Fare. Sütyenini de. O siktiğimin göğüslerini görmek istiyorum. Sen benim senin için boşaldığımı izlediğinden beri onları düşünüyorum."

Hiçbir erkeğin böyle konuştuğunu duymamıştım. Bundan hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama vücudum her kelimeye tepki verdi. Her emre. Ben Ne yaptığımı biliyordum, ama onun talepleri, neye ihtiyacım olduğunu bilmediğimde bana yol gösterdi. Gömleğimi çıkardım, ama o bana sütyenimi de çıkarmam için fırsat bile vermedi. Askıyı bir omzumdan sertçe aşağı çekti ve kupayı ters çevirerek bir göğsümü serbest bıraktı.

Bu kadarı yeterliydi.

Başını eğdi, ağzını meme ucuma yerleştirdi ve sertçe emdi.

"Oh!" diye inledim, parmaklarım dalgın bir şekilde başının arkasını kavrarken, o da göğsümün ucunu sertleşmiş, ıslak bir tepeye dönüştürmek için dilini kullanıyordu.

Aynı anda, parmağı içime girip iç duvarlarıma bastırdı.

Eteğim belimin etrafında yağ katmanlarımı örtüyordu ve bunun için minnettardım. Uyluklarımdaki selülit görebilmesi yeterince kötüydü, ama belki de oda yeterince karanlıktı ve fark etmemişti. İkimiz de ışığı açmamıştık ve buraya girdiğimizden beri güneş tamamen batmıştı.

İkinci parmağını da içime soktu ve başparmağıyla klitorisimi okşadı. Yine çığlık attım, tüm endişelerimi unuttum çünkü o bana böyle dokunduğunda hiçbir endişe kalmamıştı.

"İhtiyacım var..." diye mırıldandım, ama neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Ona. Daha fazlasına. Bu hissin hiç bitmemesine, çünkü içinde her şey çok güzeldi. Parmaklarını ve dilini hareket ettirmeye devam ettiği sürece, hiçbir kötü şey bana dokunamazdı.

"Boşalman lazım, Küçük Fare. Parmaklarımı boğuyorsun."

Bu pek iyi bir şey gibi görünmüyordu, ama o bunu tüylerimi diken diken edecek şekilde söyledi. Bu beni daha da ıslanmak istememe neden oldu.

sırf hoşuna gitmiş gibi görüldüğü için.

"Seni hiç boşalttı mı, Mouse? Sana hiç böyle dokundu mu?" Hawk neredeyse mırıldanırcasına konuştu.

Kafamı salladım, omuzlarını kavradım, tişörtü yumruklarımın arasında buruşuyordu. "Hayır."

Hawk göğsüme gülerek, diğerini sütyenimden çıkardı. "Hiç kendine böyle dokundun mu?"

Nefesimi tuttum, "Tabii ki hayır!"

Böyle şeyler yasaktı. Şeytanı içeri alırdı.

Ama görünüşe göre Hawk bana dokunduğunda bunu dikkate alamazdım.

Göğüslerime inleyerek, dili kabarıklıkların etrafında desenler çizdi ve aralarına daldı. "Çok yumuşak. Benim için gel."

Başını vücudumun aşağısına indirdi, kıvrılmış eteği atlayarak bacaklarımın arasını yaladı.

Bu hisle gözlerim birden açıldı ve iç kaslarım sertçe kasıldı. Onun içimde olduğunu, beni içimden dışıma doğru okşayarak gözlerimi geriye devirecek şekilde okşadığını hissedince şaşkınlıkla bağırdım. Dili klitorisime saldırdı ve zihnimin derinliklerinde bir ses bunun kirli ve günah olduğunu söyledi, ama onu durdurmak için tamamen çaresizdim.

Sadece daha fazlasını istedim.

Kalçalarım kendi kendine hareket etti, yüzüne karşı kıvrıldı, parmakları kıvrımlarımın derinliklerine gömüldü. Utanmadan parmaklarına bindim, dokunduğu her yerde ve dokunmadığı her yerde zevk aldım.

Bu his yavaş yavaş kaybolmaya başladı ve ben tavana bakarak nefesimi düzenlemeye çalıştım, kafam neredeyse anlam veremediğim baş döndürücü düşüncelerle doluydu.

Parmaklarımı onun kısa saçlarından ayırdım ve ona acı vermiş olabileceğim bir şekilde saçlarını kıvrımlarıyla okşadığımı fark ettim. Kafam hala dünya ile bulutlar arasında olduğu için dalgın bir şekilde dokunuşumu değiştirdim ve parmaklarımı onun kafa derisi üzerinde gezdirerek zarar vermiş olabileceğim bölgeyi yatıştırmaya çalıştım.

Nefes almaya çalışırken göğsüm inip kalkıyordu.

Rebel ve arkadaşlarının orgazm hakkında neden bu kadar olumlu konuştuklarını aniden anladım. Bu... yeni bir şeydi.

Heyecan vericiydi.

Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu, gözlerim yaşlarla doldu.

Hawk parmaklarını içimden çıkardı ve dizlerinin üzerine oturdu. Parmakları benim uyarılmamla parlıyordu ve bu manzarayı görünce utançtan kızardım.

"Bana bak, Küçük Fare. Seni tatmamı izle."

Üç parmağını da ağızına soktu ve temizleyene kadar emdi. Gülümsemesi içimde garip bir etki yarattı.

Ona hala çıplak olduğumu fark ettim ve kendimi örtmek için giysilerimi tuttum, ama o bileklerimi yakaladı ve nazikçe itti.

Sonra eteğimi aşağı çekti ve sütyenimin kupalarını yerine yerleştirdi. Yataktan kalktı, ereksiyonu hala eşofmanından belli oluyordu, ama bundan bahsetmedi. Yerden tişörtümü aldı ve başımdan geçirdi, kollarımı uygun deliklere sokmamı bekledi ve sonra göğsümü örtmek için aşağı çekti.

Sonra ayaklarımın dibine diz çöktü. "Kulüp evine dönmeden önce külotunu giymen gerek. Orada, tüm kardeşlerimin önünde külotsuz olduğunu düşünmem." Külotu bana uzattı. "Giye."

Hiç kimse bana onun gibi bakmamıştı. Sadece iki erkekle birlikte olmuşum, Caleb — Hayley Jade'in biyolojik babası — ve Josiah. İkisi de işlerini bitirdikten sonra bana bakmamışlardı, giyinmeme yardım etmeleri bir yana.

Ve Hawk henüz... işini bitirmemişti.

Onun eşofmanına baktım. "Sen... Sen yapmadın..."

"Hayır, yapmadım."

"Ben..."

O başını salladı. "Sana o orgazmı borçluydum, Küçük Fare. Bu benim özür dileme şeklimdi." Geniş göğsünü kollarını kavuşturdu, mükemmel ağızında bir gülümseme belirdi. "Şimdi sana sadece bir tane daha borçluyum."

O kadar utanmıştım ki ölmek istedim. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Özrünü kabul ediyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "İyi, o zaman özür orgazmından kurtuldum. Ama ben yatak odamda seni izlerken boşaldım. Sen boşalmadın. Bu bana doğru gelmiyor. Odamdan boşalmadan çıkmanı istemiyorum, duydun mu? Bu bir daha asla olmayacak."

Kafamı salladım, bu adam beni o kadar şaşırtmıştı ki ona bakamıyordum bile. Az önce bacaklarımın arasını *yalamış* mıydı? Dilini kullanarak mı? Bu korkunç düşünce, az önce yaşadığım o harika hissin ardından yavaş yavaş içime işliyordu. "Yapamayız... Bunu bir daha yapamam."

Göz kırptı. "Elbette yapabilirsin. Tek yapman gereken odama gelmek, ben anlarım. Sormana bile gerek yok."

"Bunu yapmayacağım," dedim aceleyle. "Ben evliyim."

Hawk, itirazlarımın boşuna olduğunu düşünerek güldü. "Hafta sonuna kadar benim sikimde olacaksın. Seni çıplak bırakacağım, göğüslerin yüzümde olacak, amın sikimi saracak, hafta sonu gelmeden önce seni yavaşça alıp sonra sertçe sikeceğim."

Ağzım açık kaldı.

Elini uzattı ve ağzımı kapattı. "Göreceksin." Hayatında hiç reddedilmemiş bir adamın kendine güveniyle kapıya doğru yürüdü. Hayley Jade ile dışarıdayken aldığı çantaları gösterdi. "Yeni çarşaflar, battaniyeler, yastıklar aldım. Hayley Jade ile senin hoşuna gidebileceğini düşündüğümüz bir sürü başka şey. Mumlar falan. Kullan onları."

Kulübeyi terk etti, merdivenlerden koşarak inerken ön verandanın tahtaları ağırlığının altında gıcırdadı ve akşam ışığında kayboldu.

Onun gidişini izledim ve sonra dizlerimin üzerine çöküp, Tanrı'ya günahlarımı bağışlaması için dua ettim.

Ve aynı günahları tekrar işlememek için bana irade vermesi için dua ettim.

KARA

Sonraki birkaç günü kulübemde saklanarak geçirdim. Hawk ve Hayley Jade'in aldığı çarşafı yıkadım, ne kadar yumuşak ve lüks olduklarına hayran kaldım. Torbaların üzerinde Providence adresli bir mağazanın butik damgası vardı. Tek düşünebildiğim, kirli kot pantolonu, deri ceket ve motosiklet botlarıyla Hawk'ın benim için bu güzel, pahalı şeyleri seçmesiydi.

Kesinlikle hak etmediğim şeyler.

Ama o kadar güzellerdi ki, onları istememek zordu.

Hayley Jade eninde sonunda buraya taşınacağı ve yüksek iplik sayılı çarşafın ve kulübeyi taze pişmiş kurabiye kokusuyla dolduran mumun tadını çıkaracak olanın o olacağı için bunları almamın sorun olmadığını kendime ikna ettim.

Onu burada görmek için o kadar çok can atıyordum ki nefes alamıyordum.

Ama o hala Queenie ve Aloha'nın odasındaki bir karyolada uyuyordu. Ancak bunu sonsuza kadar yapamazdı. Bir noktada buraya geri dönmek zorunda kalacaktı ve o zaman ben hazır olmak istiyordum.

Ayrıca Hawk'tan da kaçınıyordum.

Daha doğrusu, yatak odasından ve oraya girersem olacağını söylediği şeylerden kaçınıyordum.

O yatakta bana yaptıklarını her düşündüğümde gözlerimi kapatıp bacaklarımı sıkmak zorunda kalıyordum. Yatak odasına her girdiğimde tüylerim diken diken oluyordu.

Ama dürüst olmak gerekirse, hoşuma gitmişti.

Onun kokusunu hatırlamayı seviyordum. Vücudunun benimkine bastırışını hissetmeyi seviyordum. Dilinin...

Rebel yüzümün önünde parmaklarını şıklattığında boğazım düğümlendi. "Kara, dünyaya dön. Ne dediğimi duydu mu?"

Gözlerimi kırpıştırarak kız kardeşime odaklandım. Daha önce gelmişti, yanında sadece Remi vardı, diğer çocuklar evde erkeklerden biriyle birlikteydi. Kafamı salladım. "Üzgünüm, hayır. Dikkatim dağıldı."

Rebel ön verandadaki salıncakta dönerek, bana bakabilmek için bir bacağını koltuğa koydu. "Hayley Jade nasıl, diye sormuştum? Herhangi bir değişiklik var mı?"

Küçük kuzeninin peşinden koşan kızımı izledim. Remi, çalılarının arasında perileri aramakla ilgili gibi görünen, kendi uydurduğu bir oyun oynuyordu. Hayley Jade'in kulübeye gelmesinin tek nedeni Rebel ve Remi'nin burada olmasıydı. Rebel, Hayley Jade'in kulüp evinde olduğunu ve benim burada yalnız olduğumu fark edince iki kızı da bana getirdi.

Kız kardeşimin sorusuna cevap vermek için omuz silktim. "Hayır, pek sayılmaz. Queenie normal beslendiğini söylüyor ama hala konuşmuyor." Onun sesini son duyduğum günü hatırlayarak boğazımı yuttum.

Onu tekrar duymayı o kadar çok istiyordum ki.

Rebel bacağını sıktı. "Hastanede bir klinik var. Ücretsiz. Hayley Jade'i oraya götürsek mi diye düşündüm. Sadece muayene ettirsek, anlarsın ya?" Bana acı bir gülümseme attı. "Eğer haddimi aşırıysam lütfen beni dinleme. Ama bu konu aklımdan çıkmıyor. Onu okula göndermek gibi. Gerçekten okula gitmesi gerekiyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Olamaz. Onu bulurlar, alırlar ve bir daha asla göremem."

Rebel isteksizce başını salladı. "O zaman evde eğitim. Ona sen öğretebilirsin
Öğretebilirsin."

Kalbim sıkıştı. "Benimle aynı odada bile oturmak istemiyor. Benden korkarken ona nasıl bir şey öğretebilirim ki?" Rebel içini çekti ve oynayan iki kızı izledi. "Haklısın. O daha beş yaşında. Şu anda onun zihinsel ve fiziksel olarak iyi olduğundan emin olmak her şeyden daha önemli."

Parmağımı ağzıma götürdüm ve tırnağımı çiğnedim. "Bence bir doktora görünmesi gerekiyor."

Rebel başını salladı. "Klinik kimlik veya sigorta istemiyor. Kontrol ettim. Orada ikinizin de kaydı olmayacak. Güvenli olacak. Ama yine de yalnız gidemezsin. Fang veya diğerlerinden biri seni götürecektir ve geri getirme zamanı gelene kadar seninle kalacak."

Bunun benim en büyük endişem olmadığını ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Asıl endişem Hayley Jade'i oraya götürmekti.

Onun çığlıklarını, ağlamalarını ve benden kaçmak için verdiği mücadeleyi bir kez daha kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Queenie ile gidecekti, ama onu götüren kişinin ben olmak istiyordum. Ve Queenie onu koruyamazdı.

Hawk koruyabilirdi. Hayley, Hawk'a bir kez onu şehre götürmesine izin verecek kadar güvenmişti. Dışarıdayken Hawk'ın ona aldığı peluş oyuncacı hâlâ yanında taşıyordu ve onun söylediği her şeyi dikkatle dinlediğini fark etmişim.

Bu muhtemelen pek iyi bir şey değildi, çünkü adam sarhoş bir denizci gibi küfür ediyordu.

Ama en azından ondan korkmuyordu.

Onu doktora götürmek için önemli olan tek şey buydu.

Boğazımı temizledim. "Sorun değil. Fang'in meşgul olduğunu biliyorum. Hawk'tan bizi götürmesini isteyeceğim."

Rebel durakladı. "Ciddi misin? Hawk mu?" İğrenerek yüzünü buruşturdu.

"Bunu yapma," dedim hemen.

Yüzünde hala hoşnutsuzluk ifadesi vardı. "Neyi yapmayayım?"

Onun ifadesini işaret ettim. "Konuşmada onun adı her geçtiğinde yüzünü buruşturuyorsun."

"Evet, çünkü o en kötüsü." Dizini göğsüne çekti ve kollarını etrafına doladı. "O tam bir domuz."

"O en kötüsü değil," dedim sessizce. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Hawk iğrenç, alaycı ve hatta bencil bir adam olabilir, ama ondan çok daha kötü şeyler yapan erkekler de vardı.

O en kötüsü değildi.

Bana bir bakış attı ve iç geçirdi. "Evet. Biliyoruz. Üzgünüm. Ama War onu zorlamadıkça Hawk'ın kabul edeceğini sanmıyorum."

Muhtemelen haklıydı. "Hayley Jade ondan hoşlanıyor. Belki ona nazikçe sorarsam..."

"Hawk amca!" diye bağırdı Remi, oyununu yarıda bırakarak.

Hayley Jade de oynamayı bıraktı ve beni şaşırtacak şekilde, patikadan gelen kişiye küçük elini salladı.

Rebel sessizce küfretti. "Kahretsin. Onu seviyor. İkiniz buraya geldiğinizden beri ilk kez birine el salladığını görüyorum."

Dinlemeyi bırakmıştım. O adama bakmakla meşguldüm, her adımında kalbim daha hızlı atıyordu. Bakışları benimkilerle buluştu ve beni yakıp kül edecek gibi bir sıcaklık hissettim.

Gözleri o kadar yeşildi ki, tek düşünebildiğim şey onlardı. Dudakları o kadar mükemmel şekilliydi ve klitorisime o kadar iyi oturmuştu ki, sanki şu anda orada hissedebiliyormuşum gibiydim.

Ağzı, tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi kıvrıldı.

Çünkü o da aynı şeyi düşünüyordu.

Rebel, bir şekilde onaylamayan bir şekilde boğazını temizledi. "Çocuğunun erkek zevki çok kötü, Kara. Lütfen bana bunun kalıtsal olduğunu söyleme."

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne?"

Neden bu sözlerim nefes nefese çıkmıştı? Neden cildim birdenbire soyulacak kadar sıcak hissettim?

Kolumu tuttu, gözleri şokla büyüdü. "Ondan hoşlanıyorsun!"

Onu itekledim, sözlerinin gerçeğini fark edeceği düşüncesi boğazıma kadar yükseldi. Arkamızdaki yatak odasında ona bana yaptıklarını bir şekilde hissedebileceği düşüncesi. "Kes şunu!" diye tısladım. "Ben evliyim."

Rebel gözlerini kısarak baktı. "Sen bir canavarla evlisin. Buralarda kimse, zorla yaptığın evlilik yemininin sözünü tutmadığın için seni yargılamaz."

Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Rebel ve Bliss gibi seks ve orgazm hakkında hava durumu hakkında konuşur gibi konuşamazdım.

Orgazm hakkında konuşmak istediğim tek kişi, ön kapımın merdivenlerini çıkıp, sanki evin sahibiymiş gibi verandamın korkuluğuna yaslanan adamdı.

Rebel ona öfkeyle baktı. "Bakın, günü mahvetmek için kim gelmiş. Git buradan."

"Hayır." Onu kızdırmak için P harfini uzatarak söyledi. "Burası Kara'nın evi ve o beni seviyor. Az önce öyle demedin mi?"

Kız kardeşime öfkeyle baktım, Hawk'ın onu duymuş olması beni çok utandırmıştı. O da yüzünü buruşturdu. "Oops."

O eğildi, dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, böylece sadece ben duyabilecektim. "Merak etme, Küçük Fare. Tatlı, ıslak amcığın ve parmaklarımla boşaldığın şeklin bana beni ne kadar sevdiğini gösterdi. Rebel'in koca ağzı bana zaten bilmediğim bir şey söylemedi."

Verandanın altındaki zemin açılsın da içine atlayayım istedim.

Hawk ise bundan hiç etkilenmemiş gibiydi. Dikleşti ve başını ana kulüp binasına doğru çevirdi. "Polisler ikinizi arıyor. Yukarı gelebilir misiniz? Hangi kulübede kaldığınızı bilerek buraya gelmelerini istemiyorum. Kulüp üyeleri dışında kimsenin bunu bilmemesi daha iyi."

Kalp atışlarım yine hızlandı, ama bu sefer beni bekleyen gülünç derecede çekici adam yüzünden değildi.

Ayağa kalktım ve Hawk'a teşekkür ederek yanından geçtim.

Rebel beni takip etti, ama benim gibi Hawk'ı tanıdığını sanmıyorum. Merdivenlerin altında durdu. "Kızlar? Ana eve geri dönmemiz gerekiyor, tamam mı? Orada annem ve teyzemin konuşması gereken bazı polis memurları var."

Remi annesinin yanına koşarak gitti ve gülümsedi. "Beş peri bulduk!"

"Beş mi?" diye sordu Rebel. "Bu harika!"

"Birine Pix adını verdim. Babamın sana verdiği isim gibi."

Rebel kızına gülümsedi ve saçlarını okşadı. "Çok tatlısın, ufaklık. Diğerlerinin isimleri ne?"

"Madden, Wolf ve Lavender."

Rebel güldü. "Eminim kardeşlerin, kendilerinin adını taşıyan periler olduğu için çok sevineceklerdir. Beş tane demiştin ama burada sadece dört tane var. Hayley Jade'e sonuncusuna isim vermek isteyip istemediğini sordun mu?"

Remi, Hayley Jade'e baktı, o da Hawk'a hızlıca bir bakış attı.

Remi, Hayley Jade az önce çok komik bir şey söylemiş gibi kıkırdamaya başladı. "Son perinin adını Hawk koymak istiyor," dedi Remi.

Hawk durdu ve geri döndü, kaşını kaldırdı.

Rebel bana baktı ve ikimiz de Hayley Jade'e baktık. Hayley Jade, nefesini tutmuş Hawk'ın tepkisini bekliyordu.

Remi, Hayley Jade ile aralarında tek bir kelime bile konuşmadan onun ne istediğini nasıl anladı bilmiyordum, ama Hayley Jade'in demek istediğini doğru bir şekilde yorumladığı açıktı.

Hawk'ın, kendi adını taşıyan bir perinin varlığını pek iyi karşılamayacağından çok korkuyordum.

"Hawk adında bir peri, ha, Hay Jay?" diye sordu yavaşça. "Bu narin küçük perinin adını benim adıma mı vermek istiyorsun?"

Hayley Jade başını salladı.

Hawk'ın gülümsemesi genişledi. "Şimdiye kadarki en iyi peri adı."

Hayley Jade'in yuvarlak yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Gülümsemesi, Hawk'inkiyle aynı genişliğe ulaşana kadar genişledi. Kızlara doğru birkaç adım geri attı, sonra koşmaya başladı, ikisini kollarının altına aldı ve onlar çığlık atıp kıkırdarak daireler çizerek döndü. "Periler uçmalı!"

İki kız kollarını uzattı ve bacaklarını havada salladı, Hawk onları kulüp evine giden yolda uçururken kahkahaları bulaşıcıydı. Kulüp evinin otoparkında iki polis arabası duruyordu.

Rebel başını sallayarak onların gidişini izledi. "O kimdi ve gerçek Hawk'a ne yaptılar? O, Remi'ye hiç ilgi göstermezdi, onu peri olabilmesi için patikada uçurmak bir yana."

Kendi kendime hafifçe gülümsedim. "Sana en kötüsü olmadığını söylemiştim."

Rebel hafifçe iç geçirdi. "Ya da belki de düşündüğümden daha kötüdür. Çünkü eğer seni kendine aşık edip sonra da kalbini kırarsa..."

"Böyle şeyler söylemeyi bırak. Bu günah." Hawk ile aramızda olanlar bir daha tekrarlanmayacaktı.

Kalbimi kıracak bir fırsat olmayacaktı çünkü başka biriyle evliyken birine karşı hisler besleyemezdim.

Rebel yavaşça başını salladı. "Umarım buna gerçekten inanmıyoursundur, küçük kardeşim. Çünkü yüzündeki ifadeye bakılırsa, zaten yarı yolda kalmışsın."

KARA

Üniformalarını giymemiş olsalar bile, polisler Slayers kulüp evinde çok yersiz görünüyorlardı. Ucuz malzemeden yapılmış buruşuk takım elbiseler tek ipucu değildi. Kulüp üyelerine atılan rahatsız edici bakışlar da vardı.

Adamlar orada olmak için bir nedenleri varmış gibi davranıyor, bilardo oynayarak veya dergi okuyarak ellerini meşgul ediyorlardı. Ama hepsi berbat aktörlerdi.

Orada, masanın karşısında oturan War için oradaydılar. War, kolları sağlam göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bakışlarını iki adam ve kadın meslektaşlarına dikmişti. Biz içeri girdiğimizde başını kaldırıp bize el salladı. "Rebel. Kara. Dedektifler sizinle konuşmak istiyor."

Rebel boynunu bir tarafa çevirip, boynunu çatırdatarak, "Bu ilginç olacak," diye mırıldandı, War'ın yanındaki koltuğa kayarak masanın karşısındaki üçlüye sert bir bakış attı.

Kız kardeşimin annesinin cinayetinden sonra polisle aralarında hiçbir sevgi kalmadığını biliyordum. War'ın ifadesinden, bu küçük çay partisine katılmakla bacaklarını ağda yapmak arasında bir fark görmediği anlaşılıyordu. Önünde bir fincan kahve duruyordu, ama ona dokunmamıştı.

Rebel'in yanındaki koltuğa oturdum.

Bir saniye sonra Hawk diğer tarafımdaki koltuğa oturdu.

Hayley Jade'i aradım. "Nerede..."

"Kiki ve Amber dışarıda iki kızla Barbie oynuyorlar." War ve Rebel gibi o da masaya dirseklerini dayayarak öne eğildi ve polisleri güvensiz bir bakış attı. "Bu aptalların buraya getirdiği saçmalıkları duymalarına gerek olmadığını düşündüm."

Kadın dedektif içini çekti. "Buraya bir şey başlatmak için gelmedik."

War kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Yani avukatımı aramama gerek yok mu?"

Kadın başını salladı. "Hayır, gerek yok. Bu bir sorgu değil. Öyle bir şey isteseydik, Kara ve Rebel'i karakola getirirdik. Onun yerine buraya geldik. Anlaştık mı?"

Hawk içinden homurdandı. Onların burada olmalarından hoşlanmamıştı.

Ama geldiklerine sevindim. Rebel, Alice'e ne olduğunu öğrenmek için birkaç kez karakolu aramıştı, ama her seferinde bilgi vermek için henüz çok erken olduğu ve dedektiflerin ilk soruşturmalarını tamamlamasını beklememiz gerektiği söylenmişti.

Günlerdir haber yoktu ve ben bilgiye açtım.

"Onları tutukladınız mı?" diye sordum, ne diyeceklerini bekleyemeyecek kadar sabırsızdım.

Kadın polis kafasını bir yana eğerek merakla baktı. "Hangi 'onları' kastediyorsunuz?"

Rebel masanın altından bana tekme attı, sessiz olmam için bir uyarıydı herhalde.

Ama umurumda değildi. Bilmem gerekiyordu. "Josiah Turnbull."

Kadın notlarına baktı. "Ethereal Eden grubunun lideri, değil mi? Eskiden Ridgemont Homestead olarak biliniyordu. Alice'in yaşadığı yer?"

Hızla başımı salladım.

Kadın başını salladı. "Onun bir mazereti var. Grubun diğer tüm üyeleri gibi."

Ağzım açık kaldı. "Yalan söylüyorlar. Kaçtığımızda peşimizden geldiler. Biliyorum. Bizi öylece bırakmazlardı."

Erkek polislerden biri kaşlarını kaldırdı. "Sizin kendi isteğinizle gittiğinizi söylüyorlar. Kimsenin sizi durdurmaya çalışmadığını."

"Hepsi yalan," diye itiraz etti Rebel. "O gece benim evime geldiğinde çok korkmuştu. Josiah ve çetesinin peşlerinde olduğundan emindiler."

"Gerçekten gidemeyeceğinizi söylediler mi, Kara?" diye sordu kadın dedektif. "Sizi takip edenlerden herhangi birini gördünüz mü?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama aniden kapattım, beş yıl içinde Josiah'ın gerçekten "Gitmeni yasaklıyorum" dediğinden emin değildim. Kafamı yorarak düşündüm ama hatırlamak zordu. Hayley Jade'den ayrıldıktan sonraki günlerim o kadar üzüntü, keder, dayak ve istismarla doluydu ki, her şey bulanıklaşmıştı.

Gidebilir miydim?

Ama cevabın hayır olduğunu anında anladım.

O bunu açıkça söylememiş olsa da, evlilik yeminimiz beni Josiah'a bağlamıştı. Beni ailemden koparmış, beni zayıf ve ona bağımlı hale getirmişti. Kapıları ardına kadar açık bıraksa bile, her zaman sözsüz bir tehdit vardı: Ben onun malıydım ve eğer kaçmaya çalışırsam beni yakalayacaktı.

Bu sadece benim kafamda olan bir şey değildi, o bunu hiç yüksek sesle söylememiş olsa bile.

Eylemleri, sözlerinden çok daha anlamlıydı.

Ama polise gerçeği söylemek zorundaydım. "Bizi takip eden kimseyi görmedim."

"Yani Alice'in öldürüldüğü gece Josiah veya meslektaşlarının Saint View'da olduğuna dair hiçbir kanıtın yok mu?"

İsteksizce başımı salladım.

Ama kalbimde onların orada olduğunu biliyordum. Josiah'ın sadece arabayla uzaklaşmamızı izleyip omuz silkip hayatına devam etmeye karar vermediğini tüm varlığımla biliyordum.

O öyle bir adam değildi.

Ona haksızlık etmiştim ve bunun cezası olacaktı. Josiah hiçbir günahı cezasız bırakmazdı. Ondandır gördüğüm tüm cezaları hatırlayınca göğsüm sıkıştı. Bacaklarım masanın altında kontrolsüzce titriyordu, anılarım adrenalinle doldu.

Oda çok küçük geliyordu. Kalkıp kaçmak istedim. Ya da ayağa kalkıp çılgılık atmak. Ama ikisini de yapamadım. Bunun yerine tüm duygularımı bacağıma yoğunlaştırdım.

Kadın dedektif not defterine bir şeyler yazdı. "Güzel. Çünkü bu, onların mazeretleriyle ve Alice'in ölümüyle ilgili ortaya çıkan diğer bilgilerle de uyuyor."

bilgilerle de örtüşüyor."

" hakkında hangi bilgiler Hawk polislerine sordu. Masanın altında, eli bacağıma dokundu.

Onun dokunuşuyla nefesimi tuttum, ağırlığı bacağıımı sabitleyerek hareketsiz hale getirdi.

Erkek dedektif boğazını temizledi. "Buraya bunu konuşmak için geldik. Bu davada ilgilendiğimiz başka kişiler de var."

"Kim?" diye sordu Rebel.

Dedektif, evraklarının üzerine ellerini kavuşturdu ve dikkatini kız kardeşime yöneltti. "Kyle, Alice ve Kara ile birlikte ayrılan genç adam. Onu bulamadık."

"Kyle mı?" Rebel sordu. "O çocuk Alice'e çok aşıktı, arabadan indiği anda bunu anlayabiliyordum." Bana baktı. "Sence o böyle bir şey yapabilir mi? İyi bir çocuğa benziyordu."

"Karşılıksız aşk genellikle cinayet sebebi olur," diye açıkladı kadın polis. "Çocuğun ailesi, bir süredir kız kardeşine aşık olduğunu söyledi. Kız kardeşinin birkaç kez onun odasında bulunduğunu söylediler."

Kafamı salladım. "Hayır. Buna inanmıyorum."

"Kızın oldukça çapkın olduğunu söylediler. Onu topluluklarından uzaklaştırdığını düşünüyorlar."

"Ne?" diye bağırdım. "Bu doğru değil! Gitmek zorundaydık. Kyle bize yardım etti. Alice ona hiçbir şey yapmaya zorlamadı. Nasıl yapabiliirdi ki? Hiçbir şeyi yoktu! Kadınların kendilerine ait hiçbir şeyi olamaz."

Dedektif bana baktı. "Kyle bulunca bu konuyu araştırırız. Endişelenmenize gerek yok. Sadece, Ethereal Eden komününden kimsenin bu işi yaptığını düşünmediğimizi ve onların senin nerede olduğunla ya da ne yaptığınla ilgilenmediklerini bize garanti ettiklerini bilmeni istedik. Josiah'ın mesajı şöyleydi..." Defterini bir kez daha açarak bir sayfaya yazılmış karalamaları okudu. "Rab'bin krallığına giden birçok yol vardır ve Kara kendi yolculuğunda. Onun manevi arayışında başarılar diliyoruz."

War inledi ve gözlerini devirdi. "Bu saçmalığı sindirebilene kadar izin verin lütfen."

Rebel polislerle tartıştı, Kyle'ı nerede aradıklarını ve tek başına hayatta kalmak için parası ve kaynağı olmayan bir çocuk hakkında nasıl hiçbir ipucu bulamadıklarını sorguladı. "Josiah ve onun ucube tarikatı onu saklıyor olmalı. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Josiah muhtemelen onu Alice ve Kara ile birlikte gönderen kişidir! Ya başından beri planı buyduysa? Kyle'ın, Josiah'a rapor vermek için yeterli süre Alice'le kalması ve..."

"Bayan Kemp," kadın dedektif sözünü kesti. "Dediğim gibi, Kyle bulunduğunda tüm bu olasılıkları araştıracağız."

Rebel, doğası gereği tartışmaya devam etti. Sevdiği insanlar söz konusu olduğunda, kemik peşinde koşan bir köpek gibiydi.

Hawk bacağıma dokunmaya devam etti. Tek konsantre olabildiğim şey onun dokunuşuydu. Dedektifin söylediğı sözleri düşünmek için yeterince uzun süre odaklanmamı sağlayan tek şey buydu. "Kişiler," dedim sessizce.

Herkes tartışmanın ortasında durdu ve bana baktı.

Hawk bacağıma sıktı. Bunun bir cesaret göstergesi olup olmadığını bilmiyordum, ama öyle olduğunu varsayarak boğazımı temizledim. "Şüpheli kişiler olduğunu söylediniz. Yani Kyle'dan başka kişiler de var. Başkaları kimler?"

Dedektifler birbirlerine yüzlerini buruşturdu, sonra kadın bana döndü. "Kız kardeşinin ölüm şekli ve ölüm anında vücudundaki izler nedeniyle, başka şüphelileri de göz önünde bulundurmamız için nedenlerimiz var."

Kafamı salladım. "Anlamıyorum. Bu ne anlama geliyor?"

Dedektif dudaklarını birbirine bastırdı. "Üzgünüm, şu anda bu konu hakkında daha fazla yorum yapamayız. Elimizde sadece dolaylı kanıtlar var ve hiçbir şey kesin değil."

Gözlerimi kısarak, söylediklerini anlamaya çalıştım ama başaramadım. "Polis, soruşturma tamamlanana kadar cesedini teslim etmeyecek, ama onun gömülmesi gerekiyor. Dinimiz reenkarnasyona inanır ve Alice'in ruhu gömülene kadar bedeninde tutsak kalacaktır. Ruhu serbest bırakılana kadar günahları affedilemez ve cennete giremez. O zamana kadar huzur bulamaz. Lütfen, bildiklerinizi bize anlatın.

Bu davayı çözmeye yaklaştığını bilmem gerekiyor ki kız kardeşimi gömebileyim. Diğer şüphelinin kim olduğunu düşünüyorsun?"

Polisler cevap vermedi.

Midem düğüm düğüm oldu. Ya benim yaptığımı düşünürlerse? Bir ara Rebel'i annesi ve üvey babasının cinayetinden dolayı hedef aldıklarını biliyordum, aynı şeyi bana yapmalarını engelleyen ne olabilirdi ki?

Hiçbir şey.

Korku içinde Hawk'a döndüm. "Benim yaptığımı düşünüyorlar, değil mi?" Hawk polislere baktı, sonra bana döndü. Yavaşça kafasını salladı. "Hayır, Küçük Fare. Söylemek istemedikleri şey, bir seri katil olduğunu düşündükleri."

KARA

Üç hafta boyunca Slayer'ların yerleşkesinde dolaştıktan sonra, burası da komün kadar bir hapisane gibi gelmeye başlamıştı. Burada güvende olduğumuzu, yiyeceğimiz ve korunmamız olduğunu takdir etsem de, bu şeylerin temel insani ihtiyaçları karşılasa da beni sonsuza kadar ayakta tutamayacağını çabucak fark ettim.

Bunlar benim için yeterli değildi. Hayley Jade için de yeterli değildi.

Gittikçe daha da içine kapanan, iyileşmek yerine. Rebel'in ona getirdiği eski bir iPad'e kayıtsızca bakıyordu, ekranda bir çizgi film oynuyordu, ama Hayley Jade'in ifadesi hiç değişmedi.

Rebel, Remi'yi mümkün olduğunca sık getirmeye çalışıyordu ve Hayley Jade, küçük kuzeninin yanında biraz neşeleniyor gibi görünüyordu. Ama Remi her zaman burada olamazdı. Ve Remi gittiğinde, Hayley Jade yine ilgisiz ve enerjisiz hale dönüyordu.

Dün, ateşi ya da herhangi bir fiziksel hastalık belirtisi olmamasına rağmen üç saatlik bir şekerleme yapmıştı. Bu, beş yaşındaki bir çocuk için normal bir davranış değildi.

Rebel haklıydı. Bir doktora görünmesi gerekiyordu. Ve ikimizin de bu yerleşkeden çıkması gerekiyordu.

Dış dünyayı ve tüm korkularını yeterince uzun süre kaçınmıştım. Burada kalmak, onlardan saklanmak, diğerlerinden daha büyük bir korku yaratıyordu.

Kızımı bu kapıların içinde tutarak ona kalıcı bir zarar verdiğim korkusu.

Hayley Jade'i çizgi filmleriyle kanepede bırakıp odayı geçtim ve koridordan biraz ilerleyerek Hawk'ın yatak odasına gittim.

O, kapısını çaldığımda bana borçlu olduğu ikinci orgazmı yaşatacağına söz verdiğinden beri bunu erteliyordum. Ama artık daha fazla erteleyemezdim. Hastanedeki klinik randevusu bugün vardı ve yine kaçırırsam, oraya gidebilmem için bir hafta daha beklemem gerekecekti.

oraya götürebilmem için bir hafta daha geçmesi gerekecekti.

Onun bu şekilde kötüleşmesini bir hafta daha izleyebileceğimi gerçekten bilmiyordum.

Ağır ahşap kapıyı yumruklarım ile zorladım. "Ne var?"

Hawk kapının arkasından sertçe sordu.

İçgüdülerim geri çekilmemi ya da onu rahatsız ettiğim için özür dilememi söylüyordu. Ama Hayley Jade'e bir bakış attığımda bunu yapamayacağımı anladım. "Benim," diye seslendim, sesimi hissettiğimden daha güçlü çıkarmaya çalışarak. "Kara, yani."

Kapı birden açıldı.

Hawk diğer taraftan bana gülümsedi, gülümsemesi o kadar yakışıklıydı ki içim kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı. Onu gördüğüm anda cildimde bir karıncalanma hissettim ve dilim kontrolünü kaybetmiş gibiydi.

Polis geldiğinden beri onu pek görmemiştim. Kulüp işleriyle meşguldü. Ben de kulübemde saklanmakla ya da uzaktan kızımı sessizce izlemekle meşguldüm.

Tıpkı onun doğru bir şekilde tanımladığı gibi, kilise faresi gibi.

Bugün o kişi olamazdım. Daha güçlü olmalı ve istediğimi sormalıydım.

Ama o her seferinde nefesimi kesiyor ve konuşmamı çok zorlaştırıyordu.

Hawk, tereddütlerim karşısında gözlerini kararttı. "İçeri gir, Küçük Fare. İçeri gir ve bana ne istediğini söyle."

Parmakları bileğimi kavradı ve direnemeyeceğim kadar sertçe çekti. Arkamdan kapıyı kapatmaya gitti, ama bunu yaparsa, kendimi çıplak ve ikinci orgazmın eşiğinde bulacağımı anında anladım. Bunu yapamazdım.

Bugün olmaz.

O kapıyı tam kapatmadan kapıyı yakaladım. "Beni hastaneye götürmen gerekiyor."

Gözlerinde kalan karanlık, cinsel arzu kayboldu ve bakışları hızla üzerimde dolaştı. "Neden? Ne oldu? Yaralandın mı?" Bakışları Hayley Jade'e kaydı. "O mu?"

Onu susturdum, kızı korkutmak istemiyordum. "Onu oradaki kliniğe götürmek istiyorum. Rebel, orada çocuk doktorları olduğunu ve kimlik ya da ödeme talep etmediklerini söyledi."

Hawk elini ensesine götürdü. "Evet, istiyorlar." Hayley Jade'e baktı. "Durumu kötüleşiyor mu sence?"

Bu bir soru değil, bir ifadeydi. Herkes durumun böyle olduğunu biliyordu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Yaptığım şeyden dolayı travma geçiriyor..."

Çenemi tuttu, böylece başımı çeviremedim. "Onu o komünde bırakıp en yüksek teklifi verene satılmasını sağlasaydın, çok daha kötü bir travma yaşardı."

Mantiken bunu biliyordum, ama bu durumu kabullenmemi kolaylaştırmıyordu.

Yaptıklarım ona zarar vermişti ve bunu geri alabilmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tek yapabileceğim, şimdi ona yardım etmeye çalışmaktı. "Lütfen. Bizi götürebilir misin? Başka ne yapacağımı bilmiyorum."

"Klinik bir saat sonra kapanıyor. Gideceksek, şimdi gitmeliyiz."

Başımı salladım, sonra başımı bir yana eğdim. "Bunu nereden biliyorsun? Kapanış saatini kastediyorum."

Omuz silkti. "Önemli değil." Beni geçip ana dinlenme odasına baktı. "Hay Jay! Biraz dışarı çıkmak ister misin?"

O, ilgiyle ona baktı. Sonra bakışları bana takıldı ve hızla başını salladı.

Onun reddedilmesine şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi, ama her reddediliş hala canımı yakıyordu.

"Hayır, Küçük Fare. Bunu kişisel algılama. O şu anda acı çekiyor. Seninle bir ilgisi yok."

Ama alımsalıyordu. Josiah'ın onun için ne planladığını bilmiyordu. Tek bildiği, onu hatırlayabildiği tek annesinden ve bildiği tek evinden aldığımdı.

Hawk sandalyeden ceketini aldı ve omuzlarına attı. Kapının yanında botları duruyordu, ayaklarını botlara soktu ve eğilip bağcıklarını bağladı. "Ona gökkuşağı dondurması alacağımızı söyle," dedi sessizce.

"Dondurma mı?"

"Gökkuşığı dondurması. Özellikle gökkuşığı. Diğer tatları sevmiyor."

Şaşkınlıkla ona baktım ve o iç geçirdi.

"Sadece ona sor, Mouse. Klinik bizi beklemeyecek."

"Dondurma," diye Hayley Jade'e patladım. "Dondurma ister misin

dondurma ister misin?"

"Gökkuşığı," diye tısladı Hawk.

"Gökkuşığı aromalı," diye Hayley Jade'e açıkladım.

Yavaşça oturdu, bakışları benimle Hawk arasında gidip geldi ve sonra yavaşça başını salladı.

İçimde umut yeşerdi. Günlerdir ilk kez nazik sorularıma cevap vermişti.

Bu önemli bir şeydi. Ama aynı zamanda nereye gittiğimize dair tam gerçeği yansıtmıyordu ve yalanlarla bir bağ kurmaya başlamak istemiyordum.

Onun önünde diz çöktüm. "Önce bir doktora gidersek senin için sorun olur mu? Söz veriyorum, doktor çok nazik olacak ve seninle konuşabileceğin güvenilir bir kişi olacak. Tabii sen de istersen."

Bunu istediğini tüm kalbimle umuyordum.

Hiçbir şey söylemedi, başını sallamadı, ama yerden ayakkabılarını aldı ve ayağına giydi.

Hawk'a baktım.

Omuz silkti. "Hayır demedi," dedi, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Hayır demedi. Bu

bir başlangıçtı.

Hastane kliniği insanlarla doluydu. Hawk, Hayley Jade ve ben otomatik kayar kapıların hemen içinde durduk ve bekleyen insanların sırasına katıldık.

"Lanet olsun. Bu çok kötü olacak," diye mırıldandı Hawk.

Kayıt masasının arkasındaki telaşlı bir kadın başını kaldırıp ona kötü bir bakış attı, onun MC ceketi veya doğal olarak takındığı kötü çocuk tavırları onu hiç rahatsız etmemişti.

Aslında, onun görünüşü kadını daha da sinirlendirmiş gibiydi. Gözlerini kısarak ona baktı. "Buraya geldikten üç saniye sonra sızlanmaya başladığını mı duydum, oysa buradaki bazı insanlar saatlerce sesini çıkarmadan bekledi? Yardım etmek için gönüllü olarak zamanını ayırmayı teklif mi ediyorsun, Bay Kötü Çocuk Motosikletçi? Hayır. Sanmıyorum. Herkes şikayet etmeye çok hevesli, ama biz burada hepimiz gönüllüüz, bu yüzden insanların sızlanmalarını dinlemek bugün yapılacaklar listemde yok."

Kadın sıranın başındaki hastanın bilgilerini almaya geri döndüğünde Hawk gözlerini kırptı. Bana dirsek attı. "Bu sabah kim onun Cheerios'una işedi?"

Onu susturdum. Kadının işitme duyusu çok keskin olduğu belliydi ve bizi geri çevirmesini riske atmak istemedim. "Diğerleri gibi bekleyebiliriz. Kalmana gerek yok."

Gözleri karardı. "Seni burada, yabancılarla dolu bir odada yalnız bırakacağımı mı sanıyorsun?" Gülüşü hiç de komik değildi. "Hayatta olmaz."

Rahatladığımı belli etmemeye çalıştım.

Gitmesini istemiyordum.

Bunu tek başıma yapmak istemiyordum.

Sıranın önüne geldik ve kadın Hawk'a sert bir bakış attı, sonra bana döndü. "Adınız?"

Boğazımı temizledim ve sesimi bulmaya çalıştım. "Şey. Kızım için. Adı Hayley Jade..."

"Soyadı?" Kadının parmakları klavyenin üzerinde durdu, cevabımı bekliyordu.

Ne diyeceğimi bilemedim. Soyadımı vermek istemedim, Shari'nin soyadını bile. Burada olduğumuzun herhangi bir kaydı olmasını istemedim. Josiah'ın komünden yüzlerce kilometre uzaktaki bir hastanede bir bağlantısı olduğunu gerçekten hayal edemiyordum, ama korku beni paranoyaklaştırmıştı. Fang, hem benim hem de Hayley Jade için sahte kimlikler bulacağına söz vermişti, ama bağlantısı henüz bunları getirmemişti.

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Robinson," diye cevapladı, soyadını verdi. "Hayley Jade Robinson."

Kadın ikimizi sırayla baktı, ince kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Ona baktım, yalan söylemek istemiyordum, ama kızımın onun soyadını taşıdığını duyunca kalbim garip bir şekilde atmaya başladı.

Eteğimden kendimi çimdikledim, keskin bir acı hissettim, bunun hiçbir anlamı olmadığını hatırladım. Ben de bunun bir anlamı olmasını istemiyordum. Beynim donduğunda o sadece bana yardım ediyordu.

Ama içimdeki küçük bir parça eriyip gitmişti.

"Evet, lütfen, hanımefendi," dedim sessizce.

Kadın ekrana bakmadan ismi yazarken beni izledi. "Senin gibi güzel bir kız onun gibi bir adamla ne yapıyor?"

Boynumun arkasında bir tahriş hissettim. Hawk bazen sert ve kaba olabiliyordu, ama bu kadın onu tanıımıyordu. Onu sadece MC ceketini giydiği için yargılamıştı.

Onu savunmaya çalıştım. "Bu sizin..."

Ama kadın çoktan yanımızdan eğilerek bir sonraki hastaya yönelmişti. "Yeşil çizgiyi takip ederek triyaja geçin. Sıradaki!"

Tekrar denedim. "Hayır, bekleyin. Affedersiniz, ama onu tanıımıyorsunuz bile..."

Hawk parmaklarını dirseğime doladı ve ben daha fazla bir şey söyleyemeden beni masadan uzaklaştırdı.

"Benim için kovulmaya değmez, Küçük Fare." Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Beni savunmaya çalışman çok tatlı, ama sen de beni tanıımıyorsun."

Linolyum üzerine çizilmiş yeşil çizgiyi takip ettik, Hayley Jade birkaç adım önümüzde yürüyordu, ayakları sanki ip üzerinde yürüyormuş gibi çizgiye sadık kalarak.

"Diğer insanların düşündüğü kadar kötü biri olmadığını biliyorum," diye tartıştım, o duyamayacağı bir mesafedeyken, ama gözlerimi kararlılıkla onun üzerinde tuttum.

O güldü. "Bunun kanıtı var mı?"

"Gidecek başka yerim yokken kulüpte kalmama izin verdin."

"O War'ın kararıydı."

Gözlerimi kırptım. "Peki. O kulübeyi benim için temizledin. Bu çok hoştu."

Bana sıırttı. "Haklısın. Ben iyiyim." Kolunu boynuma doladı ve beni kendine çekti, böylece konuşurken dudakları kulağıma değdi. "Üç parmağıımı amına soktuğumda ve dilimi klitorisine değdirdiğimde benim gerçekten çok iyi olduğumu düşündüğünü hatırlıyorum."

Onu itekledim, halka açık bir yerde böyle konuşmasına dehşet duydum. "Kes şunu!"

Ancak meme uçlarım anında sertleşmişti.

Ve klitorisim tekrar yapmak istermiş gibi karıncalanıyordu.

Tekrar konuştuğunda sesi kalın çıkıyordu, sanki vücudumda yarattığı etkiyi biliyormuş gibi. "Sana borçlu olduğum ikinci orgazmı almak için odama gelmedin, Küçük Fare."

"Gelmeyeceğim," diye söz verdim, yine yan yana.

"Kabul edilemez bir cevap," diye karşılık verdi. "Tek düşünebildiğim şey, dilimi tekrar amına sokmak. Bu sefer sadece klitorisin değil, Kara. Her yerini tatmak istiyorum. Yani, her yerini. Geçen sefer dilimi sokmadığım tüm yerleri."

Gözlerimi ona doğru genişlettim. "Bu ne anlama geliyor? Sen zaten..."

Bacaklarımın arasında dilini hissettiğim anı hatırlayınca yüzüm kızardı. Ve onun beni orada yaladığı halde, bir kez bile ağzımı öpmediğini fark ettim.

Fang, Vaughn veya Kian'ın Rebel'i öptüğü gibi onun da beni öpeceği düşüncesi içimde aptalca ve kız gibi bir heyecan uyandırdı. Filmlerde erkeklerin kadınları öptüğü gibi, onları kollarına alıp, ağızları birleşirken kadının eriyip gitmesi gibi.

Ben hiç öyle öpülmemiştim.

Öpücükler hakkında tek bildiğim, hiç istemediğim öpücüklerdi.

Bir erkeğin kollarında erimek, parmaklarımı boynuna dolamak ve gerçekten onun dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmek nasıl bir şeydi, hayal bile edemiyordum.

Ama Hawk ile bunu hayal edebiliyordum.

Onun beni öyle istemesi düşüncesi nefesimi kesti.

"Ben ne yaptım, Kara?" diye mırıldandı, sesini alçak tutarak önümüzden geçen insanlar ve Hayley Jade'in duymaması için. "Senin klitorisini yaladım, ama sen benim dilimin üzerine binmedin. Sen çığlık atana kadar onu içine sokmadım. Kıçına ulaşana kadar onu tatlı yarıklarından aşağı kaydırmadım."

Ona baktım. "Neyimi?"

O güldü. "O da sana oraya hiç dokunmadı, ha?" "Tabii ki dokunmadı. Neden dokunsun ki?"

Görünüşü kendini beğenmiş gibiydi. "Çünkü bunun ne kadar iyi hissettirdiğini bilmiyorsun." Bana göz kırptı.

Bunu düşünmekten nefes alamadım. İnsanlar gerçekten... bunu yapar mıydı?

Hayal bile edemiyordum. Rebel'e sormam gerekiyordu. Ya da Bliss'e. Ya da Hawk dışında herhangi birine, çünkü onun yanında kendimi zaten olgunlaşmamış, deneyimsiz bir çocuk gibi hissediyordum.

Hayley Jade'i, yeşil hattın bittiği triyaj istasyonunda yakaladık.

Hawk, Hayley Jade'in sahte adını tekrar söylediğinde, Hawk'ın beni öptüğünden hiç bahsetmediğini fark ettim.

Ağzını benim amıma ve benim... ama beni öpmek istememişti.

Bunun canımı yaktığını inkar edemezdim. Kimseyi öpmek gibi bir hakkım olmasa da.

"Tamam, Hayley Jade," dedi hemşire gülümseyerek. Resepsiyondaki kadından çok daha dostçaydı, ama bu hemşire Hawk kapıdan içeri girer girmez şikayet ettiğini duymamıştı, bu yüzden bu durum anlaşılabilir bir şeydi. "Benim adım Freya ve ailenle konuşurken birkaç kontrol yapacağım. Sorun olur mu? İlk olarak, tek yapman gereken bu monitörü parmağına takmak. Bunu benim için yapabilir misin?"

Hayley Jade başını salladı ve parmağını uzattı.

Hemşire Freya gülümsedi. "Aferin. Bir dakika otur ve monitörün kaydolmasını bekle, sonra devam edelim."

Hemşire bize odaklanarak şöyle açıkladı: "Doktorlar, bu kliniğe gelen hastaların çoğunun uzun süredir, hatta belki de hiç doktora gitmediklerini biliyorlar.

Bu yüzden, bugün sizi buraya getiren nedenleri konuşurken birkaç temel test yapıyoruz.”

Hawk bana baktı ve öncülüğü bana bıraktı.

Nefes aldım. “Hayley Jade birkaç hafta önce oldukça travmatik bir olay yaşadı. O günden beri konuşmuyor. Bunun sadece şoktan kaynaklandığını ve birkaç gün içinde geçeceğini düşünmüştüm, ama haftalar geçti ve durumu daha da kötüye gidiyor, iyileşmiyor.”

Hemşirenin kaşları çatıldı. "Bunu tetiklediğini düşündüğünüz olay hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz?"

"Şey..." İstedim. Ona tam olarak ne olduğunu anlatmak istedim, böylece Hayley Jade'e yardım etmek için ihtiyaçları olan tüm bilgilere sahip olabilsinler. Ama bunu her düşündüğümde, ben de kendimi kapatmak istedim. Kalp atışlarım rahatsız edici bir hızda artmaya başladı. Nefesim yüzeysel hale geldi. Boğazım tıkanıyormuş gibi hissettim.

Beş yaşında olup o geceyi ve ondan sonraki tüm geceleri anlamaya çalışmanın çok daha zor olacağını tahmin edebiliyordum.

Hayley Jade konuşmayı her düşündüğünde aklından geçenler bunlardıysa, neden konuşmadığını tam olarak anlıyordum.

Bu duygu çok yoğundu ve ben sadece bunun sona ermesini istiyordum.

Hawk bana ve sonra hemşireye baktı. "Kara'nın kocası bir pislik," dedi açıkça. "Gerisini muhtemelen hayal gücünle doldurabilirsin."

Kadın yavaşça başını salladı ve dikkatini tekrar Hayley Jade'e çevirdi. "Tamam! O zaman o ölçüme bir bakalım, olur mu?"

Hayley Jade, parmağındaki monitörü çıkarmasına izin verdi ve zayıf koluna başka bir monitör taktı.

Ama ben hâlâ orada, karanlıkta
koşuyordum. Korku beni
sarmıştı.

Josiah'ın sesiyle adımları çağırıyordu.

Odanın diğer ucunda, biri metal bir alet tepsisini düşürdü ve çıkan ses tüm vücudumu titretti.

Sıcak ter cildimi kapladı ve oda birden çok sıcak geldi, oysa klima cildime hafifçe esiyordu.

Gömleğimin yakasını çektim, kumaş beni boğuyordu.

"Nefes al, Küçük Fare," dedi Hawk sessizce. "O izliyor."

Başımı kaldırıp Hayley Jade'in bana dikkatle bakan kara gözlerine baktım.

Yüzündeki rahat ifade kayboldu ve aniden başını sallayarak hemşireyi itti.

Hemşire Freya, hastasının koluna takılı tansiyon manşetini tutmaya çalışıyordu. "Hayır, hayır tatlım. Biraz daha takılı kalması gerekiyor. Rahat olmadığını biliyorum..."

Hayley Jade kol manşetini çekip, gözlerini kocaman açarak bana sabit bir şekilde baktı.

Hemşire bana baktı, terli cildimi ve nefes alışımı fark etti. "Anne, gidip bir bardak su alsana. Köşede bir bekleme salonu var, orada su sebili var."

Başımı salladım ve geri çekildim.

Burada açıkça yardımcı olamıyordum. Onu daha da kötüleştiriyordum.

"Kara," Hawk uyardı, bir eliyle Hayley Jade'i sakinleştirmeye çalışırken, ikisi de bana bakıyordu.

"Onunla kal," dedim ona. "Ben iyiyim. Su içip hemen döneceğim."

Bundan hoşlanmadığını anlayabiliyordum.

Yüzündeki ifade, beni göremeyeceği hastanede tek başıma dolaşmamdan nefret ettiğini gösteriyordu.

Josiah ya da adamlarından biri bizi kulüpten buraya kadar takip etmişse, beni koruyamazdı.

Ama Hayley Jade'e zarar veriyordum.

Ve yaptığım her şeyle yüzleşene kadar ona zarar vermeye devam edecektim.

Bu, her şeyi yeniden yaşamak anlamına geliyordu. Sadece kaçıışı değil. Son beş yılın her gününü. Bu düşünce tek başına beynimin kapılarını kapattı

ve görüntülerin akışını durdurdu. "Onunla kal," dedim tekrar, beni dinlemesini rica ederek.

Onun güvende olduğunu bilmem
gerekliyordu. O isteksizce kısa bir
baş sallama yaptı.

Sanki o izin verene kadar ayaklarım hareket edemiyormuş gibi, birdenbire kilitleri açıldı. Hastane dolusu insanın önünde yıkılmamı engelleyen zihinsel duvarları onarabileceğim bir yer aramak için odadan aceleyle çıktım. Beni, olduğumdan daha güçlü olmamı isteyen o küçük kız için.

GRAYSON

Hastanenin ücretsiz kliniğinin çeşitli bölümlerini ayıran yeşil perde yana kaydı ve Harriet'in stresli yüzü ortaya çıktı. "Daha kaç tane almak istiyorsun? Saat beş geçti bile."

Sürekli personel sıkıntısı çektiğimiz için her zaman asılı duran "*Gönüllüler Aranıyor. Tıbbi Eğitim Gerekmez*" tabelasının ötesine, kalabalık bekleme odasına baktım. "Dışarıda ne kadar varsa o kadar. Kimse geri çevrilmez."

Kafasını salladı. "Sen her zaman buradaki son kişisin. Dr. Tahpley bir saat önce gitti, Zigley ise vardiyasına gelmedi bile."

Hastadan aldığım son notları bitirdim ve dosyayı Harriet'e verdim. İlk sayfaya yazdığım, muhtemelen onun daha sonra sisteme girmesi gereken notları görünce, iyi niyetli bir şekilde homurdandı.

"Sonuncu ben değilim. Sen de buradasın." "Ben de senin kadar aptalım."

Kolumu omzuna attım ve sıktım. "Ama bu, burada yaptığımız diğer her şeyden çok daha tatmin edici değil mi?"

Aslında maaş almanın da bir şekilde tatmin edici olduğunu söyleyerek homurdandı ama ben onun bunu içten söylemediğini biliyordum.

Her kelimesinde ciddiydim. Klinikte gönüllü olarak çalıştığım saatler haftanın en güzel anlarıydı ve son hasta muayene edilene kadar oradan ayrılmıyordum, bu da kapanış saatinden saatler sonra orada kalmam anlamına gelse bile.

"Timothy Jones," diye seslendi Harriet. "Sıra sende."

Timothy solumdaki koltuktan kalktı ve ben de onu selamlamak için yanına gittim.

Ama bakışlarım onun arkasındaki triyaj alanına kaydı ve donakaldım.

Trijaj hemşiresi Teri, açıkça bunu istemediği belli olan yaklaşık beş yaşında sarışın bir kıza tansiyon aleti takmak için uğraşıyordu. Ama kaslarımı kaskatı yapan, onunla birlikte olan iki yetişkindi.

Adam tanıdık ve ceketinden nedenini anladım.

Göğsünde gururla Slayers MC rozeti duruyordu ve küçük kızın işbirliği yapmasını sağlamakla meşgul olmasına rağmen, onu morgdaki geceden hatırladım.

O gece, o zamandan beri aklımdan çıkmayan bir kadını koruyordu.

Kara.

Şimdi onun yanında duruyordu, izlerken gözlerinde parıldayan gözyaşları vardı. Adama bir şey söyledi, adam da ona bir şey cevap verdi, ama kadın ısrarcıydı ve adam sonunda başını sallayınca, odadan aceleyle çıktı ve koridorda kayboldu.

Düşünmeden onu takip ettim. "Gray!" Harriet seslendi. "Nereye gidiyorsun?" Gözlerimi kırptırıp geri döndüm.

Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle duruyordu.

Hasta da aynı derecede şaşkın görünüyordu. "Yeniden otursam mı, yoksa..."

Buraya işimi yapmaya gelmişim. Bu insanlar, özellikle *de* sigorta yaptıramayanlar, benim en iyi performansımı göstermemi bekliyorlardı.

Normalde öyleydim. En iyilerden biriydim. Kibirli değildim, bu sadece gerçektir.

Ama o buradayken işimi yapamıyordum. Onun kaybolduğu koridora baktım, onu takip etme dürtüsü beni tamamen ele geçirmişti.

"Sadece... bekleyin," dedim hastaya. "Kabinde bekleyin. Geri geleceğim, söz veriyorum. Geri geleceğim."

Geriye doğru yürürken özür diledim, ta ki kığım Harriet'in masasına çarpana kadar. Bana sorgulayan gözlerle baktı ve ben de ona aynı şeyi söyledim. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Kimseyi eve gönderme. Sadece... bekle."

Dönüp koridorda koşmaya başladım. Çok uzağa gitmiş olamazdı.

Geçerken adama ve kıza bir göz attım. Adam kıızı kucağına çekmiş ve sıkıca tutuyordu, hemşire ilk temel testleri yaparken onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Bu iyiydi. Bugün onunla kavga etmek istemiyordum. O gece morgda kavga etmek üzereydik ve orada kavga etmek başka bir şey olurdu.

Ama burada, çalıştığım hastanede, hastalarımı korumam gereken yerde, bu tamamen kabul edilemez bir durum olurdu.

Köşeyi döndüm ve boş koridorda durdum. Koridor uzundu ve kalbim çarparken durduğum yerden engelsiz bir görüş açısı vardı. Oraya koşmuş olsaydı, onu kesinlikle görürdüm. Benden yarım metre daha kısaydı. Kısa bacaklarıyla o kadar hızlı koşması imkansızdı.

Ayrıca, arkadaki çocuk onun çocuğuysa, içgüdülerim bana onun çok uzağa gitmeyeceğini söylüyordu.

En yakın kapıyı açtım ve kafamı içeri soktum. "Merhaba?"

Köşeden keskin bir nefes sesi geldi ve gözyaşlarıyla ıslanmış büyük kahverengi gözler benimkilere kilitlendi. Bakışları yüzümden beyaz doktor önlüğüme kaydı ve benim önlediğim kapıya doğru hareket etti.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı. "Burada olmamam gerektiğini biliyorum."

Ama ben kapının önünde duruyor ve kapıyı tamamen kapatıyordum. Ve ona bakmaktan hareket edemiyordum.

Koyu kahverengi saçları, basit bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, birkaç tutam saç ise kaçmış, çok güzeldi. Saçları yumuşak yüzünü çerçevesiyor, şakaklarını ve çenesini öpüyordu.

Otomatik pilotta elimi kaldırıp, kaçan saç tellerini kulağının arkasına

O geri çekildi.

Gözlerimi kırptım. Ne yapmaya çalıştığımı fark ettim.

Kahretsın.

Gözlerindeki ifade anında korkuya dönüştü ve korku beni sardı. Onu korkutmak, kesinlikle istediğim son şeydi.

Ellerimi geri çekip, parmaklarımı açarak, avuç içlerimi ona doğru çevirdim, olabildiğince tehditkar olmayan bir şekilde. "Lütfen gitme. Ben de buraya ağlamaya geldim ve tek başına olmamak güzel olurdu."

Durdu. Gözlerini kırptı. Ama en azından artık o kadar korkmuş görünmüyordu. Ağlamayı da kesmişti. "Gerçekten mi?"

Yüzündeki korkunun kaybolduğuna sevindiğim için ona yarım bir gülümseme attım. "Tamam, hayır. Ama yemin ederim, ben zararsızım." Doktor rozetimi aldım. "Ben bir doktorem. Dr. Grayson. Gördün mü? Ama bana öyle demek zorunda değilsin. Çoğu kişi bana sadece Gray der. Ya da istersen bana Fred deyebilirsin."

Gözlerini kırptı. "Şey... Bence Dr. Grayson yeterli."

Aşırı abartılı bir rahatlama iç çekişi bıraktım. "Oh, şükürler olsun. Çünkü Fred, Red'e kısaltılıyor, sonra da..." Sahte bir titreme yaptım. "Ed." Ona yüzümü buruşturdum. "Ed'i beceremem."

Ağzının yanındaki bir kas seğirdi ve içimdeki bir şey, sanki yirmi yard çizgisinden bir touchdown yapmışım gibi sevinçle coştı.

Eğer beni birazcık bile komik bulduysa, o günüm tam anlamıyla mükemmel olmuştu.

Bu kadının beni sevmesini istiyordum. Onun, benim için çok uğraştığım doktoram ya da paramı önemsemeyen bir tip olmadığını zaten anlayabiliyordum.

Bu durumda geriye sadece komik ve tatlı kalıyordu.

Ya da onun benden olmasını istediği her neyse. Ama en azından şimdilik komik ve tatlı olmaya karar verdim.

"Belki de Dr. Grayson'a sadık kalmalısın," diye itiraf etti.

Sahte bir öfkeyle ağzımı açtım. "Yani sen de benim Ed'i başaramayacağımı mı düşünüyorsun? Bu çok üzücü." Duvara monte edilmiş kutudan bir eldiven aldım ve hiperventilasyon yapıyormuş gibi içine nefes verdim.

Sonra ona göz kırptım ve içine uzun, derin bir nefes verdim, eldiveni balon gibi şişirdim ve normalde bileğinizi saran kısımdan bağladım. "Oradaki senin kızın, değil mi?" Başımı triyajın olduğu yere doğru çevirdim.

Ağzı düz bir çizgiye dönüştü. "Evet." "Kocanızla mı?"

Hızla başını salladı. "Oh, hayır. O sadece bir arkadaş."

İlginç. Parmağında alyans yoktu, ama dışarıdaki adam onu kendi eşi gibi korumuştı.

Evlilik yeminlerine her zaman saygı duymuşumdur. Yüzük takan bir kadına hiç asılmadım. Üniversitedeki oda arkadaşlarımla eğlenme olarak yaptığı gibi, bir kadını partnerinden ayırmaya çalışmak gibi bir isteğim hiç olmadı. Bu bir olaydı. Barlarda, kocaları tarafından ihmal edilen yalnız eşleri tavlama. Genç üniversiteli erkekler ve yalnız eşler, fıstık ezmesi ve reçel gibi birbirlerine yakıştırlardı.

Ama bu benim için geçerli değildi.

Ama bu kadın, kahretsın. Belki de baştan çıkarılabilirdim. Ama bekar olsaydı daha iyi olurdu.

Gülümsemeyi saklayarak, muayene odasındaki masanın üzerindeki kalem ve keçeli kalem kutusu içinden bir Sharpie kalemi aldım ve geçici balonumun üzerine birkaç küçük işaret çizdim.

Sonra onu ters çevirip ona gösterdim. "Bu bir fil," diye açıkladım. "Gördün mü? Başparmak hortumu..."

Başını bir yana eğdi, benim yarattığım şeyi inceledi, açıkça benim çizdiklerimi ve çizgileri deşifre etmeye çalışıyordu.

Belli ki, sandığım kadar zeki değildim.

"Söz veriyorum, sanatçı olmaktan çok daha iyi bir doktorum." Balonu tekrar ona doğru ittim. "Belki kızınız beğenir."

Parmağımdan aldı, kırılabilirmiş gibi dikkatlice, özenle tuttu. "Çok nazıksınız. Teşekkür ederim. Onun yanına dönmeliyim."

Onun gitmesini istemiyordum. Kızından bahsedildiğinde dudaklarının hafifçe gülümsemeye kıvrılmasından hoşlandığım için değil. Bana başka birini hatırlattığı için de değildi. Tehlikede olduğu için ve morgda yatan kız kardeşinin yanaklarında görülen mavimsi renk tonunun, onun yanaklarında da görülmesini istemediğim için.

Hayatları söndürüldükten sonra tüm cesetlerin aldığı renk.

"Bir öneride bulunabilir miyim?" diye sordum. "Psikoloji eğitimi almış bir doktor olarak."

Bir an durakladı. "Bu sizin uzmanlık alanınız mı?"

Ona kaşlarını çattım. "Hayır, benim uzmanlık alanım eldiven balon hayvanları.

Bu belli değil miydi?"

Küçük bir kahkaha attı. "Tabii, haklısın. Benim hatam."

Kapıdan çekildim, böylece kendini kapana kısılmış hissetmesin diye, ve kışımı yatağa yastadım. "Belli ki üzgünsün, ve çocuklar bunu hissederler, sen iyi sakladığını düşünsen bile. Ben iyi bir dinleyiciyim. Bunun için para alıyorum, ve insanlar genellikle içlerini döktüklerinde kendilerini daha iyi hissederler."

Utangaç bir şekilde yüzüne dokundu. "O kadar mı kötü?"

Yüzünde kötü olan hiçbir şey yoktu. "Sadece zor bir gün geçiriyormuşsun gibi görünüyorsun."

Balon filimin gövdesini çekti, parmaklarıyla ucunu sıktı. "Sadece bugün değil. Her gün böyle."

Yine onun için endişelenerek kaşlarını çattım, ama bu sefer farklı bir nedenden dolayı. "Dışarıdaki arkadaşın... sana zarar vermiyor, değil mi?"

Hızla başını salladı. "Hayır. O değil." Bana baktı. "Hiç yakını kaybettiğin oldu mu?"

Bu soru beni şaşırttı. Hastaların bana düşüncelerini ve duygularını sormasına alışkın değildim ve bu garip bir şekilde rahatsız ediciydi.

Şaka yapma dürtüsü güçlü bir şekilde ortaya çıktı, ama gözlerinde yalvaran bir bakış vardı. Odada bir şey yaşayan tek kişi olmamak için çaresiz bir ihtiyaç.

Bu ihtiyacı fark ettim çünkü hastalarımda sık sık görürdüm.

Onların acısını görmeme rağmen, kendi acımdan kolayca uzak tutabiliyordum.

Ama Kara, bir anda kurduğum bariyerleri aşmıştı. Tıpkı onu ilk gördüğümde, bana başka birini hatırlattığı için içime işlediği gibi.

Kendimi şöyle derken buldum: "Karımı kaybettim. Çok uzun zaman önceydi. Ama o öldürüldü."

Kara nefesini tuttu. "Kız kardeşim de öldürüldü. Sadece birkaç hafta önce."

Yutkundum. Ona yalan söylemek istemedim. "Biliyorum. Cesedini teşhis ettiğin gece morgda seni gördüm."

Gözlerini kırptı ve sonra güzel yüzünde tanıma ifadesi belirdi. "Üzgünüm. Seni tanıyamadım bile." Dudaklarını ısırdı. "Hawk'ın o gece sana öyle konuşması için de üzgünüm. Sadece işini yaptığın için öyle saldırıya uğramayı hak etmedin."

Ona hastanenin parasıyla orada olmadığımı söylemedim. Neden öyle düşündüğünü anlayabiliyordum. Tıp uzmanlarının morglarda olması tamamen uygunsuz bir durum değildi ve Ron'un beni içeri aldığı için başının belaya girmesini istemedim.

Boğazımı temizledim. "Kız kardeşin hakkında polisle konuştun mu? Nasıl öldürüldüğü hakkında?"

Kara başını salladı. "Bazı şüpheliler var."

"Seri katil olasılığından bahsettiler mi?"

Kara bana keskin bir bakış attı.

O bakış, polisin bu ihtimali düşündüğünü anlamam için yeterliydi. Gözlerinde yine o korku vardı, ben de uzun zamandır kimseye anlatmadığım ayrıntıları ona anlattım. "Karım da kız kardeşinle aynı şekilde öldürüldü."

Kara başını salladı. "Polis bunun bir olasılık olduğunu söyledi, ama başka insanlar da var... onun ölmesini çok daha fazla isteyen insanlar."

Elini tutup parmaklarını sıkmak istedim. Onu bir şekilde sakinleştirmek istedim, ama burada sakinleştirecek hiçbir şey yoktu.

Kara'nın endişeli gözlerine baktım. "Seni korkutmak istemiyorum."

Gerçekten, bu benim en son istediğim şey. Ama karımın da bir kız kardeşi vardı." Kara önümde donakaldı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Ona söylemek istemiyordum, ama kendi güvenliği için bilmesi gerekiyordu. "Çünkü o da öldürüldü. Karımdan sadece birkaç hafta önce."

Kafasını salladı ve kapıya doğru geri adım attı. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

Ama vardı. İçgüdülerim bunun tarihin tekerrür ettiğini söylüyordu.

Ama bu sefer, bir kadının ölümünü engelleme gücüm vardı. Daha önce bir kez başarısız olmuşum ve bunu tekrarlamak istemiyordum.

Elini tutarak onun uzaklaşmasını engellemekten kendimi alamadım. "İlgisi var Kara. Bundan eminim. Kız kardeşinin cesedindeki izleri gördüm."

Neredeyse karım ve onun kız kardeşinde bulunan izlerle aynıydılar."

O uzaklaşmaya çalıştı, ama benim görebildiğim tek şey karımın soğuk, cansız, boğulmuş bedeniydi. Gözleri artık Kara'nınki gibi sıcak ve kahverengi değildi. Yanakları artık sağlıklı bir pembe renkte değildi.

Tek gördüğüm, dudaklarında ölümcül mavi bir renk vardı. Cildinde mumsu bir parlaklık. Ne kadar göğsüne baskı yaparsam yapayım, soğuk dudaklarına ne kadar nefes üflesem de, geri dönmeyeceğini bilmek kalbimi durduruyordu.

"Hayır!" Kara'nın sesinde panik vardı. "Hayır! Bırak beni!"

Gözlerimi kırptırdım, elimle tuttuğum eline baktım.

Parmaklarım onun parmaklarını sarmıştı. Onu korkuttuğumu fark edince dehşet beni sardı.

Onu incitmek.

Anında bıraktım.

Hawk'ın yumruğu yüzüme çarptı. Bir şey kırıldı, ama burnum mu yoksa onun yumruğu mu kırıldı emin değildim. Yüzümde şiddetli bir acı hissettim ve geriye doğru sendeledim, görüşüm bulanıklaştı ve kan akmaya başladı.

Onun geldiğini bile görmemiştim.

Tezgaha çarptım, yere düşmeden kendimi tutmaya çalıştım ve gözlerimi hızla kırptırarak kafamdaki bulanıklığı gidermeye çalıştım.

Görüşüm netleştğinde Hawk gitmişti.

Kara da öyle.

HAWK

Kör bir öfkeyle eve sürdüm, kendime bu kadar aptal olduğum için kızgındım. Hayley Jade her zamanki gibi arka koltukta sessizce oturuyordu. Doktora bile gitmemişti.

Kara'nın çığlık attığını duydum. Sesindeki korku ve acıyı duydum.

Hayley Jade'i kucağıma alıp, sanki Olimpiyatlarda yüz metre koşusunda altın madalya için yarışıyor muşum gibi koridorda koştum.

Bir kolumda çocuk tutarken hiç kimseyi yumruklamamıştım, ama lanet olsun, morgdaki o pisliğin Kara'ya dokunduğunu görünce kendimi kaybettim.

Şimdi tek yapabileceğim kendimi lanetlemektir.

Sanki Hayley Jade yeterince korkmamış gibi.

Sanki Kara zaten travma geçirip zar zor işlev görebiliyordu.

Onu tamamen korumasız bir şekilde benden uzaklaşmasına izin vermiştim ve bakın ne oldu.

Nefes alamıyordum.

Kara eve giderken benimle konuşmaya çalışmadı. Hayley Jade ile boş boş sohbet etti, ama Hayley Jade cevap vermedi.

Her kilometre geçtikçe göğsüm sıkıştıyordu, binalar, ağaçlar ve kumsal minibüsün camlarından hızla geçip gidiyordu.

Slayers'ın kapı s ı n d a Kara sonunda bana baktı ve orta konsoldan telefonumu aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

"Şifreni ver, lütfen."

"Yedi, sekiz, üç, iki," diye saydım, telefonumdaki her şeye erişim izni verdiğimi umursamadan. Kara, mesajlarımı karıştıracak türden birisi değildi. Zaten orada pek bir şey bulamazdı. Kiki'den gelen bazı eski müstehcen mesajlar. Belki Amber'dan bir çıplak fotoğraf

ama kulüp için önemli olan her şey silinmişti ya da mesajlaşmada hiç bahsedilmemişti. Yani isterse o lanet şeyi alabilirdi.

Parmaklarını birkaç kez ekrana dokundurdu ve sonra telefonu kulağına götürdü.

Ice'ın kapıları açmasını bekledim, konuşmak istediğini işaret ettiğinde onu görmezden geldim ve hızlanarak yanından geçtim, ayağımı gaz pedalına çok sert bastığımda lastiklerin kaldırdığı toz bulutunun içinde onu bıraktım.

Şu anda kimseyle konuşamazdım. Minibüsü yolda tutmak ve göğsümün oksijen çekmesini sağlamak için tüm beyin hücrelerime ihtiyacım vardı.

"Queenie, merhaba. Hayır, benim. Kara. Şu anda kapıdan giriyoruz. Lütfen bizi ön kapıda karşılayıp Hayley Jade'i içeri alırmısın? Hawk'ın benimle kulübeye gelmesi gerekiyor. Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Nefesimi dışarı üfledim. Tabii ki konuşmamız gereken şeyler vardı.

Neden tek başına gitmiş olduğu gibi. Ve neden

ona izin verdiğim gibi.

Bu bir daha asla olmayacaktı.

Minibüsü durdurduğumda Queenie kapıda bekliyordu.

Kara indi ve Hayley Jade'i içeri sokmasına yardım etti. Kara kulüp binasına girerken bir milisaniye bile olsa onu gözden kaybettim ve hastanede hissettiğim aynı duygu beni bir kez daha sardı, direksiyonu sıkıca kavradım.

Kara bir dakika sonra tek başına geri geldi ve sessizce yolcu koltuğuna oturdu.

Ben minibüsü kulübeye giden yola yönlendirene kadar sessiz kaldık. Yol, araç için zar zor genişlikteydi, çoğunlukla bisiklet lastikleri veya ayak izleriyle çimlere kazınmıştı. Ben önce indim, o da peşimden geldi, kulübenin kapısı arkasından kapanana kadar ikimiz de ses çıkarmadık.

Ona döndüm. "Bir daha asla!" diye bağırdım. "Bir daha asla. Bir daha asla gözümün önünden kaybolma, Kara! Ne halt ediyordun?"

Şaşırtıcı bir şekilde, o korkmadı. Ben bağırdığımda normalde yaptığı gibi çekinmedi. Ki bu çok sık olurdu çünkü ben yumuşak ve nazik konuşan biri değildim.

"Haklısın," diye kabul etti.

Durdum. "Ne? Hayır, değilim. Tamamen mantıksız davranıyorum, kendini toparlamak için bir dakikaya ihtiyacın olduğu halde uzaklaştığın için sana bağıríyorum."

Kafasını salladı. "Kendimi tehlikeye attım."

Ona o kadar hızlı yaklaştım ki, benimle çarpışmamak için tökezleyerek geriye doğru sendeleyeyen onu yakalamak zorunda kaldım, sırtı kapıya çarptı. Kafasını kucakladım, böylece tahtaya çarpmadı, ve vücudumu ona bastırdım, nefes nefeseydim, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Seni tehlikeye attım. Sen benim sorumluluğumdandın, ama seni bıraktım."

"Sen sadece benim istediğimi yaptın. Hayley Jade'in sana ihtiyacı vardı."

"Senin bana ihtiyacın vardı, Kara. *Senin*." O pisliğin ona dokunduğunu gördüğümünden beri ilk kez ciğerlerimi onun kokusuyla doldurdum. Dudaklarımı boynuna değdirdim, kokusu onun benim vücudumun altında güvende olduğuna beni ikna etmeye yetmedi. Boynunu öptüm, ağzımı açıp cildini yaladım.

Altımda titredi, parmakları kollarımı buldu, hafifçe pazılarımın üzerine kondu. "Benim için korktun."

Hayatımda hiçbir şeyden korktuğumu hiç itiraf etmemiştim, ama o adam onu yakaladığında çıkardığı çığlık beynimde bir döngü halinde takılıp kalmış, atlatamadığım adrenalin patlamasını sürdürmüştü.

Korkmuştum.

Josiah pisliğinin onu yakaladığından ve ona zamanında ulaşamayacağımdan emindim.

Bu his tamamen rahatsız ediciydi. İnkâr etmek istedim. Bu hissi durdurduğu için kalkan olarak kullandığım sahte cesareti takındım. Bu hissi lanet olasıca nefret ediyordum.

Kaybedecek bir şeyim varmış gibi hissettiriyordu ve bu dünyada, bu benim istemediğim bir yükümlülüktü.

Yine de ona yalan söyleyemedim. Korkmadığımı iddia edemedim.

Hâlâ korkuyordum ve o tam buradaydı. Kollarımın içinde. Onun beni benim onu istediğim gibi istemediğinden korkuyordum.

Bir adım geri attım, ama hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ dünyayı sessizce içine çeken o kocaman gözleri vardı. Hâlâ beş yıl önce tanıştığımız ilk günden beri ellerimle okşamak istediğim o kıvrımları vardı. Hâlâ öpülmeye can attığım dudakları vardı, ama onlara yaklaşmaya cesaret edemiyordum, çünkü onlara bağlanıp bir daha bırakamayacağımdan korkuyordum.

Göğsümdeki lanet olası ağrıyla mücadele ederek zor nefes aldım. Bu ağrı, bu gece başka bir adamın ona dokunduğunu bana tekrar tekrar hatırlatıyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı yine.

Onu öpmek istedim. Onu öpmek istedim, o kadar çok istedim ki dudaklarım ağrıyordu. Parmaklarım titriyordu, ona uzanmak, parmaklarımı saçlarının arkasına sokmak ve onu kendime çekmek istiyordum. Ağzımı onun ağzına koymak. Onu tatmak, ama daha önce onu alay ettiğim gibi kirli, pis bir şekilde değil.

Onu yavaş ve derin bir şekilde öpmek istedim. Dilimle dudaklarını izlemek istedim. O benim ağzımda inleyene kadar onu emmek istedim.

Bunların hiçbirini yapamadım. Nazik olmayı bilmiyordum. Onu istediğim gibi öpmeyi bilmiyordum. Tek bildiğim şey sikişmekti. Sikimi bir kadının vücuduna sokup, göğüslerini sallayıp, amını sıkıştırarak, onu öpmediğimi umursamayacak hale getiriyordum. Vücudunu saran orgazmdan başka hiçbir şeyi umursamıyordu.

Kara'ya karşı öyle olamazdım.

O benim Küçük Faremdi.

Onu kıran tuzak ben olurdum.

Kendimi ondan uzaklaştırdım, aramıza mesafe koymam gerekiyordu. Yatak odasına girdim ve pencereyi açtım, tüm odayı ateşe vermeden önce vücudumdan yayılan ısıyı akşam havasıyla yıkamam gerekiyordu.

"Özür dilerim," dedi yine, peşimden içeri girerek. "Lütfen, Hawk... Sana ihtiyacım var..."

Arkamı döndüm. "Gözlerime bak ve neye ihtiyacın olduğunu söyle, Küçük Fare. Bana bir yön göster, çünkü..."

Neye ihtiyacın olduğunu bilmiyorum. Ya da benim neye ihtiyacım olduğunu. Ya da ne halt ettiğimizi. Hiçbir şey bilmiyorum, o yüzden bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.

Gözlerimin içine baktı ve derin bir nefes aldı. "Beni cezalandırmanı istiyorum. Affını istiyorum. Beni cezalandırmadan bunu hak etmiyorum."

Gözlerimi kırptım. Bu, onun ağzından duymayı beklediğim son şeydi.

Ama sözlerinde samimiyetten başka bir şey yoktu.

Beni hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu. Yanlış yapanın kendisi olduğunu düşünüyordu. Yine. Her zaman kendini suçluyordu ve bir gün, ona böyle hissettirdiği için Josiah'ın kafasına bir kurşun sıkacaktım.

Gerçekten daha fazla yanılmış olamazdı.

Ama ayakkabılarını çıkarıyordu. Eteğini kaldırıp külotunu çıkarıyordu. Bu odada son kez bulunduğumuzda yaptığı gibi yatakta emekliyordu. Dört ayak üstüne çöküp eteğini kaldırarak mükemmel, yuvarlak kalçalarını ortaya çıkardı.

Sikim sertleşti. O kadar sertleşti ki kot pantolonumun arkasında ağrıyordu.

O, o sikik Josiah'ın yaptığı gibi onu alacağımı bekliyordu.

Ben bunu yapmayacaktım.

Onu inciterek kendini iyi hissetmesini sağlamayı reddettim.

Onun arkasındaki yatağa çıktım, parmaklarımı uyluklarının arkasına ve yuvarlak kalçalarına doğru kaydardım. Vücudunun yanlarını okşayarak devam ettim, ta ki göğüslerine ulaşana kadar. Ellerimi göğüslerine doladım, iki elime de bolca aldığım göğüslerini tutup onu kaldırdım, böylece ellerini yerden kaldırıp diz çökmüş oldu.

Göğsümü sırtına dayayarak, kıyafetinin üzerinden göğüslerini okşadım ve kulağına fısıldadım. "Çıplak olmanı istiyorum. Tüm kıyafetlerini çıkar. Hemen."

Ben uzun kollu gömleğinin eteğine parmaklarımı geçirip kaldırarak karnını ortaya çıkardığımda, o keskin bir nefes aldı.

Gömleğin üst kısmını tutup yerinde sabitleyerek, omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. "Şişmanım."

Durup ona gözlerimi kısarak baktım. "Ne?"

Kafasını salladı. "Ben Amber ve Kiki gibi değilim. Ben şişmanım."
Ne demek istediğini anlamadım. "Kör değilim, Küçük Fare.
Vücudunun nasıl görüldüğünü biliyorum."

"Karnımda yağlar var."

"Ee?"

"Çatlaklarım var. Selülitim var."

"Öyle mi? Harika. Giysilerini çıkarmama izin versen, belki kendim görebilirim."

Parmaklarımla gömleğini tutup başının üzerinden çıkardım.
Dudaklarımı omzuna koyup, sütyen askısının yanındaki cildi öptüm.

Beni itti. "Hawk! Kes şunu! Bu çok acımasızca!"

Yüzünü görebilmek için hareket ettim.

O gerçekten ciddiye.

Gözlerimi kısarak baktım. Onu ışıktaki görmek istedim. Onu
orgazma ulaştırdığımda vücudunun her santimini görmek istedim.

Kollarını kendine doladı. "En azından ışıkları kapatın.
Lütfen."

Ona baktım. "Hayır."

Alt dudağı titredi. "Neden?"

Kendine duyduğu nefreti görebiliyordum. O pislik kocasının
sözleriyle değilse de eylemleriyle ona aşıladığı nefret.

Onu hiç tamamen çıplak görmüş müydü? Evlendiği kadının her
santimini görmek istemiş miydi, yoksa o sadece, berbat durumdaki
tahtına bir varis üretme umuduyla sikini sokacağı bir delik miydi?

Bir anda, her şeyi gözlerinde gördüm. İfadesi, benim haklı
olduğumu gösteriyordu.

Hiçbir erkek onu benim arzuladığım şekilde tapınmamıştı.

Tattığım o küçük lezzet hiç de yeterli değildi. Sadece onun
vücudunu içten dışa tanımak için içimde yanan ateşi daha da
alevlendirmişti.

Sütyen askılarını kollarından çıkardım. Kopçayı açtım.
"Cezalandırılmak istemiştin, Küçük Fare. İşte seni böyle
cezalandırıyorum. Işık açık kalacak çünkü sana yaptığım her şeyi
izlemeni istiyorum."

Vücudunun benim dokunuşlarıma nasıl tepki verdiğini tam olarak görmeni istiyorum. Senin sadece şişman olarak gördüğün bu güzel vücudu ne kadar istediğimi görmeni istiyorum."

Sütyeni teninden çekip çıkardım ve geride bıraktığı kırmızı izlere hırıldayarak baktım. Dilimle onları yaladım, kumaşın çok sıkı olduğu yerleri yatıştırdım. Ellerimle bir saniye göğüslerini avuçladım, elastik bel kısmı olan eteği aşağı çekmeden önce sadece kısa bir süre meme uçlarını sıkıştırdım.

Ben hiçbir şey söylemeden, dizlerini kaldırdı ve eteği yere atmama izin verdi.

Tavan lambası hayal gücüne yer bırakmıyordu. Onun tenini öpüyor, onu aydınlatıyor, geçen sefer karanlıkta sadece hissedebildiğim her yerini ortaya çıkarıyordu.

Kara kollarını sımsıkı tuttu. "Lütfen ışığı kapat," diye fısıldadı kırık bir sesle.

Düşük sesle küfrettim ve yataktan kalktım. Gömleğimi çıkardım, sonra kot pantolonuma uzandım, düğmelerini açıp fermuarını indirdim. "Bana bak."

O da bana baktı, gözleri göğsümden karın kaslarıma doğru kaydı.

Botlarımı çıkardım, sonra kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekerek ereksiyonumu serbest bıraktım.

Lanet şey kaya gibi sertti ve ona doğru gergin bir şekilde uzanıyordu.

Onu avucumun içine aldım ve baskıyı biraz olsun hafifletmek için uzun, açgözlü hareketlerle okşadım.

Gözleri yaptığım şeye kaydı, beni izlerken bakışlarında ateşli bir parıltı belirdi.

Yine.

Kaç kez daha yapmam gerekiyordu ki, beni sertleştirenin kendisi olduğuna inansın?

Bana izin verse her gün yapardım.

Penisimin ucunda ön sıvı birikti ve testislerim gerildi, boşalmaya hazırды.

Lanet olsun, bakire olduğumdan beri bu kadar çabuk boşalmak istememiştim. Kendimi utandırmadan önce sikimi indirmem gerekiyordu.

Hâlâ kendini örtüyordu, sanki vücudu benim arzuladığım her şey değilmiş gibi davranıyordu.

"Yine ellerinin ve dizlerinin üzerine çök, Kara."

Kara, kocasının ona öğrettiği lanet "pozisyonu" hızla aldı.

Arkasına geçtim, sikimi bacaklarının arasında sürttüm, ıslak amına ilk dokunduğumda tısladım.

Sikim klitorisini okşadı ve o titredi.

İleri geri onun yarıkını okşadım, sikimi onun derinliklerinden sızan sıvılarla ıslattım, nefes alış hızlanırken sırtını izledim.

Her kayma acı vericiydi. Onun içine dalmak istedim. Parmaklarımı kalçalarının kıvrımlarına gömmek ve onu derinden sıkarken tutunmak istedim.

Ama o cezalandırılmak istiyordu.

Görünüşe göre ben de öyle.

Onu sikmemek en büyük cezaydı.

Kalçaları yavaşça, akılsızca ileri geri sallanmaya başladı, vücutlarımız arasında alevlenen sürtünmeyi kovalayarak.

Elimi kıkına vurdum, acı verecek kadar sert. Ve bunun karşılığında dizleri titreyerek çığlık attı.

Kıkırdadım. "Cezaları sevmemen gerek."

Cildi en güzel pembe tonuna büründü ve ben diğer yanağına da vurarak aynı izi bıraktım.

Yine, ödülüm, bunu tekrar yapmak istememe neden olan bir zevk iniltiydi.

Ön kollarını yatağa dayamış, başını kolunun kıvrımına gömmüştü.

Üzerine eğildim, at kuyruğunu tutup onu kaldıraç olarak kullanarak yüzünü odanın yan tarafına çevirdim. Orada, Providence'a yaptığım alışveriş gezisinden sonra asmış olduğum boy aynası vardı.

"Kıçını tokatladığımda yüzünün alacağı hali görmek istiyorum,

Küçük Fare." Kafasını kaldırmadı, ama ikimiz de aynaya baktık.

Yansımada bakışlarımız buluştu.

İsteksizce, çünkü sikim onun kıvrımları arasında yarattığım kayma ve kaymayı gerçekten çok seviyordu, geri çekildim ve her santimini görebilmek için ayaklarımın üzerine oturdum.

Arkadan, sahip olduğu her Şey tam olarak görünüyordu. Sikimin onunla oynadığı için Şişmiş klitoris. Heyecandan sırsıklam olan amcığı. Tatlı g t deliğı, ona zevk vermenin yeni bir yoluyla beni baştan çıkarıyordu.

Bacaklarının arasına tokat attım, zaten boyun eğdirmeye çalıştığım bölgelere temas ettim.

O  ığlık attı ve amcığı boŐluđa sıkıştı. Ve sonra tekrar. Ve tekrar.

Yüksek sesle inledi, hissettiğı duygunun gücüyle titredi.

Vay canına. Ben ona girmeden bile boŐalmıŐtı.

Aynadan onu izledim, orgazmının geçmesini ve pembe utan ının yanaklarını kızartmasını bekledim.

"Ben hazır olmadan boŐaldın," diye suçladım onu.

" zg n m."

Kafamı salladım. " z r dilemeyi kes artık. Amcığın ne kadar tatlı olduğunu biliyor musun, ıslak ve damlayan, öyle titreyerek?" Onun sırtına eğildim, kollarımı ona doladım ve kulağına fısıldadım, "Ama bir dahaki sefere boşaldığında, benim sikim senin içinde olacak."

Onu sırt üstü çevirdim, yatağa uzattım ve hemen bacaklarını genişçe açtım. G ğ slerine daldım, birini ağzıma alabildiğim kadar emdim, diğerini ise elle okşadım, nefesini kesene kadar meme uçlarını sıktım.

Ağzımdakini ısırdım, sonra sertçe emdim, dilimin tapınması için sert bir tepe haline getirdim.

Bacakları genişçe açılmıştı, ben de onların arasında diz   km Őt m ve ağzımı karnına doğru kaydırdım. Göbek deliğinin altında, ıŐıkta gümüş rengi görünen, dövme gibi güzel eski, solmuş yara izleri vardı. Oradaki deri de farklıydı, daha yumuşaktı ve ben her santimini öptüm, ta ki amına ulaşana kadar.

Kıllı kadınlara alışkın değildim. Kiki ve Amber her yerlerini tamamen tıraş ediyorlardı.

Kara'nın ise kıvrımlarının arasındaki g zelliğı gizlemeye yetmeyen tatlı bir   geni vardı. Parmaklarımla onu genişçe açtım ve Şişmiş klitorisinden parıldayan açıklığına kadar dilimi gezdirdim.

Orada kamp kurdum, bacaklarının arasına yatarak, dilimi girişine sokup çıkardım, dilimle onu sikiyordum.

Elleri hafifçe saçlarıma kondu ve ben onun dokunuşuna inledim. "Ne istiyorsun? Parmaklarımla mı boşalmak istiyorsun? Dilimle mi? Yoksa sikimle mi?" Ona sıırttım. "Parmaklarım veya sikimi seçersen dilimi dilimi seçersen, sadece bil olacağını olacak daha orgazm olacak bir sonunda benim sikime ulaşana kadar."

Ona çok ihtiyacım vardı. Kendimi onun içine gömmem gerekiyordu. İki parmağımı yaladım ve dilimin yerine geçmelerini sağladım, klitorisini yalarken parmaklarımı içeri ve dışarı sokup çıkardım.

Uylukları başımı sımsıkı kavradı ve ben de yumuşak teninin ve derinlerdeki kaslarının sıkışmasından büyük zevk aldım.

"Bacaklarını başımın etrafına dolayın. İhtiyacın olanı al."

Ayak bileklerini başımın arkasına kilitlediğinde, beni daha da içine çekti ve penisim neredeyse yatağa delik açacaktı. Yüzümü gömdüm, onun uyarılması dudaklarımı ve ağzımın etrafındaki sakalları kapladı. Üçüncü parmağımı da ekledim, derinlerdeki G noktasını buldum ve sonra amcığı daha da açıldığında dördüncü parmağımı da ekledim.

O kadar ıslaktı ki. O kadar duyarlıydı ki. Ve benim sunduğum her şeyi, onun iyi bir kız olduğunu bildiğim gibi kabul ediyordu. Onu zorlamak, ne kadar dayanabileceğini görmek için duyduğum dürtü, sarkan bir havuç gibiydi, o kadar cazipti ki.

Ama bunun için zaman olacaktı.

Onu tekrar boşaltmamdan sonra.

Hızımı artırdım ve kalçalarının sallanması parmaklarımla buluştu, bana benim vermek istediğim kadar onun da almak istediğini söyledi.

Klitorisini sertçe emdim ve onu doruğa ulaştırdım. O çığlık attı ve kalın bacaklarıyla beni boğdu, o kadar tatlıydı ki nefes alamadığım umurumda bile değildi. Tek tadabildiğim ve koklayabildiğim oydu ve dünyada daha fazla istediğim hiçbir şey yoktu. Parmaklarımın etrafında kasılmaya ve spazm geçirdi, ama bacakları açılıp beni serbest bıraktığı anda, ben oradaydım, onu sikimle doldurmaya hazırdım.

Ona sert ve derinden girdim, sikim onun orgazmının sonunu yakaladı ve azalan his geçene kadar onu tam doğru şekilde vurdu.

Daha güçlü, üçüncü orgazmı onu ele geçiriyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, bakışlarında panik vardı, sanki vücudunun neler yapabileceğini bilmiyormuş gibi. Bacaklarının arasındaki adam, o pislik kocası olmadığı sürece, seksten alabileceği zevk.

Amcığı benim sikimi içine aldı. Sanki onun için yaratılmışım gibi her santimini yuttu. Adımı haykırdı. Yataktan fırladı. Titreyip sarsılırken tırnaklarını omuzlarıma geçirdi, son orgazm hepsinden en güçlüsüydü. Gözleri yaşlarla doldu ama ben durmadım. Onu sertçe sikiyordum, çünkü o gözyaşlarının acıdan olmadığını biliyordum, çünkü o da beni sikiyordu, benim onu siktiğim kadar. Açgözlü kalçaları her hareketime karşılık vermek için yukarı doğru itiyordu ve inlemeleri ve nefes nefese kalması bana bunun ne kadar ihtiyacını olduğunu gösteriyordu.

O gözyaşları şaşkınlıktan ve zevkten akıyordu. Ve bir tanesi yanağından süzülünce, onu yaladım.

Sonra çekildim, sikim titriyordu ve amına spermimi fışkırttım.

KARA

Hawk'ın özü en mahrem yerlerime değdiğinde inledim.

O, hassas, şişmiş klitorisime masaj yaparken çığlık attım.

İkimiz de vücudumda yarattığı dağınıklığa baktık ve bu manzara karşısında içim sıkıştı.

Hiçbir erkek beni böyle tatmin etmemişti. Beni sadece tohumuyla doldurmaya çalışmak yerine, sanki ona aitmişim gibi işaretlemişti.

Hawk parmaklarını dağınıklığın içinden geçirdi ve onu kayganlaştırıcı olarak kullanarak meme uçlarımla tekrar oynadı, ta ki kendiliğinden yanacağımı hissedene kadar.

Ona durmasını söylemeye cesaret edemedim. Komünde buna izin verilmiyordu.

Ama hayatımda ilk kez, bunu istemiyordum. Sadece devam etmesini istiyordum. Bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettirmesini. Vücudumu öyle bir çılgınlığa sürüklemesini ki, onun dokunuşu ve sadece acı hissettiğim yerde zevk uyandırması dışında başka hiçbir şeyin var olmadığını hissetmemi sağlasın.

Çok sıcaktım. Yapış yapış ve terliydim. O kadar bitkin düşmüştüm ki hareket edemiyordum.

Yine de o bir orgazm daha isteseydi, bacaklarımı açardım.

"Dördüncüyü bekliyormuşsun gibi küçük sesler çıkarıyorsun," diye Hawk omzuma fısıldadı. "Bunu bütün gece yapardım, ama yarın çok ağrırdı."

Gözlerimi kapattım ve dudaklarının boynumu okşamasının tadını çıkardım. Gözlerim yine yaşlarla doldu, bu sefer zevkten değil, beni incitmek istemediği için.

Yataktan kalkıp banyoya girdi. Bir dakika sonra, su sesi duyuldu ve sonra

sıcak, ıslak bir bezle geri döndü ve vücudumu dikkatlice sildi.

O kadar doymuştum ki, kendimi utangaç hissetmeye bile gücüm yoktu. Bana yaptıklarından sonra, rahat hissetmemek imkansızdı.

"Neden bu yönünü başkalarının görmesine izin vermiyorsun?" diye sordum sessizce, onun benim tenimden birleşmemizin ürünlerini nazikçe temizlemesini izlerken.

O başını kaldırdı. "Ne? Çıplak tarafımı mı?"

Kaşlarımı çattım. "Nazik tarafını. Kötü olmayan tarafını."

Durdu, el bezi karnımın alt kısmında duruyordu. "Ben nazik değilim."

"Şu anda bana dokunma şeklin aksini söylüyor."

Cildimi temizlemeye devam etti, bezle kasıklarımındaki tüyleri sildi, sonra daha aşağı inerek kıvrımlarımdan spermlerini temizledi. "Bu şekilde iyi mi?"

Başımı salladım. "Hoşuma gitti."

"Bunu daha önce hiç yapmadım."

Dudaklarımı ısırdım. "O zaman normalde kadınlarla seks yaptıktan sonra ne yaparsın?"

Bana bir bakış attı. "Dediğim gibi. Ben nazik biri değilim. Bir kadını aldıktan sonra ona ne yaptığımı gerçekten bilmek istiyor musun?"

Başımı salladım.

O içini çekti. "Ona siktirip gitmesini söylerim. Onların benim odamda yatmasına tahammül edemem, ben de onların odasında kalmaya tahammül edemem. İnsanların benim kötü biri olduğumu düşünmesinin bir nedeni var, Kara. Çünkü öyleyim."

O acımasızlığı bilmiyordu. Belki kaba ve umursamazdı. Belki bencildi.

Ama Josiah acımasızdı. Caleb acımasızdı.

Hawk bana önemliymişim gibi davranmıştı. Zevk almaya layıkmışım gibi. Bir insanmışım gibi, sadece bir erkek ya da onun hizmet ettiği Tanrı için bir araç değilmişim gibi.

Elinden bezi aldım ve yataktan kalkarak banyoya götürdüm. Gereğinden fazla uzun süre banyoda kaldım, tuvaleti kullandım, dişlerimi fırçaladım ve Bliss'in benim için dolabından temizlediği giysileri içeren bir çanta ile birlikte getirdiği bornozu giydim. İkimiz de aynı beden giyiniyorduk ve

artık minik kız kardeşimin kıyafetlerine sıkışmak zorunda kalmadığım için minnettardım.

Hawk'ın benim için seçtiği kıyafetleri de beğendim. Ama Bliss'in bana verdiği kıyafetler gardırobumu güzelce doldurmuştu.

Bezini sıcak su altında duruladım ve dinledim, ama odanın dışından hiçbir ses gelmiyordu.

Kapıyı açtım ve bir adım dışarı çıktım.

Hawk yataktan beni izliyordu, hala muhteşem bir şekilde çıplaktı, ancak erkekliğini örtmek için çarşafı yeterince yukarı çekmişti. Bu, karın kaslarının hatlarını gizlemeye yetmedi. Ya da kalçalarının her iki yanından geçen kalın çizgiler, çarşafın altında ne olduğunu görmek için sessiz bir davetti.

Birkaç dakika önce görmüş olmama rağmen, tekrar görmek istedim.

İçimde hissetmek istedim.

Ağzıma alıp, ona da benim hissettiğim kadar iyi hissettirene kadar emmek istedim.

Bunun yerine, banyoya geri döndüm, bezi tekrar ısıttım ve ona getirdim.

"Gitmedin," dedim sessizce, yatakta sürünerek onun önüne diz çöktüm. Yavaşça çarşafı indirdim, artık yumuşamış olan organını ortaya çıkardım. Onun bana yaptığı gibi, onu özenli, nazik hareketlerle temizledim.

"Beklediğin şey bu muydu?" diye sordu.

"Biriyle birlikte olduktan sonra..." dediği şey biraz kaba olmuştu. Ben biraz yumuşattım. "Onlardan gitmelerini istedin."

Penisi ellerimin altında hareket etti, ama ben temizlemeye devam ettim, dakikalar yerine saatler süren orgazmların ve seksin kalıntılarını sildim.

"Öyle demiştim," diye kabul etti. "Ama sen yapmadın." "Hayır."

"Neden?" Yalan söylemediğini biliyordum. Amber'ı çırılçıplak koridora attığını görmüştüm, ona iç çamaşırı giyme şansı bile vermemişti.

Yine de hala benim yatağımdaydı. Bana bakıyordu. Benim ona bakmama izin veriyordu.

Parmaklarını yumuşak çarşafların kenarlarında gezdirdi. "Belki de sadece sikime tekrar dokunmanı istedim?"

Ona baktım. Sertleşiyordu, bu yüzden bunun bir olasılık olduğunu düşündüm.

Onun penisini sertleşene kadar okşadım ve sonra ağzımı ona doğru indirdim.

Beni durdurdu. "Ne yapıyorsun?"

"Kalmış olmanın tek nedeni bu, değil mi?" diye meydan okudum, son birkaç saati beni cesaretlendirerek geçirdikten sonra kendimi cesur hissediyordum. "Sadece sikine dokunmam için kaldın. Öyle demiştin."

Bana kaşlarını çatı. Sonra bileğimi tutup beni yanındaki yatağa çekti. Yumuşak yatağa düşerken şaşkınlıkla "oof" diye bağırdım.

Beni yanıma çevirip büyük vücudunu arkama yerleştirdiğinde, dizleri benim dizlerimin arkasına değdiğinde ve ağır koluyla beni sabit tuttuğunda, şaşkınlık şoka dönüştü.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Sarılıyorum."

Gözlerimi genişlettim. "Sarılmak mı?"

Sanki tatlı bir şey söylediğinin farkına varmış gibi, fırsatını bulur bulmaz ortadan kaybolmak yerine, "Kulüp evine çıkmak için çok yorgunum. Seni çok uzun süre sertçe siktim. Sus ve uyu. Vücudunun iyileşmesi için zamana ihtiyacı var, böylece sabah tekrar yapabilirim."

Sözleri yine sertleşmişti.

Ama kolunu belimden çekmedi.

Bunu anlattığımda kimsenin bana inanmayacağından emindim, ama Hawk bütün gece öylece, bana sarılmış halde yattı.

Birçok kez sokağa atılmış, aşırı kilolu, değersiz kadına sarılarak.

Göründüğü kadar huysuz olmayan kötü çocuk motorcuyu kucaklamak.

HAWK

Kara'nın saçları taze elma ve bal kokuyordu. Bunu sadece, duşta havlu ararken şampuan şişesinin üzerinde okuduğum için fark edebildim. Kızlara özgü bir kokuydu, ama normalde kullandığım ucuz sabundan çok daha fazla hoşuma gitti. Derin nefesler aldım, başımı aşağıya, onun cildine doğru eğdiğimde, benim kokumun hala ona yapışık olduğunu fark ederek belirsiz bir memnuniyet duydum.

Ya da belki de bu, gece yarısını seks yaparak geçirdiğimizin kokusuydu. Birbirimizi temizlemiştik ama ikimiz de duş almamıştık, yıkanmaktan daha önemli olan, kollarımda uykuya dalmaktı.

Şimdi hafifçe nefes alıyordu, uyurken bornozu açılmış ve göğüsleri ortaya çıkmıştı. Etek ucu kıçının etrafına kadar çıkmıştı ve önceki gecedan dolayı ağrısı olup olmadığını merak etmeseydim, göğüslerini avuçlayıp o tatlı amcığı ortaya çıkararak onu bildiğim en iyi şekilde uyandırırdım.

Bunun yerine, sadece orada yatıp, onun sıcaklığını hissettim, kollarımda olması garip bir şekilde beni rahatlatıyordu.

Onu kaybettiğimi sandığım önceki gecenin panik hissi, garip bir sakinlikle yer değiştirmişti.

Kaçmak istemiyordum. Yataktan kalkmak bile istemiyordum. Duş almak ya da yemek yemek için kalkmak, diğer seçenek burada kalıp onu kucaklamakken, kötü bir seçim gibi geliyordu.

"Hayden," Kara uykusunda mırıldandı ve yatağında döndü.

"Hayden..." Donakaldım.

Tüm güzel şeyler yok oldu.

Kolumu onun altından o kadar ani bir şekilde çektim ki gözleri birden açıldı.

Ama ben çoktan yataktan kalkmış, yerde kot pantolonumu ve tişörtümü arıyordum.

"Hawk?" diye sordu uykulu bir sesle. "Gidiyor musun?"

Ona öfkeyle baktım, kaldığım için kendime çok kızgındım. Her zamanki gibi gitmeliydim. Onu sikmeliydim, sonra eşyalarımı toplayıp her zamanki gibi kendi yatak odama dönmeliydim. Öyle yapsaydım, onun yatağında geceyi geçirdikten sonra, onun Chaos'un lanet olası adını mırıldandığını duymak zorunda kalmazdım. "Evet. Gidiyorum."

O kendini oturur pozisyona getirdi ve ben, bornozundan taşan o dolgun göğüsleri görünce inlemek istedim. Yatağın üzerinde sürünerek onlara ağızma almak istedim. Ya da onları yağlayıp, göğüslerinin üzerine oturup, boynuna boşalana kadar sikimi aralarına kaydırmak istedim.

Ama bütün gece başka bir adamı düşünmüş ve beni onun yerine koymuşsa, bunu yapamazdım.

Ben kimsenin ikinci tercihi değildim. Kimsenin ikincilik ödülü değildim. Bu, kadınlarını paylaşmaktan çekinmeyen War ve Fang gibi aptallar içindi.

Kaşlarını attı. "Kızgın mısın? Yanlış bir şey mi yaptım?"

Ona sertçe baktım. "Neden? Yine beni cezalandırmamı mı isteyeceksin? Seni o kadar çok boşaltmamı mı, ki düzgün yürüyemeyecek hale gelesin?" Acı bir şekilde başımı salladım. "Git sor..."

Onun adını söylemek istemediğim için boğazımı yuttum. Onun hala hayatta olduğunu bile bilmiyordu, ama yine de bunca zaman onu özleyerek geçirmişti?

Ona söylemeliydim ki, onun kollarına koşabilsin.

Ama ben çok bencil davrandım. Bu düşünce, onu bulup kafasına bir kurşun sıkmak istememe neden oldu.

Ya da saati beş yıl geri alıp onu iyileştirmek yerine yol kenarında ölüme terk etmek.

Chaos iyi bir adam değildi. Kara'yı çiğneyip tükürecek türden bir adamdı.

Ama ben de öyleydim.

Gömleğimi çekip, hala onun kokusunu taşıyan cildimi örtmek için aşağı indirdim.

Şimdi duş almam gerekiyordu. Hemen. Şimdi.

Elini uzattı ve elimi tuttu.

Parmaklarımdan çekmek istedim.

Ama yapamadım.

O büyük kahverengi gözleriyle bana baktı. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Lütfen. Dün gece çok tatlı ve naziktin. Ve şimdi sen..."

Yüzüm onun yüzüne bir santim kadar yaklaşacak şekilde eğildim ve acı bir şekilde başımı salladım. "Hayır, Küçük Fare. Bu sefer pislik olan ben değilim. Bütün gece benimle sevişip sonra kafan başka bir adamla dolu olarak uyuyan sendin."

Gözlerini kırıştırdı, kaşları karışıklıkla çatıldı. "Ne başka adamı? Ben... Hatırlamıyorum..." Gözlerini kısarak baktı. "Ne dedim ben?"

"Onun lanet olası adını söyledin!" diye bağırdım.

"Josiah mı?"

"Chaos!"

Geri çekildi, başını salladı. "Hayır, ben... Chaos öldü. Ben..."

İkimiz de yalan söylediğini biliyorduk.

Bana üzgün bir şekilde baktı, yüzünde teslimiyet dolu bir ifade vardı. "Kimi hayal ettiğimi kontrol edemem. Bunun bir anlamı yok."

Yerden ceketimi aldım. "Benim de öyle." Ellerimle yüzümü ovuşturdum, ağzımdan çıkan her kelimeyi ve onlara eşlik eden saçma sapan incinmiş tonu nefret ediyordum. "Ben senin erkek arkadaşın değilim. İstedğin kişiyi hayal edebilirsin. Ben gidiyorum."

Yatak odasından çıktım, yatağın diğer tarafındaki botlarımı aldım ve giymeden yoluma devam ettim. Minibüsün anahtarlarının nerede olduğunu bilmiyordum, ama onları aramak için durmadım. Çıplak ayakla kulüp binasına geri yürüyecektim. Sonra motosikletime binip olabildiğince uzağa gidecektim, böylece şu anda kendimi rezil ettiğimi düşünmek zorunda kalmayacaktım.

Kara beni kapıda yakaladı, kolumu tuttu ve onda hiç görmediğim bir güçle beni geri çekti. "Bekle!"

Bornozunun tamamı açılmıştı. Omuzlarından sarkmış, tamamen açık bir şekilde, altında olan her şeyi bana gösteriyordu ve

onun vücuduna bayıldığım için bir anda sikim sertleşti.

Ağır ağır nefes alıyordu, göğüsleri inip kalkıyordu, gözleri öfke ve incinmişlikle kararmıştı.

İyi. Çünkü ben de aynen öyle hissediyordum.

En azından öfkesi, kendini saklamaktan alıkoyuyordu.

Tartışmaya başladığımızdan beri hiç utangaç davranmamıştı.

"Gitmeni istemiyorum," dedi sonunda, aramızdaki bakışma yarışını sonlandırarak.

"Evet, peki, git bunu Chaos'a söyle."

Alt dudağı titredi. "Bu çok acımasızca," diye suçladı beni. "O öldü. Sadece anılarımda yaşıyor. Onu rüyamda görmek istemedim. Ve onun adını söylemek istemedim."

Ama o ölmemişti.

Hayattaydı ve her fırsatta hayatımı mahvetmek için yaşıyordu.

"Ona aşık mısın?" diye sordum, bunu söylediğim için kendimden nefret ederek. Ben onun erkek arkadaşı değildim ve sızlanan, zavallı bir ezik gibi konuşuyordum.

Ama içimden bir ses bunu gerçekten bilmek istiyordu.

Kara durakladı. Ağızını açtı, sonra kapattı. O bilmiyor olsa da ben cevabı biliyordum.

Ama o aptaldı. Pozisyonumuzu değiştirdim, sırtı duvara dayalı, vücudum onun vücuduna yapışık hale geldi. "Söyle lan, Kara. Bir hayalete aşık olduğunu söyle."

Çünkü o, onun için buydu. Ve onun kalması için gereken de buydu. Onun yanına gitmesi için benim cesedimi çiğnemesi gerekirdi. Beni istemiyorsa, sorun değildi. Ne olursa olsun. Sonunda iyi bir muhasebeci falan bulacaktı. Evlenecekti. Birkaç çocuk daha yapıp Hayley Jade'i abla yapacaktı.

Bununla yaşayabilirdim.

Bu düşünce bana bir şeyleri yumruklamak istememe neden olsa da. Ama Günahkarlar pislikti ve Kaos onların lideriydi.

Caleb ile karışmış olan oydu. Ona ne yaptıklarını hatırlamıyor muydu? Onu nasıl rehin aldığını hatırlamıyor muydu? Caleb'in Hayley Jade'i kollarından nasıl aldığını,

aynı şekilde kocasının yaptığı gibi. Chaos'un da aynı lanet olası kumaştan kesildiğini görmüyor muydu?

Ona hiçbir şeyi kalmadığında biraz insanlık gösterdiği için kurtarıcı kompleksi geliştirmişti. Hastanedeki o pislik psikiyatrist, onunla sohbet etmekle meşgul olmasaydı, muhtemelen ona Stockholm Sendromu teşhisi koyardı.

Hiç kıskançlık duymamıştım. Kıskanacak kadar değer verdiğim kimse olmamıştı. Amber ve Kiki kulüpteki tüm erkeklerle yatmıştı ve ben, benim yerime onlarla birlikte gittiklerini izlerken hiçbir şey hissetmemiştim.

Chaos'la gitmiş olsalar bile umurumda olmazdı.

Ama Kara onlar gibi değildi.

"Onu neredeyse hiç tanı mıyordum," dedi yumuşak bir sesle. "Yine de onu seviyorsun."

"Hawk..."

Kafamı salladım. "Yapma. O kocaman gözlerinle bana bakıp adımı söyleme."

"Hawk," diye fısıldadı, ona yapmamasını söylediğim tek şeyi yaparak

Yüzümün yan tarafına dokundu ve bu, ölüm ve birbirine karışmış gibi hissettim. Bundan nefret ettim ve istedim. Diğer eli de katıldı, yüzümü avuçladı, elleri ensemin arkasına kayd.

Beni aşağı çektiğinde, direnmek için hiçbir gücüm kalmamıştı.

Ağzımı onun ağzına yapıştırdım, onu kaldırırken nefesini çaldım, duvarı ve vücudumu kaldıraç olarak kullandım.

Dilim, o bana kapılarını açana kadar dudaklarıyla savaştı ve ben de içine daldım, ağzının tadını çıkardım.

O da beni öptü, bacaklarını belime doladı, dudaklarımız sert ve hızlıydı, bir eli aramızda yarım kalmış fermuarımı ve aramızda gerginleşen ereksiyonumu arıyordu.

Kot pantolonum ayak bileklerime düştüğünde ve penisim onun vajinasına temas ettiğinde inledim.

Daha iyi bir pozisyon almak için yer değiştirdim, ucumu amına hizaladım ve onu içine soktum.

O ılık attı, ses o kadar zevk doluydu ki, onu beynime sonsuza kadar kazımak istedim. Onu hızlı ve sert bir şekilde siktim, kalçalarını piston gibi hareket ettirerek, vücutumu onun vücutuna çarptım, aözlü ve bencil bir pislik gibi.

Onun klitorisile oynamasına izin veremezdim, kollarımda ve sikimi sarmışken bu kadar iyi hissederken onu bırakmak istemedim.

Ama onun boşalması gerekiyordu. Benimle birlikte boşalması gerekiyordu. "Klitorisine dokun, Küçük Fare. Benim yapacağım gibi onunla oyna."

Kafasını sallamak istedi, ama ben yine ağzını ele geçirdim, dudaklarından tüm itirazları öperek sildim. "Kendini boşalt. Benim sikimi alırken klitorisini okşa. Üzerimde boşaldığını hissetmek istiyorum."

Kulağıma fısıldadığım sözlerle, tıpkı önceki geceki gibi, inleyerek karşılık verdi. Parmakları aramıza girdi, klitorisini bulurken sikimin üst kısmını okşadı.

"Daha hızlı," diye kulağına fısıldadım. "Senin beni sıkı sıkı kavradığını hissetmem gerek
"

Başını geriye eğdi ve boğazını ortaya çıkardı. Boğazını yaladım, çenesini ısırarak başını eğip beni öpmesini sağladım.

Ağızlarımız birleşti. Amı
titriyordu.

İçine çok derin, sert ve hızlı bir şekilde boşaldım, prezervatif kullanmadan onu becermek ne kadar sorumsuzca olursa olsun, bir kez değil, birçok kez.

Umurumda değildi. Sadece onun içinde olmak istiyordum.

O benim adımı haykırdı, kollarını boynuma doladı, sikimi sıkı ve ben kuruyana kadar emdi.

O kadar iyi hissettiriyordu ki, nefes alamayana kadar beni sikti.

O benim olmayacağını hatırlayana kadar beni becerdi.

Onu duvardan kanepeye taşıdım. Nazikçe yatırdım.

Omuzlarına hala yapışık olan bornozla vücutunu örttüm.

Bu sefer kapıya doğru yürüdüğümde beni durdurmadı.

Dün gece yapmam gereken buydu.

Onu

becerdim.

Sonra gittim.

Kulüp evine geri döndüm, ondan uzaklaşan her adımdan nefret ederek.

Onu önemseydiğim için kendimden daha da nefret ediyordum.

Amber kulüp binasının dışındaki bir sandalyeye oturmuştu, muhtemelen erkeklerden birine ait olan büyük beden gömlek, minyon vücudunu boğuyordu. Şeffaf kumaştan meme uçları görünüyordu ama bu beni hiç etkilemedi. Kara'nın yumuşak göğüslerinin az önce bornozunun sınırlarından dışarı çıkmasıyla karşılaştırıldığında hiç de etkileyici değildi.

Amber beni baştan aşağı süzerken parmaklarında bir sigara sallanıyordu. "Büyük gece mi?"

Ben sadece yürümeye devam ettim.

Onunla neden bu kadar kolaydı, ama Kara'ya aynı şeyi yaptığımda neden bu kadar acı verici gelmişti?

Duş almam gerekiyordu. Onun kokusunu, tadını ve hatırasını silip atacak buz gibi bir duş.

War, odaya fırtına gibi girdiğimde başını kaldırdı. Bu saatte burada ne işi olduğunu bile bilmiyordum ve umurumda da değildi. Fang da oradaydı, Ice, Aloha ve diğerleri de. Hepsi garip bir şekilde erken kalkmıştı.

"Hawk," diye
seslendi War. Ben
yoluma devam
ettim. "Hawk!"

Durdum, onu cehenneme gönderebileceğim en iyi arkadaş sesini kullanmak yerine, görmezden gelemeyeceğim başkan sesini kullandığı için sinirlenerek dişlerimi gıcırdattım. "Ne?" diye bağırdım.

Gözleri kısıldı. "Mesajımı almadın mı? Herkesi kiliseye çağırdım. Sen neredeydin?"

Kendi kendime küfrettim. Dün gece hastaneden döndüğümüzden beri telefonuma bir kez bile bakmamıştım. Muhtemelen hala minibüsteydi. Kilise kutsaldı. Bu, kulübün üye olmayanların haberi olmayan önemli bir konuyu tartışacağı anlamına geliyordu.

Mesajı kaçırdığım için kendime kızgındım. Başkan yardımcısı olarak War'ı desteklemem ve diğerlerine örnek olmam gerekiyordu.

Ama dün gece nerede olduğum, başkan olsun ya da olmasın, onu ilgilendirmezdi. Kara ile ne yaptığımızı tüm kulübe anlatmayacaktım.

Amber mutfağa giderken yanımdan hızla geçti. "Rebel'in kız kardeşinin kulübesindeydi. Görünüşe göre ortalığı birbirine katmış. Yolu geri dönerken utanç yürüyüşü yaparken gördüm."

Oh, istediği zaman çok kindar bir kaltak olabiliyordu. Ona sert bir bakış attım, o da bana orta parmağını gösterdi. "Ne? Öyleydin, değil mi?"

"Bu doğru mu?" diye sordu Fang, koltuğundan yavaşça kalkarken, gözleri öfkeyle karardı. "Bunun doğru olmadığını söyle."

İnkâr edemedim.

Fang'ın çılgılığı kulakları sağır ediyordu. "Seni pislik! Onun neler yaşadığını biliyorsun! O, istediğin zaman kullanıp, sanki hiçbir önemi yokmuş gibi atabileceğin kulüp fahişelerinden biri değil, Hawk! O Rebel'in küçük kız kardeşi, lanet olsun!"

Parmaklarımı yumruk yaptım, ama savunacak hiçbir şeyim yoktu. O haklıydı. O ve Amber ikisi de haklıydı. Bir dövüşçü pozisyonu alıp, Fang'in bana yağdıracağı darbelerden kendimi korumak için duyduğum dürtüyle mücadele ettim.

"Fang," dedi War sessizce. Fang durdu.

Fang'ı işinde iyi yapan şey buydu. War'a olan tam ve mutlak sadakati takdire şayandı ve muhtemelen az önce beni bir morluktan kurtarmıştı.

"Sen, oradaki." War beni işaret etti, sonra da arkamdaki odayı gösterdi. Oda, tüm üyeler için yeterli sayıda sandalye bulunan tek bir uzun masadan ibaretti. Adaylar, kabul edilene kadar masada oturma hakkına sahip değildi ve War onları katılmaya layık görürse odanın kenarlarında ayakta durmak zorundaydı.

Görünüşe göre, oda aynı zamanda ne kadar boktan bir insan olduğumu anlatmak için de kullanılacak gibiydi, çünkü War da Fang kadar mutlu görünmüyordu. Onu suçlamadım.

Aptal gibi bakakalan Ice'ı itip geçtim ve öfkemi ondan çıkardım. "Sen neden buradasın ki?" diye bağırdım, gereksiz yere sert bir şekilde. "Lanet olası işe yaramaz adaylar."

Hızla kenara çekildi, yüzünde geçici bir acı ifadesi belirdi.

İçimden inlemek geldi. O bunu hak etmemişti. Odadaki en zayıf kişiye öfkemi boşaltıyordum ve bu, gördüğüm en korkakça saçmalıktı. Ama olan olmuştu. Özür dilemedim. Özellikle de bir adaydan. Daha sonra ona bir bira ısmarlardım.

Sanki bu, Kara hayatıma geri döndüğünde açmış olduğum pencereyi kapatacakmış gibi.

War kapıyı arkasında kapatarak diğerlerini dışarıda bıraktı, sonra kapıya yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Demek kilise fareni sikmişsin?"

Ona sert bir bakış attım. "Ona öyle deme." War kaşlarını kaldırdı. "Sen öyle diyorsun." "Bu, senin de öyle diyebileceğin anlamına gelmez."

Derin bir kahkaha attı. "Ah, seni aptal pislik. Kendine bir bak. Ondan *hoşlanıyorsun* lan."

"Sadece sikimi ıslatıyorum. Başka bir şey değil."

"Saçmalık. Amber ya da Kiki ile istediğin zaman sikini ıslatabilirsin, Kara'nın külotuna girmekten çok daha kolay."

Göğsümden düşük bir homurtu çıktı. "Bir daha onun külotundan bahsedersen beynine bir kurşun sıkarım War. Yemin ederim, beni zorlama. Hiç havamda değilim."

Gözleri sahte bir şokla büyüdü. "Ondan hoşlanıyorsun ve kıskanıyorsun?" Kıkırdamaları benim pahasına tam bir kahkahaya dönüştü.

Onu dövmek istesem de, haklıydı. Ve lanet olsun, açıkça yardıma ihtiyacım vardı. "Bana gülmeyi kesip ne yapmam gerektiğini söyler misin, pislik?"

Sürpriz, War'ı kahkaha krizinden çıkardı ve bu sefer yüzündeki şok gerçekten samimiydi. "Oh, lanet olsun. Bana gerçekten ciddi ciddi tavsiye mi istiyorsun?"

Sabırsızca elimi salladım. "Başka kime soracağım ki? Fang beni öldürmek istiyor. Aloha Queenie'yi o kadar uzun zaman önce aldı ki, muhtemelen nasıl yapılacağını unutmuştur. Partnerleri kulaklarından çıkan sensin. Ne yapmam gerektiğini söyle."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Öyleyse, özetleyelim. Ondan hoşlanıyorsun."

Ona homurdandım, içimdeki his "hoşlanmak"tan çok daha tehlikeli olduğu için dudaklarımı hareket ettirip bu kelimeleri söyleyemedim.

Bu bir takıntı gibiydi ve benim gibi bir erkek için iyi bir şey değildi.

War, tek kelimelik cevabımı onay olarak kabul etti. "Ve bir şekilde onu yatmaya ikna etmeyi başarmışsın."

"Bunun tatlı bir yanı olduğunu sanmıyorum, ama onu zorlamadım, o yüzden bana öyle bakma."

War'ın bakışları karardı. "Öyle düşünmüyorum. Senin bir kadını zorlayacak türde bir adam olduğunu düşünseydim, başkan yardımcısı olsan da olmasan da, motoru çalıştırmadan önce bu kulüpten atılırdın."

Bu, içimde bir şeyi çözdü. War'ın saygısı benim için önemliydi. Onu uzun zamandır tanıyordum. Bu tür bir dostluk sık sık rastlanan bir şey değildi ve ben bunu daha önce bir kez zorlamıştım, o Bliss ve Scythe'a aşık olduğunda.

Tekrarlamak istediğim bir deneyim değildi.

İç geçirdim. "Hayatım boyunca kadınlarla yatıp kalktım. Muhtemelen gerekenden fazla. Ama..." Arkadaşımdın gözlerine bakamadan tavana bakakaldım.

"Ama hiç kız arkadaşın olmadı."

Ona bakarak, "O benim kız arkadaşım değil," dedim, çok hızlı bir şekilde.

War'ın yüzünde yine eğlenceli bir ifade belirdi. "Ama onun kız arkadaşın olmasını istiyorsun, değil mi? Bu yüzden buraya gelip benden flört tavsiyesi istemedin mi?"

Tartışmaya girmek istedim ama sonra onun aslında tam da doğru noktaya parmak bastığını fark ettim.

Kara, sikimi sokup sonra çekip gideceğim bir seks partneri gibi gelmiyordu bana.

"Tamam!" War'a tükürdüm. "Onu kız arkadaşım yapmak istiyorsam ne yapmam gerektiğini söyle bana."

War geniş bir gülümsemeyle odayı geçip omzuma vurdu. "Önce, 'Kara ve Hawk, ağaçta oturuyorlar, Ö-P-Ü-Ş-Ü-Y-O-R-L-A-R' şarkısını söylememe izin ver."

"Sana olan tüm saygımı kaybettim. Lexa'nın çocuk programlarını fazla izlemişsin."

War yüzünü buruşturdu. "Evet, haklısın. Bu biraz abartılıydı. Tamam, asıl soruna dönelim. Ama aslında bir sorunun yok. O senden hoşlanıyor, bu çok açık. Buraya geldiğinde bir insan kalıntısı gibiydi, ama hepimiz seninle nasıl olduğunu gördük. Sen onun için bir tür güvenli limansın. Zor olan kısmı bu. Geriye kalan ise kolay kısmı."

"Yani...?" diye sordum.

Gülümsedi. "Ona çıkma teklif et."

Ona baktım. "Ne, sanki on beş yaşındayım da onu baloya davet ediyormuşum gibi mi? Ben flört etmem."

"Evet, bu yüzden hiç kız arkadaşın olmadı. Ama bir tane istiyorsan, aslında öyle olmalısın, biliyorsun. Nazik."

"Ben naziğim," diye itiraz ettim. "Dün gece onu üç kez orgazm ettim."

War gözlerini devirdi. "Bu çok cömert bir davranış. Seni yeni cunnilingus azizesi ilan ediyorum. Aferin sana. Ama daha fazlasını istiyorsan, lanet olsun, onu dışarı çıkar. Haftalardır bu lanet olası tesiste tıklıp kalmış durumda. Muhtemelen bir yere yemeğe gitmek ister. Ya da sinemaya. Ya da sadece yürüyüşe. Onu yataktan başka bir yere götür."

Ben de bunu istiyordum. Onu bir restorana götürmek istiyordum. Providence'da güzel bir yere...

Uykusunda Hayden'in adını mırıldanması beynimi delip geçti ve anında baş ağrısına neden oldu. Evet. Harika bir randevu olurdu. Onu dışarı çıkarırım, bir restorana otururuz, o yolun karşısına bakar ve onu orada, lanet pencerede adı yazılı olan yerin dışında dururken görür.

O ise yolun karşısına koşup, onun yaptığı onca şeyden sonra bile kendini ona atarken, ben orada lanet bir aptal gibi otururum.

Kıskançlık o kadar yıpratıcıydı ki, bir koltuğa kayarak oturdum. "O hala Kaos'a aşık," diye itiraf ettim Savaş'a.

Bu itiraf karşısında War irkildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Ne diyorsun sen?" "Uykusunda ondan bahsediyor."

War yavaşça başını salladı. "Bu sorunlu bir durum."

"Evet, söyleme. Ona Chaos'un hayatta olduğunu söylemeliyim, değil mi? Geri dönmek istediği kişinin o olup olmadığına karar vermesini sağlamalıyım."

War'ın gözleri karardı. "Normalde ona seçenekler sunmayı tercih ederdim, ama o onu esir tuttu. O odada *beş* kadını haftalarca esir tuttu ve bunun Caleb'in emriyle olup olmadığı umurumda bile değil. Seçeneği vardı. Ve lanet olasıca yanlış seçimi yaptı."

Kara'yı, diğer dört kadınla birlikte o evde kilitli kaldığı haftalar sonra nasıl bulduğumuzu hatırladığımda öfke yüzümü kapladı. Yaralanmıştı. Zayıftı.

Ve hepimizin gerçeği bildiği halde, Chaos'un iyi bir adam olduğunu ısrarla savunuyordu.

War boğazını temizledi. "O burada yaşayıp onunla ilişki kuramaz, Hawk. Bu hepimizi tehlikeye atar. Onun açtığı restorani araştırdım."

Başımı kaldırdım. "Ve?"

"Çoğunluk hissesi Luca Guerra'ya ait."

O kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalyem havaya uçtu. "Oh, dalga mı geçiyorsun? Caleb'in çalıştığı insan ticareti yapan pislik mi?"

"Aynen öyle."

Kaos onu bir anda geri çekebilirdi. Hâlâ beyni o kadar yıkanmıştı ki, tek bir gülümseme, tek bir dokunuşla insan tacirinin pençelerine geri dönebilirdi. Ağzıma safra geldi.

Savaş masayı sardı, yüzü benim hayal ettiğim şeyleri hayal ediyormuş gibi solgundu.

Esir alınan kadınlar.

Kadınlar seks işçiliğine zorlanıyordu.

Küçük kızlar kaçırılıp, karanlık internette dolaşan sapıkların eline satılıyordu.

Kızlarını hayal ettiğini biliyordum.

Ama bir de Bliss vardı. Rebel. Amber. Kiki. Remi. Lavender. Hayley Jade ve Kara.

O Chaos'a geri dönerse hepsi tehlikeye girecekti. Bu düşünce korkunçtu.

Artık kafamda hiçbir şüphe kalmamıştı ve War'ın kafasında da olmadığı açıktı.

Bana sert bir bakış attı. "Hala onun öldüğünü düşünüyorsa, bırak öyle kalsın. Böylesi daha güvenli ve daha insancıl. Ona geri dönerse burada yaşayamaz. Hiçbirimizle iletişim kuramaz. Beynini yıkayarak sevdiğini düşündüğü adamla, onu gerçekten seven ailesi arasında seçim yapmasını istemek zalimce."

İçimde bir kargaşa vardı. Ona söylememek yanlış geliyordu. Ama eğer öğrenirse onu kaybedeceğimizi bilmek, onun çitlerin ötesinde, korumasız ve kadınlara tarif edilemez şeyler yapan adamların insafına kalmış olacağını bilmek dayanılmazdı.

Kara, lanet olası kızına o pisliğin adını vermişti. Beş yıl sonra bile hala onu hayal ediyordu.

Chaos, Josiah'ın yaptığı gibi onun da beynini yıkamıştı.

O tür bir etki, onun bildiği tek şeydi. Ona söylemeyecektim.

Onu bir randevuya çıkaracaktım. Güzel giyinip, tatlı sözler söyleyecektim.

Onu mutlu edecektim.

Ve hepimiz Hayden Chaos Whitling'in bu dünyada yaşamış olduğunu unutacaktık.

KARA

Kulüp evinde bir şeyler oluyordu. Queenie, Hayley Jade'i kulübeye getirmiş ve erkeklerin hepsinin "kilisede" olduğunu söyleyerek kulağımı çınlatmıştı, ama onların kilisesi bizim komünde bulunan kiliseye hiç benzemiyordu.

Hayley Jade, yanında getirdiği Barbie bebekleriyle sessizce oynuyordu. Onları özenle giydiriyor, kollarını küçük tişörtlerin ve ceketlerin uygun deliklerinden geçiriyordu. Öğle vakti geldiğinde, hepimiz için sandviçler hazırladım ve Hayley Jade'in önüne koyduğum jambon ve peynirin kenarlarını kemirmesini izledim.

"Başka bir şey ister misin?" diye sordum. "İstediğin her şeyi seçebilirsin."

Bana bir bakış attı.

Haftalardır umutsuzca aradığım göz teması beni çok mutlu etti. "Ne istersen," diye söz verdim. "Şeker? Dondurma?"

Queenie kıkırdadı. "Onu şeker komasına sokacaksın, kızım. Ne yapıyorsun sen?"

Ama ben kalkıp dondurucuya gidip, muhtemelen Hawk'ın kabine koyduğu çikolatalı dondurma kutusunu çıkardığımda gülüyordu.

Hayley Jade'in gözleri parladı.

Tamam. O da çikolatayı ve gökkuşağını seviyordu. Bu noktada, bana bir şans verirse, her öğünde ona dondurma vermeye hazırdım.

Kremalı çikolatayı bir kaseye kaşıkla doldurdum, ona vermeden önce olabildiğince çok doldurdum.

"Annene teşekkür edecek misin, tatlım?" diye sordu Queenie nazikçe.

Hayley Jade kaşığı bıraktı ve bakışlarını kucağına indirdi. kucağına indirdi.

"Sorun değil," dedim ona. "Bunu düşündüğünü biliyorum, değil mi? istemezsen yüksek sesle söylemek zorunda değilsin."

Bana çok hafifçe başını salladı ve kalbim sıkıştı. Kaşığı tekrar eline verdim. "Afiyet olsun."

"Dondurma onu ikna etmeyecek, tatlım," dedi Queenie sessizce, Hayley Jade'in tatlısını mideye indirmesini izlerken.

Biliyordum ve başka ne yapacağımı bilmediğim için kendimden nefret ediyordum. Anne olmak konusunda hiçbir tecrübem yoktu. Bu fırsat benden alınmıştı. Queenie'nin doğal olarak sahip olduğu o kolay özgüvene imreniyordum. Hawk bile, diğerlerinden farklı olarak, ona benden daha iyi davranıyordu.

Hayley Jade öğle yemeğini bitirdi ve uslu bir kız gibi kasesini mutfak lavabosuna koydu. Bunu ona Shari öğretmişti. Onun annesi Shari'ydi. Ben değildim.

Ben sadece ondan sürekli bir şeyler alan ve ona şeker vererek bunu telafi etmeye çalışan bir canavardım.

Hayley Jade tekrar bebeğini eline aldı. Ama onunla oynamak yerine, sadece tuttu.

"O oyundan sıkıldın mı?" diye sordum. "Başka bir şey oynayabilirsin..."

Kızım bebeği bana uzattığında sözlerim yarıda kaldı. Ne yapacağımı bilemeden bir saniye öylece oturdum.

"Bebeği al Kara," diye fısıldadı Queenie.

Bu beni harekete geçirdi. "Oh, tabii ki!" O bana bebeği verirken, parmaklarım Hayley Jade'in tatlı tenine dokundu.

Onu göğsüme sıkıca sarıldım, keşke benim kızım olsaydı diye düşündüm.

Sonra başka bir bebek seçti ve onu plaj kıyafeti giydirmeye devam etti.

Sessizce yere kayarak onun yanına oturdum ve bana verdiği bebekle aynı şeyi yaptım.

Aslında birlikte oynamıyorduk.

Ama yan yana oynamak da neredeyse aynı derecede güzeldi.

Cevap vermeyeceğini bilsem de, bebeğin kalçalarına etek giydirirken yüksek sesle konuştum. "Sanırım bebeğim bugün işe gidecek. Çok pembe bir takım elbise giyiyor, belki mimar olarak işine gidiyordur. Kesinlikle ev çizmeyi seven bir bebek gibi görünüyor. Ya sen, Hayley Jade? Senin bebeğin plajda eğlenceli bir gün geçirmek için hazır gibi görünüyor. Saint View'da bir plaj olduğunu biliyor muydun? Uzun zamandır görmedim ama orada olduğunu biliyorum."

Hayley Jade ilgiyle bana baktı ve ben devam ettim.

"Eminim gerçek hayatta hiç plaj görmedin, değil mi? Ben de buraya gelene kadar görmemiştim. Belki bir gün bebeklerini oraya götürebiliriz?"

Queenie gururlu bir anne tavuk gibi bizi izliyordu.

Hayley Jade cevap vermedi, ama kesinlikle ilgilenmiş görünüyordu.

Bu benim için yeterliydi. Yüksek sesle şikayet etmiyordu belki, ama benim kadar bu duvarların dışına çıkmaya ihtiyacı olduğu belliydi.

Hawk'tan bizi götürmesini isteyecektim. Yüzmek için hava çok soğuktu, ama oyuncaklarıyla oynayabilir ve belki de sahil yolunda yürüyüşe çıkabilirdik. Kumdan kale yapabilirdik. Ayaklarımızı okyanusa sokabilirdik.

Onu daireler çizerek
döndürürdüm. Ona
sarılırdım.

Onu tutardım.

Tanrım, tüm bunları o kadar çok istiyordum ki, canım acıyordu. Gözlerim yaşlarla doldu ve sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Queenie kolumu sıktı. "Sabırlı ol, tatlım."

Gerçekten, gerçekten öyle olmasını umuyordum. Çünkü o günün gelmesini istiyordum. O kadar çok istiyordum ki, neredeyse tadını alabiliyordum.

Aloha yaklaşık bir saat sonra Queenie'yi aradı ve ben hala Hayley Jade ile yerde oturuyordum. Uzun süre aynı yerde oturmaktan bacaklarım ağrıyordu ama kendimi oradan kaldıramıyordum. Bebeklerimiz birçok kez kıyafet değiştirmişti ve benimki Hayley Jade'in peşinden dolaşarak onunla iletişim kurmaya çalışıyordu ama karşılığında pek bir şey alamıyordu, sadece onun yanında olmaktan çok mutluydu.

"Kulüp evine gitmem gerek. Sevgilim akşam yemeği pişirmeye çalışıyor ve yiyilebilir olmasını istiyorsak, oraya gidip onu denetlemem gerekecek." Hayley Jade'e baktı. "Burada kalmak ister misin tatlım?"

Hayley Jade küçük başını hızla salladı ve Queenie'nin elini tutmak için ayağa fırladı.

Acıdı, ama Hayley Jade'in bunu görmemesi için çabaladım. "Seninle oynamayı sevdim," dedim ona yumuşak bir sesle. Bir gün Hawk'tan bizi plaja götürmesini isteyeceğimi söylemek dilimin ucundaydı.

Ama yerine getiremeyeceğim bir söz vermek istemedim.

Hawk bu sabah üzgün bir şekilde kulübeyi terk etmişti ve geri dönmeyi planlayıp planlamadığını bile bilmiyordum.

Ya da artık benimle bir şey yapmak isteyip istemediğini bile bilmiyordum. Onu suçlayamazdım.

Hayden'ı hep hayal mi etmiştim acaba? Josiah asla benim yatağında yatmazdı, hep kendi yatağına giderdi. O sabah Hawk'la uyandığım gibi, hiç bir erkekle uyanmamıştım.

Josiah'ın kendi alanını sevmesi muhtemelen şanslıydı. Onun yanında başka bir erkeğin adını söyleseydim, muhtemelen şimdi ölmüş olurum.

En azından Hawk sadece uzaklaşmıştı. Ama bu da bir şekilde aynı derecede kötü hissettiriyordu.

Queenie ve Hayley Jade'e veda ettim. Queenie, Aloha'nın yaptığı chili'den bana biraz ayırmaya söz verdi, tabii yenilebilir çıkarsa.

Ona sessizce teşekkür ettim, sadece yemek için değil, daha fazlası için.

"O bana yardım ettiği kadar ben de ona yardım ediyorum," diye söz verdi Queenie.

Bu konuda onu zorlamadım çünkü bu, incinmiş bir duygudan kaynaklanıyor gibi görünüyordu. İsteddiğiniz çocuklara sahip olamamanın verdiği acıyı çok iyi biliyordum. Bu yüzden ona ayrıntıları anlatmasını veya hikayesini paylaşmasını istemedim.

Kanepeye oturur oturmaz, ön kapının gıcırdaması dışarıda birinin olduğunu ele verdi. Hemen ayağa kalktım

kapıyı açmak için aceleyle geri koştum. "Bir şey mi unuttun?" diye sordum, Queenie'yi görmeyi bekliyordum.

Hawk diğer tarafta duruyordu, elleri ceplerindeydi. Gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. "Evet. Bu."

İçeri girdi, iki eliyle yüzümü kavradı ve başımı kaldırarak dudaklarımı dudaklarıyla kapattı. Vücudum onun vücuduna yapıştı ve ben de gömleğini kavrayarak ona karşılık verdim. Öpücük derinleştikçe dillerimiz birbirine dolandı.

Bourbon ve dumanın hafif tadı vardı ve bu, vücudunun benimkine değdiği hissi kadar beni heyecanlandırdı. Onu öpmek tüm vücuduma özlem hissi yaydı, ta ki bunun asla doyamayacağım bir şey olduğundan emin olana kadar.

Öpüşmenin insana aynı anda hem uçuyor hem de düşüyor gibi hissettirebileceğini hiç bilmiyordum.

Geri çekildiğinde, sadece bir santim kadar uzaklaştı. Dudakları benimkilerin üzerinde asılı kaldı. "Bu sabah bunu yapmamalıydım."

"Hoşuma gitti," diye itiraf ettim. Beni sert ve hızlı bir şekilde duvara dayayarak becerdiği anı, şimdiye kadar yaptığım en erotik şey olarak beynime kazındı. Komünde utanç duyacağım bir şeydi, ama beni son bir kez daha becermeden ayrılamayacak kadar çok istediğini bilmek içimi aydınlattı.

Kimse beni hiç böyle istememişti. O kadar reddedildikten sonra, bu baş döndürücü his daha fazlasını arzulamama neden oldu. Eğildim ve boynunu öptüm, tıpkı dün gece saatlerce benim boynumu öptüğü gibi. Kısa sakalının kirli sakalları dudaklarımı gıdıkladı, meme uçlarıma ve bacaklarımın arasındaki o bölgeye zevk dalgaları gönderdi.

Hiçbir erkeğe karşı daha önce hiç bu kadar cesur davranmamıştım, ellerimi göğsüne kaydırdım, göğüs kaslarını ve omuzlarını hissettim. Ceketini çıkardım, böylece parmaklarımı pazılarına ve ön kollarında gezdirebildim. Her ikisi de, beni o duvarda tutmak için ihtiyaç duyduğu güçlü kaslarla kaplıydı.

Ona çıplak halimi gösterdim. Her bir çıkıntıyı, her bir yumruyu, her bir kıvrımı görmesine izin verdim.

O yine de geri gelmişti.

Onun geri gelmesini o kadar çok istiyordum ki. Tekrar tekrar. Dün gece bana, mümkün olduğunu bile bilmediğim şeyler yaptı.

olabileceğini bilmediğim şeyler yaptı. Bana sadece yanlış ve kötü olduğunu bildiğim şeyler hissettirdi ve bunların iyi olduğunu öğretti.

Onlar çok iyilerdi.

Sadece onun da aynı şeyi hissetmesini istedim. Dizlerimin üzerine çöktüm.

Beni neyin mutlu edeceğini bilmiyor olabilirdim, ama erkekleri neyin mutlu edeceğini çok iyi biliyordum. Josiah bana bunu öğretmeye çok istekliyd.

"Kara," Hawk sessizce uyardı. "Ne yapıyorsun?"

Onun kot pantolonunu çözdüm. "Seni ağzımda istiyorum," diye fısıldadım. "Erkeklerin bunu sevdiğini biliyorum."

O inledi ve çekildi. "Hayır. Dur."

Gözlerimi kırptım, o kot pantolonunu giyerken kendimi aptal gibi hissettim.

Ayağa kalkıp arkamı döndüm. "Çok üzgünüm," diye mırıldandım ve mutfığa geçtim. "Bu benim haddimi aştı."

Kolumu tutup beni kendine doğru çevirdi. "Bu çok seksi bir hareketti ve inan bana, günlerdir tek düşündüğüm şey senin benim için öyle diz çökmen."

Hızlı ve sıcak bir nefes verdim. "O zaman neden...?"

Ellerini yüzüne sürdü ve inledi. "Bu konuda çok kötüyüm." Ellerini çekip bana baktı. "War sana çıkma teklif etmemi söyledi. Yani, randevuya."

Gözlerimi kırptım. "War öyle mi dedi?"

Aceleyle cevap verdi. "Evet. Yani, bana tavsiye vermeye çalışıyordu. Bilmiyorum lan. Ben böyle şeyler yapmam Kara. Kadınlarla takılmam. Gerçekten konuşmak istediğim bir kadınla hiç tanışmadım."

"O zaman bana randevu mu teklif ediyorsun? Yoksa sadece War'ın söylediklerini mi aktarıyorsun?"

Omuz silkti, sanki onu ısıracaktım gibi bana temkinli bir şekilde baktı. "Bunu istiyor musun? Yoksa aptalca mı? Bu lise öğrencileri için, değil mi? Çıplak olup bunu yapmaya çok korkanlar için?"

Ben de hiç randevuya çıkmamıştım. Hiç liseye gitmemiştim. Hiç kimseyle sosyalleşmemiştim. Komünden ayrılmamın en büyük nedenlerinden biri de buydu.

Ama o zaman bile, dışarıda Hawk'ın şu anda yaptığı gibi, kimse benim önümde garip bir şekilde durup dönüp bakmamıştı.

benimle vakit geçirmemi istemek için oral seks yapmayı kabul etti.

Giysili olarak.

O rahatsız olmuş olabilir, ama ben sadece onun iyi yanlarını gördüm. Dün gece bana gösterdiği yanlarını. Diğerlerinden sakladığı yanlarını.

Onunla çıkmak istediğim başka kimse aklıma gelmiyordu. "Seninle çıkmak isterim, Hawk."

Yüzünde saf bir rahatlama ifadesi belirdi. "Öyleyse akşam yemeği mi? Yoksa sinema mı?

War öyle yapmamızı söyledi." "İkisi de kulağa hoş geliyor."

Birbirimize baktık.

O, ensesini avuçladı. "Tamam, ama akşam yemeği ve sinemadan sonra..." Bakışları yavaşça üzerimde dolaştı. "Seni kapıda öpüp sonra eve gitmek zorunda mıyım?"

"Ya da içeri girebilirsin, ben de senin için tekrar dizlerimin üzerine çökebilirim."

O inledi.

"Ya da şimdi tekrar yapabilirim." Bu sefer yere düştüğümde beni durdurmadı. Kot pantolonunu aşağı çekmeme izin verdi ve kalın penisini ortaya çıkardı.

Ancak ben ağzımı onun ereksiyonuna götürmeden önce çenemi yakaladı. "Küçük Fare."

"Mmm..." Dilimi çıkarıp onun ucunu yalamaya başladım.

Zevkle tısladı ama kendini toplamaya çalıştı. "Chaos Whitling'i hayal etmeni istemiyorum."

Ağzımı açıp elimde değil diye açıklamak istedim ama o bunun yerine penisini dudaklarımın arasına soktu. Onun tuzlu-tatlı, sıcak tadını ağzımda hissederek inledim.

At kuyruğumu tutan lastiği çıkardı. "Biliyorum. Biliyorum. Kimi hayal ettiğine engel olamazsın. Ama ben o değilim. Kötü şeyler yaparım. Beyefendi değilim. Neredeyse her zaman pisliğin tekiyim. Ama sana asla zarar vermeyeceğim. Onun yaptığı gibi hiçbir kadına zarar vermeyeceğim."

Tartışmak benim otomatik içgüdümdü. Hayden hakkında yanıldığını söylemek. Caleb benim her şeyimi, ruhumu da dahil olmak üzere, elinden aldığında bana yardım edenin Hayden olduğunu söylemek.

Ama hiçbiri onu benim tanıdığım gibi tanıımıyordu. Hiçbiri o evde bulunmamıştı. Hayden'ın bana nasıl baktığını görmemişlerdi. Hayley Jade'in hala hayatta olmasının tek nedeninin o olduğunu görmemişlerdi. Rebel, Fang, Bliss, War... Onlar onda sadece kötü yanlarını görüyorlardı.

Ama Hawk'ta olduğu gibi, ben onun içinden gelen adamı gördüm.

Hawk'ın ereksiyonunu elime aldım ve ona baktım. "Artık önemi yok. O öldü."

Hawk'ın parmakları saçlarımı yüzümden geriye doğru taradı ve sonra saçlarımın arasına kayarak başımı öne doğru çekmeye başladı. "Em beni, Kara. Boşalana kadar em, sonra seni yemeğe çıkaracağım. Sinemaya gideceğiz ve sonra eve döndüğümüzde, dudaklarını öpeceğim, meme uçlarını okşayacağım, amını yalayacağım ve o tatlı küçük kıcıını yalamaya başlayacağım, böylece bir gün seni oraya da götürebileyim."

Sıcak bir nefes verdim ve ağzımı açarak onun sikini derinlemesine içime aldım.

"Seni her gece sikeceğim Kara. Her deliğinden." Tırnaklarını kafamın derisine geçirdi. "Onu artık hayal etmeyi bırakana kadar."

KARA

Hawk ve ben hava kararmadan önce tesisten ayrıldık. Sahip olduğum en güzel kıyafeti giydim, uzun çiçekli bir etek ve uyluklarımın üzerinde dalgalanan kumaştaki menekşelerle uyumlu koyu mor renkli uzun kollu bir üst. Üstüne hafif bir kot ceket giydim ve uzun saçlarımı taradım, Hawk'ın bu şekilde sevdiğini düşündüğüm için her zamanki at kuyruğuna bağlamak yerine açık bırakmaya karar verdim.

Beni kulübeden, her zamanki yıpranmış Slayers ceketinin yerine temiz giysiler ve örme kazak giymiş olarak almıştı. Akşam yemeğimizi beklerken, kolonyasının kokusunu ciğerlerime çekiyordum.

"Burası pek hoş değil, üzgünüm," dedi utanarak. "Seni şehre götürmeliydim."

Restoran, Saint View'un ana caddesindeydi. Tam olarak en güzel bölge sayılmazdı, ama ben sadece tesisten çıkmış olmaktan dolayı çok heyecanlıyım. İki kişilik bir masaya oturduk, sıcak ve rahattı, etrafımızda konuşma sesleri yankılanıyordu, bu da bize mahremiyet hissi veriyordu.

"Burayı sevdim," dedim ona yumuşak bir gülümsemeyle.

Restoran bana onu hatırlattı. Dışarıdan bakıldığında yıpranmış ve sert görünüyordu.

İçinde biraz tatlılık var.

Tabii ona bunu söylemedim. Bunu yüksek sesle söylersem dehşete düşeceğini biliyordum. Bu, benim dışımda herkesten sakladığı bir yönüydü ve bunu konuşarak mahvetmek istemedim.

Bunun var olduğunu bilmem yeterliydi.

Genç bir garson gelip siparişimizi aldı. İkimiz için de hamburger ve patates kızartması. Garson gittikten sonra, birbirimizi izlemeye devam ettik.

Hawk masaya parmaklarını beceriksizce vurmaya başladı. "Peki. Randevuda ne hakkında konuşuruz?"

Ben hafifçe güldüm. "Hiç susmayan sen, Hawk, ne hakkında konuşacağını bilmiyor musun?"

Omuz silktili. "Ben çok saçma sapan konuşurum. Ama seninle saçma sapan konuşmak istemiyorum."

Bu içimi ısıttı. "O zaman bana saçma sapan şeyler değil de başka şeyler anlat."

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Saçma sapan şeyler söyleyebilirsin."

"Söylememeyi tercih ederim. Bana başka şeyler söyletmen yeterince kötü."

Gözlerinde kötücül bir parıltıyla eğildi. "Siki gibi mi? Sanırım az önce sikimi emmek istediğini söylemiştin."

Yüzüm kızardı ama müstehcen konuşmalara girmeyi reddettim. Bu onun güvenli bölgesiydi. Onun için kolaydı. Bana amımı yalamak istediğinden daha fazlasını söylemesini sağlamak asıl zor olan şeydi. "Söylemedim ve ikimiz de bunu biliyoruz." Onu ağzıma almak istediğimi ve onun için dizlerimin üzerine çökeceğimi söylemiştim. Ama onun sikini istediğimi söylememiştim. "Bana gerçek bir şey söyle."

"Ne gibi?"

Hayley Jade ile daha önce, bebeklerinin zihnimde oynayabileceği çeşitli işler hakkında yaptığım konuşma. "Çocukken, büyüyünce ne olmak istiyordun?"

"Motosikletçi," diye cevapladı. Ama bunu o kadar hızlı söyledi ki, sanki programlanmış bir cevap gibiydi.

"Baban gibi olmak mı istedin?" diye sordum. "O da kulüpteydi, değil mi?"

Hawk başını salladı. "War'ın babasıyla arkadaştı. Ben kulüpte büyüdüm. Başka bir şey olmak istemedim." Gözlerini kaçırdı. "Hiç şansım olmadı."

"Ailen de senin bir motorcu olmanı bekliyordu."

Omuz silktili. "Sadece babam değildi. War'ın babası da vardı. Diğer üyeler. Annem. Diğer kadınlar. Durum böyleydi. War ve ben ehliyet alacak yaşa gelir gelmez,

aday üye yaptılar. Başka bir şey yapmak isteyip istemediğimizi soran kimseyi hatırlamıyorum."

Bunu anlayabiliyordum. "Benim büyüdüğüm ortama çok benziyor. Kimse bana daha fazlasını isteyip istemediğimi sormadı. Kadınlar komünde yemek pişirmek, temizlik yapmak, kiliseye gitmek ve çocuk doğurmaktan başka hiçbir şey yapmazlar. Bir sebze bahçem vardı. Tohum ekmeyi ve onların büyüüp yiyebileceğimiz yiyeceklerle dönüşmesini izlemeyi severdim. Ama kimse bana komünde yaşamaktan daha fazlasını isteyip istemediğimi sormadı."

Hawk beni izledi. "O zaman ne olurdun? O pislikler sana şans verseydi?"

"İnsanlara yardım etmeyi seviyorum," diye cevapladım. "Bu yüzden belki öğretmen ya da hemşire olurdum." İç geçirdim. "Ama bu işleri yapmak için eğitim alman gerekiyor. Benim eğitimim yok. En azından resmi bir eğitimim yok." Evde eğitim görmüştük, ama SAT sınavlarına girmedik ve üniversiteye gitme fırsatımız da olmadı.

Hawk uzun bir nefes verdi. "Hayatımın hikayesi." Bir dakika boyunca beni izledi ve sonra koltuğuna geri yaslandı. "Birkaç hafta önce GED sınavına girmeye çalıştım."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Gerçekten mi? Bu harika." O başını salladı. "Başaramadım."

O kadar üzgündü ki masanın üzerinden uzanıp elini sıktım. "Tamam, başaramadın. Tekrar deneyeceksin."

Elini hızla çekip yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Hayatta olmaz."

Ona kaşlarımı çattım. "Neden olmasın?"

"Ne anlamı var ki? Lanet olası bir lise diploması bile alamıyorsam, beni hiçbir tıp programına almazlar."

"Tıp alanında bir şeyler mi yapmak istiyorsun?" Şaşırdım, çünkü bu, motosikletler, makineler ve bilmek istemediğim tüm yasadışı şeylerle dolu şu anki hayatından çok uzaktı. Ama düşündükçe, bu daha mantıklı gelmeye başladı.

Yıllar önce, Rebel beni kulübe ilk kez getirdiğinde, berbat bir haldeydim. Hastaneye gitmem gereken bir kafa yaralanmam vardı, ama o kadar travmatize olmuşum ki gitmeyi reddetmişim.

Burnunu kırmış olmama rağmen, kafamı diken Hawk'tı. Bana antibiyotik veren, ateşimi ölçen ve yaralarımın pansumanını yapan da oydu.

"Sen harika bir doktor olurdun," dedim ona.

Omuz silkti. "Zaten çok yaşıyım. Yaşlı köpeğe yeni numaralar öğretilmez."

"Bu benim için de geçerli mi?"

Bana keskin bir bakış attı. "Sen ne istersen onu yapabilirsin."

"O zaman neden yapamıyorsun?"

Çenesini inatla sıktı. "Çünkü ben otuz beş yaşındayım ve lanet olası lise denkliği sınavını bile geçemiyorum."

Kendini bu kadar çabuk pes etmesinden nefret ettim. "Ben de hiç geçemedim. Birlikte yapabiliriz. Çalışırız. Sanki gerçekten lisedeymiş gibi davranırız. Eğlenceli olabilir, değil mi?"

Garsonumuz geri geldi ve önümüze iki tabak yemek koydu. İkimiz de ona teşekkür ettik ve yemeğimize daldık. Onunla birlikte çalışırken iştahım açılmıştı ve karnım gurulduyordu. Yemek basit ama lezzetliydi.

O kadar uzun süre sessizce yedik ki, hamburgerini ağzına götürürken durakladığında çok şaşırdım. "Gerçekten benimle sınava girmek ister misin?"

Dürüstçe başımı salladım, böyle bir şey yapma düşüncesi içimde heyecan uyandırdı. Josiah, ona bir bebek vermekten başka hiçbir şey düşünmemi istememişti. Onun kontrolü altında değil, kendi isteğimle öğrenmek, kendimi geliştirmek ve daha iyi olmak fikri bana inanılmaz derecede çekici geliyordu. "Çok isterim. Slayers'ın sağladığı güvenlik ve korumaya çok minnettarım. Lütfen bunu minnettar olmadığım anlamına gelmez. Ama sonsuza kadar orada saklanamam. Hayley Jade'in okula gitmesi gerekiyor. Onu benim gibi evde eğitmek istemiyorum. Benim sahip olmadığım tüm fırsatlara sahip olmasını istiyorum. Sınıfa gidip arkadaşlar edinmesini ve sadece Tanrı ve O'nun bizden beklediklerini değil, başka şeyler de öğrenmesini istiyorum." Bir patates kızartması aldım ve fazla tuzu dökmek için tabağıma vurdum. "Ben de kendim için bunu istiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Çok çalıştık, ama çok

Çoğu dinle ilgiliydi. Okuma ve temel matematik öğrendim, ama başka hiçbir şey bilmiyorum. Geçen gün sülüklerle ilgili bir belgesel izledim, modern tıpta hala kullanıldığını biliyor muydun?

Hamburgerini yutkunarak yedi ve başını salladı. "Bilmiyordum."

"Bunu çok ilginç buldum."

"Tıp ile ilgili her şey ilginçtir," diye mırıldandı, sesindeki ciddi tonu gizlemeye çalışarak, ama pek başarılı olamadan.

Onu izledim. "Hastane kliniğinin gönüllülere ihtiyacı olduğunu biliyorsun. Geçen gün oradayken bekleme odasında afişi gördüm."

Hawk alaycı bir şekilde güldü. "Orada ne yapacağım ki? Masaları dezenfekte mi edeceğim? Bandajları mı saracağım? Yapmam. Kimseye gerçekten yardımcı olacak bir şey yapabilecek nitelikte değilim."

"Ben de değilim. Ama başvurmayı düşünüyorum." Bu bir yalandı. Aslında bunu düşünmemiştim.

Ama bu tam Hawk'ın istediği bir şeydi. Sıkıcı işleri yapmak zorunda kalması kimin umurunda? Kliniğin yardıma ihtiyacı olduğu açıktı ve bu, istediği kariyere adım atması için bir fırsat olacaktı.

Yaşadığı hayat... karanlık, zor ve tehlikeliydi. Eğer istediği bu değilse, sabahları yataktan kalkmasını sağlayan şey bu değilse, bunu daha ne kadar sürdürebilirdi? Daha fazlasını yapma şansı hiç verilmediği için, ona hiç mutluluk getirmeyen bir şeyi yaparak hayatını daha ne kadar boşa harcayabilirdi?

Gözleri karardı. "O iğrenç doktorun olduğu o hastaneye geri dönmeyeceksin."

Doktorun söylediklerini düşünme fırsatım pek olmamıştı, ama şimdi hepsi bir anda aklıma geldi.

Aklım başımda, bu güvenli lokantada, beni felç eden korku olmadan ve Hawk insanları yumruklarken, uyarıyı düşündüm.

"Karisının Alice ile aynı şekilde öldürüldüğünü ve benim de tehlikede olduğumu söyledi. Ya haklıysa?" diye sessizce sordum. "Polisler bir seri katil olduğunu düşünüyor. O doktor da açıkça öyle düşünüyor. Ya

Josiah'ın Alice'in ölümünden sorumlu olduğunu varsayarak yanlış yolda mıyız?"

Hawk hamburgerini bıraktı ve uzun bir nefes verdi. "İnanılmaz bir tesadüf gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?" Gözleri karardı. "O doktor pisliği beni ürkütüyor. Onun yanına yaklaşmanı istemiyorum."

Ama o sapık gibi görünmüyordu. Beni güldürmeye çalışan iyi bir adam gibi görünüyordu. Ve benim de kız kardeşim gibi morgda son bulmamı istemeyen biri.

"Kimsenin bana yaklaşmasını istemiyorsun," diye iç çekerek tartıştım. "Hawk, buradan ayrılmam lazım. Beni burada tutmak, bu çitlerin arkasında tutmak, Josiah'ın bana yaptığı şeyin aynısı."

Donakaldı. "Beni onunla karşılaştırma lan."

Elini tuttum, dinlediğinden emin olmak için tırnaklarımı avucuna batırdım. "Sen onun gibi değilsin," diye söz verdim. "Tanrım, Hawk. Onunla pek çok yönden çok farklısın. O beni kendine ait olmak istediği için parmaklıklar arkasında tuttu. Sen ise beni korumak istediğin için yapıyorsun."

Ağzı sıkı bir çizgiye dönüştü ve açıklamamı kabul etti. "Ama sonuçta, sonuç aynı."

"Ben bir tutsağım," dedim yumuşak bir sesle.

Gözlerini kaçırıp ve içinden küfretti. "Siktir. Ben bunu istemiyorum. Sadece güvende olmanı istiyorum."

"Biliyorum."

"Hastanedeki tıbbi iş," dedi yavaşça. "Gönüllü iş. Gerçekten bunu yapmak istiyor musun?"

Bunu gerçekten düşünmemiştim bile. Ama benim için birçok açıdan mantıklıydı. Hayley Jade yakında okula başlayacaktı. Başlaması gerekiyordu. Oynamak ve öğrenmek için arkadaşlara ihtiyacı vardı.

Belki benim de öyle. O klinikte çok fazla acı vardı. Yardıma ihtiyacı olan çok fazla insan vardı ve oradaki insanlar ellerinden geleni yapıyorlardı.

Tıp okumuş, maddi imkânları yetersiz insanlara yardım etmek için zamanını feda eden bir adamın bu kadar kötü olabileceğine inanamıyordum.

Gray bana zarar vermemişti.

Aksine, beni uyarmaya çalışmıştı. Beni korumaya çalışmıştı.

Bu da onu, şu anda masanın karşısında oturan adamdan daha farklı ya da daha tehlikeli yapmazdı. Ona güvenebilirsem, Gray'e açıklama şansı verebilirdim.

Aynı zamanda, Hawk'a açıkça ihtiyacı olan bir şeyi verebilirdim. Bu programa, tıbbın ve şifanın etrafında olmaya ihtiyacı olan biri varsa, o da oydu.

Eğer bu, GED'ini alıp hayallerinin peşinden gitmek için bir sonraki adımları atmasına ilham veren şeydiyse, o zaman biz de öyle yapacaktık.

Hayallerimin yıkılmasından çok bıkmıştım. "Gönüllü olmak istiyorum."

Bana baktı. "Senin peşinde bir seri katil olduğunu düşünen aptal bir doktorla hastanenin her yerinde dolaşmana izin vermemi mi istiyorsun, oysa hiçbir şeyin efendisi ve kurtarıcısı Josiah hala dışarıda, muhtemelen karısını saçından tutup eve sürükleyip köle olarak satmak için bekliyor? Benden istediğin bu mu?"

Ya öyle yapacaktım ya da o kulübede tek başıma oturmaya devam edecektim, gün be gün, ne kadar süre? Sonsuza kadar mı? "Senden istediğim şey bu," dedim ona.

O içini çekti. "Sen gönüllü oluyorsan, ben de oluyorum. Bunu tek başına yapmayacaksın."

Tabağıma gülümsedim ve o ne yaptığımı fark etmeden bir lokma daha aldım.

HAYDEN

Kamyonetimi Slayer'ların kapısına kadar sürerek Kara'yı görmek istediğimi söylemenin iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Bu, beynime bir kurşun sıkılmasıyla sonuçlanacaktı.

Bu yüzden günlerce kamyonumu ana yolda park edip yürüyerek içeri girdim, yaklaşık kırk dakikalık bir yürüyüşle kolayca girip çıkabilene kadar, yerleşkenin etrafındaki ormanda yavaş yavaş izler buldum.

Birkaç gün önce, saklandığım yerden onu birkaç kez görebildim, bu da attığım her adımın ve oluşan her su topağının değdiğini gösterdi. Bir bağımlı gibi, bu da yetmedi. Daha fazlasına ihtiyacım olduğu için geri gelmeye devam ettim.

Ancak Slayer'ların mülkünün çevresine yüksek çitler dikilmiş, kameralar tüm alanı kaplamıştı. Beni ormanın derinliklerinde kalmaya zorlamışlardı, sadece izleyerek, günlerimi lanet olası rüyamı yaşarken, gecelerimi ise anılarımla işkence görerek geçirmekten giderek daha fazla sinirleniyordum.

Restoran yavaş yavaş şekilleniyordu. Luca'nın adamları bir haftadan kısa bir sürede son teknoloji ürünü bir mutfak kurmuşlardı ve bu mutfak, şef olmakla ilgili tüm hayallerimin tam da karşılığıydı. Ön yemek salonunda siyah masa örtüleri ve kırmızı kumaş peçetelerle donatılmış küçük kare masalar vardı. Barın üzerinde kırmızı sarkıt lambalar asılıydı. Mekanın tüm teması günah ve şehvetti, mobilyalardan menülere kadar. Menüleri Luca'nın omzumda asılı durarak, müşterilerin kapıdan içeri girdikleri andan itibaren seks kokması gerektiğini söyleyerek tasarlamıştım.

Gün geçtikçe, onun fikirlerine ikna oldum.

Önde her şey klas, arkada ise kirli ve tehlikeliydi. Bir dakika sürmüştü, ama artık görebiliyordum. Onun vizyonunu. Burası

olması gereken yerdi. Kapıdan girdiğiniz andan, arka kapıdan çıktığınız ana kadar, şık elbiseleriniz ve yüksek topuklu ayakkabılarınızla, dağınık, iyi becerilmiş ve tamamen tatmin olmuş bir şekilde, havayı belirleyen mekan. Sıkılmış, zengin ev kadınlarının istediği her şey. Kibirli, zengin iş adamlarının arzuladığı her şey.

Burası Psychos değildi. Burası tamamen klas bir yerdi ve ihtiyacımız olan zengin müşterileri çekecekti.

Yakında açılacaktık.

Açıldığımızda, Slayers'ın tesisine yapılan tüm bu ziyaretler durmak zorunda kalacaktı.

Bu yüzden, Hawk ve o kulübü evleri olarak gören diğer pisliklerle bir sorunu olmadığını anlamak için yeterince uzun bir bakışa ihtiyacım vardı.

Onu benim yapana kadar.

Siktir, ben kibirli bir pisliktim, bunca zaman sonra hayatına girip onu, evlendiği şanslı pislikten daha mutlu edebileceğimi düşünüyordum.

Kibirli mi, yoksa tamamen takıntılı bir sapık mı? Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum, ama ikisi de beni durdurmadı.

Ormanı geçtim, artık aşına olduğum, neredeyse görünmeyen patikayı takip ettim. Slayer'ların absürt derecede uzun çakıl yolu, belki yüz metre uzakta paralel olarak uzanıyordu. Telefonumun el feneri yolu aydınlatıyor, kaçınmam gereken ağaç köklerini, düşmüş dalları ve çalıları ortaya çıkarıyordu, ama birkaç adım sonra onu kapatmam gerekecekti.

Haftalarca burayı izledikten sonra, kapıların olayların ana kaynağı olduğunu anlamıştım. Kulüp binası ve diğer binalar çoğunlukla arazinin derinliklerindeydi ve benim saklandığım kenarlardan görmek daha zordu.

Birkaç adım daha atarsam kapılar görünür hale gelecekti.

O kadar uzağa gitmeden önce her zaman el fenerimi kapatırdım.

Motorların gürültüsüyle normalde olduğumdan üç adım önce eğilip telefonu toprağa attım. Karanlıkta nefesimi tutarak, yoldan gelen yarım düzine motosikletçinin ışığını görmemiş olmasını umarak titredim.

Altı adam kapıda durdu. Kapıyı bekleyen kişiyle konuştular ve sonra kapılar yavaşça açıldı. Motorlar çalışmaya başladı, motosikletçiler motorlarını tekrar çalıştırdılar, ama saniye saniye gürültü daha da arttı ve ben, araba yolunda daha fazla far göründükçe içimden küfrettim. Sadece altı kişi değildi. Daha fazlası vardı. O kadar çoktu ki kalbim deli gibi atıyordu. Onlarca motosikletli, hepsi siyah giyinmiş, hepsinin sırtında Slayers logosu vardı, ancak bu adamların sırtlarında geldikleri bölgeleri belirten ek bir yama daha vardı.

Burada kalamazdım. Fark edilirse, saniyeler içinde ölürdüm, soru sorulmadan. Sadece Slayer'ların Saint View kolu bile sayıca üstündü, ama buradaki tüm bağlı kulüpler de varsa? Bu intihar olurdu.

Ama Kara'nın hepsiyle birlikte içeride olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor. Çiti aşip kendimi üzerinden atma dürtüsü vardı, ama ölürsem ikimize de bir faydam olmazdı.

Bir keresinde Slayer'ların kampından kaçmıştım.

Bunu ikinci kez yapmama izin vereceklerini düşünecek kadar aptal değildim.

"O artık senin sorunun değil," diye mırıldandım. "O, senin hiçbir ilgin olmayan, yetişkin bir kadın. Akıllı, mantıklı ve..."

O kadar güzel ki, onun görüntüsünü kafamdan silemedim.

"Ve senin yeniden ortaya çıkıp ona yaşattığın cehennemi hatırlatmana ihtiyacı yok," diye zar zor duyulur bir sesle hatırlattım.

Sonuçta mesele buydu. Aslında o çiti atlamamış olmamın sebebi buydu.

Kendi hayatımı hiç umursamamıştım. Her yıl bana verilen zaman ödünç alınmış gibi geliyordu, ölüm meleği her zaman bana uzanıyor ama beni yakalayamıyordu. Beni öldüreceklerini bilmeme rağmen oraya geri dönmek kadar aptalca bir şey yapabilirdim.

Onun için yapardım.

Ama onun ihtiyacı olan kişi ben değildim. Hawk'ın da öyle olduğundan şüpheliydim, ama Hayley Jade onunla çok rahat görünüyordu, ben ne bilirdim ki? Ben kimdim ki

onların buldukları mutluluğu mahvetmeye ne hakkım vardı? Evliyse ya da Hawk'la birlikteyse, bu beni ilgilendirmezdi.

Motosikletler yol boyunca ilerleyerek tesise girmeye devam etti.

Ben ise karanlığın ve motorların gürültüsünün örtüsünü kullanarak geri çekildim.

Akşam henüz gençti ve kimse beni yarın sabaha kadar restorana dönmemi beklemiyordu. Lanet olasıca eve gitmeliydim.

Lanet kedilerimle bir gece daha yalnız kalma düşüncesi, tek düşünebildiğim şey onun yanımda olmasıyken, dayanamayacağım kadar iç karartıcıydı. Kolumun altında kanepede kıvrılmış. Hayley Jade, pembe ya da mor ya da onun sevdiği herhangi bir renkle dekore edeceğim yedek odada uyuyor.

"Sen bir aptalsın," diye fısıldadım kendime, ormanda koşarak Slayer'ları ve partilerini kendi hallerine bırakarak. "Sen çok aptalsın." Bunu kim yaptı? Bir kadını rehin tutup, beş yıl boyunca ikinizin arasında kurduğun ve bir daha asla bulamadığın lanet bağı düşünerek geçiren kimdi? Kızının yedek odada uyurken, onunla kanepede geceleri geçirmeyi düşünen kimdi?

Kafam çok karıştı. Terapiye ihtiyacım vardı. Ya da burbona. Ya da... Ona.

Lanet olsun.

Kamyonetimi şehre sürdüm, her trafik ışığında kendime küfredip, aracı döndürüp Slayer'ların kapılarını yıkma dürtüsüyle mücadele ettim. Hayal görüyordum.

Telefonum çaldı ve ben onu kaptım, telefonda "Ne var?" diye bağırdım çünkü kim olursa olsun, hiç havamda değildim. Kara olmadığı sürece, ki bu imkansızdı, kimseyle konuşmak istemiyordum.

"Telefonla konuşma tarzın biraz eksik," dedi Luca kuru bir sesle. "Kötü bir gece mi geçiriyorsun?"

O, durumun yarısını bile bilmiyordu. "Öyle bir şey."

"Providence'ın en popüler yeni restoranının baş aşçısı ve ortak sahibi olmak üzeresin. Neye kızacaksın ki?"

Luca'ya içimi dökmek istemiyordum ama o kadar sinirliydim ki patlamak üzereydim. Tek yapabildiğim, düzensiz bir nefes vermektir.

"Ah," dedi Luca, sanki o tek bir nefesle adama söylemediğim her şeyi anlatmışım gibi. "Bu bir kadın sorunu. Slayer'ların sakladığı o tatlı küçük şey mi?"

Parmaklarım direksiyonu o kadar sıkı kavradı ki, kırılmaması şaşırtıcıydı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Luca telefonda güldü. "Sen ve Hawk, güvenlik kameralarımda bu konuda bağırarak tartıştınız."

O anın farkında bile olmadan başka biri tarafından izlenmiş olması beni rahatsız etti ve kaşlarımı çattım. Tartışırken Hawk'a bu kadar yakın olduğum için içimi kaplayan sıcaklığı hâlâ hatırlıyordum. "Yani sen yokken beni izliyor muydun?" diye suçladım. "Ne için lan?"

"İş yaptığım insanlar hakkında her şeyi bilmek benim işim, Hayden."

Bu sözler bana tuhaf bir şekilde tanıdık geldi. "Caleb gibi konuşuyorsun." Kara'yı rehin tutmam için bana şantaj yapan pislik.

Luca alaycı bir şekilde güldü. "Beni o pislikle karşılaştırarak hakaret etme."

Öfke içimi kapladı. "Eğer ayakkabı uyuyorsa."

"Çalıştığın kişiler hakkında araştırma yapmıyor musun?" diye sordu Luca. "Sözleşmeyi imzalamadan önce kardeşine beni ve iş uygulamalarımı araştırmasını istemedin mi?"

Dişlerimi sıktım, çünkü elbette araştırmıştım.

Luca sessizliğimi onay olarak kabul etti. "Aynen öyle. Sanki bu kötü bir şeymiş gibi davranma."

"Bulduğun bilgilerle birini şantaj ediyorsan, bu kötü bir şeydir."

"Sana şantaj mı yapıyorum? Aileni tehdit mi ettim? Hayatını? Lanet olası üç kedini? Dürüst olmak gerekirse, neden bu kadar çok kedin var ki? Evini kedi barınağına çevirmeden de kedileri sevdiğini söyleyebilirsin, biliyorsun."

Onun bu kadar çok şey bilmesi gerçekten rahatsız ediciydi. Ama aynı zamanda haklıydı. Caleb'in aksine, Luca beni hiçbir şeye zorlamamıştı.

Henüz.

Luca iç geçirdi. "Yarın teslimat için bir saat erken gelebilir misin diye sormak için aradım. Ama senin bu kadar kafan karışık olduğunu görmekten de hoşlanmıyorum. Bu durum haftalardır devam ediyor. Dikkatin dağınık. İşine odaklanman gerekiyor."

"İşime odaklanıyorum," diye tartıştım.

"Kafan büyük kahverengi gözler, göğüsler ve kalçalarla dolu."

Direksiyonu daha sıkı kavradım. "Onun hakkında böyle konuşma."

"Yanılıyor muyum?"

Yanılmıyordu. Kara ile aramızdaki şey fiziksel olmaktan çok daha fazlasıydı. Onunla tanıştığımda doğumuna birkaç gün kalmıştı, kirli ve çaresizdi, Caleb'in tutsağıydı.

Ama bunun bir önemi yoktu.

Aramızda geri dönüşü olmayan bir şey olmuştu. "Hayır," diye cevap verdim Luca'ya, onun haklı olmasından nefret ederek. "O lanet olası

lanet olası tesiste ve her dakika Slayerlar oraya akın ediyor."

Saint View'daki adamlarla kalması bir şeydi. Kız kardeşi de onlardan biriydi ve belki bu Kara'ya bir dereceye kadar koruma sağlıyordu.

Ama bu gece oraya yüzlerce sarhoş, kafası güzel ve elleri ağır adam daha gelmişti. Kimlerin kulüp kadını olup kullanıma açık, kimlerin ise yasak bölge olduğunu kimse bilmiyordu. Hiçbir kadın güvende değildi.

Özellikle Kara kadar çekici bir kadın.

O adamların onu çevrelemesi, sayıca otuz kat fazla olmaları düşüncesi o kadar güçlüydü ki, kendime telkin ettiğim önceki düşüncelerimi silip süpürdü. Hawk onu orada tutarak ne halt ediyordu?

Ben ne halt ediyordum, oradan uzaklaşarak?

Luca iç geçirdi ve zavallı, aptal Chaos'a, bir kadın yüzünden kafası karışmış olan Chaos'a başını salladığından eminim. "Senin için çok önemli, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ettim. İnkâr etmenin ne anlamı vardı ki? Hawk'ın peşinden caddede koşarken, ona onunla ilgili bilgi vermesi için yalvarırken beni görmüştü zaten. Bu, umursamayan bir adamın davranışı değildi.

"Ve açılış haftasında tüm dikkatini bana vermeni istiyorum, ama onun için endişelenirsen bunu elde edemeyeceğim açık. Kızını mı istiyorsun? Gece yarısı benimle buluş. Slayers'ın yerleşkesinin yakınlarında bir yerde. Uçurum yolunda."

İçimde umut ışığı yanmasını istemedim. Luca'ya güvenmek istemedim, çünkü ne derse desin, sözleri ve vaatleri ne kadar tatlı olursa olsun, ona güvenilemeyeceğini biliyordum.

Ama o kulüp evi motorcularla doluydu.

Ve Luca'ya güvenmediğimden daha fazla Hawk'a da güvenmiyordum.

Kara'nın o kulüpte, erkeklerin etrafını sardığı, çığlık attığı halde vücudunu aldıkları düşüncesine dayanamıyordum.

Ve Hayley Jade... o da oradaysa... annesini o halde görmek zorunda kalması düşüncesine dayanamazdım.

Onları tek başıma kurtaramazdım. Sinners'dan ayrıldığımdan beri lanet olası bir arkadaşım bile yoktu.

Ama Luca'nın insanları vardı. Bağlantıları. Parası. Onu oradan çıkarabilirdi.

Yutkundum, kapıların ardındaki meleğin iyiliği için şeytanla anlaşmaya razı oldum. "Slayers'ın yerleşkesinden yaklaşık üç mil uzaklıkta bir yangın yolu sapması var."

Luca onaylayan bir ses çıkardı. "Güzel. Orada buluşuruz. Ve Hayden?"

"Evet?"

"Tek bir şansımız var. Kimseye zarar vermeden içeri girip kızını kurtarmak için tek bir şans. Eğer istediğin buysa, geç kalma."

Tereddüt etmedim. "Gecikmeyeceğim."

Telefonu kapattım, ama gece yarısına kadar hala saatler vardı.

Bir filme ihtiyacım vardı. Filmler her zaman düşüncelerimi silmek için başvurduğum bir araç olmuştı, Liam daha büyük, daha iyi bir hayat yaşamak için seçildiğinde ve ben kardeşim olmadan geride kaldığımda bile.

Başkasının hikayesinde kendimi kaybetmek, kendi hayatımı mahvettiğimi unutmamı kolaylaştırıyordu. Şu anda, Slayers partisinde ona ne olabileceğini düşünmemi engelleyecekti.

Başka erkeklerin ona dokunduğunu düşünmemi engelliyordu. Bunun hoşuna gitmeyebileceğini düşünmemi engelliyordu.

Ya da daha kötüsünü.

Hoşuna gidebileceğini.

Saint View sineması hafta sonları film maratonları düzenliyordu. Cuma ve cumartesi geceleri akşamın erken saatlerinden sabaha kadar arka arkaya gösterimler yapıyordu.

En azından diğer insanların yanında olursam, o lanet kedinin suyuna boğulmazdım.

Kamyonetimi park edip dışarı çıktım, içeri girip film panosuna bakarken cüzdanımı çıkardım.

Maraton, *Twilight serisinin* dört filmini de içeriyordu. Ve fuaye kadınlarla doluydu.

Orada çok yersizdim.

Ama neyse, siktir et.

Kendi aşk hayatımı düşünmektense, başkasının karşılıksız, umutsuzca mahkum aşk hikayesini izlemek daha iyiydi.

KARA

Flört etmek güzeldi. Yemeğimizi bitirdik ve Hawk bizi sinemaya götürdü, minibüsü otoparka park etti ve inerken elini elime soktu.

Birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza ve sonra etrafımızda dolaşan kalabalığa baktım. Burada bilet veya yiyecek-içecek standı için sırada bekleyen ya da sadece lobide dolaşıp sinema kapılarının açılmasını bekleyen birçok insan vardı. Benim yaşlarımda bir kadın Hawk'ı görünce iki kez baktı, bakışları onun koluna kayıp benim elimi tuttuğunu görünce yüzünde şaşkınlık belirdi. Arkadaşlarının yanına gidip bir şey söyledi ve hepsi bana baktı.

Hawk boğazını temizledi. "Sorun yok mu?"

Dikkatimi tekrar ona verdim. "Elimi tutmam mı?"

"Mmm."

Başparmağımla onun parmak eklemlerini okşadım, üçünde uzanan eski bir yara izini takip ettim. "Benimle görülmekten utanmıyor musun?"

Durdu. "Ne? Hayır. Neden öyle olayım ki?"

Omuz silktim, ceketimi göğüslerimin üzerine çektim ve sonra kadınlar grubuna baktım.

Hepsi izliyordu.

Neler düşündüklerini neredeyse tahmin edebiliyordum.

Hawk yakışıklı görünüyordu. Kirli kot pantolon, karı dövücü tişörtleri ve kulüp ceketini içinde de çekici olduğunu düşünmüştüm. Ama bu gece bambaşka bir çekiciliği vardı. Bu gece sadece kötü çocuk isteyen kadınları etkilemiyordu.

Bu gece X kromozomu olan herkese çekici geliyordu.

Normalde onun ilgisini çekecek türden bir insan olmadığımı çok iyi biliyordum.

Onu ilk fark eden ve arkadaşlarıyla dedikodu yapmakla meşgul olan kızıl saçlı kadın muhtemelen tam da onun tipi idi. Benden daha yaşlı, açıkça daha deneyimli ve kesinlikle daha özgüvenliydi. Bizi açıkça izliyordu ve o ona döndüğünde, gözlerini indirip kirpiklerinin arasından ona bakıyordu.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Nasıl flört edileceğini, nasıl sevimli ve güzel olunacağını bilmiyordum. Makyaj yapmayı bilmiyordum ve o bana Rebel'i arayıp fondöten ve maskarasını getirip bana yardım etmesini isteyecek zamanı bile vermemişti.

Yürümekten vazgeçti ve beni kendine doğru çevirerek, elini elimden çekip belime doladı. Başını eğdi, bir yana yatırdı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Bir anda, tüm endişelerim kayboldu. Onun bana sarılmasıyla eridiler ve içgüdüsel olarak kollarımı boynuna doladım, parmak uçlarımla ensesindeki saçlarını okşadım.

Nerede olduğumuzu unuttum. Başka insanların bizi izlediğini unuttum. Kalbimin beynimle birlikte uçup gitmesine izin verdim ve Hawk beni öpene kadar şüphelerim ve endişelerim yerini güzel duygulara bıraktı.

Kelimelerle pek iyi olmayabilirdi, ama adamın eylemleri bana bilmemi istediği her şeyi anlatıyordu.

Dili benimkine dokundu ve ben de ona katıldım, onun tadını ve bana hissettirdiklerini daha fazla istemiştim. O gün daha önce öpüştükten sonra ona daha aşına olmuşum, ama dudaklarının benimkine değdiği andaki hissi beni yine de heyecanlandırıyordu.

Elleri kalçama kaydı. Sonunda başını bir santim geri çektiğinde, dudakları benimkilerin üzerinde dururken, şehvet bulutunda başım dönüyordu.

"Burası halka açık bir yer," diye mırıldandım. Ama beynim filmi bırakıp eve gitmeyi düşünürken, o da yine çıplak olarak bunu yapabilsin diye, şikayet edebileceğim tek şey buydu.

Ağzıma doğru sıırttı. "Her seferinde o saçma sapan kendinden şüphe duyma duygusu içini kapladığında, seni böyle öpeceğim. Kim izliyor olursa olsun." Dudaklarını benim dudaklarımin üzerinde gezdirdi. "Sonra seni eve götürüp, kendini bu kadar küçümsediğin için benim yöntemimle cezalandıracağım."

beni." Sıcak nefesi benimkini buğulandırdı. "Seni sadece yatak odamda istemiyorum, Kara. Seni her yerde istiyorum. Tutuklanmayacak olsaydık, seni o satış tezgahının üzerine çıkarır, eteğini beline kadar sıyrır, tadını almak istediğim tek tatlı şey olan amını yalardım. Bütün bu insanlar, özellikle de bize bakan o sürtükler, canları cehenneme. Bırak da izlesinler."

Etrafımızdaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söylemişti. Bunun kasıtlı olduğuna hiç şüphem yoktu.

Umurumda bile değildi. O kadar çekiciydi ki, istediği her kadını elde edebilirdi. Ama o beni seçmişti, sadece kirli küçük sırrı olarak değil, daha fazlası olarak. Bu bilgi, Josiah'ın sert, keskin sözlerinin ve erkeklerin bana baktıklarında gördüğüm tiksinti dolu bakışların anılarını susturdu.

Tek düşünebildiğim, kulübemdeki tezgahta söylediği şeyi tam olarak yapmasına izin vermektir. Bacaklarımın genişçe açıldığı, yüzünün uyluklarımın arasına gömüldüğü, dilinin merkezimi yaladığı düşüncesi dizlerimi titretti.

Daha önce yaptığı gibi parmaklarını içime soktu ve kalçalarım, ıslanıp damlayana kadar sallanmaya başladı. Arzu, sıcak ve ihtiyaç duyulan bir şekilde içimi kapladı.

Bir erkeği arzulamak benim için tamamen yeni bir deneyimdi ve hızla bağımlısı olduğum bir deneyimdi.

Bana göz kırptı. "Bu filmi gerçekten izlemek istiyor musun?"

Hızla başımı salladım. "Hiç de değil."

"Eve gitmek ister misin, Küçük Fare? Eve gidip dilimi kıvrımlarının arasına batırmamı, inleyene kadar parmaklamamı ve sonra bana gelmeme izin vermem için yalvarana kadar sikhemi ister misin?"

Bacaklarımın arasında bir ritim atıyordu, o kadının onun müstehcen sözlerini duyduğundan emin olmam bu ritmi daha da güçlendiriyordu. Heyecanım külotumu ıslattı ve içimde o kadar güçlü bir acı çiçek açtı ki, eve varmadan boşalacağımı biliyordum. Bacaklarımın arasındaki her şey zonkluyordu, dokunulmak için yalvarıyordu.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye fısıldadım. "Tuvalete gitmem için bana bir dakika ver."

O, neden oraya gitmem gerektiğini tam olarak biliyormuş gibi bana sırıttı. Eğilip yanağıma öptü. "Parmaklarını içine sokacak mısın? Tuvalete saklanıp kendini tatmin edecek misin, çünkü seni eve götürene kadar bekleyemiyor musun?"

Bunu inkar etmek için ağzımı açtım, çünkü bu benim hiç yapmadığım bir şeydi, ama bu düşünce beni nefes nefese bıraktı. "Benden bunu mu istiyorsun?"

O inledi. "Bize paket popcorn alacağım, sonra tuvaletin dışında buluşuruz." Bakışları şehvetle doldu. "Git benim için gel. Ve seni eve getirdiğimde, bütün gece gelmeye hazır ol."

Hayatımda hiç bu kadar hızlı tuvalete koşmamıştım.

Salon kapısındaki görevli aynı anda kapı kolunu çekerek bekleyen insanlara kapıyı açtı. Herkes heyecanla koltuklarına ulaşmaya çalışırken, ben ise tek başıma kalıp içimi kaplayan acıyı dindirmek için ne yapabileceğimi düşünüyordum.

Tuvaletin kapısını ittim ve aynada makyajlarını düzeltten iki kadın gördüm, tuvaletin geri kalanı ise mutluluk verici bir şekilde boştu.

Tuvalet kabinlerine doğru yöneldim, içim Hawk'ın kucaklamasından ve aklımdan çıkaramadığım müstehcen sözlerden dolayı zonkluyordu.

Arkamda kapı tekrar açıldı ve kadınlardan biri, "Hey! Burası kadınlar tuvaleti!" diye bağırdı.

Topuklarımın üzerinde döndüm, geniş bir gülümsemeyle, beni takip edenin Hawk olduğunu biliyordum. Bu kadınların ne düşündüğü umurumda bile değildi. Sadece onun beni kollarına almasını, dudaklarını dudaklarıma değdirmesini ve beni geriye doğru bir kabine götürmesini istedim, böylece onun ereksiyonunu içimde hissedebilirdim.

Tuvalette duran adamı görünce donakaldım, mavi-gri gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Sanki orada olmaya hakkı varmış gibi.

Bana bakmaya hakkı varmış gibi.

Yaşamaya hakkı varmış gibi.

Dudaklarımdan bir çığlık döküldü. Son beş yıldır her gün bu adamı görmek için can atan içimdeki derin bir yerden gelen bir nefes.

"Sen yapamazsın ol burada burada diye
kadın deditekrar gözleri bakışları ikimizin
arasında gidip geliyordu.

Söyleyecek sözüm yoktu. Şok beni etkisi altına almıştı. Tek yapabildiğim Hayden'a bakmaktı.

Ben harekete geçmeden o harekete geçti. Bana doğru iki adım attı, bileğimi yakaladı ve beni en yakın kabine sürükleyerek kapıyı arkasında kilitledi.

"Kahretsin," dedi kadınlardan biri lavabonun önünden. "Keşke benim erkeğim de bana ara sıra böyle davransaydı."

Gözlerim yaşlarla doldu. Dışarıdaki kadınlar ve gelen giden herkes kulaklarımda çınlayan kanın uğultusunda kayboldu.

Boğazım duygularla doldu ve baştan ayağa titriyordum, şokun etkisi beni bırakmıyordu.

Caleb onu vurmuştu. Onu yol kenarında ölüme terk etmişti. O hayattaydı.

Bakışları benimkileri aradı. "Sadece bir dakikam var. Hawk'ın dışarıda olduğunu biliyorum."

Gözlerimi kırptım. Hawk. Ben buradaydım... Yapmam gereken şey... Şimdi buradaydım, rüyalarımı bir ömür boyu bir ömür gibi gelen bir süredir.

Unutamadığım adam.

Herkesin nefret etmem gerektiğini söylediği adam, ama onun öldüğünü düşündüğümde bile asla nefret edemedim.

Aramızda bir şey titreşiyordu. Her zaman orada olan bir kimya kıvılcımı. Birlikte olduğumuz her an bizi birbirimize bağlayan bir şey.

"Sen ölmedin," diye fısıldadım, ellerim göğsünün üzerinde duruyordu, bunun bir rüya olması ve onun hayal gücümün bir ürünü olmasından korkarak ona dokunmaya cesaret edemiyordum.

"Hawk sana söylemedi mi?" diye fısıldadı o da, tanıdık homurtulu sesi derimin altından sızarak içime işledi, nefes alamayacağım kadar. "Onu geçen gün Hayley Jade'le gördüm... Kara, çok büyümüş."

Kimse bana söylememişti. Kimse tek kelime bile etmemişti.

Hepsi, onun o gece yol kenarında öldüğünü düşünmeme izin verdiler.

Hepsi yalan söylemişti.

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

Bir anda, yüzümü avuçladı, başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Ağlama," diye mırıldandı. "Kahretsin. Lütfen, bebeğim. Lütfen ağlama."

Bana daha önce hiç "bebeğim" dememişti. Ama o anda, göğsüm genişçe açılmış ve içimdeki her şey paramparça olmuşken, bu duyduğum en tatlı kelimeydi.

Gözyaşlarımı durduramadım.

O, onların sandığı kişi değildi.

O beni kurtaran adamdı. Beni ve kızımı hayatta tutan adamdı. Ruhumun derinliklerinde benimle bağ kuran adamdı, kızıma onun adını vermiştim.

O gerçek değildi, ama yine de oradaydı, kalbim göğsüne bastırduğım avucumun altında çok hızlı atıyordu.

"Gitmelisin," dedi bana. "Hawk dışarıda bekliyor olacak ve çok uzun sürerse, seni aramak için buraya girmeyi hiç düşünmeyecektir."

Parmaklarım gömleğini sıktı ve çılgınca başımı salladım.

Onu tekrar kaybedemezdim.

Ama haklıydı. Hawk diğer tarafta beni bekliyordu. Beni eve götürmek için bekliyordu. Vücuduma hayal bile edemeyeceğim şeyler yapmak için bekliyordu.

Kızgın öfke içime doldu, şehvet ve arzuyu dondurdu.

Herkes yalan söylemişti. Hawk. Rebel. War. Bliss. Hepsi biliyordu da hiçbir şey söylemediler mi? Beni, gerçeği bilmeye layık olmayan, kendi kararlarını verebilecek kadar aptal, beyni yıkanmış bir kadın olarak mı gördüler?

Hayden'in bakışları benimkilerle buluştu. "Kulüp evinde kaldığını biliyorum. Kendin ve Hayley Jade için bir çanta hazırla ve benimle buluş. Bu gece sana geleceğim. Geç saatte. İçeri girmenin bir yolunu buldum."

Bunu yapamazdı. Hayatını tehlikeye atmış olurdu.

Yüzümü daha sıkı kavradı. "Hayır dersin, giderim."

Hayır demeliydim. Onu bırakmalıydim.

Ama dudaklarım kıpırdamadı. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu ve beynim, bu adamın beni hayatta tutan tek şey olduğu geçmişteki düşüncelerle doluydu.

"Hayır deme Kara. Buluşacağımızı söyle. Arka kapıda. Sana her şeyi anlatacağım. Bir çözüm buluruz. Sadece evet de. *Lütfen*."

Hiçbir şey söyleyemedim.

Hawk bir yalancıydı.

Ve Hayden hala hayattaydı.

HAWK

Kara banyodan çıktığında yüzü kızarmıştı, sanki serinlemek için üzerine su sıçratmış gibi cildi ıslaktı.

Tek düşünebildiğim, onun orada parmaklarını amına sokmuş, orgazm olurken çığlıklarını bastırmaya çalışması ve o kadar tahrik olmuş ki eve gelemediği için benim onun için yapmam gerektiği idi.

Ona kendini beğenmiş bir gülümseme attım. "Daha iyi misin?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece yanımdan geçti.

Kaşlarımı çattım ve onu takip ettim, dirseğinden nazikçe tuttum. "Hey. İyi misin?"

Kolunu benimkinden çekti. "Fikrimi değiştirdim. Filmi izlemek istiyorum."

"Tamam..." Onu yakalamak için birkaç adım koşmak zorunda kaldım. Hiçbir şey söylemedi.

Şüpheye kapıldım. Kahretsin. Onu çok zorlamıştım. Tecrübesiz olduğunu bilerek sınırlarını zorluyordum. Onun ördüğü duvarları yıkıp, içinde sakladığı kadını ortaya çıkarmaktan zevk alıyordum. Dokunduğumda vücudu alev alan kadını.

Ona umumi tuvalete gelmesini söylemek açıkça sınırı aşmak olmuştu.

Onu izleyerek oditoryuma girdim ve karanlıkta yanına oturdum. O, ellerini kucağında sabit bir şekilde tutarak ekrana bakarken, ben de iki saat boyunca ona bakışlar attım.

Sinema salonu bu kadar kalabalık olmasaydı, onu ikna edip özür dilemek için dilimi amının dudaklarının arasına sokmak isterdim.

Ama bizi bu noktaya getiren şeyin temelde bu olduğunu düşünürsek, salonun dolu olması ve benim dizlerimin üzerine çökmem için

dizlerimin üzerine çökme şansım olmaması muhtemelen daha iyiydi.

Sikim yine onun için sertleşmişti, ama kendimi filmi izlemeye zorladım.

Bittiğinde, ışığa doğru yürüdük ve kolumu omuzlarına doladım.
"Ee, ne düşünüyorsun?"

Dokunuşumdan çekindi. "Lütfen beni eve götür." Sesinde daha önce hiç duymadığım belirgin bir soğukluk vardı. Onun korktuğunu, yorgun olduğunu, mutlu olduğunu, tahrik olduğunu duymuştum.

Ama şu anda olduğu gibi kızgın olduğunu hiç duymamıştım.

Onu arabaya kadar takip ettim, bütün geceyi kafamda tekrar tekrar düşündüm. Randevularda hiç tecrübem yoktu, ama her şeyin oldukça iyi gittiğini düşünüyordum. Konuşmuştuk. Bu gece Kara'ya, Amber ve Kiki'yi tanıdığım yıllar boyunca onlara söylediğimden daha fazla şey söylemiştim. Sadece en yakın arkadaşlarımdan bildiği şeyleri ona anlatmıştım. Kamuya açık yerlerde benimle birlikte olmaktan çekiniyordu, ama ona kulüpte hızlı bir seksten daha fazlasını istediğimi ikna etmekte başarılı olduğumu düşünüyordum. Daha önce onun gibi biriyle birlikte olmamış olsam da, vücudunun beni ne kadar etkilediğini ona göstermiş olduğumu düşünüyordum.

Ama bir hata yapmıştım.

Onun için yolcu kapısını açtım ve kapıyı kapattıktan sonra içimden küfrettim.

Bu sadece biraz bunalmış olması ve sakinleşmek için zamana ihtiyacı olması değildi. Sanki dokunuşuma dayanamıyormuş gibi benden uzaklaşıyordu. Sanki korktuğu benmişim gibi.

Açıkça batırmıştım. Hem de fena halde. Bu, sadece onun halka açık bir yerde boşalmasını istememden daha fazlasıydı. O da bundan hoşlanmıştı. Bunu biliyordum.

Sürücü tarafına koşarak gittim, arabaya bindim ve minibüsü çalıştırdım.

Kara bana bakmayı reddetti. Bir tarafa dönerek pencereden dışarıya bakmaya başladı. Arabayı otoparktan çıkardım ve bizi tesise geri götürecek uçurum yoluna girdim. Yol uzun değildi ama dakikalar saatler gibi geçti, her biri o kadar acı verici bir sessizlik içindeydi ki, Slayer'ların garajına girdiğimizde artık dayanamıyordum.

"Ne yaptım, Kara?" diye sessizce sordum. Cevap vermedi.

Sessizliği kulakları sağır ediyordu.
Direksiyonu sıkıca kavradım, ona sormak için duyduğum
Kon dürtüyle mücadele ederek...
uş.

Eğer isteseydim, muhtemelen yapardı. Siktir, ona kollarını
indirmesini söylemiştim
kollarını indirmesini söylemiştim, böylece ilk gece odama girip beni
mastürbasyon yaparken yakaladığında, gömleğinin içinden sert,
açgözlü meme uçlarını görebilecektim. Orada durmuş, ben
boşalana kadar beni izlemişti, sırf ben öyle söylemiştim diye.

Ama yatak odasında ona emir vermek hoşuma gitse de, bu
farklı bir duyguydu.

Bu kırılgan bir şeydi.

Sanki bir talepte bulunursam, asla onarılamayacak kadar çok
parçaya ayrılabilirmiş gibi.

Bu yüzden dudaklarımı sıkıştırdım ve dikkatimi yola verdim.

Önümdeki arka lambalar beni yavaşlatmış, karanlıkta
kapılardan geçen motosikletleri izlemeye başlamıştım. Fang
yaklaşınca bana el salladı ve ben de camı indirdim. Kompleksin
içinden gelen müzik gece havasına karışüyordu ve ben başımı kulüp
binasına giden çakıl yola doğru çevirdim. "Neler oluyor? O kimdi?"

Fang derin bir nefes aldı. "Partiye geç kaldın kardeşim."

"Ne partisi? Bu gece parti yoktu ki?"

"Şimdi var. Ve tam doluluk var. Louisiana şubesinden adamlar
saatlerdir gelip duruyorlar."

Hiç haber vermeden buraya gelmelerine sinirlenerek kaşlarımı
çattım. "Ne için lan?"

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. War, başkanlarını ve başkan
yardımcısını kiliseye götürmeden önce senin dönmeni bekliyordu."

Tepkim boynumun arkasında bir ürperti hissettim. "Savaş, Saint
View ekibinin tamamını çağırdı mı?"

Fang sertçe başını salladı. "Sen en son gelenisin. Herkesi mutlu
etmeye çalışıyoruz. Alkol sağlıyoruz. Birkaç kadın getirdiler. Herkes iyi
vakit geçiriyor." Tepeden aşağıya baktı. "En azından şimdilik. War,
onların davetsiz gelmesinden pek memnun değil."

Bunu söyleyemezdi. Bölümler arasında kurallar vardı. Kulübün kuruluşundan beri değişmeyen kurallar. Slayers, hangi bölüme ait olursan ol, bir aileydi. Kardeşlerin kapına gelip, başlarını sokacak bir yer ya da ellerine bir burbon istediklerinde onları asla geri çevirmezsin.

Kara'ya baktım, sonra tekrar Fang'e döndüm. "Kian ve Vaughn, Rebel ve çocuklarla senin evinde mi?"

"Hepsini War'ın evine gönderdim. Vincent ve Nash de orada." Kara ile konuşmak için yanımdan eğildi. "Hayley Jade de orada. Rebel onu yolda aldı. Hepsi seni bekliyor."

Akıllıca bir hareket. Tüm ailelerini bir arada tutmak. Kian, Vaughn ve Nash kavgada kendilerini savunabilirlerdi, ama Vincent ölümcül biriydi. Kara onlarla güvende olacaktı. Bu gece burada, eğlenmek isteyen elli motosikletçinin arasında kalmaktan çok daha güvende olacaktı. "War'a yirmi dakika sonra döneceğimi söyle. Kara'yı alıp kiliseyi arayabiliriz."

"Hayır," dedi Kara keskin bir sesle.

Fang ve ben ona baktık.

Elimi uzattım ve bacağını sıktım, ama o benden çekildi, sanki başlangıç noktasına geri dönmüşüz gibi, sanki az önce o sinema salonunun lobisinde ellerimi onun üzerinde gezdirmemişim gibi. Ne haltlar dönüyordu?

"Kara, aşağıda muhtemelen yüzlerce kişi var ve bütün gece sürecektir bir parti veriyorlar," diye nazikçe açıkladı Fang.

"Harika," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Eğlenceli görünüyor."

Ona baktım. "Eğlenceli mi? Hayır. Hiç de eğlenceli değil. Avcıların partilerinin nasıl olduğunu bilmiyorsun. Özellikle de şehir dışından gelenlerin olduğu partilerin. Sen sadece aile etkinliklerine katılmışsın. Orada olanlarla hiçbir ilgisi yok. Seni War'ın evine götürüyorum. Orada güvende olursun."

Kara kapı kolunu çekip kapıyı açtığı anda ağzım açık kaldı. Emniyet kemerini çözdü ve minibüsten indi, ön tarafa koştu ve farlarımın aydınlattığı kapıdan geçti.

Fang ve ben gözlerimizi kocaman açarak ona baktık.

"Ona ne yaptın sen?" diye sordu bana. Kafamı salladım. "Gerçekten hiçbir fikrim yok."

"Onu hiç böyle görmemiştim. Onu almaya gitsem mi? Yani... oraya gidemez."

Benim içgüdülerim de öyle yapmamı söylüyordu. Onu uzak tutmak. Ben bu lanet olası durumu hallederken onu War'ın evinde güvende ve emniyette tutmak.

"Kara," diye seslendim.

Ama durmadı.

"Lanet olsun," diye Fang'a mırıldandım ve sonra başımı salladım. "Onu tekmeleyip bağırarak buradan dışarı taşımayacağım. Sen taşıyacak mısın?"

O, kızın araba yolunda tepinişini izledi. "Sen söylersen yaparım. Ama bundan pek hoşnut olmayacağım."

"Ben de."

"Peki başka seçenek ne?"

Josiah'ın yaptığı gibi onu hapsettiğimiz yönündeki suçlamaları kafamda defalarca yankılandı. Onu kontrol etmek benim hakkım değildi. O yetişkin bir kadındı. Bir çocuğu vardı. Ben kimdim ki ona ne yapıp ne yapamayacağını söyleyecektim? "Rebel ve Bliss, Slayer partilerinin ne olduğunu öğrenmek zorunda kaldılar. Kara da öyle. Onu her şeyden koruyamayız ve eğer benim kadınımla olacaksa, kendini neye bulaştırdığını bilmesi gerekir."

Fang bana baktı. "Eğer senin kadının olacaksa..." Kapıya yaslandı ve bana sertçe baktı. "Ciddi misin, Hawk? Seni uzun zamandır tanıyorum ve sen bir kadına, sikini sokabileceğin sıcak bir yerden başka bir şey olarak bakmadın. Eğer onunla dalga geçiyorsan, o kadar masum ki neredeyse Bambi gibi olduğu için onunla oynayarak zevk alıyorsan, o zaman..."

Ona sert bir bakış attım. "O zaman hiçbir şey. Çünkü onunla yatmayacağım." Kollarımı kaşındıran aptal kablo örgü süveteri çektim. "Sevmediğim bir kadın için bu boktan şeyi giyer miyim sanıyorsun? Onu dışarı çıkarıp saatlerce onunla konuşur muyum sanıyorsun? Her günün her dakikasını onun ne kadar tatlı, iyi ve seksi olduğunu düşünerek geçirir miyim sanıyorsun?"

Fang bana baktı. "Onu motosikletinin arkasına mı oturtacaksın?"
Nefesimi tuttum.

Bana onu sevip sevmediğimi sormuş olabilirdi.

Bizim dünyamızda da durum aynıydı. Parmaklarına yüzük takmaya hazır değilsen, hiçbir kadın motosikletinin arkasına binmezdi.

Beynim hayır dedi.

Aptal kalbim evet diye bağırdı.

Topuklarımı döndürdüm ve minibüse geri bindim. Fang'ı siktir et. Onun aptal sorularını siktir et. Bana böyle şeyler soracak durumda değildi.

Minibüse binip Kara'nın peşinden gittim.

Tek düşünebildiğim, onun nasıl hissedeceği, tatlı kalın bacaklarının benimkine dolanmasıydı. Yumuşak göğüslerinin sırtıma bastırılması. Kollarının belime dolanması.

Geçtiğimiz herkes, onun motosikletimin arkasında olduğu için ona dokunulmayacağını biliyordu.

O benim Küçük Faremdi.

Benim kadındı.

Benim.

KARA

Kama ayakkabılarımla pistte zorlukla ilerledim, karanlık ve engebeli yolda her adımda bileğimi burkmamak için mücadele ettim. Kulüp binasına yaklaştıkça parti sesleri daha da yükseldi, müzik gürültülü ve tanıdık değildi. Bağırışlar ve kahkahalar. Bira şişeleri ve bardaklar birbirine çarpıyordu.

Otopark tanıdık olmayan motosikletlerle doluydu ve bir grup erkek kapının yanında durmuş, ellerinde içkilerle birbirlerini dürtüyorlardı. Hiçbirini tanımadım, ama hepsi Hawk, War ve diğerleri gibi Slayers yamaları takıyorlardı.

Öfke beni buraya kadar getirmişti, ama erkeklere yaklaştıkça sinirlerim kırmızı sisin içinden çıkmaya başladı. İçeri girip Queenie'yi ya da tanıdık bir yüzü bulmam gerekiyordu, o zaman sinirlerim kaybolacak ve tekrar öfkeye gömülebilecektim.

Kafam karışık ve karmakarışık. Hawk'a karşı bir şeyler hissediyordum. Birkaç saat önce daha fazla keşfetmek için çok heyecanlandığım şeyler.

Bir anda her şey değişmişti.

Hayden hakkında yalan söylediyse, başka neler hakkında yalan söylemişti? Beni gerçekten istiyor muydu? Yoksa benim için Kiki veya Amber'dan daha fazla bir anlamım yok muydu? Herkes beni uyarmaya çalışmıştı. Queenie. Rebel.

Ama onun başka bir yüzü olduğuna emindim. Benim için sakladığı bir yüz.

Kendimi o kadar özel sanmak ne kadar aptalcaydı.

Josiah'ın sesi kafamda yüksek ve net bir şekilde yankılandı. *Sen özel değilsin. Sen layık değilsin. Sen sadece sikilecek bir deliksin, çocuk bile yapamayan bir delik, o zaman sikini sokacak sıcak bir yer olmaktan başka ne anlamın var?*

"Hey, tatlım," dedi motosikletçilerden biri, kolunu kapı eşiğine baş hizasında dayayarak geçmemi engelledi. "Seni burada

. Yeni misin?"

"Ona bakma lan," Hawk arkamdan homurdandı.

Bu beni şaşırttı. Beni buraya kadar takip edeceğini biliyordum. Başka nereye gidebilirdi ki? Ama minibüsü ya da beni yakalamak için parkın karşısına doğru koşan onu fark etmemiştim bile. Hayden'ın hayata dönmesini görmek beni duygusal bir kasırganın içine çekmişti.

Ama en büyük duygu öfkeydi. Sanki Hawk'ın ihaneti içimdeki bir barajı açmış ve haftalarca, aylarca, hatta belki yıllarca içimde tuttuğum her şeyi dışarı çıkarmıştı. Onun yalanları. Josiah'ın istismarı. Ailemin ilgisizliği. Kızımın kollarımdan koparılması. Kız kardeşimin cinayeti.

Hayden'ın, kurduğum tüm engelleri yıkana kadar, bunların hiçbirini gerçekten hissetmemiştim.

Ve şimdi boğuluyordum. Anlayamadığım ve durduramadığım bir duygu denizinde boğuluyordum.

Adam Hawk'a, sonra da bana baktı. War gibi, göğsündeki Slayers ambleminin altına dikilmiş bir "başkan" rozeti vardı. "Sana bakmamı istemiyor musun, tatlım?"

Yakışıklıydı. Saçları grilerle karışmıştı ve gözlerinin çevresi ince çizgilerle çevriliydi. Garip bir şekilde güzel kokuyordu, sanki derin bir nefes aldığım zengin bir kolonya gibi.

Yüzü fırtına bulutu gibi olan Hawk'a bir göz attım.

Erkeklerin bana öyle bakmasından çok bıkmıştım. Hep yalan söyleyip, aldatıp, taleplerini dayatan erkeklerin beklediği gibi iyi bir kız olmak zorunda kalmaktan çok bıkmıştım.

Bu yaşlı adam isterse bana bakabilirdi. Hawk'ın bu konuda söz hakkı yoktu.

Adamın elinden bardağı aldım ve dudaklarıma götürdüm, acı sıvıyı birkaç büyük yudumda içtim.

"Kara," dedi Hawk sessizce. "Ne yapıyorsun sen?"

Bilmiyordum. Ama içki içmek, herkesin sorunlarını unutmak için yaptığı bir şeydi, yani onlar için yeterliyse, belki benim için de yeterliydi. "Bir içki daha alacağım. Beni rahat bırak."

Louisiana başkanı güldü ve Hawk'ı sanki baş belasıymış gibi kovdu. "Hadi git. Gidin bakalım. Hanımefendiyi duydunuz."

Hawk araya girerek adamın gözlerinin içine baktı. "O içki içmez, pislik. Bu onun dinine aykırı."

Başkan kaşlarını kaldırdı, bardağıma bir shot daha doldurdu ve bardağın dibini dudaklarıma doğru itti.

Hızla yuttum, bu bardak ilkinden çok daha az kötü tadı vardı ve hoş bir ısınma hissi bıraktı.

Vücudumun geri kalanı bu kadar soğukken bu hoş bir duyguydu. "Bir tane daha," dedim ve bardağıma uzattım.

Kadeh dolarken, Hawk'a sert bir bakış attım ve onun söylediği yalanları gördüm. Söylemediği sözler, söylediği tatlı sözlerden çok daha yüksek sesle kafamda yankılanıyordu. "Artık dinim yok," dedim ona. "O yüzden sarhoş oluyorum. Gerçekten çok sarhoş oluyorum, Hawk."

Louisiana'nın başkanı elini bana uzattı. "Ben Riot."

Elini tuttum, büyük parmaklarının benimkileri sarmasına izin verdim, ama tüm bu süre boyunca Hawk'a bakmaya devam ettim. Diğerlerinin hepsinin bir takma adı vardı. Belki de benimkini benimseme zamanı gelmişti. "Ben Little Mouse."

Hawk'ın burun delikleri genişledi.

Riot'un bakışları benimle Hawk arasında gidip geldi.

"Kara," dedi Hawk yine, ama bu sefer uyarıcı bir homurtu tonuyla.

"Ne?" diye ona meydan okudum. "Bana öyle seslenmeye sadece senin hakkın olduğunu kim söyledi? Bana hoşuma gidip gitmediğini sormadın ki, değil mi?"

Kolumu tutup beni göğsüne sıkıca çekti. "Çünkü ikimiz de çok iyi biliyoruz ki hoşuna gidiyor. İkimiz de çok iyi biliyoruz ki, sana o isimle her seslendiğimde, güzel sırtında bir karıncalanma hissediyorsun ve bu his bacaklarının arasında yerleşiyor."

Ağır ağır nefes alıyordu ve benim nefesim de onunkiyle uyumluydu, vücudum onun dokunuşuyla bir kez daha alevlendi ve onun haklı olduğunu hatırlattı. O böyle her konuştuğunda, ben sadece heyecandan eriyip gitmek ve onun bana ne yapmak isterse yapmasına izin vermek istiyordum.

Ama o sözlerinin hiçbirini içten söylememişti. Çünkü o lanet olası bir yalancıydı. Onu ittim. "Bana dokunma."

Yüzü kafa karışıklığıyla doluydu, kaşları çatılmış, başını sallıyor, beni anlayamıyormuş gibi gözlerini kısıyordu. Sonunda öfke diğer her şeyi bastırdı. "Sen ciddi misin? Birkaç saat önce sinemada benimle sevişmek için yalvarıyordun. Şimdi ise sarhoş olup bana dokunmamı bile istemiyorsun? O zamandan bu yana ne oldu, çünkü ben ne yaptığımı hiç anlamadım. Çok akıllı olmadığımı biliyorum, o yüzden bana acıyıp açıkça anlat. O tuvalette ne oldu Kara?"

"Kaos," diye bağırdım ona, daha fazla dilimi tutamadan. "Tamamen ve tamamen *kaos*." Son kelimeyi vurgulayarak, Hawk'ın gözlerinin içine bakarak tam olarak ne demek istediğimi anlamasını sağladım.

Gözlerinde anlayış belirdi. Ve sonra suçluluk.

Siktir et onu.

"Onun hayatta olduğunu biliyordun, değil mi?" diye fısıldadım, gerçeği bilmeme rağmen onun ağzından duymaya ihtiyacım vardı.

Gözlerini kaçırdı ve sonunda bakışlarını bana çevirdi. "Evet."

Başımı salladım. Muhtemelen bana söylediği ilk gerçektir. Ama içimdeki acıyı dindirmek için hiçbir işe yaramadı. Dönüp sıvıdan bir yudum daha aldım. "Beni rahat bırak, Hawk."

Bir dakika durakladı ve ben onun dinlemesini diledim.

Çünkü her saniye bu kadar yanıltıcı hissettirirken, orada ne kadar süre daha durup ona karşı gelebileceğimi bilmiyordum.

Tek bir kez başını salladı ve geri çekildi, Riot ve arkadaşlarının beni çevrelemelerine izin verene kadar bakışları benimkilerle buluştu.

Hawk'ın yeşil gözlerindeki acı ve pişmanlığı görmek zorunda kalmamak için her şeyi yapardım.

HAWK

Üç içki içtikten sonra, bardakla uğraşmayı bıraktım ve barın arkasından şişeyi aldım. Dudaklarıma götürdüm ve nefes alabilmek için alkolün yakıcı etkisine ihtiyaç duyduğumdan, yudum yudum içtim.

"Bu çok kötü," dedi War yanımdaki tabureden sessizce. "Onu benim evime götürmeliyiz."

War'ın dediği şeyi yapmak için içimdeki dürtüyü bastırarak başımı salladım. "Sence ben bunu istemiyor muyum? Sence onu hemen alıp buradan götürmek istemiyor muyum? İnan bana. Tek düşünebildiğim şey bu. Ama o, bunun istediği şey olmadığını çok net bir şekilde belli etti."

Fang hayal kırıklığıyla inledi. "O mahvolmuş."

Bourbon şişesinin boynunu sıktım. "Ne şanslı. Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim."

Kara'nın Kiki ve Amber ile kahrolası kahve masasının üzerinde dans etmesine karşın, Louisiana şubesinin yarısı onları striptizcilermiş gibi alkışlayıp para atarken, su gibi içtiğim içki kesinlikle hiçbir etki yapmadı.

Amber ve Kiki paraları alıp her bir banknotu ceplerine attılar, ama Kara, Riot'un ona içirdiği müzik ve alkolün etkisiyle kendinden geçmişti, başka hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. Kalçalarını bir yandan diğer yana sallıyor, ellerini havaya kaldırmış, müziğin ritmine göre hareket ediyordu.

O kadar güzeldi ki, bu acı vericiydi.

Ama ben ona her yaklaştığımda gözlerinde sadece nefret ve öfke görebiliyordum. Ve bunu hak ettiğimi bilen, beni mahveden bir bilgi.

"Hayden'ı ona çok uzun zaman önce anlatmalıydık," diye itiraf ettim. "Ya da en azından ben anlatmalıydım. Her şeyi mahvettim."

War derin bir nefes aldı. "Belki, ama bu benim de hatam. Ona söylememeni ben söyledim. Onu koruduğunu sanıyordun."

"Öyle mi yaptım?" Acı bir gülümsemeyle güldüm. "Yoksa onun beni değil, Hayden'ı seçeceğinden emin olduğum ve bunu engellemek için çok bencil davrandığımdan mı?"

Cevabı biliyordum. Küfrettim ve parmaklarımı saçlarımdan arasına geçirdim. "Bunu hak ettim. Burada oturup, bu odadaki diğer tüm erkeklerin onu çıplak görmeyi hayal etmesini izlemeyi hak ettim." Onun böyle hareket edebileceğini bile bilmiyordum. Bu kadar baştan çıkarıcı. O kadar mükemmeldi ki, testislerim arzuyla ağrıyordu. Şu anda onun kabininde olmalıydım, onu kucaklamalı, ona dokunmalı, ellerimle yumuşak göğüslerini ve sıcak amını sikimde hissetmeliydim.

Onu okşamalıydım. Öpmeliydim. Onunla sevişmeliydim.

Burada oturup odadaki diğer tüm erkeklerin aynı şeyi düşünmesini izlememeliydim.

Başkan yardımcısı olarak görev yaptığım süre boyunca pek çok şey gördüm. Kavgalara karıştım. Kemiklerim kırıldı. Sayamayacağım kadar çok dikiş atılması gereken bıçak yaraları aldım. Bacağımdan vuruldum.

Hiçbiri, bana bildiğini söylediği zamanki gözlerindeki bakış kadar acı verici olmamıştı.

O benim olmadan önce onu kaybetmiştim.

Ayağa kalktım. "Riot'un onu zihinsel olarak soymasını izleyerek burada duramam. Eğer daha fazla buna bakmak zorunda kalırsam, silahımı çekip o pisliği vuracağım."

"Bunu yapma," diye Fang sessizce uyardı. "Onlar bizden çok daha fazla. Seni çok zorladığını biliyorum, ama uslu dur."

Riot elini uzattı ve parmaklarını Kara'nın bacağına doğru kaydırды, gözlerimin önüne kırmızı bir sis çöktü. Silahıma uzandım.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı War. "Bliss her an doğum yapabilir ve benim bu saçmalıklarla uğraşacak ne zamanım ne de sabrım var. Riot!"

Louisiana başkanı başını kaldırdı.

War, yan taraftaki küçük konferans odasını işaret etti. "Kiliseye. Hemen. Başkan yardımcısını ve bir üyeyi daha getir.

Diğerleri burada beklesin."

Bu bir soru değildi. Bu doğrudan bir emirdi.

Riot benden üstün olabilir, başkanlık rütbesi onun statüsünü benden daha yüksek hale getiriyordu. Ama War, orijinal Slayers kulübünün başkanıydı. Yani başkanlar arasında bile en üstte olan oydu ve tüm oda bunu biliyordu.

Bunu

sevmiyorlardı.

Ama biliyorlardı.

Riot ayağa kalktı ve Kara'ya bir şey söyledi, bu da Kara'nın yanaklarını pembeye boyadı.

Bağırmak istedim.

En azından kilisede Riot ona sarkıntılık edemezdi. Sapık yaşlı herif. Onun iki katı yaşındaydı. Muhtemelen ondan daha büyük çocukları vardı.

Parmaklarımı yine silahımın üzerinde gezdirdim, onu kullanmak için can atıyordum.

Fang ağır elini omzuma koydu. "Yapmayı düşündüğün şeyin War'a ne kadar sorun çıkaracağını biliyor musun? Kadını doğum yapmak üzereyken bu bokla uğraşamaz. Sen başkan yardımcısısın. Kadınların emrinde olan bir aday değil. Kendine gel."

Ona öfkeyle baktım. "Senin ne hakkın var? Rebel seni parmağında oynatıyor. Her zaman öyle oldu."

Gözleri karardı. "Ben de öyle seviyorum. Ama ben lanet olası başkan yardımcısı değilim. Kara da senin kadının olmadığını, sen istesen de istemesen de, gayet açık bir şekilde belli etti. O yüzden işini yap, kışını kiliseye götür ve o kızı rahat bırak. O senin değil."

Haklıydı. Onu benim sayma şansım varsa, ona yalan söylediğimde onu öldürdüm.

Bu, hissettiğim her şeyi bir anda kapatabileceğim anlamına gelmiyordu. Öylece çekip gidemezdim. Ratchet ve Aloha'ya baktım. "Ona göz kulak olun," dedim, Kara'yı işaret ederek.

İkisi de başlarını salladı.

"Nefes al," dedi Fang kulağıma sessizce, beni kiliseye doğru yürürken. "Burada yapman gereken bir iş var ve o da lanet olası Riot'un kafasına ateş etmek değil. Kara, Amber ve Kiki ile iyi vakit geçiriyor. Aloha ona göz kulak oluyor. Şu anda tek yapman gereken, kişisel meselelerini bir kenara bırakıp War'a destek olmak. Ona bunu borçlusun."

Haklıydı. Son zamanlarda pek ortalarda yoktum. Telefonları kaçıırıyordum. Yeni polis şefi ile görüşme konusunda hâlâ hiçbir şey yapmamıştım. Tüm bunları, kafası binlerce kilometre uzakta, ailesinin yeni üyesini beklediği evinde olan War'a yüklemiştim.

Fang haklıydı.

Bu beni çok kızdırdı çünkü o adam, çok yakından ilgilendiği ve iz bıraktığı konular dışında asla yorum yapmazdı.

Ayaklarımın sürünmesini bıraktım ve kendimi toparladım, dik durup Fang'ı kendimden uzaklaştırdım ve kapıdan geçtik. Fang kapıyı arkasında tekmeledi.

War masanın başına oturdu, sandalyesine yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Ben onun sağındaki koltuğa oturdum, Fang diğer tarafıma oturdu. Riot karşımda oturmuş sırtıyordu, yardımcısı Torque ve silahşörü Acid ise soluna oturmuştu.

Hepimiz daha önce tanışmıştık. Birçok kez. Tanıtılmaya gerek yoktu.

Sadece açıklamalar.

War boğazını temizledi ve Riot'a doğru kaşlarını kaldırdı. "Nasılsın kardeşim?"

"Her zamanki gibi, farklı bir gün." Riot sırttı ve sandalyesinin arka iki ayağı üzerinde sallandı. "Binmek. Çalışmak. Parti yapmak. Sikişmek."

War başını salladı. "Ve Louisiana'da bunları yapmaktan sıkıldın, bu yüzden manzara değişikliği için buraya gelmeyi düşündün, ya da..." Bekleyerek bekledi.

Riot kayıtsızca omuz silkti, sandalyesini dört ayağına oturtup cebinden bir paket tütün çıkardı. "Ya da."

War bekledi, ama ondan dalgalar halinde yayılan sinirlenmeyi hissedebiliyordum. Sakin ve kontrollü görünmeye çalışıyordu, ama onu yeterince iyi tanıyordum ve benim kadar o da zihninde silahına uzanmayı düşündüğünü biliyordum.

Fang'ın öne çıkıp işimi yapmam gerektiği yönündeki uyarısı kulaklarımda çınlıyordu. "War'ın söylemeye çok nazik olduğu şey, neden tek kelime uyarı bile vermeden tüm ekibinle birlikte buraya geldiğin? Ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

Riot tütününü tıkırdatırken bana baktı. "War bunu mu bilmek istiyor? Yoksa sen mi bilmek istiyorsun, ne kadar süre burada kalıp kızına içki servisi yapacağımı?"

War bana keskin bir bakış attı, açıkça "*Sakin tepki verme*" diyordu. *O bir başkan.*

Riot'un adamları da aynı ifadeyi takındılar, odadaki gerginlik bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu.

Tercihen daha sonra Riot'un böbreğine saplayabileceğim bir bıçakla.

Riot aniden güldü, sanki tüm bu olay çok komikmiş gibi. "Sakin ol! Sakin ol! Kızını almaya gelmedim, Hawk. Eğer onun senin olduğunu söylersen, ben de siktir olup giderim."

"O benim."

Ellerini kaldırdı. "Tamam. Onu gördüğümü unut."

Masaya eğildim ve silahımı masanın ortasına koyarak gösteriş yaptım. "Bana teşekkür etmeni bekleme. Sadece neden burada olduğunu söyle."

"Almam gereken bazı şeyler var."

War gözlerini kısarak baktı. "Bunun için bütün kulübünü mü çağırdın?"

Riot güldü. "Tamam. Almam gereken çok şey var. Eve dönerken kamyonetleri korumak için fazladan motosikletlere ihtiyacım vardı. Bazı müşterilerim çaresizce bekliyor... stok."

"Bizim bölgemizden ne tür mal alıyorsun? Uyuşturucu mu? Silah mı? Saint View, Providence ve çevresindeki bölgeler bizim bölgemizdir. Senin değil. Bir şey istiyorsan, bize gelmelisin," dedi War, neredeyse kükreyerek.

Kulüpler her zaman böyle çalışmıştı. Başka bir kulübün bölgesine girip, sanki her türlü hakkın varmış gibi anlaşmalar yapamazsın. Bu, War'a yapılabilecek en büyük saygısızlıktı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Siktir et bu adamı. Şimdiye kadar onunla hiç sorunum olmamıştı. Ama bu gece kesinlikle bir sorunumuz vardı. Büyük bir sorun.

Riot sigarasını sardı ve yaktı, bitirdiğinde havaya küçük bir duman halkası üfledi. "Sakin ol, ateşli kafalı. Senin ayağına basmayı hayal bile etmiyoruz. Buraya sizin ilgilenmediğiniz bir ürün için geldik."

"Ne olduğunu bize söylemek ister misin?" diye sordu Fang, uzun boylu olduğu kadar tehditkar olan sessiz varlığıyla.

Riot sigarasından uzun bir nefes aldı ve cevap vermeden önce dumanı üfledi. "Kadınlar."

Sabrımın zayıf ipi koptu. Kendimi masanın üzerine attım, parmaklarımı yumruk haline getirdim ve ilk yumrukla onun elmacık kemiğine sağlam bir darbe indirdim.

Etrafımda kaos patlak verdi, War, Fang ve Riot'un iki adamı silahlarını çekip birbirlerine doğrulttular.

Parmak eklemlerimde bir ağrı patladı, parmaklarımda aniden bir zonklama başladı.

Yumruğumun ivmesi Riot'un başını çevirmesine neden olmuştu ve şimdi başını dikleştirip bana öfkeyle bakıyordu, yüzünde somurtkan bir ifade vardı. "Sana bunu bedavaya vereceğim çünkü senin kızına asılarak sana pisliklik yaptım. Bir dahaki sefere bedava olmayacak. Tanrım, siktir. Onu seviyor musun yoksa başka bir saçmalık mı?"

Elimi salladım ve koltuğuma geri oturdum, diğerlerini silahlarıyla baş başa bıraktım. "Seni ilgilendirmez. Ama benim kulübüme gelip kadınlarımızı almaktan bahsetme."

Riot burnunu çekti. "Orada kaç tane olduğunu görmedin mi? Senin lanet kulübündeki kadınlara ihtiyacımız yok. Bizim de yeterince var. Hem, bizimkiler hoşuma gidiyor. Anlaşma yapma teklifi geldiğinde onları vermek istemedim. Yıllar boyunca kadınlar için anlaşma yapmadığınızı açıkça belirttiniz, bu yüzden buraya gelip kendimiz görüşmeye karar verdik."

"Dur da tahmin edeyim," dedi Fang karanlık bir sesle. "Luca Guerra mı?"

Riot kaşlarını kaldırdı. "Evet, aslında. Sizlerin o oyunla hiçbir ilgisi olmak istemediğinizi sanıyordum?"

"Biz yapmıyoruz," Savaş neredeyse hırladı. "Avcılar kadın kadın ticareti yapmazlar."

"*Saint View* Avcıları yapmaz," diye itiraz etti Riot. "Sen baş patron koltuğunda oturuyor olabilirsin, War, ama benim başkanım değilsin."

War mutlu değildi. Frost ondan uzaklaştı ve parmakları masayı o kadar sıkı kavradı ki, eklemleri beyazladı.

Riot, onunla yüzleşerek bir milim bile geri adım atmadı.

"Eğer burada hoş karşılanmıyorsak , gidip gideriz. Ben gelmedim buraya buraya burayasormak sormak

izin. Kadınları almak için kolay bir teslim noktasıydı. Sen istesen de istemesen de yapacağız. İsa'nın takipçileri, erkekleri için daha fazla kadın bulmamızı istedi ve bunun için para ödemeye hazırlar, biz de bu yüzden buradayız. Hepimizin ödemesi gereken faturaları var, War. Hepimiz senin gibi, milyon dolarlık malikanede, hanım evladı erkek arkadaşınla birlikte yaşayan insanlar değiliz.

War, ailesiyle ilgili hiçbir şeyi hafife almayan biriydi. Riot'un üzerinde dikilip durdu. "Sana tam otuz saniye veriyorum, buradan defolup git, yoksa bunu söylemediğine pişman olursun."

Ama Riot'un söylediği bir şey içime sinmedi. Ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü, ama anladığımda kanım dondu.

Fang da aynı şekilde düşünüyor gibiydi. "Kara'nın halkı Riot'un yolundan uzak."

Ona bir bakış attım ve sonra bakışımı Riot'a çevirdim. "Onlar kim?

Senin İsa'nın takipçileri mi?"

Riot, War ile bakışmalarını kesmiş, ancak bir elini silahının üzerinde hafifçe tutmaya devam etmişti. "Ne? Bilmiyorum. Teksas'ta bir çiftlikte yaşıyorlar. Adamın adı Josiah falan, bilmiyorum. Thunder onunla çoğu konuşmayı yaptı."

Korku kalbimi sardı.

Tesadüflere inanmazdım. Gözünün önündeki şeyi önemsememek aptallıktı.

Bu adamlar Josiah'ı tanıyordu.

Ve buraya kadınlar için gelmişlerdi.

Ayağa kalktım ve kapıya doğru koştum.

Arkamda Riot'un nereye gittiğini sorduğunu belli belirsiz fark ettim.

Kapıyı açtığımda yüzüme müzik, konuşmalar, bağırışlar ve kahkahalar çarptı. Oda, çıktığımdan iki kat daha kalabalıktı, o lanet odada hiç görmediğim kadar çok insan vardı, muhtemelen yağmur yağmaya başlamış ve sığınacak pek bir yer olmadığı içindi.

Kara artık Kiki ve Amber ile birlikte sehpa da değildi.

Amber dizlerinin üzerinde, Riot'un adamlarından birinin sikini emiyordu. Kiki onun yanında, bir pisliğin sikinde yukarı aşağı zıplarken,

Üçüncü adam ise göğüslerini okşuyordu.

Etrafımda, tıpkı partilerimizde olduğu gibi, kulüp evi "hiçbir şeyin yasak olmadığı" bir grup seks partisine dönüşmüştü.

Hepimiz bunu yapmıştık. Hepimizin bu odada kadınları vardı, herkes halka açık bir yerde sikişmekten zevk alıyordu.

Ama bugün bu manzara beni soğuk bıraktı.

"Kara!" dedim keskin bir sesle, odayı onu arayarak taradım, kalbim Kiki veya Amber ya da çeşitli çıplaklık ve zina hallerinde dolaşan diğer kadınlardan biri gibi bir pozisyonda bulacağımdan korkarak çarpıyordu.

Bakışlarım Aloha'ya takıldı, Queenie onun kucağında sürtünüyordu, bu beni şok etti çünkü normalde halka açık yerlerde gösteriş yapmazlardı. "Aloha," diye mırıldandım, bakmamaya çalışarak.

Gözleri açıldı ve ne kadar sarhoş olduğunu fark ettim. Bakışları odaklanmamıştı ve güldü. "Hawk. Konuşamıyorum." Burun kıvırdı. "Hey. Bu kafiyeli oldu."

Queenie'ye baktım, onun yaşlı adamın sikine saplanmışken onunla konuşmaya çalışmamdan dolayı sinirli ve çok garip hissediyordum.

Bunu görmek istemiyordum. Sanki annemle babamın sevişmesini izlemek gibiydi. "Tanrım, siz ikiniz. Keser misiniz şunu?"

Nefes nefese kalmıştı, ama sonra bana öfkeyle baktı. "Hey. Buraya gelip, benimkini aldığım için bana boktan tavırlarınla yaklaşma. Hayley Jade'i o kadar uzun süre odamızda tuttuk ki sen de seninkini alabilesin. Elimizden geleni yapmalıyız."

Aloha üstünü yukarı çekip göğüslerini ortaya çıkardığında yüzümü buruşturdum. İkisi de benim pahasına histerik bir şekilde güldüler.

Oh, bu çok fazlaydı. İkisi de zil zurna sarhoştı ve Queenie sabah bunu hatırlarsa utançtan ölecekti. Benim hatırlamamayı içtenlikle umuyordum.

Ama onun odaklanması gerekiyordu. "Kara nereye gitti?"

Queenie omuz silkti ve kapıyı işaret etti. "Oh, bekle. Kendini iyi hissetmediğini ve kabinine gideceğini söyledi."

Onlara şaşkın şaşkın baktım. "Ve sen onu öylece bıraktın mı?"

Aloha'nın kucağında sallanmayı bırakıp, ona küstahça davrandığım için beni onaylamayan bir bakışla sarsarak durdu. "Onu odasına gitmesine izin verdim"

odasına gitmesine izin verdim, evet. Çünkü bu gece o kızı mahvettin, Hawk. Bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Tıpkı benim şu anda ihtiyacım olduğu gibi. O yüzden git onu bul, yaptığın her neyse onu düzelt ve beni orgazmıma bırak."

Kulüp binasından hiç bu kadar hızlı koşmamıştım.

Yolu takip ettim. Merdivenleri çıktım, hiç kilitlenmeyen kapıyı iterek açtım.

Neden ona bir kilit almamıştım ki? "Kara!"

Oturma odasında kimse yoktu. Mutfakta da. Banyoya koştum ama orası da boştu, sonra yatak odasına koştum.

Giysileri tamamen temizlenmişti.

Geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Bir not bile yoktu.

Gitmişti.

HAYDEN

Yolun kenarındaki çakılların üzerinde botlarımın çıkardığı seslerle ileri geri yürüyordum ve yirmi dakika içinde en az üçüncü kez saatime baktım. Bu ıssız yolun ortasında gün ortasında bile pek trafik olmazdı, gece birde ise hiç olmazdı, ama ben Luca'nın gelmesini beklerken kendimi lanet olası bir av hayvanı gibi hissediyordum.

Sabırsızlık kaslarımı gerginleştirmişti ve Kara ormanın içinde, benden sadece birkaç kilometre uzakta, çantalarını toplayıp benimle kaçmaya hazırlanırken, orada durup beklemek her dakika bir mücadeleye dönüşmüştü.

En azından öyle umuyordum.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye karanlıkta kendi kendime mırıldandım. "O kadından ne halt ediyorsun ki bir şey istiyorsun?"

Onun için hissettiğim her şeyin gerçek olmadığını kendime inandırmaya çalışmışım.

Ama bu gece tiyatro tuvaletinde çaldığımız o birkaç dakika, benim bir yalancı olduğumu gösterdi. O birkaç dakika, son beş yıldır onu düşünmenin benim kontrolüm dışında olduğunu gösterdi. İstesem bile bunu durduramazdım.

Onun çektiği acıları unutmak mümkün değildi. Ona yaşattıklarımı ya da birlikte atlattıklarımızı unutmak mümkün değildi.

Hiçbir kadın bunu anlayamazdı. Hiçbir kadın bununla kıyaslanamazdı.

Kaçış yoktu. Bu işin içine bayağı bulaşmışım.

Bu yüzden o lanet yolun kenarında durup, Luca'nın onu bu durumdan kurtarmak için bir planı olmasını diledim.

Ve onun da benimle gelmesini.

Onu zorlamazdım. Öyle bir adam olmazdım.

O da beni benim onu istediğim kadar istemeliydim.

Karanlıktan iki araç yaklaştı, farları beni aydınlattığında hızlarını yavaşlattılar. Yanında Luca'nın İtalyan restoranlarından birinin adı yazılı siyah bir minibüs. Ve arkasında Luca'nın gümüş rengi Porsche'si.

Minibüsün direksiyonundaki adam indiğinde ona başımla selam verdim. Onu Luca'nın restoranlarında çalışan adamlardan biri olarak hayal meyal tanıdım. "Steve, değil mi?" Elimi uzattım ve elini sıktım.

Adam başını salladı ve torpido gözünden çıkardığı paketten bana sigara ikram etti.

Luca arabasından inmeye niyetli görünmediğinden, başımı sallayıp Luca'nın arabasına gittim. Ben yaklaşırken camı indirdi.

Dirseklerine yaslandı. "Slayers'ın kapısına vardığında, Riot'a pizza teslimatı olduğunu söyle. Kimse seni durdurmaz. İçeri girip teslimatı yaptıktan sonra ne yapacağın sana kalmış. İçerideki kaynaklara inanacak olursak, orada çok fazla insan var. Ve Slayers'ın o çitlerin arkasında tonlarca arazisi var. Belki şanslıysan, kalabalığın içinde seni tanımazlar."

Bunun olma ihtimali yoktu. Slayers, en azından Saint View şubesi, benim kim olduğumu çok iyi biliyordu.

Ve eğer beni fark ederlerse, o tesise geri dönmenin intihar olacağını biliyordum.

Ama bunun bir önemi yoktu. Zaten gideceğimi biliyordum.

Kara evet dememişti. Ama hayır da dememişti.

Onun orada, Hawk'ın ellerinin üzerinde olduğunu düşünmeye dayanamıyordum. Oraya gitmemek bir seçenek değildi.

Başka bir erkeğin onun kanatlarını kırpmasına izin veremezdim. Bunu ona bir kez yapmıştım. Ona uçma şansı borçluydum.

Sadece bana uçmasını istedim.

Steve dişlerinin arasından ıslık çalarak dikkatimi çekti ve anahtarları bana fırlattı.

İçgüdüsel olarak, yere düşmeden önce onları yakaladım.

Steve, Luca'nın arabasının yolcu koltuğuna dolaşıp oturdu.

İçimde bir korku hissi uyandı.

Anahtarlığın düğmesine basarak minibüsün arka kapılarını açtım ve birini açtım.

En az on çift korku dolu göz bana bakıyordu. On çift bağlı el.

On tane ağzı tıkanmış ağız.

Dönüp Luca'ya öfkeyle baktım. "Hayır."

Luca kaşlarını kaldırdı. "Bu işi kabul ederken daha önce söylediğin şey bu değildi."

"Bana pizza dağıtacağımı söylemiştin!"

Steve burnunu çektirdi. "Evet, çünkü motosikletçiler beş yıldızlı restoranlardan pizza sipariş ederler ve beş yıldızlı restoranlar sabahın birinde teslimat yaparlar."

Luca'nın gülümsemesi genişledi. "Adam haklı, sence de öyle değil mi?"

Umurumda bile değildi. Pizzanın pizza anlamına gelmediğini biliyordum.

O minibüste uyuşturucu ya da silah olacağını biliyordum.

Ve tek kelime etmeden harekete geçerdim. Ama kadınlar farklıydı.

Ne kadar aptalmışım. Biliyordum. Luca hayatıma geri döndüğü anda, sonunda bu noktaya geleceğimi biliyordum. O kadar iğrenç şeyler yaptım ki, beş yıl boyunca uyuyamadım, lanet olası suçluluk duygusu beni yiyip bitirdi.

Zayıftım.

Sonuçta işin özü buydu. Kendim için yaratamayacak kadar fakir ve aptal olduğum için, onun güzel sözleri ve fırsatlarıyla beni baştan çıkarmasına izin vermiştim. Daha fazlasını isteme arzum, sahip olmam gereken sağduyuyu gölgede bırakmıştı.

Onunla yatağa giren sen olduğun halde, leoparın beneklerini göstermesine kızamazsın.

Silahlar ve uyuşturucularla yaşayabilirdim. Ama onun kadın kaçakçılığına yardım edemezdim. "Anahtarlarını al. Yapmayacağım. Cehenneme git."

Luca omuz silkti ve anahtarları geri aldı. "Sen yapmak istemiyorsan, Steve yapabilir."

Luca ile hiçbir şey o kadar kolay olmazdı.

Yavaşça, yılan gibi bir sırtışın yüzüne yayılması için sadece bir saniye beklemem gerekti. Konsolun üzerine eğildi ve telefonunu aldı, üzerindeki bir düğmeye basarak küçük ekranın yüzünü

. "Steve," dedi gülerek. "Oraya girip Chaos'un kızıyla parti yapmaya hazırsın, değil mi? Orada ne yaptığını görmek ister misin? Biraz cesaretlendirilmesi gerektiğini düşündüm, bu yüzden Thunder'dan bana ev yapımı bir film göndermesini istedim."

Luca'nın telefonundaki tiz hoparlörlerden parti sesleri ve bir video akarken donakaldım.

Steve bir çığlık attı. "Büyük memeli bebek, bana gel!" Luca'nın arkasından bana baktı. "Chaos, senin için de öyle dans ediyor mu? Büyük memeleri yüzüne mi sallıyor?"

Luca telefonu çevirdi ve videoyu benim için oynattı.

Kara, sinemada giydiği kıyafetleri hâlâ üzerindeyken, iki çıplak kadınla birlikte masanın üzerinde dans ediyordu. Gözleri kapalı, kalçalarını bir yandan diğer yana sallayarak baştan çıkarıcı bir şekilde dans ediyordu.

Etrafında, büyük bir motosikletçi kalabalığı onu izliyordu. Bazıları kadınlara para attı. Bazıları ıslık çaldı ve yuhaladı. Eller ona uzandı, kirli parmaklarını baldırlarına ve uyluklarına sürdü, ama o sarhoş ya da uyuşturulmuş haliyle bunun tamamen farkında değildi.

Etrafındaki erkekler pantolonlarını açmaya, penislerini okşamaya ve o kadar sarhoş ve uyuşturulmuş haldeyken onu izleyerek tatmin olmaya başladıklarında, içimdeki bir şey öfkeye dönüştü.

"O senin kızın, değil mi Chaos?" diye sordu Luca masumca. "Onu bütün kulüp üyeleri tarlayı sürer gibi sürsün diye orada bırakacak mısın?"

Hawk onu kulübünün fahişelerinden biri haline getirmişti.

Benim cesedimi çiğnemedi başka bir adam onu Caleb'in yaptığı gibi kullanamazdı. Ya da benim yaptığım gibi onun iradesine karşı onu tutamazdı.

Luca anahtarları bana geri attı. "Teslimatı yap, Chaos. Gidip kadını kurtar. İkimiz de biliyoruz ki, o adamların onun güzel amcığınan istediklerini alacaklarını bilerek burada hiçbir şey yapmadan duramayacaksın."

Luca anahtarları tekrar pencereden dışarı uzattı ve ben almaya hareket etmediğim için ayaklarımın önüne bıraktı. Lastikleri çakıl taşlarında patinaj yaptı ve ben içgüdüsel olarak yüzümü çevirip gözlerimi kapattım.

Geri döndüğümde, o gitmişti.

Beni tanımadığım kadınlarla dolu bir minibüste yalnız bıraktı.

Ve tanıdığım bir kadın, birkaç kilometre uzaktaki Slayers kulüp binasında, onun durumunu umursamayan erkekler tarafından çevrelenmişti. Sadece orada olduğu ve istedikleri zaman onu alabilecekleri için oradaydı.

Ama oraya gidip, aklımdan çıkmayan kadınla bu kadınları değiştiremezdim.

"Çık dışarı," diye kapıya en yakın olan kadına mırıldandım.

Ben onun bağlarını çözdüğümde, gözyaşları akan kocaman gözleriyle bana baktı. Elleri serbest kaldığında ağzındaki tıkaçları çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Ona bakamadan başımı salladım. "Diğerlerine yardım et."

Öyle yaptı, yanındaki kadına dönüp bağlarını çözdü. Ben de onun solundaki siyah saçlı kadına aynısını yaptım.

Yanakları ağlamaktan ıslaktı. "Bizi bırakıyor musun?"

Sonuçlarını umursamadan başımı salladım, sadece Kara'ya ulaşmam gerektiğini ve bu minibüsün bunun için tek yol olduğunu biliyordum. Ama bu kadınlar arkada otururken onları bu kapılardan geçiremezdim.

"Nereye gideceğiz?" diye sordu kadınlardan biri. Kafamı salladım. "Bilmiyorum. Üzgünüm."

Diğeri gözlerini kocaman açarak etrafına baktı. "Ormanın içindeyiz! Bizi burada bırakamazsın!"

Hava neredeyse kapkaranlıktı ve ıssız bir yerdeydik. Ama eninde sonunda başka arabalar geçecekti. Biri gelecekti. "Otostop çekebilirsiniz. Kasabaya geri dönün. Polis karakoluna gidin. Biri size yardım eder. Ama ben olamam. Gidin. Lütfen. Çıkın ve koşun."

Farlar yolu bir kez daha aydınlattı ve ben ilk kadına bağırdım. "O arabayı durdur!"

Minibüste hala beş kadın daha vardı ve hepsi ağızlarını tıkayan bezlerin arkasından çaresizce sesler çıkarıyorlardı.

Onlara yeterince hızlı ulaşamadım. Kara'nın yüzü, her birinin dehşete kapılmış gözlerinde görebildiğim tek şeydi.

"Duruyorlar!" diye bağırdı kadın.

Ne yaptığımı kontrol etmek için durmadım. Minibüsten bu kadınları çıkarmam gerekiyordu, böylece ben de minibüse binebilecektim.

Kafamda tek görebildiğim, o adamların Kara'yı masadan aşağı sürüklemeleriydi. Ona dokunmaları. Ondan hak etmedikleri şeyleri almaları.

Arabanın kapıları çarptı.

Kadınlar çılgınca konuşuyorlardı, sesleri kafamda yankılanıyordu, Kara'nın sessiz çığlıkları da öyle.

"Kara nerede lan?" Arkamdan ölümcül bir ses geldi.

Bir saniye sonra, bir av tüfeğinin namlusu kafamın arkasına dayandı.

Durdurulacak onca insan varken, neden Hawk olmak zorundaydı ki?

Donakaldım, parmaklarım son kadını bağlayan ipleri kavradı. Kocaman gözleri, benimle arkamda duran ve kafama silah dayayan adam arasında çılgınca gidip geliyordu.

Hawk'ın sesinde zar zor gizlediği öfke vardı. "Konuşmaya başla, pislik herif, çünkü yemin ederim, kendimi zor tutuyorum. Karım nerede lan?"

Onun silahıyla yüz yüze gelmemi umursamadan arkamı döndüm. "Senin kadının mı? Dalga mı geçiyorsun? Sinemada onu elle taciz ediyorsun. 'Kardeşlerin' için masaların üzerinde dans ettiriyorsun. O senin kadının değil. Onu fahişene çevirdin."

Hawk silahı dudaklarıma dayadı. "Ona bir kez daha orospu de, yemin ederim tetiği çekerim. Sana bir kez daha soracağım, ama bunun son kez olacağına inan. Kara nerede?"

Onun lanet olası cehaletine gözlerimi kocaman açarak baktım. "O senin kulübünde! Az önce onun videosunu gördüm."

O başını salladı. "Orada değil. Eşyalarını toplayıp gitmiş. Seninle nerede buluşacaktı?"

Umut yüzüme çarptı, kendimi soktuğum durum göz önüne alındığında çok aptalca ve yersizdi. Ama içimdeki bir şey Hawk'ın itirafından dolayı çok heyecanlıydı.

Geliyordu. Benimle gitmek istiyordu.

Onun beni seçtiğini bildiğim için kendimi tam bir kendini beğenmiş piç kurusu gibi hissediyordum. "Neden sana bunu söyleyeyim ki?"

"Çünkü orada hektarlarca arazimiz ve yaklaşık elli motosikletçimiz var ve hepsi kadınları lanet olası tarikat lideri kocasına geri götürmek için bekliyorlar."

Gözlerimi kırptım. "Onun ne?"

Hawk sabrını tamamen kaybetti, hayal kırıklığından gelen kükremesi çaresizliğin çılgılığı gibiydi. "Sadece nerede olduğunu söyle, Hayden!"

İlk kez Hawk'ın cesaretini gördüm. Gösterişli motorcu tavrının ötesini gördüm.

Ve gözlerinde saf bir korku gördüm.

Bir anda, söylediği her kelimeye inandım. Kara'nın tehlikede olduğunu içgüdüsel olarak anladım ve onu bu duruma sokan kişinin kendisi kadar benim de sorumlu olduğumu fark ettim.

"Arka kapıda benimle buluşacaktı," diye fısıldadım.

"Tekrar dene, pislik. İlk baktığımız yer orasıydı." Parmakları tetikte titriyordu.

"Yemin ederim. Buluşacağımız yer orasıydı." "Orada değil, Chaos!"

Ona baktım. "O zaman nerede?"

Silahı yanına bıraktı ve başını salladı. "Bilmiyorum."

KARA

BİR SAAT ÖNCE...

Başım dönüyordu. Oda b a ş ımı döndürüyordu ve midem bulanıyordu.

Erkekler bana dokundu. Parmakları bacaklarımdan yukarı kaydı. Notları iç çamaşırlarımın lastiğine sıkıştırdılar.

Keskin bir hareketle geri çekildim, masanın kenarında sallandım ve sonra titrek bacaklarımla masadan indim.

Amber bileğimi tuttu. "Hey. İyi misin?"

İyi değildim. "O bir yalancı," diye sarhoş gibi mırıldandım. "Ve Hayden hayatta."

Amber de içmişti, ama benden daha iyi dayanıyordu. "Bütün erkekler yalancıdır," dedi bana. "Onlardan fazla bir şey bekleme, o zaman hayal kırıklığına uğramazsın." Kanepede oturan, ellerini pantolonlarının içine sokmuş bizi izleyen erkekleri işaret etti. "Gördün mü? Ben böyle erkeklerden tek beklediğim, iyi vakit geçirmek ve kiramı ödeyecek kadar para. O zaman kimse incinmez."

O, motosikletçinin kucağına oturdu ve kollarını onun boynuna doladı. "Hey, Thunder? Beni sikmene izin vermeden önce sütyenimin içine yüz dolar koyacaksın. Değil mi?"

Adam cebinden parayı çıkardı ve kadının göğüslerinin arasına sıkıştırdı.

Kız bana bir bakış attı. "Seçimini yap tatlım. Hawk için üzölmeye değmez, burada bir oda dolusu erkek senin neredeyse bakire amını sikmek için can atıyor."

Artık dinleyemiyordum. Erkeklerin alay ve sataşmalarını kaldıramıyordum. Birdenbire çok fazla erkek olmuştu. Çok fazla tanıdık olmayan yüz, hepsi de bana odaklanmış gibiydi.

Haftalardır burada kendimi güvende hissediyordum.

Şimdi birdenbire o balon patlamıştı.

Kulübün "kilisesi"nin kapısı hala kapalıydı, Hawk da kapının arkasında bir yerdeydi.

Fang ve War da oradaydı.

Hepsi yalan söylemişti.

Hayden hariç herkes. O kötü şeyler yapmıştı. Ama en azından yalancı değildi.

Saatın kaç olduğunu bilmiyordum, ama şimdiye kadar arka kapıda beni bekliyor olmalıydı.

Queenie ve Aloha, ben yanlarından geçerken birbirlerine sarılmışlardı, o bira şişesinden içerken, Queenie kalçalarını onun üzerine sürtüyordu.

"Hey, tatlım!" diye seslendi. "İlk Slayers partini beğendin mi?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye mırıldandım. "Kulübeme gidiyorum."

Bu bir yalan değildi. Ama son bir saat içinde içtiğim alkolün miktarı yüzünden mi, yoksa sarhoşluğumun sisinden bile bu gece verdiğim kararın geri alınamayacağını bildiğim için mi kendimi kötü hissettiğimden emin değildim.

Hawk ve Hayden arasında seçim yapıyordum. Haftalarca birlikte vakit geçirdiğim, her geçen gün daha çok sevdiğim adam ile yıllar önce beni kurtaran adam. Daha önce hiç hissetmediğim bir bağ kurduğum adam. O kadar güçlü bir bağdı ki, kızıma onun adını vermiştim.

Yanlış seçim yaparsam, geri dönüşü olmazdı.

Hawk, Hayden'la gidersem beni affedecek türden bir adam değildi.

Beni öldü sayıp bir daha bana bakmayacak türden bir adamdı.

Yalan söylemiş olsa da, kalbim umursamıyordu. Kalbim sadece yumuşak dokunuşları hatırlıyordu. Sadece bana söylediği tatlı sözleri. Sadece onun vücudumda ateşleyebildiği ateşi.

Josiah'ın yıllarca süren istismarı ve Alice'in ölümü beni paramparça ettikten sonra, beni yeniden toparlamaya başladığı şekli.

Nasıl uzaklaşacağımı bilmiyordum.

Parti beni yol boyunca takip etti. Müzik. Sesler. Ayak sesleri. Ormana doğru ilerledikçe sesler azalmalıydı, ama her şey sadece gürültü ve kargaşaydı. Adımlarım

hızlandı, sonunda kořmaya bařladım, her řeyi geride bırakmak, biraz sessizlik bulmak ve dűřünebilmek için çaresizce.

Kulübeye ulaştığımda gözyaşlarım akmaya başladı ve içeri girdim. Bir çanta hazırlamam gerekiyordu.

Gitmem

gerekiyordu.

Burada güvende

değildim.

Hawk'ın bana ihanet ettiğini anlatan hıçkırıklar arasında, dolaptan giysilerimi, çekmecedен iç çamaşırlarımı çıkardım. Onları Hawk'ın bana market alışverişi için getirdiği çantaya attım ve sonra yatağın kenarına ağır ağır oturdum.

Bana kıyafetler almıştı. Yemekler. Burnunu kırmış olmama rağmen, bu kulüpte bana bir yer ayarlamıştı.

Bana bakmıştı.

Kızıma bakmıştı. Nasıl öylece gidebilirdim?

Ama bir zamanlar Hayden de benim için tüm bunları yapmıştı

Korku ve kararsızlıkla felç olmuş bir halde yatağa kıvrıldım. Hayatımın çoğunu erkeklerin koyduğu kurallara uyarak geçirmiştim.

Kendi kurallarımı koymaya çalıştığım her seferinde, sonuç trajedi ile bitmişti.

Bir başka kötü seğıim yapmak istemiyordum.

Hayley Jade'i burada kurmaya başladığımız evden uzaklaştırmak istemiyordum.

Dűnyada tek bařıma, parasız, işsiz, desteksiz kalmak istemiyordum.

Hawk'ı terk etmek istemedim.

Hayden'dan ayrılmak istemiyordum.

Gözlerimi kapattım, dizlerimi göğsüme çekerek. Oda dönmeyi bıraktığında karar verecektim.

Peçe yüzümü örtüyordu.

Haftalarca peçe takmadan, Josiah'ın takipçilerinin beni görmesini engelleyen ağır kumaştan kurtulmuş, rahatça nefes alıyordum.

takipçileri tarafından görülmemi engelleyen ağır kumaştan kurtulmuş, rahatça nefes alıyordum.

Peçeyi nefret ediyordum. Geri istemiyordum.

Daha rahat nefes alabilmek için kolumu kaldırıp çekmeye çalıştım ama kenarını bulamadım. Kıpırdadım ve kıvrandım ama bir şey kollarımı sıkıca tutuyordu.

"Uyanıyor," dedi boğuk bir ses.

"O zaman lanet olası bezi yüzüne geri koy!"

Peçe burnumu ve ağzımı kapattı, tuhaf bir tatlı koku yayılıyordu.

Artık peçe takmadığımı, artık birinci eş olmadığımı, gittiğimi, özgür olduğumu söyleyemeden tekrar uykuya daldım.

Özgür olduğumu.

Karanlık başka türlü diyordu. Karanlık alaycı sözler fısıldıyordu. Gömmeye çalıştığım korkuları ortaya çıkarıyordu. Siyah beni yutarken karanlık bir kahkaha attı.

Sırtımdaki ağrı beni uyandırdı. Boynumdan başlayıp omurgam ve kaburgalarım boyunca kalçalarım kadar yayılan, sönük, zonklayan bir ağrıydı. Keskin ya da aralıklı değildi, daha çok vücudumun çoğunu kaplayan taze bir çürük gibiydi.

İnleyerek gözlerimi açtım, ama hala sadece karanlık görüyordu. Peçeye uzandım, ama yoktu.

Kafam karışmıştı. Neden peçe takıyordum ki?

Havada belirsiz, tatlı bir koku vardı, ama artık o kadar güçlü değildi. Başka bir koku onu bastırmıştı.

Komün arazilerinde tohum ekerken ve sebzeleri toplarken çok iyi tanıdığım bir koku.

Toprak.

Beynimi zorlayarak, kafamdaki bulanıklığı anlamaya çalıştım. Kulüp evindeydim. Sonra kulübemdeydim. Valizlerimi toplamıştım. Hayden'ı mı seçmiştim? Kulübeyi terk edip ormanda bir yere mi düşmüştüm?

Sırtımdaki ağrı bu açıklamayı makul kılıyordu ama neden göremediğimi açıklamıyordu.

Josiah'ın sesi karışıklığı kesip attı.

"Kadınlar bizden rehberlik bekliyorlar. Onlar kaybolmuş koyunlar, sizler ise onların çobanlarısınız. Onları doğru yere yönlendirmek, Rab'bin adamları olarak sizin görevinizdir. Onlara nasıl davranacaklarını ve Yüce Tanrı'nın kendi suretinde yarattığı erkekleri onurlandırarak Rab'bi nasıl onurlandıracaklarını öğretmek sizin görevinizdir."

Döndüm. Dönerek. Karanlıkta sert bir şeye çarptım.

"Kadınlar yolunu kaybeder. Onlar zayıf yaratıklardır, kötülüğün cazibesine kolayca kapılırlar. Ve Şeytan'ın cazibesine kapıldıklarında, onları Rab'bin ışığına geri getirmek sizin görevinizdir."

Panik boğazıma kadar yükseldi. O buradaydı. Beni bulmuştu.

Körü körüne uzandım, karanlıkta el yordamıyla aradım, tırnaklarım pürüzlü ahşabı tırmaladı.

"Kadınlar günah işlediklerinde yeniden doğmak zorundadırlar. Değerlerini kanıtlamaları gerekir. Ruhlarından kötülüğün arındırılabilceğini kanıtlamaları gerekir."

Sırtımdaki dayanılmaz acıyı görmezden gelerek yuvarlandım, ancak başka bir engelle karşılaştım.

Daha fazla tahta.

Panik yayıldı. Josiah'ın sesi kulaklarımda çınılıyordu.

Kolumu kaldırdım, yıldızları göremesem de, gökyüzü olması gereken yere uzandım.

Daha fazla tahta.

Bacağımı hareket ettirmeyi başardım ve ayak bileğim bir şeye çarptı. Hoparlör vücudumun yanında yuvarlanarak kaburgalarımın yanında yeni bir dinlenme pozisyonu aldığı anda Josiah'ın sesi aniden daha net hale geldi.

"Bundan emin misin?" diye boğuk bir ses üstümden geldi. "Bu... lanet olsun dostum, bu çok fazla."

"Sadece yap şunu!" diye ikinci bir ses bağırdı. "Onun sözlerini duydun. Kadınlar, ruhlarını günahlardan arındırmak için yeniden doğmak zorundalar! Lanet olası küreklerin üzerine ayağını koy ve sana söyleneni yap. Bana soru sormayı kes!"

Josiah burada değildi.

Ama artık bunun bir önemi yoktu.

Çünkü onun öğretileri vardı. Kaydettiği podcast, hoparlörden tekrar tekrar çalıyordu, sadece benim duymam için değil, göremediğim iki adam için de.

Kalp durduran bir korku, başımın yanındaki kumaştan gelen tatlı kokulu kimyasal kokuyu kesip attı. Her şey birdenbire o kadar netleşti ki, zamanı geri alıp bana verdikleri ilacı tekrar solumak istedim.

Yukarıdan bir gürültü geldi. Bir şey tahtaya çarpıyordu.

Sadece tahtaya değil.

Her tarafımı çevreleyen tahta bir kutu.

Güm. Güm. Güm.

Küçük parçacıklar tabutun çatlaklarından sızıyordu, soğuk ve nemli bir şeyin taneleri yüzüme düşüyordu.

Ta ki beni canlı canlı gömdüklerinde tek koklayabildiğim ve tadabildiğim toprak kokusu olana kadar.

Son... şimdilik.

Hikaye, Saint View Slayers vs. Sinners üçlemesinin ikinci kitabı Torn in Two'da devam ediyor.

Saint View özel sürümleri, ürünleri ve ücretsiz bonus sahneleri için www.ellethorpe.com adresini ziyaret edin.

BONUS

Saint View Rebels ve Saint View Slayers vs Sinners arasında geçen beş yıl içinde Saint View ailelerine ÇOK SAYIDA yeni ye katıldı. Bu bonus kısa hikayede tüm gelişmeleri ğrenin.

Bonfires and Blowjob's'u okumaya devam edin...

Bonfires and Blowjob's, Saint View High, Prison, Psychos ve Rebels'ı okuduktan sonra okumak için en uygun hikayedir. Slayers vs Sinners için herhangi bir spoiler içermez ve Wife Number One'dan önce geçmektedir.

VINCENT

Parmaklarım bıçak bıçağı üzerinde hafifçe kayıyor, ağırlığı elimde tanıdık geliyor, çelik şimdiye kadar gördüklerim kadar keskin. Ölümcül tırtıklı uçlar, doğru şekilde kullanıldıklarında verebilecekleri ölüm ve yıkımı baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyor... Tek gereken basit bir bilek hareketi...

Sadece bu düşünce bile omurgamda heyecan dalgaları yarattı.

Ellerime kan bulaşmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Bu bir balıkçılık bıçağı, V. Lamborghini değil. Ya da beş yıldızlı bir yemek. Ya da Bliss'in çıplak vücudu. Silah açlığı çekiyorsun diye salya akıtarak bizi utandırmaya kalkışma. Ayrıca, farkında mısın bilmiyorum, o bıçağı sikmekle meşgulken, bir grup kasık goblinin sana bakıp durduğunu. Biraz ürkütücüler.

Kafamın içindeki Scythe'ın sesine gözlerimi kırptım ve gerçekten de etrafımda toplanmış, büyük, meraklı gözlerle bana bakarak bir şey söylememi bekleyen çocuk grubuna baktım.

"Balık tutmaya." Bıçağı, anılarımdan uzak, güvenli bir yerde olan kınına geri koydum. "Hadi balık tutmaya gidelim, olur mu?"

Mae'nin büyük oğulları Ripley ve Jay sevinçle bağırarak, diğerlerini beklemeden oltalarıyla göle doğru koştular. Rebel'in ikizleri ve Lacey'nin en büyük çocuğu Luna, çocukların peşinden heyecanla koştular.

Kıyıda, Ripley ustaca oltasını attı. On yaşında, çocukların en büyüğüydü ve son birkaç yıldır bu gölde yaşadıktan sonra açıkça deneyimli bir balıkçı olmuştu. Küçük kardeşleri, Mae, Liam, Rowe ve Heath ile paylaştığı ev, her tarafı kalın ağaçlarla çevrili ormanın arkasında yükseliyordu.

Dört aile bir araya geldiğinde, ki bu çok sık olmuyordu çünkü bu kadar çok programı koordine etmek zordu, ses seviyesi kırılma noktasına ulaşıyordu. Mae'nin göl kenarındaki evi, kilometrelerce çevrede gürültüden şikayet edecek komşusu olmayan ideal bir buluşma yeri idi.

Küçük çocuklar etrafta koşuşturuyor, ebeveynleri de onların peşinden koşarak küçük ellerinin kancalara batmaması için dikkat ediyorlardı. Bliss, bizim küçük kızımız Mila'nın peşinden koşarken, Rebel de kendisinden çok da küçük olmayan kızını kovalayarak gülüyordu.

"Baba?" diye sordu Lexa. "Bıçağını kullanabilir miyim lütfen? Yemimi kesmem gerekiyor."

Kızımızın gözlerindeki parıltıyı kaçırmadım. Diğer çocuklar oltalarını suya atmak için sabırsızlanırken, Lexa'nın bakışları belimdeki bıçağa takılmıştı. Sanki bıçak, balık tutmaktan daha ilginçmiş gibi.

Ne kadar gurur verici! Geleceğin bıçaklı prensesi!

Scythe'ı görmezden geldim, çünkü hiçbirimizin beş yaşındaki çocuğumuzun bıçaklara olan sevgisini teşvik etmek istemediğini biliyordum.

Kendi adına konuş! Ben onun yaratıcı yönünü özgürce teşvik ediyorum. Eğer bu yaratıcı yön kan, ölüm ve öldürmeyle ilgiliyse, bu benim suçum değil.

İç geçirdim. Bu yüzde yüz onun suçu. *Bizim* suçumuz. Elindeki küçük tırpan şeklindeki doğum lekesi, silahlarla ilgili genetik ilgisinin bizden geldiğini kanıtlıyordu.

Scythe kafamın içinde kıkırdadı, beni eziyet etmekten sonsuza kadar zevk alıyordu, ama en azından şimdi bunu yaparken her zaman eğlenceli bir tavır sergiliyordu. *Neşelen, V. Bu bir parti. Kimseyi öldürmeyecek. Belki Nash'in kötü moda zevkini öldürür. Ve açıkçası, bu konuda hepimize bir iyilik yapmış olur.*

Bıçağı çıkardım ve Lexa'ya uzattım, çimlere çöküp kötü kokulu yemle dolu paketi açarken onu dikkatle izledim.

Beş yaşında bir çocuğun sahip olmaması gereken bir kolaylıkla plastiği kesti ve ardından kalamarları küçük, düzgün kesikler yaparak her bir yem parçasını birbirine neredeyse aynı hale getirdi. Onu, birini yaralayabilecek kadar keskin bir bıçakla ilk kez denetlemiyorduk.

Genelde ilgisini yemek pişirmeye yönlendirsek de, becerileri gerçekten oldukça etkileyiciydi.

Kendime rağmen gülümsedim ve onu kızım olarak sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm.

"Çocuk geliyor!" diye bağırdı Bliss, sesi biraz nefes nefeseydi.

Mila bana doğru koştu ve annesini geçebildiği için kahkahalarla gülüyordu.

Onu yakaladım, kucağıma çektim ve başının üstüne öptüm. Saçlarının tatlı kokusu çok tanıdıktı, bana sarıldığında minik vücudu çok sıcaktı. Öğleden sonra güneşi, parmağını ağzına sokup emdiği sırada tombul bebek yüzüne bir parıltı saçıyordu.

Bliss ellerini beline koydu, nefes nefeseydi, karnı üçüncü çocuğuyla tatlı bir şekilde yuvarlaklaşmıştı. "O çok hızlı. Ya da ben çok yavaşım. Belki de ikisi de."

Ayağa kalktım, Mila'yı omzuma koydum, o da hemen başını omzuma yasladı ama kız kardeşini ilgiyle izlemeye devam etti.

Dudaklarımı Bliss'in dudaklarına bastırdım. "Pembe yanaklarınla çok güzelsin."

"Güneşte terleyen, karaya vurmuş bir balina gibi görünüyorum. Üzerime bir kova su dök. Bittim ben."

Ona kaşlarımı çattım ve etrafa bakındım, yemi taşımak için kullandığımız bir tane gördüm. "Ben su getirirken Lexa'ya göz kulak olur musun?"

Bliss güldü ve kovayı elimden aldı, parmak uçlarına basarak dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirdi. "Beni denize geri itilene kadar hayatta tutmanı seviyorum."

Bunun bir şaka olduğunu anladım. Artık şakaları daha iyi fark ediyordum. "Tabii ki yapardım."

Gözlerinde neredeyse elle tutulur bir sevgiyle bana gülümsedi. Onu mutlu edecekse, yüz balinayı okyanusa geri götürürdüm.

Su kenarından bir bağırış geldi, herkes Ripley'in etrafında toplanmıştı. Little Dog heyecanla daireler çizerek koşuyor, sevincini havaya havaya bağıırıyordu.

Lexa oraya baktı, sonra tekrar bana döndü. "Neden bağıırıyorlar?"

Gölün yönüne baktım ama kargaşanın kaynağını göremedim.
"Bir balık yakalamış olabilir."

Lexa başını bir yana eğdi. "Ya da belki bir yengeç? Balık olmaktan daha iyi olur."

Mila parmaklarıyla sevimli, yorgun küçük yengeç kıskaçları gibi hareketler yaptı.

"Yılan balığı olabilir." Bliss burnunu kırıştırdı.

Ya da bir penguen! Scythe kafamın içinde bağırdı.

Bunu diğerlerine aktarmaya zahmet etmedim.

Ripley küçük bir balık yakaladığında Heath ve Rowe sevinç çığlıkları attılar ve Lexa bıçağı bana geri verdi, balıkların yemi yediğini öğrendiği için birdenbire kendi oltasını suya atmak istedi.

"Mila'ya bakar mısın?" diye Nash'e sordum, Rebel'in çocuklarından birine elma suyu doldururken dikkatini dağıttım.

Bardağı Remi'nin eline verdi, Remi kibarca teşekkür etti, sonra Nash doğruldu ve bana döndü, uykulu kızımıza yumuşak bir gülümsemeyle baktı. "Tabii ki alırım. Sadece bu gömleği çıkarayım. Böyle sarıldığında beni terletiyor." Normal flanel gömleğini çıkardı ve çimlere attı, sadece dar bir tişört kaldı üzerinde.

Scythe'ın kafamın içindeki kahkahası çok gürültülüydü. *Nash'e pembe gömleğinin onu flamingo gibi gösterdiğini söyle.*

Erkekler pembe giyebilir, diye içimden karşı çıktım. Ve o gömlek eskiden beyazdı. Biri onu kırmızı flanel gömleklerinden biriyle yıkamış olmalı.

Ona pamuk şeker gibi görüldüğünü söyle. Hayır, dur, ona dikkatli olmasını söyle, çocuklar onu marshmallow sanıp ısırarak isteyebilirler. Oh! Ona bir sonraki Barbie filmi için seçmelere katılıp katılmadığını sor. Kostüm gerekmez.

Nash, neyse ki kafamdaki Scythe'ın saçma sapan konuşmalarından tamamen habersiz, ellerini Mila'ya uzattı ve Mila uykulu bir şekilde tombul kollarını ona uzattı.

Mila teslim edildiğinde, Lexa'yı takip ederek kıyıya indim ve tüm çocukların kancalarını yeniden yüklemelerine yardım ettim.

Nash de peşimden geldi ve yanımda durdu, Mila'nın sırtını okşarken hafifçe sallanıyordu. "Çocuklar buna bayılıyor."

Başımı salladım. "Evet, öyle."

"Ama daha fazla yem gerekecek. Yemleri çok hızlı tüketiyorlar."

Haklıydı. Kaç çocuğun balık tutmak isteyeceğini büyük ölçüde hafife almıştık.

Little Dog'u yem olarak kullanabilirdin.

Ağzım açık kaldı. *Sen de bizim kadar o köpeği seviyorsun.*

Hayır.

Gözlerimi devirdim. *O zaman benimle yer değiştir. Çocukları sen travmatize et.*

Scythe kafamın içinde kıkırdadı. *Mae'nin oğullarının sertleşmesi lazım.*

Mae'nin çocukları harika. Ripley beyzbolda çok iyi. Jay ise çok zeki. Cas...

Casper, dost canlısı bir hayaletin adını almıştır. O çocuk anaokulunun ilk gününden itibaren alay edilecek ve bunu hepimiz biliyoruz.

Bu yüzden kimse seni sevmiyor. Bunu biliyorsun, değil mi? Herkes beni sever, V. Sen bile.

Bunu inkar edememem çok sinir bozucuydu.

MUTLULUK

Katlanabilir kamp sandalyesine oturdum ve elimle karnımın şişkinliğini okşadım. Kaslarımın aşırı gerginliğini ve cildimin, bol olmasına rağmen giysilerimin çok sıkı olduğundan şikayet etmesini görmezden gelmeye çalıştım. Kumaşın her dokunuşu işkence gibiydi.

Sadece birkaç saat önce, War'ın yatağında mutlu, çıplak, terli ve doymuş bir şekilde yatıyordum, tamamen mutluluk ve rahatlık içindeydim. Dün gece Vincent'in başı saatlerce bacaklarımın arasındaydı ve arka arkaya üç orgazm yaşatana kadar kalkmadı.

Ve şimdi, yirmi dört saat bile geçmeden, neden bu kadar arzuyla içim içimi yiyip durduğumu merak ediyordum.

Bu normal değildi. Doktora gidip, evet, doğum öncesi vitaminlerimi alıyordum ama onlara afrodizyak da mı kattınız diye itiraf etmek zorunda kalırsam çok utanç verici olurdu.

"Ne kadar kaldı?" Lacey, iki sandalye ötedeki koltuğunda, oğlunun kollarına bir kat daha güneş kremi sürerken sordu.

Karnımın rahatsız etmediği rahat bir pozisyon bulmak için koltuğumda yer değiştirdim. "Çok var. Bu şişkinliğin büyüklüğünden anlaşılmayabilir ama neden bu kadar büyüdüm ki?"

Rebel eğilip, sadece en yakın arkadaşın yapabileceği türden agresif bir sevgi ve samimiyetle karnımı okşadı. "Lavender'a hamileyken ne kadar şişmanladığımı hatırlıyor musun? Yemin ederim, üçüncü hamileliğinde vücudun sanki, 'oh, bir saniye önce bir yumurta döllendi' der gibi davranıyor. İşte sana bir göbek! Birdenbire ve çok erken ortaya çıkıyorlar."

Bu doğruydı. Hamilelik testi pozitif çıkmadan önce hamile pantolonlarına uzanmıştım sanki. Hiç zayıf bir kadın olmadım, olmak da istemedim. Ama

normal karnımla hamilelik karnım arasında kesinlikle bir fark vardı. "En azından artık kusmuyorum."

Lacey oğlunu balık tutmaya gönderdi. "İkinci üç aylık dönem ilkinden çok daha güzel, değil mi?"

"Kesinlikle."

Solumdaki koltukta oturan Mae, gözlerini batan güneşten korumak için şapkasını biraz daha aşağı çekti. "İkinci üç aylık dönem en iyisidir. Sabah bulantıları geçer ve bebeğin sevimli tekmelerini hissedersin. Ama henüz acı verecek kadar büyük değildir..." Ağzında bir gülümseme belirdi. "Ve sonra, aylarca hasta olduktan sonra birdenbire kendini harika hissettiğin için istediğin kadar seks yapabilirsin."

Kolunu tuttum ve biraz fazla sıkı sıktım. "Bu normal bir şey mi? O zaman sadece ben değilim? Aman Tanrım, aklımı kaçıırıyorum sandım. Diğer ikisiyle bu kadar... azgın... olduğumu hatırlamıyorum."

Rebel, içkisini dudaklarına götürürken burnundan soludu. "Azgın mı, Dis? Cidden mi?"

Sadece azgın bir kaltak olduğunu söyle." Mae ve Lacey kıkırdadılar.

En iyi arkadaşımın koluna vurdum, tüm çocukların babalarıyla meşgul olup duyamayacakları bir yerde oldukları için mutluydum. "Kes şunu. Ben azgın bir kaltak değilim... Ben sadece..."

Rebel bana alaycı bir bakış attı. "Her gün, bütün gün sikmek ister misin?"

Omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse? Evet, biraz!"

Lacey sandalyesine yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. "Peki bu arzunu nasıl tatmin edeceksin? Her ihtiyacını karşılamak için bekleyen üç yakışıklı erkeğin yok ki. Cinsel ya da başka türlü."

War'a baktım, o ateş yakmak için yeterince odun toplamaya çalışıyordu, sonra da nehir kıyısında Mila'yı kollarında sallayan Nash'e ve yanında Luna'nın alçısını yapan Vincent'a baktım. "Daha çok iki erkek gibi."

Üç arkadaşım da bana baktı, yüzlerinde aynı endişeli ifade belirdi.

"İki erkek ne demek?" diye sordu Rebel, her zamanki gibi grubun en meraklısı.

Bunu umursamadım. O benim en iyi arkadaşımdı ve ona her şeyi anlatırdım. Sadece bu özel detayı, ikimizin arasında olan bitenlerin arasında

anlatma fırsatım olmamıştı.

"Nash bana dokunmaz." Erkeklerin kızların sohbetini duymaması için sesimi alçaltım.

Mae'nin ağzı açık kaldı. "Hiç mi?"

Omuz silktim. "Yani, her gece ayaklarımı ovuyor ve eskisinden daha fazla sarılıyor. Akşamları kanepede sarılarak Avustralya'nın vahşi yaşamını anlatan belgeselleri izlemeye başladık. Bu hoş bir şey, ama..."

"Ama şu anda ondan istediğin türden bir dokunuş bu değil." Mae anlayışla yüzünü buruşturdu.

Çoğu cinsel olan bir hayal kırıklığı içimde kabardı. "Evet! Aynen öyle. War, Scythe ve Vincent gayet iyi. Yanlış anlama, onlarla birlikteyken çok, çok memnun bir kadını. Ama..."

"Yatağında Nash'i özlüyorsun," dedi Lacey sessizce.

Aylardır odama gelmeyen geniş omuzlu adama baktım. Kızımız onun omzunda uyuyordu ve kalbim, onun eş ve baba olarak gösterdiği sevgiyle doldu. Kızlarımıza çok düşkündü ve üçüncü çocuğumuz için heyecanlı olduğunu biliyordum. Neden birdenbire benden uzaklaştığını hiç anlamıyordum.

"O kot pantolon da ona çok yakışıyor," dedim özlemle, mükemmel oturan kot pantolonla giyinmiş erkeğimin kıkına bakarak. "Onu giydiğinde durum hiç de iyiye gitmiyor."

Rebel güneş gözlüklerini kaldırdı ve başını bir yana eğerek Nash'in kıkını inceledi. "Şahsen ben çekiciliğini anlamıyorum. Sanki kardeşime sapıkça bakmak gibi ve benim için kesinlikle kabul edilemez bir şey."

Ona dirsek attım. "Hiç yardımcı olmuyorsun!"

"Onunla konuştun mu?" diye sordu Mae.

Başımı sallayarak evet dedim. "O benim yüzümden olmadığını söylüyor. Sadece ilk üç aylık dönemde ne kadar yorgun ve hasta olduğumu fark etmiş. Zordu, biliyorsun. Kızlar ve onların tüm aktiviteleri de vardı. Erkekler çok yardımcı oluyorlar ama ben onların tek annesiyim. Ve bazen sadece beni istiyorlar." İç geçirdim. "Her neyse, ona şimdi çok daha iyi olduğumu açıklamaya çalıştım ama o, üç erkeği memnun etmek zorunda olduğumu hissettiğimden endişeleniyor."

Rebel kaşlarını çattı. "Yani o aptal kendini denklemden tamamen çıkardı mı?"

Ben de başımı salladım. "Sanırım öyle. Ya öyle ya da artık benden hoşlanmıyor."

Üç arkadaşım da bu fikri hemen reddetti.

"İmkansız." Mae gölü işaret etti. "Daha önce yüzerken yeni bikini üstünü göstermek için tişörtünü çıkardığında, gözleri yerinden fırlayacak sandım. Bu, seni istemeyen bir erkeğin bakışı değildi."

Lacey, Nash'e baktı. "Şu anda hayaları morarmış olmalı."

Rebel güldü, biz de ona katıldık, ama bir dakika sonra ellerimi sallayarak onları susturdum.

"Cidden! Ne yapmam gerektiğini söyleyin! Niyetleri onurlu ve her şeyiyle. Bunların özen ve koruma duygusundan kaynaklandığını biliyorum. Onu takdir ediyorum. Gerçekten! Sadece..."

"Seni bağlayıp, çığlık atana kadar vücudunun her santimini yalamasını mı istiyorsun?" diye önerdi Mae.

"Biraz bow chicka wow wow lazım." Lacey kıkırdadı.

"Onu duvara dayayıp, strap-on'unu alıp, onu bir hafta boyunca becermek mi istiyorsun?"

Hepimiz Rebel'e baktık.

Omuz silkti. "Ne? Bu da frustrasyonlarını atmanın bir yolu."

Kafamı salladım. "Scythe ile çok fazla takılıyorsun. İkinizin de beyin-ağız filtresi yok." Ama ikisini de beni her zaman güldürdükleri için seviyordum.

Nash, Mila'yı diğer çocukların yolundan uzak tutmak için açıklığı geçip onu bebek arabasına koydu. Hareket ederken kalçalarının ve poposunun sallanışı bile parmaklarımı kolçaklara sıkıca tutmamı sağladı. Onu izlemekten kaynaklanan ağrıyı hafifletmek için uyluklarımı birbirine bastırdım. "Yardım et, lütfen. Kendimi yakmadan önce bu sona ermeli."

Rebel'in bakışları Nash'in çimlerin üzerine atılmış flanel gömleğine takıldı ve sonra bana şeytani bir gülümseme attı. "Onun aklını başından alacak bir fikrim var. Ve onun..."

Mae kaşlarını oynattı. "Yük mü?"

Üç arkadaşım da güldü, ama Nash Lexa'yı havaya atmakla meşguldü ve her kolunu uzattığında tişörtü gövdesinden yukarı kayarak, her gün çalıştığı mükemmel karın kaslarını ortaya çıkarıyordu.

Ağzım sulandı. Rebel'e baktım. "Söyle bana. Ne olursa olsun, çabuk söyle."

SAVAŞ

Gerekenden fazla sefer yapmak için çok tembel olduğumdan, kollarımı doldurabildiğim kadar odun topladım ve ağaçların kenarından çukura taşıdım. Çocuklar balık tutmaktan hala oldukça mutlu görünüyorlardı, ama ben onlar işlerini bitirdiklerinde kamp ateşinin hazır olmasını istiyordum. Kızartmak için marshmallow hazırlamıştım ve s'mores yapmak için gerekli tüm malzemeleri karıncalardan korunmak için bir soğutucuda saklıyordum.

Tören yapmadan odunları çimlerin üzerine attım, gömleğimi delip göğsümün derisine saplanan bir kıymık yüzünden yüzümü buruşturdum. "Siktir," diye mırıldandım, çocuklar duymasın diye sesimi alçak tutarak.

Aşağıya baktım ve kurşun izimin hemen altına saplanan kıymığı çıkardım. Orayı ovuşturarak acıyı dindirdim ve sonra odun yığınının geri dönüp tekrar yüklemeye başladım.

Elime aldığım ilk tahta parçası, Vincent'ın avucuyla yere düşürüldü. Elime sıkıca tuttuğum tahta parçası, parmağıma bir kıymık daha sapladı.

Bu sefer daha yüksek sesle küfrettim. "Ne oluyor, V?" Elimi salladım ve ona baktım.

Vincent ve Scythe'ın yer değiştirdiğini anlamam için tek kelime etmesine gerek yoktu. Bunu sık sık yaparlardı, kişilikleri arasında sorunsuzca geçiş yaparlardı. Artık hepimiz bu konuda bolca pratik yaptığımız için kimin kim olduğunu anlamak daha kolay hale gelmişti. Bir zamanlar aralarında bir fark olduğunu fark etmemiş olmam aslında akıl almaz bir şeydi.

Vincent'ta, benim için bir kardeş haline gelen adamı gördüm. Ailem olduğu için saygı duyduğum, sevdiğim ve değer verdiğim bir adam.

Ama Scythe tamamen farklı bir hikayeydi. Tam olarak açıklayamıyorum, ama Scythe ve Vincent her açıdan farklıydılar, duruşlarından ses tonlarına, bana bakışlarına kadar.

Scythe'ın bakışları kesinlikle kardeşçe değildi. Ve her seferinde sikim sertleşiyordu.

Ama şu anda beni sinirlendiriyordu. "Bunu neden yaptın?"

Scythe gözlerini kısarak, "Bilmem ki. Belki de o kadar odun taşıyarak kendini incittiğin için göğsünü ovuşturuyorsun?" Endişesini alaycı bir tavırla gizlemeye çalıştı. "Kaç yaşında olduğunun farkındasın, değil mi? Nash kadar yaşlısın ve o, dinazorların dünyayı dolaştığı dönemde doğdu." Başını bir yana eğdi. "Onun vasiyetini konuşmuş muyuz? Tüm yaşlılar vasiyet yazmalı. Ben Jeep'i istiyorum."

Bu noktada, hepimiz Scythe'ı yeterince tanıyorduk ve beyninin uydurduğu rastgele şeyleri duymamış gibi davranıyorduk. Nash kırk beş yaşındaydı, ama bizim diğerlerinden daha yaşlı olması, Scythe'ın onunla dalga geçmek için en sevdiği konulardan biriydi.

"Kendimi incitmedim," diye tartıştım. "Sadece bir kıymık. Ve şimdi bana bir tane daha verdin. Bunun için teşekkürler."

Tırnaklarımla kıymığın ucunu tutup çıkarmayı başardım. Yine tahtaya uzandım, ama yine parmaklarımdan düşürüldü.

Scythe'a öfkeyle baktım. "Ciddi misin?"

Bu sefer o da bana ters ters baktı, gözlerinden tüm mizah izleri kaybolmuştu. "Göğsünü ovuyordun. Tam da vurulduğun yerin üzerinde."

Onun beni kızdırmaya çalışmadığını anlayınca odunları yere bıraktım, çünkü o genellikle bunu eğlenceli bulduğu için yapardı. O eski kurşun yarasını ovuşturmam onu tetiklemişti. Bunu bakışlarından, sertleşen dudaklarından anlayabiliyordum. Vincent'la bu kadar ani bir şekilde yer değiştirmiş olması, bilmem gereken her şeyi bana anlatıyordu.

Benim için endişeleniyordu.

Sevdiği biri en ufak bir acı çektiğinde ne kadar stresli olduğunu bilen biri olsaydı, psikopat imajı tamamen mahvolurdu.

Küçük parmağımla elinin sırtını okşadım. "Ben iyiyim. Sadece bir kıymık parçasıydı. Ve o kurşun yarası eski. İyileşti."

Ama ikimiz de zaman zaman ağrıdığını, yaranın kalın ve acı verici olduğunu biliyorduk. Bunu göstermeyi sevmiyordum. Bir motosiklet kulübünün başkanıyım. Korumam gereken kızlarım var. Tüm kalbimle sevdiğim bir kadın ve yolda olan bir bebek. Zayıf görünmeyi göze alamazdım. Kulübün bunun için çok fazla düşmanı vardı.

Scythe ise bu konuyu bırakmaya niyetli değildi. "Kalp krizi geçirdiğini sandım. Buraya ambulans gelseydi parti mahvolurdu. Lexa, Ripley balık tutarken kendisi tutamadığı için çok kızardı. Muhtemelen birini bıçaklardı. Ve tüm bunlar kolesterol seviyeni kontrol etmediğin için senin hatan olurdu."

"Çok dramatiksin." Gülmemeye çalışarak parmaklarımı bileğine doladım ve onu göğsüme çekerek "Benim için endişelendin. Kabul et." dedim.

O homurdandı. "Senin hayat sigortasından ne kadar para alabileceğimi merak ediyordum. Umarım altı haneli bir rakamdır, biliyorsun. İhtiyaçlarım var."

"Kolon tedavilerin o kadar pahalı değil."

"Lütfen popo şakalarını bana bırakır mısın? Sen seksisin ama komik değilsin."

Kıkırdadım.

Scythe'ın paraya ihtiyacı yoktu. Hiçbir ihtiyacı maddi değildi.

O anda benim de yoktu. Dudaklarım onun dudaklarının üzerinde durdu ve sesim bir oktav düştü. "Uzun süredir yoktun."

"Üç gün bile olmadı."

Ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Sikim çok daha uzunmuş gibi hissettim."

Onun tepkisini görebilmek için geri çekildim.

Gözleri eridi ve başını salladı. "Bana öyle bakma."

Masum gibi davrandım. "Nasıl yani?"

"Sanki seni ormana kadar takip edip dizlerimin üzerine çökmemi istiyormuşsun gibi."

İnledim ve anında birkaç adım geri çekilip ağaçların kenarına gittim.

Scythe sırttı ve beni takip etti.

"Birkaç dakika kaybolsak kimse fark etmez, değil mi?" diye mırıldandım.

O göz kırptı. "Ya da otuz dakika." Kahretsin.

Ben hızımı artırdıkça o da kıkırdadı, adım adım bana ayak uydurdu, ikimiz yürüdük, sonra koştuk, sonra gürültüyle çalılıkların içinden geçtik, ormanın derinliklerine girip ailemizin ve arkadaşlarımızın sesleri kaybolana kadar durmadık.

İkimiz de durduk, birbirimize baktık, beklenmedik egzersizden dolayı göğüslerimiz inip kalkıyordu.

Ya da her yalnız kaldığımızda aramızda kıvılcımlar saçan o lanet kimya yüzünden.

Beş yıl bu kimyayı hiç azaltmamıştı. Bunun nedeninin onun her zaman burada olmaması olduğundan emindim. Evdeki yatak odasına girip onun sikini ememezdim. V sorumluyken, ona sarılmak, sert göğsünün benimkine bastırıldığını hissetmek, dilini ağzımda hissetmek, benimkiyle dolaşmasını, kulağıma fısıldadığı müstehcen sözleri, beni tahrik etmesini sağlayamazdım.

Onun da bunu hissettiğini biliyordum, çünkü o ve Vincent yer değiştirdiklerinde, her seferinde yatakta son buluyorduk. Çoğu zaman Bliss aramızdaydı, ikimizin de sikleri onun amında ya da birimizin sikleri onun götünde idi.

Ama bazen sadece ikimiz vardık. Sert, hızlı ve sert olma ihtiyacı, görmezden gelinemeyecek kadar tüketiciydi.

"Seni çok özledim," diye içtenlikle söyledim, onu ne kadar istediğimi gizlemeye çalışmadan.

"Asla gerçekten gitmedim. Tamamen değil."

Ama benim için gitmişti. Vincent ile olan bağlantısı sayesinde neler olup bittiğinin farkında olabilir, ama o her gittiğinde onu çok özliyordum.

"Üzgünüm," diye fısıldadı, ben söylemesem bile kafamdan geçenleri her zaman anlardı. "Vincent geçen gün Lexa'nın okul etkinliğine gitmeyi çok istiyordu, ama diğer çocukların detone şarkı söylemesi beni tekrar cinayete teşvik ediyor ve..."

Kafamı salladım. Onun özürlerini duymak istemiyordum. Onun sürekli burada olmasını bile istemiyordum, çünkü bu Vincent'i kaybedeceğimiz anlamına geliyordu ve bu aile her zaman ikisine de ihtiyaç duymuştu.

Ağzı her zamanki gibi durmadan konuşuyordu. "Ve Bliss ile Vincent'in randevusu vardı..."

Eğlenerek güldüm ve parmaklarımı dudaklarına koydum. "Konuşmayı kes ve bana oral seks yap."

Sanki benim bu kelimeyi söylememi bekliyormuş gibi sıırttı. Nefesimi kesen bir öpücükle ağzını ağızıma yapıştırdı. Gerçek bir Scythe tarzında, ne yapması gerektiğini söylemeye hiç razı olmayan, beni derin ve hızlı bir şekilde öptü, dili ağızıma girmeye çalıştı ve benimkiyle dolandı.

Bana karşı inledi, kot pantolonunun altında sertleşmiş penisiyle. Beni en yakın ağaca doğru geriye doğru yürüdü, beni ağaca yaslayıp başım dönene ve onun ağızında penisimi ne kadar istediğimi neredeyse unuttana kadar beni öptü.

O dizlerinin üzerine çöktüğünde bunu hemen hatırladım.

Fermuarımı açtım ve o da pantolonumu, sikimi serbest bırakacak kadar aşağı çekti.

Başımı ağaç gövdesine yasladım, gözlerimi kapattım ve kontrolü ona bıraktım.

Penisimin tabanını kavradı ve okşadı, avucuyla penisimin ucunu okşayarak kayganlaştırıcı olarak kullanmak üzere ön sıvıyı topladı. "Kalk, penis!"

Gözlerimi açtım ve ona baktım, bir kaşımı kaldırdım. "Bazen seni neden sevdiğimi gerçekten bilmiyorum."

Bana göz kırptı, parmakları ereksiyonumu sıkıca kavradı. "Çünkü senin sikini emiyorum, War."

Bunun çok daha fazlası olduğunu ikimiz de biliyorduk. Ama sonra ağzı sikimin etrafına dolandı ve ben kelimeleri bile unuttum.

Parmaklarımı başının arkasına koydum ve ağzını sikmeye başladım, onu ne kadar ileri götürebileceğimi çok iyi biliyordum çünkü bunu birçok kez yapmıştık. O dizlerinin üstünde. Ben dizlerimin üstünde. O sırt üstü. O beni arkadan alıyordu. Duşta. Yatakta. Kulübümde. Psychos'ta.

Ondan asla doyamazdım. Onu sadece sevmiyordum.

Onu tanıdığımndan beri neredeyse onu seviyordum.

Etrafta kimse olmadığı için istediğim kadar ses çıkardım.

Beni yaladı ve emdi, bir eli bacaklarımın arasına kayarak testislerimi avuçladı ve kasıklarımı okşadı. Vücudumda bir patlama hissettim, ama orgazmımı kontrol altında tuttum, ağzına boşalmak istemedim, her ne kadar yutacağını ve beni tekrar boşaltacağını bilsem de.

O kadar sıcak ve ıslaktı ki, sikimi o kadar iyi emdi ki, bunu her gün yapmamamız neredeyse suç sayılırdı.

Ama yaptığımızda daha da iyi oluyordu.

Onun dudaklarına ihtiyacım vardı. Onu öpmek, ona dokunmak ve onun benim olduğunu kendime hatırlatmak ihtiyacım vardı.

Onu ayağa kaldırdım ve dudaklarından öptüm, ondan istediğimi aldım, dilimi ağzının içine sokarak her yerini ele geçirdim, sonra dudaklarımı ondan ayırdım ve onu döndürdüm. "Kot pantolonunu çıkar."

Bir elini ağaç gövdesine dayadı, diğer elini ise fermuarına indirdi.

Arkadan boynunu öptüm ve elimi onun etrafına kaydırarak, serbest bıraktığında onun penisini okşadım.

O kalındı. Mükemmel bir penisi vardı, onun içine girdiğim anda, ben de onun içimde olmasını istedim.

Elimi geri çekip iki parmağımı ağzıma soktum, kısa bir süre önce odun taşımış olmam ve ellerimdeki kiri yıkamamış olmam umurumda değildi. Ya da birkaç saniye önce Scythe'ın penisini tutmuş olmam da.

Tek umursadığım, o ve ben birlikteyken tek umursadığım şey, ona benim hissettiğim kadar iyi hissettirmektir.

Yağladığım parmaklarımı kıcının arasına sürterek girişini aradım. "Ben seni sikerken sen de elini sik. Ama kıcıma girene kadar boşalma."

Hiçbir şey söylemedi, ama eli sikine indi ve yarı zevk, yarı acı gibi görünen yavaş, işkence gibi bir hareket yapmaya başladı.

Sıkı arka deliğini bir parmağımla, sonra iki parmağımla çalıştırdım.

Güneş yolun bir yerinde batmış, ormanı derin, mavi bir parıltıyla kaplamıştı; bu parıltı, saatler içinde değil, dakikalar içinde tam bir karanlığın geleceğini vaat ediyordu.

Ama ikimiz de umursamadık. Etrafımızdaki orman sessizdi, sadece ağır nefeslerimiz havayı dolduruyordu.

"Çok sessizsin. Hoşuna gittiğini bilmem için bir şey söyle," diye kulağına fısıldadım.

Başını çevirip gözlerime baktı, alaycı gülümsemesi yüzünde sabit kalmış, elime karşı sallanarak içime daha fazla parmak sokmamı istiyordu.

"Quack."

Bir saniye boyunca ona baktım. Sonra kahkahayı patlattım.

"Quack?"

"Beğenirsem bir şey söyle dedin. Ne söyleyeceğimi söylemedin."

Aptal ağzını sırtarak öptüm. "Şimdi seni sikeceğim, tatlım." Sikimi onun girişine bastırdım ve içine girdiğimde yüksek sesle inledim, kıcının sıklığı sikimi sıkıyordu.

"Oh, quack beni!"

Onu susturmak umuduyla daha sert sikmeye başladım.

Uyluklarımın sırtına her vuruşunda Scythe daha yüksek sesle quack diye bağırıyordu.

Gülmek mi, boşalmak mı bilemedim.

Sonunda ikisini de yaptım.

Onun adını haykırarak boşaldım, onun içine boşaldım, orgazmım vücudumu sarstı ve dizlerimi titretti. Ama tüm bunlar olurken, hayatımda onun olması ne kadar şanslı olduğumu düşünerek sırtıyıyordum, her ne kadar bu durum sürekli olmasa da.

Ne zaman en iyi arkadaşım olduğunu bilmiyordum. Ama öyleydi. Bazen sevişmemiz daha şefkatli olurdu. Ama bu genellikle Bliss bizimle olduğunda olurdu.

Bazen sert, hızlı ve kaba olurduk. Ve bazen o sadece lanet bir kazdı. Ya da ördek. Her neyse.

Boynunun yanını öptüm ve çekildim, kulağına, boşalmış olmama rağmen kurtulamadığım boğazımdan gelen arzuyu fısıldadım. "Seni istiyorum," diye mırıldandım, onun cildini yalarken.

"Sıra dizlerinin üzerine çökmede."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ön sıvıyla kaplı penisine uzandım. Ama o beni dört ayak üstüne itti ve arkama sığabilmek için bacaklarımı genişçe açtı.

Bacaklarım heyecandan titriyordu, penisim tekrar kalkmak üzereydi.

Penisi kıkımın arasına girdi ve beni orada tahrik etti, penisinin ucuyla deliğimi dürttü, her seferinde biraz daha alabilmem için beni yavaşça çalıştırdı.

Başımı eğdim, toprağın taze kokusunu içime çektim, içimde bir ihtiyaç kıvrılıyordu, az önce boşalmış olmama rağmen penisim tekrar tamamen sertleşmişti.

O her zaman bana böyle etki ederdi. Bütün gece devam edebilirdik, sırayla sertleşir, birbirimizi siker, bir daha ne zaman yapacağımızı bilmediğimiz için asla doyamazdık.

Orgazmım sınırda sallanıyordu, sikim sızıyordu, beni zirveye taşıyacak o ek şeyi istiyordu. "Siktir beni artık, pislik. Beni bakireymişim gibi kızdırmayı bırak."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme."

Güçlü ve hızlı bir şekilde içime girdi.

İkimiz de birlikte inledik, rahatlamamız ve tahrikimiz sessiz gece havasında karışıyordu. Pozisyonumu düzeltirken avuçlarımın altında yapraklar çıtırdadı, dizlerimi biraz daha dışarı kaydırđım ve tüm ağırlığımı bir elime vererek diğer elimle sikimi okşayabildim, lanet şey tekrar boşalmak için o kadar çaresizdi ki dayanamıyordum.

"Çok iyi hissettiriyorsun." Scythe kalçalarımı kavradı, beni kendine doğru çekti ve kıkıma sertçe çarptı, her itışı güçlü ve kuvvetliydi ve o kadar tatmin ediciydi ki kendimi tutamadım.

Her doldurduğunda inledim, sikimi daha hızlı okşadım, onun itişlerine ayak uydurdum ve sikinin beni mükemmel bir şekilde gerdiği için kendimi zar zor kontrol edebildim.

Bir çığlık attım, tekrar boşaldım, elim ve altımdaki toprağa fıskırdı.

"Savaş." O, benim adımı homurdandı, sesi çok sahipleniciydi.

Ona siktirip gitmesini söylemek ve onun benim olduğu kadar benim de onun olduğunu hatırlatmak istedim.

Titreyerek boşaldı, parmakları derime batarken, üzerime eğilip sırtımı ısırdı, her izi dilini hızlıca yalayarak ve yavaş, rahat hareketlerle yatıştırarak, ikimizin de orgazmının son damlasını emdi.

Kendimi dik tutmak için mücadele ettim, zevk ve acı, hiç bitmesini istemediğim baş döndürücü bir dalgalanmaya karışıyordu.

Ağır ağır nefes alıp, vücudumdan çekildi, sonra iyice sürmek için spermlerini ovuşturdu. Bir saniye sonra, sanki ne yaptığını yeni fark etmiş gibi durakladı.

Ya da belki de nerede yaptığını.

Beni sürükleyerek ikimiz de dizlerimizin üzerine çöktük ve ben ayağa kalkarak attığımız giysileri aramaya başladım. Etraf neredeyse zifiri karanlıktı, açıklıktan buraya kadar ışık gelmiyordu ve başımızın üzerindeki ay ağaçların tepesinden zorlukla parlıyordu.

"Kendimizi kaptırdık, değil mi?" diye sordu, sesi biraz kısık çıkıyordu. "Siktir, her tarafım senin sperminle kaplı. Ve benimkiyle. Yanında sıcak, ıslak bir bez var mı acaba?"

Gömleğimi buldum ve ona attım. "Sen tam bir prensessin." Göle doğru yürümeye başladım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Göl'e."

"Ama orada penguenler olabilir!"

Onun zihninin çalışma şeklinden sonsuza kadar şaşkın kalarak ona gözlerimi kısarak baktım. "Önce ördekler. Şimdi de penguenler. Bunu en içtenlikle söylüyorum. Kafan mı güzel?"

O başını salladı.

Başımı bir yana eğdim. "Gölde yüzüyorum. Çıplak. Eğer yılan balıkları... ya da penguenlerden korkuyorsan... diğerlerinin yanına dönmekten çekinme."

Durakladı. "Çıplak mı dedin?"

Gülümsedim ve uzaklaştım, onun peşimden geleceğini biliyordum.

Soğuk suya girerken, daha fazla giyinik olduğumuzda, onun su kuşlarına olan yeni ilgisini tartışmak için zihnimde bir not aldım.

daha fazla giyinik olduğumuzda konuşmaya karar verdim.

NASH

Ateş ışığı, marshmallow ve çikolata ile kaplı yapışkan yüzlerde parıldıyordu. Fang tam bir s'mores üretim hattı kurmuştu, Kian ve Vaughn hattı çalışır durumda tutuyor ve krakerleriyle uğraşan en küçük kızları Lavender'a yardım ediyorlardı.

Uzun zaman önce uykuya dalmış ve muhtemelen geceyi bitirmiş olan Mila'nın aksine, Lavender mini bir Rebel'di ve şekerin verdiği enerjiyle ortalıkta koşuşturuyordu, yakın zamanda sakinleşmesi pek olası değildi.

Lexa'yı kontrol ettim, ama o bana eliyle işaret ederek reddetti, büyük çocuklar etrafta olduğu için benim yardımıma ihtiyaç duymuyor ya da istemiyordu. Ripley'i bir flütü gibi takip ederek tatlısını mutlu bir şekilde yiyordu.

Scythe ve War karanlığın kenarından tekrar ortaya çıktılar ve ben onların ıslak saçlarına gülümsememi saklamaya bile tenezzül etmeden onların yönüne doğru yürüdüm. "Yüzmek hoşuna gitti mi?"

"Sen doğduğunda, Karanlık ağ'da yüzmeye dersleri var mıydı, Nash?" diye sordu Scythe, yanımdan geçerken. "Ooh! S'mores! ekilin çocuklar. Sıra bende!"

Hepsi kıkırdadı ve sıraya girmemesini engellemek için kendilerini ona attılar.

Bizimkiler dışında kimsenin çocuklarını sevmediğinden şikayet etmesine rağmen, Rebel'in oğulları Madden ve Wolf'u kucaklayıp yirmi metre uzağı koştu, onları oraya bırakıp geri koşarak sıradaki yerlerini aldı. Çocuklar kahkahalarla bağırarak onun peşinden koştular.

Tüm çocuklar kovalanana ve Scythe, Fang'dan bir s'more alana kadar bu süreç tekrarlandı.

War kıkırdadı sessizce Scythe'a Scythe'ın antikalarına
ama beni . "Mila ve Bliss nerede?"

Bebek arabasını işaret ettim. "Mila dışarıda. Bliss ise..." Kadınların sandalyeleri kurdukları yere baktım. Ama Bliss artık orada değildi. "Aslında bilmiyorum. Belki eve gidip biraz daha yiyecek almıştır." Hamileyken karanlıkta dolaştığı düşüncesi yüzümü buruşturdu.

Rebel gözlerimi yakaladı ve bana el salladı.

War'a dirsek attım. "Bliss'in yardıma ihtiyacı var mı diye bakmaya gideyim, sen ve Scythe yine gizlice kaçmayacak mısınız?"

War başını salladı. "Git. Çocuklara ben göz kulak olurum. Scythe de dahil."

Omzuna hafifçe vurdum ve onları orada bırakıp gittim. Rebel'in yanına gidip eline dokundum. "Bliss nerede?"

Bana gülümsedi. "Evde. Gidip ona yardım etmelisin."

Başımı salladım ve serin bir esinti tenimi okşarken kollarımı ovuşturdum. Artık yaz olmadığı kesindi, ancak bu gece burada dışarıda kalarak sıcak havanın son günlerini yaşıyorduk. Güneş batmadan ve rüzgâr esmeden önce çıkardığım uzun kollu gömleği aradım. Ama onu bıraktığım yerde, çocuk ayakkabıları, şapkalar ve diğer atılmış giysilerin olduğu çimlerin üzerinde yoktu. Durdum. "Gömleğimi gördün mü? Kırmızı ve siyah kareli flanel gömlek?"

Rebel güldü. "Sanki başka gömleğin varmış gibi."

Bana sinir bozucu bir kız kardeş gibi davranan kadına surat yaptım. Her zaman gardırobumla ilgili bana zorluk çıkarırdı, ama ben başkalarının fikirlerini umursamayacak kadar yaşıyordım. Gömleklerimi seviyordum. Hepsi birbirine benziyor olsa da. Sabahları giyinmek kolaylaşıyordu ve iki küçük kızım ve üçüncü bebeğim yolda olduğundan, sabahları moda şovu yapmaya gerek kalmadan yeterince meşguldüm.

Rebel kıkırdadı. "Tamam, huysuz. Şaka yapma. Gömleğin iyi bir şekilde kullanıldı, seni temin ederim."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Bu ne demek?"

Mae ve Lacey geniş gülümsemelerle konuşmamızı izliyorlardı. Hepsine kaşlarımı çattım. Bir şeyler dönüyordu.

Sonunda bana acıyana Mae oldu. "Sadece eve çık ve Bliss'i bul."

Bana iyi geldi. Hepsi tuhaf davranıyordu. Ben uzaklaşırken kahkahaları bunu doğruladı.

Kadınları anlamıyordum. Hayatımda her zaman tam anlamıyla mantıklı olan Bliss hariç.

Çimlerin üzerinden koşarak eve ulaştım, merdivenleri çıkıp verandaya çıktım ve içeri girdim. Burası, eskiden burada duran kulübeye kıyasla çok büyüktü. Hala rustik bir havası vardı, bolca ahşap ve büyük bir kır evi tarzı mutfak vardı, ama eskiden iki küçük yatak odasının olduğu yerde şimdi ikinci kata çıkan geniş bir merdiven vardı.

Mutfakta kimse yoktu ve kafamı oturma odasına uzattığımda orada da kimse yoktu. "Bliss?"

"Nash? Yukarıdayım."

Bir ayağım merdivenlerde, diğer ayağımla korkuluğa yaslanarak, yatak odalarının bulunduğu kata çıkmanın biraz tuhaf olduğunu hissettim. Yıllar boyunca bu eve birçok kez gelmiştim, ama normalde sadece ana oturma odalarında veya dışarıda vakit geçirirdik. "İyi misin?"

"Hmm. Belki? Yukarı gelebilir misin?"

Endişe duygusu, Mae'nin ailesinin özel alanına izinsiz girme konusunda hissedebileceğim tereddütleri görmezden gelmemi sağladı. Botlarımı çıkarıp parke zemine bıraktım ve merdivenleri iki basamak birden atlayarak yukarı koştum.

Duvarlar aile fotoğraflarıyla kaplıydı, dört yetişkin kameraya gülümsüyordu, üç oğulları farklı yaşlardaydı ve ben ikinci kata yaklaşırken fotoğraflar içinde büyüyorlardı. "Bliss? Neredesin?"

"Koridorun sonundaki kapı!"

Burada zemin halı kaplıydı, bu yüzden adımlarım sessizdi. Çocukların yatak odalarından birinin önünden geçtim, muhtemelen Ripley'in odasıydı çünkü duvarlarda Örümcek Adam posterleri vardı. Vincent'a bunların hala orada olduğunu söylemem gerekecekti. Vincent ve Ripley'in her zaman özel bir bağı vardı ve hepimiz V'nin bir yıl Ripley'in doğum günü için Örümcek Adam kılığına girdiğini duymuştuk.

İkiz yataklar ve yerde duran oyuncak kamyonlara bakılırsa, Jay ve Casper aynı odayı paylaşıyor gibi görünüyordu. Koridorun karşısındaki üçüncü yatak odası, ne kadar büyük olduğuna şaşırarak ağzım açık kalmış bir şekilde durmamı sağladı. Sadece oda değil, ortasında duran yatak da

Muhtemelen iki kral yatağının birleşik büyüklüğündeydi ve içimde anında yatak kıskançlığı uyandı. Dördü açıkça aynı odayı paylaşıyordu ve oda belli ki dört yetişkinin ihtiyaçları göz önünde bulundurularak özel olarak inşa edilmişti.

İlişkilerimiz üç erkek ve bir kadınla aynı dinamiklere sahip olsa da, ayrı yatak odaları kullanmayı ve istediğimizde birbirimizin evinde "uyumayı" tercih etmiştik. Bu bizim için mükemmel bir çözümdü, ancak dördümüz bir arada olduğumuzda sorun oluyordu. O zaman pozisyonlar konusunda yaratıcı olmak zorundaydık, çünkü hiçbir kral yatak hepimizi sığdıramıyordu.

Dördümüzün bir araya gelmesi uzun zamandır olmamıştı. Bliss ve ben bile aylardır bir araya gelmemiştik.

Onu en son çıplak gördüğüm anı düşünmek bile sikimi sertleştiriyordu. Lanet olsun, onu özlemiştim. O kadar özlemiştim ki, akşamları onunla belgesel izlemeye başlamıştım, çünkü bundan daha seksi bir şey izlersem ona atlayacaktım.

Bunu yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim.

Hamileliği onu çok yormuştu, ben de onun ilgilenmesi gereken bir başka yük olmak istemedim. Bunun yerine sırt masajı yapmaya, ayak masajı yaptırmaya ve akşam yemeğini pişirmek zorunda kalmamasını sağlamaya odaklandım. Bunun için sabah altı da kulübe gitmeden önce tencereye bir şeyler koymam gerekse bile.

Gerekirse duşta mastürbasyon yapabilirdim.

Ama yapmadım, çünkü sikimin tek istediği oydu. Ama yeterince çaresiz kalırsam, bu seçenek her zaman vardı.

Koridorun sonuna ve kapalı yatak odası kapısına geldim. Sessizce kapıyı çaldım. "Bliss? Orada mısın? Her şey yolunda mı?"

"Umarım öyledir."

Endişeden avuçlarım terledi. Kolu çevirip kapıyı ittim. "Bir sorun mu var? Bebek mi..."

Bliss, odanın karşısında, sıcak sarı lamba ışığıyla hafifçe aydınlatılmış bir şekilde duruyordu. Kızıl saçları sırtına dökülmüştü, bütün öğleden sonra dışarıda kaldığı için dağınık ve rüzgârla savrulmuştu. Yanakları, benim gömleğimin altından görünen omuzu gibi, biraz fazla güneşten pembeye dönmüştü.

Altında hiçbir şey giymemişti.

Kumaş her iki meme ucunu da örtüyordu, ama düğmelerin hepsi açıktı ve karnının görünmesine izin veriyordu. Bacakları çıplak ve uzundu, her santimetresi ortadaydı.

Kapıyı çok hızlı bir şekilde kapattım ve bir saniye sonra kilidi çevirdim. "Ne... Ne yapıyorsun..." Ne diyeceğimi bile bilmiyordum, beynim aylardır çıplak görmediğim kadınının şimdi odanın diğer tarafında durup tüm fantezilerimden çıkmış gibi görünmesiyle meşguldü.

Alt dudağını ısırdı ve kendini örtmek için gömleğini çekti. "Bu aptalca bir fikirdi, değil mi? Mae ve Rebel beni ikna ettiler, ama sana baskı yapmak istemiyorum..."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Bana baskı yapmak mı? Neye baskı yapmak?" Parmaklarımı kot pantolonumun kumaşına sıkıca bastırdım, yoksa vücudunun her santimini okşamaya başlayacaktım. Bakışlarım her kıvrımı ve değişikliği, karnında büyüyen bebek yüzünden artık farklı olan her parçasını gezdirdi.

Eğer mümkün olsaydı, yanakları daha da pembeleşti. "Seks. Uzun zamandır bana dokunmadın... Artık beni çekici bulmuyorsan, anlarım. Görünüşüm için pek çaba sarf etmedim..."

Yüzündeki ifade beni şok etti. Bir saniye bile tereddüt etmeden, misafir yatağının etrafından onun yanına geçtim, böylece yüz yüze geldik. Sonra iki elimle yanaklarını kavradım ve çenesini yukarı kaldırarak gözlerime bakmasını sağladım. "Bunu konuşmuştuk. Ne kadar yorgun olduğunu ve sana yük olmak istemediğimi."

"Biliyorum, ama belki de beni bu halimle istemediğin için bunu bahane olarak kullanıyordun diye düşündüm."

İçimde bir mide bulantısı hissettim ve yüzünü daha sıkı, muhtemelen biraz fazla sıkı tuttum, ama beni duyduğundan emin olmam gerekiyordu. "Beni dinle, ve beni iyi dinle. Seni her zaman isteyeceğim, Bliss. *Her zaman*. Her yılın her ayının her gününün her dakikasında. İster 55 kilo ol, ister 225 kilo. İster benim bebeğime hamile ol, ister lanet bir kanguruya, yine de seni isteyeceğim. Öldüğüm güne kadar seni isteyeceğim." Yavaşça nefes verdim ve alnımı alnına bastırdım. "Bunu bildiğini sanıyordum

bunu bildiğini sanıyordum? Sana her gün söylüyorum. Sana nasıl baktığımdan anlayabileceğini sanıyordum."

Parmağını, talihsiz bir yıkama kazasından sonra hafif pembeye dönen tişörtümün kumaşına sıkıca geçirdi ve kumaşı parmak eklemlerine doladı. Gözlerini kapattı ve benimle aynı ritimde nefes aldı. "Biliyordum. Beni, kızları, War'ı, Vincent'ı ve Scythe'ı her zaman koruduğun için seni seviyorum. Ama..."

Kafamı salladım, onu dinlemek yerine ona ihtiyacı olduğunu *düşündüğüm* şeyi vermekle meşgul olduğum için kendimden nefret ediyordum. "Ama ne? Ne olursa olsun. Söyle bana. Kanguru bebeğinin babasıyla kaçıyor musun? Ben de geliyorum."

O güldü ve sesi çok tatlıydı. "Şu anda ihtiyacım olan şey sensin. Beni pamuklara sarmayı bırakmanı istiyorum. Beni kızdırdığımda bana kızmanı istiyorum."

"Sen beni asla kızdırmazsın."

Gülerek tişörtümü çekti ve bırakınca tişört göğsüme geri çarptı. "Peki ya Lexa'nın kırmızı çoraplarından birini yanlışlıkla senin beyaz tişörtüne koyup bu ucubeyi yarattığımda ne olacak?"

"Hâlâ giyiyorum, değil mi?"

Gülümsedi ve burnunu benimkine sürttü. "Sorun da bu zaten. O tişört sana çok yakışıyor."

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Pembe tişört seni etkiliyor mu?" "Sen onu giydiğinde etkiliyor."

Onun kokusunu içime çektim, ne kadar mükemmel koktuğunu kendime hatırlattım. Her onun yanına yaklaştığımda, içimde bir şeylerin yerleştiğini, başka bir şeylerin ise kıpırdadığını, onu daha yakınımda görmek istediğimi hissettim. "Benim gömleğimi giyiyorsun."

"Başka bir şey giymiyorsun. Bu kısmı unutma."

İnledim ve burnumu boynunun yanından aşağı doğru kaydırarak yakasına dokundum. Devam etmek, onu tamamen çıkarmak, göğüslerinden düşmesini ve bana her santimini göstermesini o kadar çok istiyordum ki. "Bana ne yapmaya çalışıyorsun?"

O güldü. "Bu çok açık değil mi?"

Boynunu emdim, çok hızlı atan nabzına dilimi değdirdim. "Burada ne yaptığımızı herkes öğrenecek."

"Umurumuzda mı?"

Ben kesinlikle umursamıyordum. Gömleği bir omzundan, sonra diğer omzundan çıkardım.

Gömlek ayaklarımızın dibine düştü ve onu tamamen çıplak ve çok mükemmel bıraktı.

Titreyerek nefes verdim, sikimin canlanmasını ve kot hapishanesinden kurtulmak için verdiği mücadeleyi kontrol etmeye çalışarak.

" ok güzelsin," diye fısıldadım ona. "Seni böyle görmeyi  zlemişim."

Parmaklarımı karnının gergin, gerilmiş derisine koyduğumda, sanki o k     dokunuş onun arzuladığı her şeymiş gibi, bir inilti çıkardı. Avucumu düzleştirip, şişkinliğin üzerinde gezdirdim.

Gözlerini kapattı ve bana yaslandı. "Durma. Lütfen. Sadece bana dokunmanı istiyorum." Elimi aşağı doğru itti. "Her yerine."

Son birkaç aydır kendime uyguladığım tüm kontrol bir anda yok oldu. Onu kollarımın arasına aldım, eskiden yaptığı gibi ağırlığından şikayet etmemesini çok sevdim.

Kollarını ve bacaklarını bana doladı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak beni derin bir öpücükle öptü.

Onu nazikçe yatağa yatırdım,  oraplarımı çıkarırken, kot pantolonumu ve i   amaşırımı çıkarırken ve tişörtümü atarken çıplak vücudunu gözlerimle yiyip bitirdim. Hepsi, artık ona ait olan kareli flanel gömlekle birlikte yere düştü. "O odana her girdiğimde, o gömleği giymeni, altında çıplak olmanı istiyorum."

Bacaklarını açarken sırttı, aralarına sürünerek yüzümü onun merkezine indirdim.

Zevk  ığlığı hızlı ve keskindi, ikincisi yüzüne bastırdığı yastıkla boğuktu. Ona toparlanması için biraz zaman verdim ve yastık hareket etti, böylece klitorisini emdiğimde her ifadesini görebildim.

Eli başımın arkasına geldi ve dizlerini yukarı çekerek topuklarını yatağa sapladı.

Vücudunu bana a ışını çok sevdim. Utanç yoktu. Korku yoktu. Sadece benden istediğini alıyordu ve ben de

ona vermekten fazlasıyla istekliydim.

"Bu tadı özledim," diye mırıldandım, iç uyluklarına öpücükler kondururken amını da yalayıp durdum. "Bacaklarının başımı sıkıca kavradığı hissini ve boşaldığında parmaklarımın üzerinde titreyen tatlı amını özledim."

İki parmağımı içine sokup G noktasını okşarken, o inleyerek parmaklarıma karşı sallanıyordu. Çok ıslaktı, çok gevşekti, çok tahrik olmuştu.

Ben daha başlamadan onun yarı yola geldiğini görmek hoşuma gitti. Üçüncü parmağımı da ekledim ve onun hoşuna gittiğini bildiğim şekilde parmaklarımı içinde ileri geri hareket ettirdim. Onu doruğa ulaştırdım, orgazmının başlangıcını derinlerinde hissettim ve sonra geri çekildim, kalçalarını yukarı kaldırıp boşalmasına izin verilmesini isteyene kadar onu biraz daha tahrik ettim.

Onu bıraktım, kenara ittim ve parmaklarımın etrafında sıkışan ve kasılan amının hissini zevkle yaşadım. Ağzım onun tadı ile doldu, ilkinden daha da tatlı yeni bir heyecan dalgası.

Nefes nefese kalmıştı, göğüsleri ciğerlerinin havayı emmeye çalışmasıyla inip kalkıyordu.

Onu yanına çevirip arkasına geçtim, sikim anında bacaklarının arasına girip ıslak açıklığını aradı. Vücudu beni kolayca kabul etmesine rağmen, içine nazikçe girdim.

Sonuna kadar girince, zevkle iç geçirdim, onun da bunu sevdiğini bilmek hoşuma gitti. Onun içinde derinlerde olmanın tadını çıkardım ve kolumu beline doladım, arkadan ona girerken, uygunsuz bir şekilde göğüslerini avuçladım.

O sırtını kavisledi ve ben yavaşça içine girdim, her hareketi olabildiğince uzatarak, ikimizin de hoşuna giden yere geri dönmeden önce neredeyse tamamen dışarı çıktım.

Meme ucunu çimdikledim, bacaklarının arasından gelen uyarılmayı sıkı tomurcuğa sürttüm ve o, elimi kendi eliyle kaplayıp istediği yerde tutana kadar onu yoğurdum.

"Elimin burada olmasını istiyorsan, sen de elini bacaklarının arasına koymalısın."

O hemen itaat etti, elini klitorisine indirdi ve benim hareketlerimin hızına uyarak yavaşça ovuşturmaya başladı. "Yine boşalacağım."

Bu bir uyarıydı. Onu kızdırmak, biraz daha tahrik etmek için bir fırsattı. Ama ben, orgazmımı zorlukla tuttuğumdan önce, onun benim sikimde olabildiğince çok kez boşalmasını hissetmekle daha çok ilgileniyordum.

Sikim o kadar hassastı ki, dayanamıyordum, ama o ikinci kez boşaldığında, ben devam ettim, zevkten çıkardığı "oh" sesleri ihtiyaçtan gelen inlemelere dönüşene kadar onu sikmeye devam ettim.

Sırt üstü yuvarlandım, onu da yanımda götürdüm, aramızdaki bağı hiç koparmadan.

Sonunda benim sikime oturmuş, ama ayaklarıma dönük kalmıştı. "Çok derinsin," diye inledi, dizlerinin üzerine çökerek, her birini kalçalarımın iki yanına dayadı.

Bu, bana onun yuvarlak kıcını mükemmel bir şekilde görmemi sağladı, o benim üzerimde sallanarak, kendisi için en iyi pozisyonu arıyordu.

Her şey bana çok iyi geliyordu. Her küçük hareket beni boşalmaya çaresizce itiyordu, ama kendimi uçurumun kenarına bırakmadan önce ondan bir orgazm daha almak istiyordum.

Onun hamileliğinin dokuz ayı boyunca bundan vazgeçebileceğimi nasıl düşündüğümü anlayamıyordum. Asil davranmaya çalışmıştım. Şimdi tek düşünebildiğim, onu hayatının geri kalanında her gece, her yüzeyde böyle sikmekti. "Beni sür, Bliss."

Dizlerimi yukarı kaldırarak ona tutunacak bir şey verdim. Karnı uyluklarımın arasına tatlı bir şekilde sığdı ve bacaklarımı kavrayarak öne doğru eğildi ve sikimi yukarı kaydırды, onun uyarılmasıyla ıslanan sikimi ve parmaklamadan edemediğim seksi kıcını bana gösterdi.

"Aman Tanrım," diye inledi, parmağımı bir profesyonel gibi kıcına aldı. Anal seks ona yabancı değildi ve sıkı arka deliği, ıslak parmağımı çok az ısınma ile tamamen içine aldı.

Bir dirseğimin üzerine yaslandım ve kontrolü ona bıraktım, bir elini bacaklarımın arasına indirip klitorisini okşarken bir yandan da testislerimi sıkarken inledi.

O beni sürerken, hızı belirliyordu, ben ise sadece dayanmaya çalışıyordum. Ama çok geçmeden bu bana fazla geldi. Ona çok ihtiyacım vardı, onun içinde patlamak ve ona hiçbir yere gitmediğimi ve bir daha onun içinde olmak için bu kadar uzun süre beklemeyeceğimi hatırlatmak istiyordum.

O da yine oradaydı, benim sikimin üzerinde zıplıyordu, inlemeleri o kadar yüksek sesliydi ki, Rebel ve Mae'nin burada ne yaptığımızı tam olarak bildiklerini ve diğerlerini uzak tutacaklarını bildiğim için mutluydum.

Bu tamamen benimle sevdiğim kadın hakkındaydı, yeniden bağ kurmak, birbirimize, aramızda işler zorlaştığında bile, her zaman buraya, birlikte geri döneceğimizi hatırlatmak.

Kendini benim sikimin üzerine attı, bir eli klitorisinde, diğer eli meme ucunu sıkıyordu. Gardırobun aynasından ara sıra bakıyordum ve tüm gösteriyi görebilmeyi dilerdim, ama ara sıra bakmak da yeterliydi. O boşalmaya çok yakinken, onun için her şeyi mahvetmek istemedim.

Bacakları her kalkış ve inişte titriyordu ve ben de kıkına ikinci parmağımı soktum, onu orgazma ulaştırmak için çaresizce uğraşıyordum çünkü ben de zorlukla dayanıyordum.

O benim adımı haykırdı, amcığı ikinci kez sikimi sıkı.

Ancak bu sefer direnmek mümkün değildi. Onunla birlikte boşaldım, testislerim sıkılaştı, spermim onun içine fışkırdı, vücudunun derinliklerine boşaldı.

Beni sürerek, verebileceğim her şeyi aldı ve vücudunun ihtiyaç duyduğu her şeyi benim vücudumdan aldı.

Zevk seslerimiz nefes nefese kalmaya ve kaslarımızın seğirmesine dönüştü. Bliss sonunda üzerimden kalktı ve yan tarafına yatakta düştü, saçları altımızdaki yorganın üzerinde dağınık bir şekilde duruyordu.

Onu bir dakika boyunca izledim, bu görüntüyü hafızama kazıdım, her ne kadar eve varır varmaz bunu tekrar yapacağımı bilsem de.

Küçük misafir banyosuna girip temizlendim, onun için sıcak, ıslak bir bez aldım ve yatağa geri döndüm.

Bliss kıpırdamamıştı.

Gözleri kapalıydı ve sadece dudaklarında beliren küçük bir gülümseme uyanık olduğunu gösteriyordu.

Onun arkasındaki yatağa uzandım, ona sarıldım ve bezle vücudunun her yerini silerek temizledim.

İşimi bitirdiğimde, elim karnında durdu ve beni yutmaya çalışan yorgunluk dalgasıyla mücadele ettim.

"Uyuyamayız," diye fısıldadım boynunun arkasına, dudaklarımı onun teninden ayıramadan.

"Sadece birkaç dakika. Beni öyle sikip sonra hızlı hareket etmemi bekleyemezsin."

Onunla saatlerce burada yatmaktan mutluydum, her ne kadar bizim kaybolduğumuzun şimdiye kadar fark edilmiş olduğundan emin olsam da. Bebek elim altında sert bir şekilde tekmeledi ve ben de gülümsedim, onun birkaç kez daha tekmelediğini, Bliss'in karnında dönüp durduğunu hissettim.

"Ugh." Dirsekleriyle kendini yukarı itti ve dönerek yüz yüze geldik. "O her zaman böyle yapar. Sanki ben hareket ederken uykuya dalıyor, ama ben hareketsiz kaldığım anda parti yapmak istiyor."

Cinsiyetini bilmiyorduk, ama zaten iki kızımız olduğu için Bliss bu çocuğun da kız olacağına kendini ikna etmişti. Yatağın ucuna kayarak, şu anda kıvranan üçüncü çocuğumuzu barındıran karnını öptüm. "Umarım bu seferki War'ın çocuğudur."

Bliss nazikçe gülümsedi. "Ben de. Mila sana çok benziyor, onun senin olduğuna hiç şüphem yok. Lexa'nın elindeki doğum lekesi ise onun Vincent ve Scythe'ın çocuğu olduğunun açık bir işareti. War'ın da kendisine benzeyen bir çocuğu olması güzel olurdu.

Ama sonuçta, ikimiz de bunun önemli olmadığını biliyorduk. Biyolojik olarak bizim olsun ya da olmasın, hepimiz o kızları dünyadan daha çok seviyorduk.

"Belki bu sefer erkek olur." Bliss'in karnındaki çatlakları parmaklarımla okşadım.

"Eğer War'ın bebeği ise, bir şansımız olabilir," diye onayladı. "Sen, Vincent ve Scythe bize kız çocukları vermekte kararlı görünüyorsunuz."

Kıkırdadım ve onu yataktan kaldırarak, sonunda kıyafetlerimizi bulup ailemize ve arkadaşlarımıza dönmeye hazırдық. "Gerçekten kanguru olmadığı sürece."

"Lexa ve Scythe öyle olmasını isterdi." Bliss, alaycı bir öfkeyle ellerini beline koydu. "Ve hey, küçük zıplayan bir bebeği kabul edeceğini söylemiştin!"

Saçlarına gülerek, başının üstüne öptüm. "O Avustralya belgesellerini izlemeyi bırakmalıyız."

Son.

Kara, Hawk, Chaos ve Grayson'ın hikayelerinin devamı Saint View Slayers Vs Sinners serisinin 2. kitabında. 2. kitap Torn in Two'yu buradan satın alın.

ELLE THORPE'UN DİĞER ESERLERİ

Saint View High serisi (Ters Harem, Zorba Romantizm. Tamamlandı)

*Devious Little Liars (Saint View High, #1)

*Tehlikeli Küçük Sırlar (Saint View High, #2)

*Twisted Little Truths (Saint View High, #3)

Saint View Prison serisi (Ters harem, romantik gerilim. Tamamlandı.)

*Hapsedilmiş Yalancılar (Saint View Hapishanesi, #1)

*Yalnız Günahkarlar (Saint View Hapishanesi, #2)

*Ölümcül Suçlular (Saint View Hapishanesi, #3)

Saint View Psychos serisi (Ters harem, romantik gerilim. Tamamlandı.)

*Savaş Başlat (Saint View Psychos, #1)

*Savaşın Yarısı (Saint View Psychos, #2)

*Şiddetle Sona Erer (Saint View Psychos, #3)

Saint View Rebels (Ters harem, romantik gerilim)

*Asi İntikam (Saint View Rebels, #1)

*Asi Takıntısı (Saint View Rebels, #2)

*Asi Kalp (Saint View Rebels, #3)

Saint View Strip (Erkek/Kadın, romantik gerilim tekil romanlar. Devam ediyor.)

*Evil Enemy (Saint View Strip, #1)

*Kutsal Olmayan Günahlar (Saint View Strip, #2)

*Öldürücü Öpücük (Saint View Strip, #3)

*Untitled (Saint View Strip, #4)

Saint View Slayers Vs. Sinners (Ters harem, romantik gerilim)

*Bir Numaralı Eş (Saint View Slayers Vs. Sinners, #1)

*İkiye Bölünmüş (Saint View Slayers Vs. Sinners, #2)

*Üçü Düşecek (Saint View Slayers Vs. Sinners, #3)

Dirty Cowboy serisi (tamamlandı)

*Talk Dirty, Cowboy (Dirty Cowboy, #1)

*Kirli Sür, Kovboy (Kirli Kovboy, #2)

*Seksi Kirli Kovboy (Kirli Kovboy, #3)

*Dirty Cowboy boxset (kitaplar 1-3)

*Noel'i ve Kovboyları Nefret Etmek İçin 25 Neden (Dirty Cowboy bonus romanı, Talk Dirty, Cowboy'dan önce geçiyor ancak bağımsız bir tatil romanı olarak da okunabilir)

Buck Cowboys serisi (Dirty Cowboy serisinin spin-off'u. Tamamlanmıştır.)

*Buck Cowboys (Buck Cowboys, #1)

*Buck You! (Buck Cowboys, #2)

*Can't Bucking Wait (Buck Cowboys, #3)

*Mother Bucker (Buck Cowboys, #4)

The Only You serisi (Çağdaş romantizm. Tamamlandı)

*Only the Positive (Only You, #1) - Reese ve Low.

*Sadece Mükemmel (Sadece Sen, #2) - Jamison.

*Sadece Gerçek - (Sadece Sen, bonus roman) - Bree.

*Sadece Olumsuzluklar (Sadece Sen, #3) - Gemma.

*Sadece Başlangıç (Sadece Sen, #4) - Bianca ve Riley.

*Sadece Sen boxset

Yeni kitaplar çıktığında ilk bilen olmak için e-posta adresinizi buraya ekleyin!

www.ellethorpe.com/newsletter

Facebook'ta Elle Thorpe'un okuyucu grubuna katılın!

www.facebook.com/groups/ellethorpesdramallamas

TEŞEKKÜRLER

Saint View serisinin kaç kitap olduğunu hızla unutuyorum. Aslında durup saymak zorunda kaldım ve Slayers Vs. Sinners ile birlikte altı kitap oldu! Ve bu, dijital kitap mağazama özel Saint View Short ve Smutty serisini saymazsak.

Bu dünyada beşinci yılımı doldurmak benim için büyük bir onur. Bu, siz okuyucuların bu seriye gösterdiği sevgi sayesinde mümkün oldu.

Saint View'u yazmasaydım ne yazardım, hayal bile edemiyorum. Bu karakterleri benim gibi sevdiğiniz için teşekkür ederim. Her zaman söylediğim gibi, siz okumaya devam ettiğiniz sürece ben de yazmaya devam edeceğim!

Bu kitapları mümkün kılan ve giderek büyüyen bir grup insan var ve hepsi en büyük teşekkürleri hak ediyor.

Drama Llamas'a teşekkürler. Sizler günlerimi eğlenceli hale getiriyorsunuz. Henüz üye değilseniz, Facebook'ta her türlü şeyi paylaştığım ücretsiz bir okuyucu grubudur. Gelin katılın, herkes hoş geldindir. www.facebook.com/groups/ellethorpesdramallamas

Her gün benimle birlikte yazdığı ve şimdiye kadarki en iyi ofis arkadaşım/iş eşim olduğu için Montana Ash/Darcy Halifax'a teşekkür ederim.

Sürekli destekleri, dostlukları ve kitap tavsiyeleri için Sara Massery, Jolie Vines ve Zoe Ashwood'a teşekkür ederim.

Kapak ekibine teşekkürler:

Emily Wittig'e gizli kapaklar için ve Michelle Lancaster'a fotoğraflar için teşekkürler.

Editör ekibime teşekkür ederim:

Studio ENP'den Emmy ve Barren Acres Editing'den Karen.

Beta okumaları için Dana, Louise, Sam ve Shellie'ye. Ayrıca erken incelemeler için ARC ekibime.

Ses ekibine teşekkürler:

Bu seriyi üreten Dark Star Romance'dan Troy'a teşekkürler. Kara, Hawk, Chaos ve Grayson'ın seslerini seslendiren Michelle, Sean, Lee ve Aaron'a teşekkürler.

Ve tabii ki, beni ve ev işlerini organize eden ekibe teşekkürler:

Zamanım olmayan tüm işleri üstlenen Donna'ya. Gelmiş geçmiş en iyi idari yönetici.

Haftada bir gün bizim için çalışıp, imza günlerine gittiğimizde çocuklarımızı her zaman seve seve bakmaya hazır olan anneme.

Jira'ya, çevrimiçi mağazayı işletip, tüm muhasebe işlerini yapıp, tüm "insan ilişkilerini" hallettiği için. Tabii ki, gelmiş geçmiş en iyi ev babası olduğu için de.

Flick ve Heidi'ye, hediye paketlerini hazırlamaya yardım ettikleri için ve Thomas'a, bizim için çalışmayı reddedip, tanıdığı herkese annesinin bir yazar olduğunu gururla anlattığı için.

Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Elle x

YAZAR HAKKINDA

Elle Thorpe, Avustralya'nın Yeni Güney Galler eyaletinde küçük bir kasabada yaşıyor.  p şme sahneleriyle dolu hikayeler yazmadığı zamanlarda, beklenmedik bir şekilde harika bir komplo ortağı olduğu ortaya çıkan Bay Thorpe'un eşı ve üç küçük insanın annesi. Ayrıca Rollo adında salyalı bir köpeğin resmi top atıcısı.

Ofiste yazmadığı zamanlarda, muhtemelen ailesinin alpaka  iftliğinde, üzerine t k r lmemesi için çaba sarf ediyor.

Onu Facebook veya Instagram'da (@ellethorpebooks veya aşığıdaki bağlantıları tıklayın!) veya web sitesinde www.ellethorpe.com bulabilirsiniz. Elle'nin çalışmalarını seviyorsanız, lütfen Facebook hayran grubu [Elle Thorpe's Drama Llamas'a](https://www.facebook.com/ElleThorpeDramaLlamas) katılmayı veya buradan haber bültenine abone olmayı düşünün. www.ellethorpe.com/newsletter





- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

